

Br. 1.

Poštarska u gotovom plaćena.
Siječanj 1921.

Tečaj 30.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina
izdaju
**SVEĆENICI DRUŽBE
ISUSOVE.**

Zagreb, Palmotićeva ulica 83.

„Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudel!“
„Učite se od mene, jer sam krotak i ponisan
Srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim!“
Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojake Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društavima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata „Glasniku Presvetog Srca Isusova“ iznosi za god. 1921. na cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; Za Ameriku 24 kr.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zahvalnice i svi rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb I.

Za Isusa!

I sada je On znak vremena: jednima na propast, drugima na spas. Njega najviše napadaju; mimo njega traže obnovu svijeta; iz srdaca mu hoće i spomen izbrisati. Framazuni već predlažu, da treba Židovski hram opet sazidati, pa da će odanje opet smatrati svjetlo svijetu.

Ali Svijetlo je već sinulo i rasvijetlio ljude dobre volje. A svijet bježi od Svijetla i mrzi ga, jer ljubi tamna djela. Koji pak otvaraju oči i srca tome Svijetlu postaju djeca Božja i imadu njegovo svjedočanstvo u sebi. Isus im je utjeha, jakost, pomoć. Zahvalnice u Glasniku neprestane su tome dokaznica.

Već eto tridesetu godinu širi Glasnik i naviješta to Svijetlu, koje se najbolje očituje Srcem. Viđedno je Ono i kud i kamo većeg i ljepešeg Glasnika ljubavi svoje. No u teškim danima i skromnim našim prilikama hvala Višnjem da imamo još i to.

Mi ipak svi želimo, da Isus, koji je središte života i vrhunac čećnja našli bude poznat i priznat od sviju. »Ovac treba da kraljuje!« govori nam duša sa svetim Petrom. Otvorimo dakle vrata njegovu Glasniku, pa će se otvoriti i srca njegovoj ljubavi. Isus će im kraljevati. Tko mari za Isusa, za Crkvu njegovu, za staro poštenje, za svoj duševni mir i napredak, ostat će i Glasniku vjeran.

Citatelju! Želiš li dobro znaku, prijatelju, rođaku svome, nagovori ga da čita Glasnik ili mu ga sam naruči.

Revnitelji — i revniteljice! Sabravši što više čitatelja za Glasnik, poradili ste najviše za čast Bož. Srca.

Povjerenici i povjerenice! Bezwjerski vikači odvode tisuće duša od Isusa. Privedite mu ih Vi barem nekoliko natrag! Tko širi Glasnik, dobročinitelj je hrvatskog naroda, jer mu čuva najveće blago: vjeru i poštenje.

Velečasnim upraviteljima Marijinih kongregacija.

Savez M. k. odlučio je dogovorno sa slovenskim vodstvom M. k. da objelodanjuje sastavke, koji su samo za Upravitelje M. k. u „Uzajamnosti“ kao zajedničkom svećeničkom listu. Nekoliko stranica toga lista nadomjestit će nam inače tako potrebitni „Präsidies-Korespondenz“. Molimo v. g. upravitelje da si list naruče kod Jugoslavenske tiskarne u Ljubljani. Prošlogodišnja cijena je 20 kr.; ako se povisi javit ćemo. Izlazi inješćno. Rukopise sa gradivom za upravitelje (nacrti govora, iskustva u vodstvu, predlozi itd.) molimo slati na ovo uredništvo u Zagreb, koje se brine za hrvatsku suradnju.

Uredništvo Vjesnika

Obrana od krivovjerja.

Opća nakana za siječanj, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Američki protestanti odlučili su prije godinu dana da saberu milijardu i tristotrideset milijuna dolara, pa da tim novcem porade te se katolici odmetnu od svoje Crkve i predu k njima. Ovu trećinu milijarde su već doista i poslali u Francusku, Poljsku, Italiju i Njemačku, da se daje stradalnicima, ali uz uvjet da budu protestanti. Sa živežem i haljinama šalju oni i svoje krivovjerne spise, u kojima pogrdaju sv. Oca papu i govore o nekakvoj slobodnoj i narodnoj vjeri. Sam sv. Otac je upozorio američke katolike na tu pogibeli i poхvalio tako zvane »Kolumbove vitezove«, koji se uzeli, da se to zlo od katolika ukloni.

I k nama prodire to krivovjerje, kao da nam nije dosta domaćeg zla i raskola. Adventisti šire knjižicama svoje bajke; metodisti i tako zvani officiri »vojske spasac« pletu mreže sastancima i predavanjima; širitelji lažnog »sjeđenja kršćanskih vjera« odvode vjerne katolike u raskolničko mrtvilo; zagovornici krive »narodne crkve« gaze počitanje, što ga svi dugujemo crkvenim glavarima; razni slobodari poriču i niše svako štovanje i zakon. Sve su te pojave ili plod protestantizma ili su zadahmute njegovim duhem. Taj duh je osobna preuzetnost i opornost ugledu Crkve, kako ju je ustanovio Krist Gospodin. A ipak: »Drugog temelja ne može niko postaviti osim onoga, koji je već postavljen, a taj je Krist Isus — svjedoči Duh sveti. Isus Krist sa potpunom svojom naukom, sa svim svojim zapovjedima i sakramentima, sa pravom svojom katoličkom Crkvom — to je temelj naš. Na tom temelju stoji pravi katolik, pa ma trebalo za to i život žrtvovati.

A što će mu pomoći da ga očuva? Za sadanje prilike lijepo odgovara voda švicarskih katolika Maeder: »Vatra s neba i neustrašivo isповijedanje svete vjere naše.«

Vatra s neba.

To je sveto oduševljenje, kojemu je sadržaj vjera, a sila ljubav. Prije no je sv. Petar postao papom imao je izmoliti svoje »Vjeveranje« u priznanju: »Ti si Krist, Sin Boga živoga!« Ali sama vjera još nije sve. Vrhunac je ljubav. Stoga i Petar kod tiberiadskog jezera po tri puta izjavljuje: »Gospodine, znaš da te ljubim!«

Velika je nesreća, što mnogi katolici misle da je dosta kad mogu reći: pa i ja vjerujem, pa i ja sam katolik. Na ljubav pak, koja vjeru čini životom i ne misle. To je znak, da je toplina katolička palta, u mnogima dapače i na ništicu. Svatko pak znaće što je s bolesnikom, kad posve ohladi. Toj ohladnjelosti katolika premnogo je kriv utjecaj protestantizma, koji je leden, kako su mu i hramovi ledeni. Ne svijefli tu vječno svijetlo ispred svetohraništa, ne izlazi tu nikad sunce svete mise. Istjerao je iz kuće Majku Mariju, ukinuo najbolji dokaz milosrda i topline srca Očeva sveta ispuњen. Koje čudo da se onda ukočena djeca smrzavaju! Oholim katolicima se ipak ta ukočenost sviđala pa se naslijedujući nju i sami stali smrzavati. Trebala im vatra s neba da se opet ugriju i ožive.

»Došao sam baciti vatru na zemlju, pa što hoću nego da se raspali?« reče jednom Krist Gospodin. Gledajući stradanje djece svoje On to reče i po drugi put i dade svijetu poštost svom Bož. Srcu. Ljudi neka zavire u to vatreno more, neka se približe njegovu premilosrdnom Srcu. »Bog je ljubav. Tko ne ljubi, taj ne poznaje Boga« — uči učenik Ljubavi. Komu je nestalo vatru iz srca, taj ne zna što je kršćanstvo. U djelatnom katolicizmu je vatra ljubavi Božje na zemlji. Pobožnošću Srcu Isusovu neka se opet razgori Božja vatra; od katolika neka se ugrije svijet. To će biti

neustrašivim isповijedanjem vjere.

Samim uličnim demonstracijama ne mislimo osvojiti svijet za vjeru. Tko hoće da pomogne danas svijetu, ne smije se ipak žacati da se pojavi i na ulici kao katolik. Ne smije se bojati sunca niti zraka ni oštrog vjetra. Što je vrijedno može se i pokazati. Bolesnici i slabici skrivaju se kod kuće. Plašljivost je cno veliko zlo u današnjih katolika. Na polje sa zastavom! I to ne samo za paradu i zabavu. Sad su dani rada. »Ovo je pobjeda što svladava svijet — viera vaša!«

Vjerujmo u vjeru! Dok drugi oko nas traže novu orientaciju i prenavljaju svoje programe, mi katolici ponosno osjećamo granitnu čvrstoću svoga vjerovanja apostolskoga. Tuda i bezvjerska iznašašća i osnove tresu i samim temeljima društva, naša katolička načela o vlasništvu, o obitelji, ženidbi, školi, o pravu u opće prokušani su sti, uovi poretka i blagostanja. Katoličko vjerovanje i poštjenje u svojoj potpunoj snazi i ljepoti — to je pobjeda naša!

Vjerujmo u sebe! To doduše ne стоји pisano u katekizmu, ali je to sv. Apostol Pavao krasno spojio s poniznošću kad kaže: »Sve mogu u Onom, koji me jači.« I Spasitelj je opomenuo plašljive učenike: »Malovjerni, zašto ste posumnjali!« »Ako možeš vjerovati, sve je moguće onom, koji vjeruje« — bodrio je drugog potrebnika. Vjera naša nije ni danas ništa izgubila od svesilne svoje moći, gdjegod se pojavljuje u doista pravom kršćanskom životu pojedinca i naroda.

Vjerujmo u potrebu žrtve! Katolička djelatnost mora biti spremna da za svetu stvar nosi i trnovitu krunu i križ. Zakon katoličkog uspjeha zakon je žrtve. U znoju lica svoga uživat ćeš kruh svoga uspjeha.

Obnovljeni, svijesni i požrtvovni katolik pod zastavom Srca Isusova — najbolja je obrana od krivovjerja.

Iv. P. Bock D. I.

Nakane Apostolstva molitve za g. 1921.

Siječanj: Obrana od krivovjerstva. Veljača: Vjerouak u javnim školama. Ožujak: Stručne radničke organizacije. Travanj: Reakcija proti poganskom moralu. Svibanj: Bl. Dj. Marija — utjeha žalosnih. Lipanj: Proglašenje č. Colombiera blaženim. Srpanj: Isus — kralj ljudskog društva. Kolovoz: Odziv redovničkom zvanju. Rujan: Misije kod nevjernika. Listopad: Raširenje Apostolstva molitve. Studeni: Provedba dekreta o prvoj pričesti djece. Prosinac: Zadaće kršćanske žene u državi.

Za Krista.

Svijet ovaj na život me zove,
Neprestano glase čujem nove:
»Živjet treba!«
— Živjet treba i?
Živjet će za Krista!

I posla se svaki svoga prima,
Pa i mene zovu veleć svima:
»Radit treba!«
— Radit treba i?
Radit će za Krista!

A kad bijeda na bijedu se slaže,
Život svima jednim glasom kaže:
»Podnijet treba!«
— Podnijet treba i?
Podnijet će za Krista!

Gle, nevolje i različne боли
Taru ljudstvo; ono ko da molí;
»Trpjet treba!«
— Trpjet treba i?
Trpjet će za Krista!

Ljubavi ljubav vratimo,
Sreća mu svog ne kratimo!

I života kad se snaga sori,
Strašnim glasom svima smrt, čuj zbori:
»Umrijet treba!«
— Umrijet treba i?
Umrijet će za Krista!

Danica.

268

Anamalija. pokrštena bramánka.

Priopćio: T. Tutek D. I.

— Žena je neuka i rođena samo da robuje; njoj valja tako živjeti i umrijeti, — kaže veliki indijski mudrac (?) Manu. Ima više od 2000 godina kako ova izreka kroji sudbu indijske žene. Pa ipak i u duši Hinduanke nalaze se klice svih uzvišenih vrlina, koje mogu resiti ženu. Treba samo da ih ogriju tople zrake kršćanske istine i ljubavi, i one će se krasno razviti.

To nam pokazuje Anamalija, žena prvoga pokrštenog bramanca u francuskoj Isusovačkoj misiji u Tričinopolu. Njegovo obraćenje pobudilo je prije 16 godina veliko udjeljenje.

¹⁾ Bramani su indijska poganska kasta. Tako se zovu, jer isповijedaju vjeru u neko krivo božanstvo, koje zovu „Brahma“.

Rodenje i mladost.

Anamalija (Ana Marija) ili poganski Sarathambal rodila se god. 1876. u Tadžuru, od vrlo odlične bramanske porodice. Otac joj bijaše u službi kod Engleza na uglednu mjestu. Svoju prvu mladost proživjela je Sarathambal u strogoj osamljenosti pod budnim okom svoje majke i drugih žena u »zenani« (sobi za gospode). Obično su djevojke, pa i boljih Hindu-familijā, bile bez ikakove i najjednostavnije školske naobrazbe. Srećom je njezin otac, koji je sam imao evropsku naobrazbu, spadao među naprednije Hinduance. Tako je Sarathambal učila barem čitati i pisati, što je poslije za njezino obraćenje bilo od velike važnosti.

Kakova je tmina obavijala ovu dušu, pokazuju slijedeće riječi: »Što si onda mislila o Bogu, dok si još živjela u krilu svoje obitelji?« upita je jednom nakon obraćenja njezin muž. — »Ništa, baš ništa«, odgovori ona. »I ja sam uvjereni, da ni jedna od svih žena, koje sam poznавала, ne misli na to, da spasi svoju neumrлу dušu. Niko nikada nije nam ni riječi o tom prozborio.«

Zaruke.

God. 1887. paruči se Sarathambal po indijskom običaju, premda joj je bilo tek 10 god., s Mahadevanom Ajerom, dječakom iz isto tako ugledne bramanske porodice. Privremeno ipak ostade kod roditelja, dok doraste za udaju. Dotle je Mahadevan polazio nauke kod Isusovaca u Tričinopolu. Mladi, vrlo daroviti učenik bijaše zagrižen pristaša brahmanske vjere i kolovoda u nekoj maloj pobuni, koja se oko god. 1890. među daciima podigla. — Bog je na čudnovoat način privukao k sebi ovu oholu i otpornu dušu; on je bio prvi, pošto se uvjeroio o istinitosti kršćanske vjere, koji se usudio zamoliti sv. krst, unatoč svoj buri, koja se imala dići zbog ovoga nečuvenog obraćenja. Stvar se medutim tajila. No čim je Mahadevan sjajno svršio svoje državne ispite i bio namješten kod britskog poreznog ureda onoga kotara, doveđe k sebi svoju zaručnicu, kojoj je bilo nekako oko 16 god. Tako dode Sarathambal u Tričinopol. Njezin otac ponudi se, da će Mahadevanu pribaviti dobro mjesto sa neko 80 K na mjesec, što je za onda u Indiji bila vrlo dobra plaća. Ali mjesto je bilo daleko od Tričinopola, i tamo bi mladi katekumen bio bez svake duhovne pomoći. Po savjetu svoga duhovnoga vode ostade Mahadevan na svom čednom mjestu u Tričinopolu, i zadovoljio se sa 50 K mjesечne plaće. To je za jednog Hinduanca heroička žrtva i jasan znak iskrenog obraćenja.

Prije svega vruće je želio da i svoju ženu predobije za kršćanstvo. Budući da je Sarathambal imala dobru i bistru pamet, usto plemenito i nepokvareno srce, nije bilo teško da upozna istinu. Stoga počne Mahadevan da joj čita štograd iz »Fabiole«, glasovite knjige kardinala Wiseman-a. Svaku večer nakon dnevnog rada potrošio bi dva sata na to, da ovu priповijest prevede s engleskoga jezika na tamulški, jer drugoga jezika nije Sarathambal razumjela. Mlada poganka čitajući bijaše sva začarana ljepotom i uzvišenošću kršćanskih priznavalaca, koji su lebdjeli pred njezinim duhom kao kakove pojave sa drugoga svijeta. Dakako da joj je štošta u priповijesti bilo nerazumljivo, i tako je Mahadevan imao najbolju zgodu, da joj u savezu sa zanirivim štivom protumači temeljne istine kršćanske vjere i da je što bolje s njima upozna.

Hoće da se pokrsti.

Svemu se ona iskreno divila i nije dugo potrajalo, kad odluči da se s Mahadevanom pokrsti i s njim dijeli sve borbe i žrtve. Ista teška misao, da će se tako zauvijek morati rastati sa svojim roditeljima, braćom i sestrama, koje je ona nježno ljubila, a sad će je po svoj prilici odbaciti i zanijekati, nije je preplašila.

Gotovo u isto vrijeme kad i Mahadevan predu dva druga mlada bramanca na kršćansku vjeru. Prvi bijaše Dorisvani Ajer, sin bogatoga bramanskog posjednika, — a drugi Balahandram Ajer, brat Sarathambaln. Obojica su učila s Mahadevanom kod Isusovaca i sada se poveđoše za njegovim primjerom. Dorisvamy bijaše se baš oženio. On i Mahadevan najmije si istu kuću, gdje su sa svojim ženama stanovali, a doskora se preseli k njima i neoženjeni Balahandram. Tako se nadože prvi obraćenici između bramana u jednom stanu, gdje se mirno pripravljali na sv. krst, koji su imali da prime na sam Božić god. 1894.

Uza svu opreznost raširi se brzo vijest o ovim dogodajima i uzbudi silno sve bramance. Sredinom kolovoza, kod njihove poganske svetkovine, na kojoj mijenjaju »sv. vrpcu« kao znak svoga staleža, imalo se pokazati, je li to sve istina. Kad su vidjeli da novoobraćeni ne mare za ovaj poganski običaj, gotovo da prsnu od bijesa. Bijesna svjetina podsjela je tri dana kuću Mahadevanou, i samo britski poreznik uklonio je zlo. Pod zaštitom oružnika rano u zoru odu katehumi, kojima je prijetila smrt, na drugu stranu u kršćansku četvrt grada. Tu bijahu sigurni.

Potrebno je bilo hrabre poznavaoce vjere što prije okrijepiti silom s visine; i eto na 1. i 3. rujna 1894. primi Mahadevan, Dorisvamy i njihove žene, pa Balahandram i Mahadevanova kćerka sakramenat preporoda, sv. krst. Sarathambal dobi ime Ana Marija ili Anna Maria, a a njezina kćerka Cecilija Marija ili Cecilijsamalija. Anamalija bijaše neopisivo sretna. Samo to bijaše tek početak njene teške borbe.

Kušnje i stradanja.

Malo iza krštenja posjeti je majka, koja je zbog njezina pokrštenja bila kao luda. Sada se pričinjala vrlo prijaznom i kao da posve pristaje na ono, što je kći učinila. Pa zamoli Mahadevana, da smije Anamaliju i njezinu kćerku povesti na nekoliko dana sobom u Tandžur, dok se bramani malko umire. Uzalud je mlada žena, sluteći zlo, opominjala svoga muža, da to nikako ne dopusti. Hoteći se makar kako tako izmiriti s obitelju, ispunji Mahadevan majčinu želju.

Prode rok a i nekoliko sedmica, a još uvijek niti je Anamalije, niti kakova glasa od nje. Sad spozna Mahadevan da je prevaren. Na sličan način bila je i Dorisvamova žena odvedena. Zabrinut pojuri mladi muž u Tandžur, ali ga ukućani njegova tasta dočekaju s proklinjanjem te sramotno i ružno pokažu mu put, a da Anamalije i kćerke ni vidiš nije. Uzalud se Mahadevan potužio britskome poglavarstvu; otac je mogao po pravu tražiti, da mu se vrati dijete, osim toga bilo je tu posla s vrlo uglednom, daleko razgranjenom i vrho uplivnom bramanskom obitelji. Žalostan vratiti se Mahadevan u Tričinopol. Sad pokuša Stanislav Balahandram, Anamalijin mladi brat da osloboди svoju ugrabljenu sestruru. Ali bude uhvaćen, izubijan i izgrden tako, da se samo lukavo bijegom spasio. — Uto je mlada kršćanka proživljavala gorke časove. Ulagivanje, prijetnje, nečovječno postupanje i stroga tamnica, sve se pokušalo, ne bi

li je kako sklonuli da otpadne od kršćanske vjere. Jednom je otac njezin probudi vrlo rano u zoru i nagovaraše je tri sata sa svom silom na otpad. Pa premda je njenom djetinjem srcu ta borba teška bila, stajaše ipak nepokolebitivo. Da, još joj pode za rukom samoga svoga najmladeg brata Bajasakarama predobiti za kršćanstvo, te i on poslije postade kršćanin. — Predobi isto tako i svoju mlađu sestru, ali umrije prije krštenja. — Naprotiv najstariji brat, čovjek strastven uz to zagrižen braćan, postupao je s Anamalijom strogo i bezobzirno, prijeteći joj, da će je vlastitom rukom ubiti, pokuša li da se povrati k svome mužu. Tako prode pet drugih, ljutih mjeseci u teškim kušnjama i borbama.

(Svršit će se.)

Veličanstvo Srca Isusova.

M. Kulunčić D. I.

Otar Gallifet navada u glasovitoj knjizi, što napisa o pobožnosti Presv. Srcu, slijedeću prispopobu. Recimo da je Isus iz Ljubavi prema svojoj Crkvi ostavio joj Srce svoje, i da se to pravo tjelesno vidljivo Srce njegovo poput drugih relikvija čuva u jednoj posebnoj crkvi, kolika bi bila pobožnost vjernika prema tom Božanskom, premda mrtvom Srcu! Kako bi sa sviju strana svijeta hodočastio narod, da se pokloni i iskaže najdublju čast prema najplementitiji česti čovječjeg tijela Isusova! U kolikoj bi se časti držalo ono sretno Svetište, u kojem bi se čuvalo Srce Spasitelja svijeta! Kolikim bi sjajem svetkovali svake godine svetkovinu toga Presv. Srca! Za koliku sreću bi držali približiti se tomu Srcu, ili cijelativi ga!

Nu kad su ova čuvstva sveta i pravedna prema mrtvom Srcu Isusovu, veli Gallifet, zar nam ne treba isto Srce puno života i pano Ljubavi prema nama još većma ljubiti i većma štovati? To Presv. Srce još je veće Ljubavi i štovanja vrijedno zato, što je s tijelom Isusovim sjednjeno, jer je živo i jer bukti u njem neizmjerena Ljubav i milosrde prema nama.

Još bi nas moglo ispričati od Ljubavi i štovanja toga Presv. Srca, kad nas Isus ne bi na to pozvao, ali pošto je Isus sam očitovao svoje Presv. Srce i pozvao sve kršćane, da ga štuju i ljube, kolika bi nam morala biti revnost i žar prema Presv. Srcu!

Ima li na nebū ili na zemlji koje

vidljivo Otajstvo,

koje bi većma zasluzilo našu Ljubav i štovanje od Presv. Srca Isusova? Ta srce je već po shvaćanju sviju naroda najodličnija čest tijela čovječjega. Zato je i u presvetom tijelu Isusovu najplementitiji dio njegovo Srce. Kad dakle štujemo presveto tijelo Isusovo, to većma treba da štujemo i ljubimo njegovo Presv. Srce.

U srcu je, po sv. Tomi Akvinskem, počelo prirodnog življenja. Dakle kucanjem Presv. Srca živi Bog čovjek; a budući da je život Isusov od neizmjerne vrijednosti, zato je i njegovo Srce neizmjerne vrijednosti.

Presveta je krv Isusova cijena našega otkupljenja. Zato joj se sv. Crkva i posebnom svetkovinom klanja na prvoga srpnja. Sv. Toma raspravlja u četvrtom i petom poglavljju svoga djela o Euharistiji o do- stojanstvu i vrijednosti Presvete krvi Isusove. Ali srce je središte krvi, otkuda se razlijeva u cijelo tijelo naše. Dakle je Srce Isusovo ono pre-

sveto vrelo krvi Isusove, koja je hranila i uzdržavala čovječju narav Isusovu. Koliko je dostojanstvo i veličanstvo Presv. Srca Isusova!

Isus sam govori, da »od suviška srca usta govore« (Mat. 12, 34). Česa je prepuno srce, to i usta govore. Dakle je sva veličanstvena objava, što ju je Isus navještao potekla iz Presv. Srca Isusova. Srce je Isusovo ono živo vrelo svjetla i života, koje prosvjetljuje i okrepljuje sve narode! O Presv. Srce, na koliku zahvalnost si obvezalo sve narode! Kako smo dužni, da ti se klanjam, da teljubimo i štujemo! »Po svuda ljubljeno bilo presveto Srce Isusovo« (100 dana oprosta). »Sve za tebe, presveto Srce Isusovo!« (300 dana oprosta svaki put). (Svršit će se.)

Pitanja i odgovori.

1. Ako nam se odrješenjem u sv. isповједi opraćaju grijesi, zašto imamo ipak poslijepokoru činiti? — **Odgovor:** Sa sv. odrješenjem opraća nam se krivnja grijeha, to jest bolja uvreda, i vječna kazna, što smo je grijehom zaslužili. Ostaje pak vremenita kazna, to jest dug, što smo ga navukli grijehom proti Bogu. Ovaj se dug plaća i na ovom svijetu pokorom i dobrim djelima, ili na dragome svijetu čistilištem. Zato koliko više pokore na ovome svijetu, toliko manje u čistilištu, i obratno. A sada izaberite, gdje vas volja trprijeti...

2. Kako se slaže sa neizmjernim milosrdem Božjim, da nevinu dušu, i za prvoga smrtnoga grijeha, što ga počini, umre i osudi se? Kako sa neizmjernom pravednošću, da čovjek koji je živio toliko godina u smrtnom grijehu, obrati se na času smrti, i da se spasi? — **Odgovor:** Ovo su oni tajanstveni i strašni božji sudovi, kojima se imamo klanjati, ako ih i ne možemo sasvim dokući. Baš stoga što je pravednost Božja neizmerna, kazni i jedan smrtni grijeh vječnim paklom; i baš zato jer je njegovo milosrde neizmerno, spasava velikog grešnika za jedno djelo savršenog pokajanja. Ovi pak sudovi Božji, koji su tako strašni, jesu istodobno i veoma spasonosni: 1. jer nam nadahnju veliki strah od grijeha i bojažan da ga ne počnimo, 2. jer nas potiču na beskonačno pouzdanje u milosrde Božje. Blažen tko o tom promišlja ozbiljno; još blaženiji tko se tim znađe okoristiti.

3. Sumnjam da mi moja služavka krade. Smijem li pretražiti kriomici njezine stvari, da se uvjerim? — Smiješ i ako je kriva smiješ ju odmah istjerati.

4. Jeli grijeh poći u kino? — Niže grijeh posjetiti kino, ali je grijeh prisustvovati ružnim i nepristojnim prikazivanjima, jer tako sudjeluješ jednoj sablazni, i nadeš se u pogibelji da smrtno sagriješiš. Čini ovako: Upitaš ozbiljnu osobu, jeli u tom kinu Šta neuređna; ako ti kaže da ne, podi i zabavljaj se. Ako se protivno dokaze; žrtvuj se iz ljubavi prama svojoj duši i bližnjega svoga, i ne podi.

5. Tko vjeruje u Boga, a ne vjeruje u Sveće, može li se spasiti? — Ne! Tko vjeruje u Boga ima vjerovati i sve ono što je Bog objavio, i što nam Crkva predlaže kao objavljeno od Boga. U devetom članku vjerovanja, ispušljedamo »Općinство svetih«. Dakle vjeruj i u Sveće, preporuči se Svecima i budi svec.

I. D.

Neuvidavan je čovjek koji veli, da je preskup **GLASNIK** kad za ovu godinu stoji 12 KRUNA. Knjiga sa 200 stranica stoji danas 30 K. Glasnik pak ima i više od 200 stranica, a k tome plaća i skupe slike i svaki mjesec poštu. Tko jadan misli, da mu duševna okrepa, što mu je Glasnik svaki mjesec donosi, ne vrijedi jedne krune — propade mu kuća i duša.

Zahvalnice.

Zahvalnicu vajta potpisati punim imenom i prezimemom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će se oglasiti. Dogodajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujući samo ljudsku vjerodostoinost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodaci upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Zaštita Sv. Obitelji.

Zijjela sam s djetetom podaleko od mog supruga, pa sam radi teškog života bila vrlo žalosna. Tješio me i budio pogled na jednu malu sliku svete Obitelji. Pred njom sam se često i žarko pomolila, da bi mi suprug, koji je državni činovnik, dobio takovo namještenje, te bismo zajedno mogli živjeti. Pet mjeseci ustrajala sam u molitvi i eto danas smo svi zaledno. Hvaleći od srca Sv. Obitelji na zaštiti izručavamo joj se i za sav život, da ga do smrti zdravo i sretno provodimo. T. B.

Sa znakom »Vojske S. L.

Eto ljudi, koji velite: pokaži nam Božja, ja će vam pokazati barem prst njegov. Bio sam na bojištu često u takvima strahotama, da ih valjda niti sudnji dane bude strašnijih imao. Oko mene pale granate i komadi ljudskog tijela — ja sam ostao čitav. Kao član »Vojske Srca Isusova« molio sam svoju molitvicu i vjerno čuvao uvijek svoj znak na prsima. Na njega sam pogledao u pogiblji, on me tješio, s njim sam se utao sretno izaci. Prijе blagdana Velike Gospe dotužilo mi, pa sam molio Presv. Srce i prečisto Srce Marijino, da bi kako taj dan bio u pričuvi, da nebi kopao u branštinu. I dok sam to molio doleti neprijateljska kugla te me lako rani. Otpremili me u bolnicu, a isti dan na istom mjestu bila se tri naša bataljana zarobljena. Ja sam se pak doskora izlijeo i vratio kući. — Sada me je snašla u teškom poslu bolest pa me sjetila da dugujem zahvalnicu Bož. Srcu, koje me tako milo vodilo u ratu: za to sam mu se ponovno utekao i sada kad sam prizdario hvalim nevidljivomu Bogu za njegove vidljive i nevidljive darove.

Veledušno priznanje.

Ovih dana poslala sam Upravi Glasnika 1000 kruna sa potpisom »Povjerenice«. Saljem ih na čest Božanskom Srcu kao poklon i hvalu za nebrojene milosti i dobra, što mi je udijelilo i još uvijek dijeli. Mnogo bi papira trebalo da bi sve nabrojila. Što mi je to predo-

bro Srce udijelilo, a napominjem samo u kratko da me je kao udovicu sa nejakom djecom očuvalo od svake bijede, pomoglo mi da sam imetak uzdržala, djecu izškolovala; sina mi na fronti kroz tolike godine sačuvalo, kćerku stariju dobro proskrbilo a druge milosti ni nabrojiti ne mogu.

Zelim samo, da bi se našlo još mnogo kršćana, koji bi većim darom u pomoć priskočili, da se naše hrvatske Svetište Srca Isusova riješi duga.

Imena ne potpisujem ni ovđje, jer ni moji najbliži za to ne znaju. Neka bude upisano u Bož. Srcu, a nadam se u Glasniku, već naći zgodnjim načinom ovaj darak spomenut.

Veledušnoj štovateljici Bož. Srcu uredništvo najsmjernije zahvaljuje.

Ustrajna molitva.

Neprestanim devetnicama od preko godine dana, nakon teških kušnji i borba postigla sam željeno mjesto. Obećanju svome udovoljujem i zahvaljujem se Presv. Srcu Isusovu i Srcu majke moje Marije na iskazanoj milosti. U toj borbi osobitu sam utjehu našla moleći ovu molitvicu. Premljeno Srce Isusovo Evo Ti se klanjam, hvalim Te, slavim i ljubim. Oprosti mi, molim Te, sve grijhe, pogriješke i nesavršenosti, kojima si Ti očinsko i najbolje Srce ikad u našem životu uvrijedjeno. Obećajem Ti ljubljeno Srce, da Te pomoći milosti Tvoje neću nikojim grijehom ili bar smrtnim uvrijediti. Uzdajući se u Tvoju neizmjernu dobrotu i milosrde utječem se Tebi u ovim potrebama mojim. Tebi se tužim na sve nevolje Tebi izručam sve potrebe i želje! Molim Te kako i srdačno po prečistom Srcu Tvoje Majke Marije usliši molitvu moju, kako si uslišao već mnoge i mnoge tisuće u njihovim vremenitim i duhovnim potrebama. Neizmjernom milosrdju Tvojem preporučam također potrebe i bijede svih ljudi. Božansko Srcu Isusovo budi moje spasenje, budi moja pomoć sada i svagda, a osobito u času smrti — Amen.

Što je zbor Marijin?

Zbor Marijin je četa i zaboranih vitezova, što se djelom bez prestanka bori za slavu Božju i za spas besmrtnih duša. To je nesvadivi bedem katol. crkve, što neumorno odnija mnoge i bijesne nasrtaje modernog poganskoga svileta na krvlju Sina Božjega utemeljeno kraljevstvo Božje na zemlji. On je dobro uredena vojska, što poput marnih pčela vazda radi, da se raširi blagoslovno djelovanje sv. Crkve, da što više duša očuti neiscrpivo milosrde i prebigotovnu ljubav ove svete majke. U njemu divno odsijeva djelovanje Isusovo na zemlji, o kome stoji pisano: »Prode čineći dobro i ozdravljući sve izmučene od davla«.

Marijin zbor vrši sve ovo revnom molitvom, dobrim primicem, blagom riječi, potičući ljudе na što češće primanje sv. sakramenata osobito syagdanje sv. Pricesti, potičući na posluh prema sv. Crkvi, na obdržavanje zapovijedi Božjih, šreći dobro, a ništeći zlo štivo i na mnogo drugih načina što im ih udahne Duh sveti. Da je zbor Marijin uistinu nešto uzvišeno, svjedoče nam divni plodovi, kolima on rada, »jer ne može zlo drvo dobrim rodom radati«. A ovi su poznati svima, koji su dobre volje i koji poznaju iz bliza djelovanje dobro uredena i vodenа zbara Marijina.

Za dokaz ovih riječi navesti će svjedočanstva ljudi koji dobro poznавaju zbor Marijin kako on djeluje uz dobro vodstvo.

»Najljepše i najsretnije časove mojeg dakovanja, piše jedan, koje ne će nikada zaboraviti, proživio sam u Mar. kongregaciji. Nigdje nijesam našao toliko veselja i poleta za svoje zvanje. A koliko mi je utjehe i pouzdanja u mom radu oko spasa duša ulila svijest, da sam dijete Marijino, mogu tek natuknuti. Ja sam čvrsto uvjeren, da rad svećenika za duše ovisi o veličini i nježnosti njezove pobožnosti prema Majci Božjoj. F. K. kapelan.

»Iza 15 godina službe u počasnoj straži Bezgrješne i Kraljice nebeske Marije moram zahvalna srca priznati: »Dode mi sve dobro s njome. H. L., upravitelj zbara Marijina.

»Moje srce stane silnije udarati, kad god pomislim na onaj čas, kadno kao 15-godišnji mladić stupili u sjemeništu u Mar. kongre-

gaciju. Ta kongregacija mi je bila moj vidljivi andeo čuvar, koji me je sretno proveo kroz sve pogibelji mladenačkoga života.«

»Mar. kongregacija oživljuje revnost za spas duša, odgaja značajeve odstranjujući ljudski obzir, čuva lijilan čistoće svježim i neokaljanim ili čini, da nanovo procvate. Ona je škola, gdje se uči pobožnost, posluh i svladavanje samoga sebe. Ona je branik svećeničkog zvanja. Pokojni papa Pije X. znao je dobro, zašto je rekao: »Kongregacija je meni slast u svakoj gorčini. Od nje se nadam svakom dobru i da će biti velika pomoć Crkvi u borbi proti neprijatelja.« A. Kr., upravitelj Mar. kongregacije.

»Marijinoj kongregaciji zahvaljujem, što sam očuvao nevinost, a osobito što sam oplemenio i učvrstio svoj značaj. Njezinom mi je pomoći uspielo, da nosve odbacim obzir ljudski, koji je osobito za mladež tako pogibeljan i poguban te da sam često i neustrašivo pred svojim drugovima ustao na obranu krjeposti, istine i pravde.«

»Zbor Marijin jest nada budućnosti. Kamogod se obazremo, da bi našli sredstva proti pokvarenom duhu sadašnjeg vremena, sa svih strana čujemo savjet: Osnujte Marijine kongregacije! B. U.

M. N. D. L

Leopold Judex.

uzor dak i zbornik.

Sesnaestoga listopada 1920. god. propišalo je travničko sjemenište i gimnazija nad otvorenom rukom spuštajući u njeno hladno krilo četrnaest-godišnjeg dječaka, kojim se preko dvije godine ponosila i u kog je polagala najlepše nade.

Nekoliko koračaja od groba Barbarićeva sputisimo pod ledinu trećokolca sjemenarca Leopolda Judeksa. Njesmo mogli krilu majčice zemlje povjeriti dragocjenijeg blaga, a nije si ni pokojni Barbarić mogao poželjeti boljeg druga od našega dragog i nezaboravnog Leopolda.

Svakom, koji ga je iole poznavao, orosile se oči. Ta nije ni čudo. Svaki je osjećao velik gubitak. Njegova dobra majka pokopala je u njem svoju nadu, radost i utjehu; njegovi uzgojitelji izgubiše gojenica i učenika značajna i uzorna u svakom pogledu; znanci i prijatelji žalili su krasna dječarca, puna života, plemenitosti i dobrote; a njegovi drugovi, cijelo sjemenište i gimnazija oplakivahu vjerna i zlatna druga, svijetlost primjer, u kog se ugledavali.

Kakvo čudo, da se podiglo na noge pola Travnika, da ga vidi i isprati. Leopold je bio doma iz Travnika, pa su ga veoma mnogi poznivali. Takova sprovoda ne bijaše Travnik već dugo vido. Judeks je to i zaslužio.

Leopold Judex rodio se 24. listopada 1906. u Foči, u Bosni. Otac mu bijaše taj povjerenikom finansijske straže. Oca izgubi rano, no taj teški gubitak ublaži dragi Bog ostaviv mu dobru majku. Iza smrti očeve preseli se cijela obitelj u Travnik. Ovdje je Leopold pohadao osnovnu školu časnih sestara milosrdnica, gdje je bio gimnazijalcem, najprije jednu godinu kao vanjski dak, zatim drugu godinu i mjesec dana kao pitomac nadbiskupskoga sjemeništa.

Nježni pupoljak.

Ova krasna dušica naličila je nježnom pupoljku, koji se pod osobitim utjecajem milosti Božje počeo divno razvijati. I kad je bio u najljepšem cvatu, dragi ga Bog ubra i presadi u nebeski perivoj, da mu uz Stanislava, Alojzija i Berhmansa bude uresom.

Jedna između glavnih osobina, koje su resile ovu mladu dušu, bila je "nježna pobožnost". Nije Judex bio pobožnjaković, koji bi se samo previjao ili hinio svoju pobožnost. Njegova molitva nosila je biljež dубoke i ozbiljne pobožnosti. On se po vanjštini nije razlikovao od drugih, ali duh je njegov bio uronjen u dragoga Boga, njegova je misao za molitve krilišta oko nebeskoga prijestolja.

Iskrenu pobožnost upisao je Leopold sa majčinim mlijekom. Prva briga dobre mu i pobožne majke bila je, da malom Poldi učijepi u nježno sreća što dublju pobožnost. A Poldina se srca sve primalo i majčina briga počne zarana rađati lijepim plodovima. Od molitve ne bijaše Poldi milije zabave. Kad je prohodao i malo ponarastao, eno ga gdje pravi oltarić, kiti ga šarenim cvijećem, oblaći se kao svećenik, stupa k oltaru da čita misu —

Ali kraj ovog nije Leopold zanemario svojih dužnosti. On je stajao uvijek na raspolažanje svojoj miloj majci. Kud god majka okom, mali Poldi skokom. Prije nego je pošao u školu, svaki si dan vidio u njegovu krilu knjigu, svaki dan je marljivo učio čitati i pisati i u sedmoj godini, kad je prvi put prekoračio preko praga školske zgrade, znao je mali Judex već lijepo i gлатко čitati pa i pisati.

Kao učenik osnovne škole odlikovao se Leopold i opet djetinjom pobožnošću. Djeca morala naučiti dvoriti kod sv. mise. Kome će čestitati povjeriti tu časnu službu? Kocka pada na Judexa. Ta on je stari "misnik", koji je već davno naučio sve molitve napose one, što ih svećenik kod pristupnih molitava moli. On se objeruće lati posla i časno dovrši povjerenu si zadaču.

Casna sestra htjela potaknuti djecu na dnevno primanje sv. pričesti. Govori mu, kako je Isus dobar, kako ljubi djecu, kako bi želio, da mu svaki dan dodu i prime ga u svoja srdača. Djeca gledaju jedno na drugo i nitko se ne javlja. »Zar Vi, djeco, ne ljubite dragoga Isusa?« Zapitata je čestitati. Na to skoči Judex te reče odvažno: »E pa ja idem! To serazumije, da ga ljubim. Koga ču drugoga ljubiti, ako ne Isusa!« Judex je probio led. Kad su djeca čula ovaj odvažni odgovor, ustade ih više i tako bi uvedena među djecu svagdanja sv. pričest. Judex je ostao vjeran svojoj riječi. Isto je činio i kao gimnazijalac. Svaki dan u 5½ ujutro mogao si ga vidjeti, kako ide s majkom u sjemenišnu crkvu da sluša sv. misu i primi sv. pričest. Ganutljivo bješe pogledati, kako dječarac za čiće zime rano po tamni prti snieg, a majka koraca za njim. Bilo bjezo ili ružno, malom gimnazijalcu bijaše svejedno. (Nastavit će se.)

Leopold Judex.

Čudesno ozdravljenje u Lurdru.

Marija Alberta je redovnica Malih službenika siromahâ u Angeru u Belgiji, te je u 34. godini. G. 1916. slomni desnu ruku. Odmah očuti bol u laktu. Ustlijed jake upale zgloba (atritis) morade joj liječnik od svibnja do prosinca 1919. više puta duboko zarezati da očisti obilan gnjoj. Domala se ipak pojavi ukočenost zglavaka ankylosa). Zlo je raslo i liječnik u svibnju 1920. izvadio ankiloses kosti. Ne potraje dugo i pojavi se u donjem zaplećju oteklina. Liječnik je to spališao. Bol i oteklina su ipak rasli. Tada odluci redovnica da se uteče Lurdske Djevice. Ona stiže u Lurd i prije ozdravljenja prikaže se Uredu za konstataciju. Tu se liječnici uvjeriše o potpunoj ukočenosti lakti. Izlazeći očuti da je silno peće u gornjoj ruci. Ta je bol trajala taj dan i noć. 26. kolovoza opet se u 9 sati jutrom spusti s mukom u vodu. Prode joj tada neko strano osjećanje i nehotice bez naprezanja ispruži lakat. Pola sata iza toga su u Uredu za konstataciju liječnici pregledali ovu redovnicu i izjavile, da je potpuno ozdravila i da tako naglo ozdravljenje nije moguće naravski protumačiti.

Ovakva se čuda događaju jedino u našoj katoličkoj Crkvi. Bog je i Marija s nama. Sretni mi!

Vijesti.

Požega. Kongregacija gimnazijalaca. Javljamo se i mi, neka znadu naši sumišljenici, da i među požeškom mladeži imaju braće, imaju borioca, kojima lebde isti ciljevi pred očima. Sastadosmo se na početku školske godine i izbrasimo vijeće, koje će rukovoditi našim radom. Uredili smo euharističku sekiju i druge. Svuda se pripravljamo za proslavu osmoga prosinca. Prinat ćemo nove članove, a poslije toga će biti svečana akademija. Prošle godine izgubila je naša kongregacija svoga vrsnoga i marljivoga višegodišnjega upravitelja Mirka Bašića, koji je bio veoma oblubljen medu kongreganistima. Mnogo srđaca proplakalo s njegove smrti. Bog neka mu plati za sve ono dobro, što je učinio medu nama! Slava mu! — Sada vodi kongregaciju velikom požrtvovnošću veleč. g. Luka Partaš, koji je oblubljen medu mladeži. Braći i sumišljenicima dilijem naše domovine bratski pozdrav u Kristu i sretan uspjeh u radu!

Tajnik.

Marijina kongregacija gimnazijalaca u Gospicu osnovana je god. 1912. Kroz ovih osam godina je kongregacija prestala dva puta djelovati. Bilo to za vrijeme rata, kada su neke kongregacije samo životarile. Poslije rata opet smo se okupili u jednu čvrstu falangu, pa se nadamo da ćemo uz Božju pomoć dobro napredovati. Sastajemo se svake nedjelje. Na tim sastancima govoriti gosp. upraviteli ili pak drži koj od drugova predavanje. Mi smo podijeljeni u dva odjela: starijih i mlađih. Pravili smo više izleta u okolici. Tako smo jednom bili u Širokoj Kuli, gdje nas je ondašnji gosp. župnik sa svojim omladincima lijepo dočekao. O polugodištu poslat ćemo izvještaj rada.

Tajnik.

Zagreb. U svetištu Srca Isusova imale su i ove godine na Bezkrješno Začeće muške kongregacije svoje svećano primanje. Nakon propovijedi O. Alfreviča primio je presvjetitelj ap. protonotar Strahinčić 60 novih članova u razne kongregacije, osobito brojne gimnazjalce i omладince. Potonji imadu sad svoju posebnu kongregaciju odijeljenu od radničke. Cvale sve i napredovale!

KONGREGANISTI! Šireći GLASNIK širite štovanje Marijino
Zauzmite se za nj više, pa će se i on moći više za Vas. Za scijesne zbor
nike vrijedi reč odarna: nijedan zbornik bez zborničkog glasila!

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta, odakle su zahvale stigle: Babina greda, Bošnjaci, Crkvica, Čazma, Dapci, Dolac, Dubica, Dakovo, Hlebine, Kotoriba, Krap, Toplice, Kruševac, Ludina, Našice, Novomesto, Nuštar, Osijek, Petrijanec, Petroveći, Petrovina, Ravna Gora, Rokovci, Ruma, Selnica, Stražeman, Sv. Nedjelja, Sv. Petar Cv., Valpovo, Zagreb (4).

Primljene milosti: Sretno položio ispit zrelosti. Ozdravila od pobigljene bolesti majka i sin. — Ozdravio darom Presv. Srca župnik i rodak mu. — U dospodarstvu primio mnogo milosti, a sad mu se nedavno povratio izgubljeno blažeće. — Bolest krenula na holje. — Imavši velike neprilike sa

stanarima utekla se Presv. Sru, koje ju izbavilo nevaljanih, a privelo joj dobre. — Sretno izdržala operaciju te se dušom i tijelom okrijepljena vratila iz bolnice. — Brat pošao pod zaštitom Bož. Srca ratne strahote, a i obitelji kod kuće mnogo puta osjetila njegovu zaštitu. — Ozdravila majka. — Sinciću se vratilo zdravlje. — U teškim porodajnim mukama, daleko od pomoći ljudske, zazvala Bož. Liječnika i ubrzo se sretno rastala; njegovu utjenu osjetila i u velikoj duševnoj tjeskobi.

— Pouzdanje u Bož. Srce dizalo joj tjelesne sile, da je u teškim prilikama ozdravila i dobila premještenje u Zagreb.

Knjištvo.

Kulturna načela sokolstva u Češkoj i Jugoslaviji. To je danas najsvremenija knjižica. Razotkriva framazunsku osnovu, da pomoći »Sokola« ruše katoličku Crkvu. Svaka tvrdnja ukrijepljena je temeljitim dodazima iz izjava, pisanja i rada sokolaških prvaka. Stoga kad čovjek pročita, steče čvrsto uvjerenje, da pravom katoliku danas više ne ima mjesto u »Sokolu«. Ne ostaje ipak knjižica samo pri tom nijemom izvodu, nego i pokazuje, kako treba da se katolička mladost i muževi okupe u »Orlove«. U tim se društima tjelovježba tako goji, da pri tom ne strada poštene i duša. Kako su ta društva od velike važnosti za ču-

dorede naroda, pisat će Glasnik o tom još i više. Za sada samo vrlo preporuča ovu knjižicu, koja se dobiva kod »Hrv. kat. narodnog Saveza«, Zagreb, Kaptol 27, za 6 kruna. Nepoznatomu, ali vrlomu piscu duguje cijeli naš narod hvalu, što mu je otkrio ovu ramu i pokazao joj lijek.

Kod žalosne Gospe — drama u 5 slika. Napisao O. Mladen Barbarić. Za društva, koja mogu prikazivati sa muškim i ženskim ulogama, je ovaj lijepi prikaz vrlo zgodan. Misao osobne, vjerske i narodne slobode lijepo je izvedena i krasnim narodnim govorom izražena.

Milodari.

Oглаšujemo samo milodare, koji nam poštom stignu.

Za svetište Srca Isusova. Bakar **M.**, T. 10. Budrovac E. R. 30. R. M. **Gospođa**, Povjerenica 1000. Gušće B. **M. Kućanci** Ž. J. 10. Lacići Z. P. **Nova Gradiška** I. A. Prezid Ž. G. **Stražemar** S. Z. 20. Subotica S. B. **S. Poljana** J. F. 20. Tavankut A. S. B. Š. 10. Trnjan M. V. 20. Vinkovci Ž. O. 10. Zemun M. Gj. 50.

Za sv. Mise: Crmošnjak B. J. 20. Kostajnić M. A. 20. Kučiće Š. M. 20. Nart O. M. 40. Otočac G. J. 12. Ruma B. M. 60. Stražeman S. Z. 20. Švica P. M. 20. Zemun O. J. 40.

Za raširenje Glasnika. Banja Luka Š. B. 12. Bebrina G. L. 12. Bošnjaci L. M. 20. Crkvica J. N. 30. Dobrlin S. M.

20. Ferdinandovac K. A. 4. Hrkovci Ž. U. 6,50. Kostajnić M. A. 20. Kotoriba M. K. 20. Križiće B. J. 20. Kučiće Š. M. 10. Miljevac Hr. Š. F. 10. Mitrovića P. J. 20. Novo Sarajevo I. M. 9. Odžak M. N. 40. Osijek G. L. 5. Otok V. A. 10. Petrovina V. J. 4. Privlaka I. J. 20. Rača D. K. 100. Semeljci M. P. 20. Slatina K. K. 30. Švica P. M. 10. Tordini U. R. 4. Varažd. Toplice V. M. 10. Zupanja D. E. 10. P. A. 10.

Za kruh sv. Ante. G. M. 20. Bradina T. Stj. 14. Križiće B. J. 5. Kučiće Š. M. 10. Mitrovića P. J. 20. Mrkopalj Ž. A. 10. Nijenici L. Ob. 50. R. I. 25. Novomjesto S. T. 20. Zelin E. E. 20. Zemun M. D. 50. T. M. 40.

Sadržaj: Za Isusa 2. Obrana od krivovjerja 3. Nakane Ap. molitve 4. Za Krista 5. Anamulija 5. Veličanstvo Srca Isusova 8. Pitanja i odgovori 9. Zahvalnice 10. Što je zbor Marijin? 11. Leopold Judek 12. Čudesno ozdravljenje 14. Vijesti.

GLASNIK PRESVETOГA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina
izdaju

**SVEĆENICI DRUŽBE
ISUSOVE.**

Zagreb, Palmotidova ulica 82.

„Gle ovo Sreća, koje je toliko ljubil o ljude!“
„Učite se od mene, jer sam krotak i poniran
Srećem, i naći ćeš pokoj dušama svojim!“

Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. bliskupa, jedino je glasilo Apostoštva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata „Glasniku Presvetog Srca Isusova“ iznosi za god. 1921. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; Za Ameriku 24 kr.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zahvalnice i svi rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb.

Zivil!

povjerenici i čitatelji, koji se revno zauzeli te ima Glasnik ove godine više prijatelja. Osobito se odazvala Slavonija. Da ne zakasniti treći broj proslavi sv. Josipa šaljemo ga eto s drugim, s kojim smo morali čekati, da se ustanovila naklada. I prvi broj se još može dobiti.

Isto tako ima još i Kalendara Srca Isusova i Marijina za 1921., koji se može dobiti za 16 krune.

Molitvenik „Srce Isusovo spasenje naše“ stoji vezan 22 krune.

Zivot sv. Margarete 6 K. — Savremena pomoć obitelji 1 K.

Pouka o Marijinoj kongregaciji i Pravila 1 K.

Zivot Sv. Franje rasprodan. Sprema se drugo izdanje.

Uprava Glasnika S. I.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta, odakle su zahvalnice stigle: Banjaluka, Bosiljevo, Butkovac, Čađevdar, Čazma, Dubica, Garčin, Gradište, Gjelekovci, Gjurgjevac (2), Kaniška, Iva, Karlovac, Koprivnica, Krečavac, Kurilovac, Lekenik, Letovanić, Mrkopalj, Netretić, Nijemci, Novi Jankovci, Osiek (2), Pečuhvar, Požega, Prilišće, Sarajevo, Šlankamen, Sokolovac, Sunja, Taborsko, Vinkovci Zagreb (6).

Primljene milosti: Pouzdanje u Bož. Srce krijeplilo ju u pet mjesecnoj teškoj bolesti i pomoglo joj da ozdravi. — Kad već nije ništa pomagalo pomoglo je Srce Isusovo. — Ozdravio prijatelj, otac brojne obitelji. — Obecala držati Glasnik i javno se zahvaliti pa joj помогло Bož. Srce i ozdravila od plućne boli. — Riješilo je Zubne boli. — Nije morao u vojsku i kasnije ozdravio. — Oslobođila se teške duševne i tjelesne boli. — Sretno muž putovao u Ameriku. — U dugotrajanom ropstvu štitilo Presv. Srce oca i obitelji kod kuće. — Prije 3 godine ozdravila kćerku od teške bolesti. — Povoljno riješena zamršena obiteljska stvar. — Spasio joj dvoje unučadi.

Pomožen u siročinskom gospodarstvu i sin mu sačuvan od vojništva. — Ozdravila na čudo svojih liječnika. — Za boravak milog supruga u ropstvu utješena štovanjem Presv. Srca, a i inače u obiteljskom životu često pomožena osobito u duševnim bolima. — Šinovi se pomirili. — Dobio parnicu na prenos kupovnine. — Ozdravilo dijete i dobio parnicu. — Oslobođilo ga zla i napasti. — Bolovala da ju majka ko dijete zalljevala, a pomoću Bož. Srca služi si sada vlastitim rukama kruh. — U pogibli za poduzeće suprugovo molila devetnicu i krenulo na bolje. — Nekoč riješilo Spasitelj kćerku od progona, pa mu se opet utječe u ličnoj nevolji. — Liječnici zdvajali, a ona se ufnala u Presv. Srce i nije se prevarila. — Bez znanca i prijatelja isposlovao potrebbno. — Ozdravilo dijete i majku na srcu. — Za ozdravljenje teške bolesti na nozi zahvaljuju dvojica, za oči jedan, a za razne milosti još petorica.

Kršćanski odgoj u školi.

Opća nakana za veljaču blagoslovljena od sv. Oca pape.

Uz mlađo stablo privežemo kolac, da ga ne povali svaki vjetar; okapamo oko njega, rezemo suvišne grančice, da ne zatržljavi ili podivlja. I čim je koja stabljika plemenitija i milija, tim više nastojimo da je bolje odgojimo. A što mora biti kršćanskim roditeljima milije nego li njihov porod? Zato majka zarana ucijepljuje svojoj djeci strah Božji, koji je početak prave mudrosti Ps. 110, 10; dobar otac za rana vodi k Misi i Pričesti svoje sinove, da Bog obveseli njihovu mladost Ps. 42, 4. Gdje kršćanska obitelj živi po uzoru sv. obitelji u Nazaretu, tu će sigurno i djeca poći pravom stazom i biti utjeha i potpica svojoj kući.

Nego drugdje i kod nas moraju djeca ici u školu već od 7 godine. Sve je dobro, ako tu učitelj dalje odgaja djecu u skladu sa svećenikom i roditeljskom kućom. Što će se dogoditi od sina i kćeri, ako u školi ništa ne čuju o Bogu i kršćanskim dužnostima? Cvijeće brzo uvene, ako ga brižno ne zalijevamo. Tako će se zbiti i u srcu djece, ako škola nije nastavak kućnog odgoja. I to će se doskora opaziti, jer se djeci strasti brzo pojave. Pitamo onda:

Tko će osjetiti zle posljedice?

Najprije nedužno dijete. Ono naglo srta u prkos i neposluh te svaku opakost. U 18 g. taj podivljali mladići krene u vojsku, gdje lako ulivati kolo s lošim drugovima i popusti zamami grada. Ali običaji mu udu u krv. Dakako iz ovog nevaljanca nema koristi ni narodu ni državi. Već je naš Tommaseo pisao: Ako se po vjeri ne odgaja u školama, država će povećati broj tamnica.

A jedni roditelji? Njima je najteže. U takovoj kući odjekuju kletve, psovke i prokljinjana. Ovoga ima uza sav kršćanski odgoj, a što mora biti tekar bez takovog odgoja? To se vidi u onim državama, gdje u državnim školama kao u Francuskoj nema vjere. Ondje broj mladih zlikovaca danomice raste, te su uveli i posebna sudišta za lošu mlađež. Zla mladarija ili za rana pobegne od roditelja ili tuče svoje starije, a u starosti ni da pogleda na nje.

I zlo se tu ne zaustavlja. One države, koje su izbacile iz škole kršćansku pouku, uvele su domala ili pokušale da uvedu i rastavu ženidbe, t. j. da muž otjera iz kuće svoju ženu i po volji uzme drugu. Tu se Bog domala potuži kao nekdo: »Žene ste mog puka istjerali iz njihovih ugodnih stanova, njihovoj ste djeci oduzeli moju hvalu na uvijek« Miheja 2, 9. Iza rastave opaki političari izbace propala iz suda, zatvore nam crkve. Mjesto svjetlosti i kršćanske utjeha raskrile tamu i očaj. I tu je opet najgore roditeljima.

K nama dolaze javna zla redovito, kad se u tudini razbijaju. Češka je slijedila primjer Francuske, pa je izlukila kršćanski odgoj iz škole. Naši pak političari rado oponašaju Čehe. Misle da je za jedinstvo naroda potrebna neka posebna »narodna vjera«. U toj novoj vjeri, koja je daleko od katoličke istine i poštjenja, htjeli bi da samo svjetovni učitelji djecu poučavaju. Krist Gospodin pak je odredio, da njegovu nauku uče glavarji Crkve, a oni da opunovlaste svećenike i u potrebi svjetovnjake.

Možda će neprijatelj katoličke Crkve za sada kazati: »Mi nijesmo protiv vjere. Nitko vama katolicima ne zabranjuje, da kod kuće učite svoju djecu u vjeri. U školi nećemo da se uči vjeronauk, jer školu polaze i djeca druge vjere. — Ovako govore lisjaci, koji se zadovoljavaju za sada, ako nesmetano naprave prvi korak protiv vjere. Na nas ne spada, što će za se drugi tražiti. Katolici hoće da im djeca dobivaju u školi pouku i odgoj katolički. I u Francuskoj su ispočetka govorili socijaliste i liberalci, da državna škola pod njihovom vladom ne će podučavati u vjeri, ali da ne će biti ništa ni protiv vjere. To je ostalo na riječima; dočim na djelu djeca slušaju svašta protiv svetog Oca pape, svete Pričesti, Gospe i Isukrsta. Dobrim roditeljima nije ostalo drugo, nego da svojim novcem otvore katoličke nove škole za djecu.

Što da radimo?

Ako bi zastupnici htjeli da nam oduzmu kršćanski odgoj iz škola, moramo im doviknuti: »Ne truje nas našim novcem!« Ta škole se uzdržavaju porezom, a taj plaćaju državljanji; ovih je ipak ogromna većina kršćanska. Zato valja upitati roditelje, državljanje, što oni kažu i hoće li oni protuvjerski odgoj u školi. Od sadanjih zastupnika nije nijedan dobio to pravo od naroda, da ukida vjerski odgoj u školi. Jer da je koji to rekao, ne bi bio pa ni za komunistu narod glasa dao. Dobro uredena škola treba da bude nastavak odgoja u obiteljima. Učitelj u školi zamjenjuje roditelje, a ne liberalce u saboru. Djeca nijesu kakovi kunići, da im se za pokušaj ucjepljuje serum bezvjerja. Dužnost je dakle i sabora i države, da upita i roditelje, što oni misle glede odgoja u državnim školama.

Sveto je dakle vaše pravo, o kršćanski roditelji, da bđijete nad vašom djecom i nad kršćanskim odgojem u državnoj školi. Dužnost je vaša, da na poziv biskupâ sa kupljate potpise i posaljete na vladu, ako bi ma tko htio da izbaci pouku vjere iz škole. U Švicarskoj je zakon, da se u svim važnijim stvarima čuje birače i ako je koji zakon već poprimila većina zastupnikâ u saboru. To oni učine glasovanjem, koje zovu »referendum«. U nas toga nema, ali nemože nitko zabraniti, da katolički roditelji zadu po selima i gradovima i skupe potpise, kada zaprijeti pogibelj da se izbaci pouka vjere iz škole.

Čuvajte kršćanski roditelji, svoja prava, da se ne »gradi Sion prolijevanjem krvi i Jerusalem nepravicom« Miheja 3, 10. Pazite, da vam pomladak bude krepak i zdrav, ali i krotak i samoprijeđoran; a to će biti, ako čuvate kršćanski odgoj u obiteljima i školama.

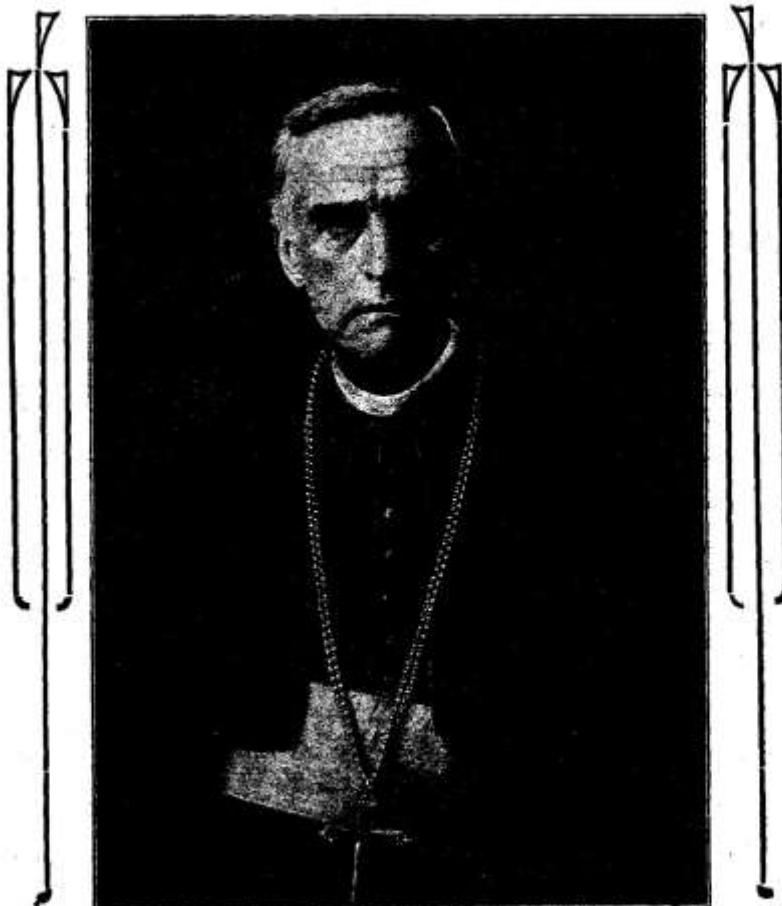
Nu i drugi ne smiju zaboraviti ovo: Ko je protiv kršćanskog odgoja u školi, taj ustaje na našu katoličku Crkvu i njezinu prava. I zato su dužni svi katolici da brane svoju majku i njezinu slobodu. Kako? Zahtijevajući od svojih zastupnika i vlade, da ostane u školama pouka u vjeri i kršćanski odgoj. Treba za to i mnogo moliti, osobito ovaj mjesec, kad to sveti Otac naročito želi.

A. Alfrević D. L.

† Dr. Antun Mahnić

biskup krčki, rođen u Kobdilju 14. 9. 1850.
umro u Zagrebu 14. 12. 1920.

Gledao sam ga prije 20 godina kako nepomično kleći pred Presvetim u kućnoj kapelici svojoj na Krku. Prošo je u iščekivanju

† Dr Antun Mahnić.

i sat, a on sveder duboko zamišljen molí. I tako je činio često. Od Presvetog mu dolazilo svjetlo, kojim je rasvijetljivao savremene vjerske zablude: pred Presvetim se grijalo njegovo srce, na kom se onda ogrijala mladež za Kristove ideale; iz Srca euharističkog Spasitelja crpao je borbenu i preporodnu snagu, što ju saopćivao hrvatskom i slovenskom narodu.

Kako je tajanstvena Euharistija svojim sadržajem i djelatnošću nutarnjeg života, tako je i rad njezinog štovatelja bio sakriveno polje istine i duševnog napretka. Božju istinu naviještao je najprije kao profesor bogoslovija u Gorici izdavajući 9 godina časopis »Rimski katolik« (1888.—96.), kojim je razlučio kukolj od pšećice u Sloveniji; a postavši biskupom u Krku označivao je u »Hrvatskoj Strazi« 18 godina jasne puteve pravom kataliku Hrvatu. Katolički život dizao je najprije u svećenstvu pomoću sastanaka i časopisa »Euharistija« i kasnije »Sv. Čenicka zadruga«; u naobraženoj mladeži pomoću društava i lista »Luce«; u puku novinama »Pučki prijatelj«, kojim je prosvjetno i gospodarski dizao narod (zadrugarski tečajevi, košarske škole, konzumna društva). O Presv. Srcu pisao je često i divno u svojim korizmenim poslanicama, govorio je kod svojih pohoda narodu. Misjonare je zvao da osnuju »Djevojačka društva«, koja su baš u njegovoj biskupiji najprije procvala. U njegovoj je štamparni »Kurykti« izašao i onaj krasni molitvenik »Vječno klanjanje«, kojim se štovanje Presv. Otajstva najviše raširilo u narodu. Euharističkom Spasitelju služio je i junačkom svojom obranom glagolice i izdavanjem bogoslužnih knjiga, u koju je svrhu osnovao »Staroslovensku akademiju«.

Djela govore. Nije zidao velikih zgrada, jer je bio Kristov siromah. Ali je dizao to veličanstveniju duševnu zgradu katoličkog preporoda. Gotovo pol vijeka pokazivao je narodu svome riječju i životom, kako treba čistu kataličku nauku u zamršenim pitanjima javnoga života provoditi i braniti. To je njegova najveća zasluga za narod. »Ovaj je bio svećenik Božji, koji je u danima svojim podupro Hram — rekao je o njemu sa svetim Pismom biskup Šarić u žalobnom govoru. Pomogao Crkvu, pomogao dom, pomogao duše. Za to ga i proganjali neprijatelji Boga i doma, liberalci i vlade, da je morao i u talijansko ropsstvo, koje mu je i skršilo tjelesne sile. Hrvatski mu je narod vezan na veliku zahvalnost, koju će pokazati i molitvom za njega i radom prema njegovim načelima.

Veličanstvo Srca Isusova.

(Nastavak.)

Srcu Isusovu podaje neizrecivu vrijednost i veličanstvo duša Kristova, koja oživljuje i djeluje u njegovu Presv. Srcu.

Narodi štuju srce svojih velikana, a osobito srce Svetaca Božjih. A zašto? Jer je srce poglaviti organ, kojim je njihova duša čuvstvovala, ljubila, trpjela, žalostila se, veličanstvene odluke stvarala i velikodušno ih izvela. Nu pomislimo, ako možemo, svetost, savršenost i veličanstvo duše Kristove. Duša je Kristova najsavršenije i najveličanstvenije remekdjelo Duha Svetoga. Zato mora da je i ono srce, kolim je ona čuvstvovala, ljubila Boga i nas ljude, žalostila se, sva ponizanja i muke za nas podnosila jedino i neizrecivo u svetosti, savršenosti i veličanstvu.

Nije moguće izmjeriti veličanstvo, savršenosti i dostojanstvo Srca Isusova. Toliko nadilazi svako stvoreno maštanje i razum, koliko mu nadilazi bitna svetost i veličanstvo duše naše shvaćanje.

Ali što Srcu Isusovu podaje neizmjeru vrijednost i veličanstvo, to je bitno jedinstvo Srca Isusova s Božanskom naravi Isusovom u drugoj Božanskoj osobi. Iz ovog najužeg jedinstva potiču sve vrline Srca Isusova. Zato je Srce Isusovo klanjanja vrijedno; zato je pravo Božansko Srce.

A što je to bitno jedinstvo? Bitno je jedinstvo uže od svakog drugog jedinstva. Jer uslijed bitnog jedinstva ne stanjuje samo Bog na osobiti način u Srcu Isusovu, bilo ma i u većoj mjeri, nego što prebiva u srcu pravednika. Bitno jedinstvo znači ne samo da je Srce Isusovo vazda čuvstvovalo prema volji Božjoj, ili da nije nikada težilo ili odučilo se protiv volje Božje. Bitno jedinstvo je puno uže od sviju spomenutih jedinstava. Kao što bit čovjeka sačinjava duša i tijelo, tako spada na bit Kristovu Božja i čovječja narav njegova. Kao što naše srce pripada nama, našoj osobi, tako je Srce Isusovo Srce druge Božanske osobe. Kako mi upravljamo i raspolažemo svojim srcem, tako upravlja i raspolaže Sin Božji Srecem Isusovim. Zato je svaki kucaj i svako djelo toga Srca, djelo Božje. Bog se je žalostio, Bog je trpio tim Srecem, Bog nas ljubi tim Srecem. Zato ga pozdravlja sv. Crkva »Srce Isusovo, veličanstva beskrajnoga!«

Svako je djelo Srca Isusova zato od neizmjerne vrijednosti. Zato je Srce Isusovo poklona vrijedno. Pa kad u velike štujemo i onu sulicu, kojom je Presv. Srce probodeno, i one čavle kojima je na križ propeto bilo presveto tijelo Isusovo, šta onda da mislimo i čutimo o Presv. Srcu Isusovu, koje je pravo Srce Božje!

U Srcu je Isusovu zbog bitnog jedinstva vazda gorjela ljubav Božja. Od onoga časa, kada je satorio Duh Sveti to Srce u krilu prečiste Djevice, započe plamjeti ljubav Božja u tom Srcu, i plamjeti će na sve vijeke. Zaista je vrijedno to Srce, da ga svi ljudi svim srcem ljube i štiju. »Srce Isusovo, koje goriš ljubavlju k nama, užež srce naše ljubavlju k sebi! (Oprost od 100 dana.) »Slatko Srce mog Isusa, daj da te ljubim sve to više!« (300 dana oprost svaki put.)

Srce je Isusovo veličanstveno i sveto jer sve one, koji ga uistinu štiju obogaćuju pravim

Krepostima.

Sama je pobožnost, kojom se štuje Srce Isusovo, tako uredena po Isusu, da sastoji u vježbanju najplementitijih kreposti.

Prvo, predmet je pobožnosti najplementitiji, što se dade zamisliti. Tjelesno Srce Isusovo kao simbol dvostrukе ljubavi Isusove, Božje i čovječe.

Možemo li neizmerna ljubav Isusovu promatrati, a da sami ne ljubimo Isusa sve to većma? Srce Isusovo nas nije samo ljubilo i vazda ljubi, nego nas je iz ljubavi obasuto i neizrecivim dobročinstvima. Koliko je dobro osloboditi se grijeha! od sužnja vražjega postati sinom Božjim! od roba pakla, baštinikom kraljevstva Božjega! A sve to nam je iz ljubavi učinio Isus. Koliko je dobročinstvo i dostojanstvo hraniti se svaki dan, ako hoćemo, pravim tijelom Božjim, imati stvarno, bitno, uistinu među nama samoga Sina Božjega, koga Otac nosi od vijeka u krilu svom! A sve to nam pruža Isus u presvetom sakramantu. Sve su to dobročinstva njegova ljubeznog Srca. Zato što većma upoznamo Presv. Srce njegovo, to ćemo ga većma i ljubiti.

Drugo, jedna je od poglavitih svrha pobožnosti prema Presv. Srcu, naknada, zadovoljština za nanesene uvrede Srcu Isusovu osobito u pre-

svetom sakramenu. A sva ona djela, kojima pružamo naknadu uvređenomu Srcu, jesu izvrsna djela, što ih sam Isus želi da ih vršimo sv. pričest, otpošnja i sveta ura svake noći od četvrtka na petak. — No sv. pričest je najkrepčije sredstvo, da u svim krepostima napredujemo. U otpornoj molitvi vježbamo se u ljubavi, u kajanju za svoje i tude uvrede, što smo uvrijedili Isusa i ražalostili njegovo Presv. Srce; odlučujemo čvrsto, da čemo nastojati, koliko samo uzmognemo, utješiti Isusa svojim dobrim djelima. Kad obavljamo pobožnost prema Presv. Srcu, vježbamo se u pravim apostolskim djelima. Postajemo odvjetnici između grješnika i Presv. Srca. Pretvaramo cijeli život svoj pokorom u ugodnu naknadu uvrijedenomu Isusu.

Sv. uru, što je Isus želi da provedemo u molitvi u noći od četvrtka na petak, možemo obaviti i u drugo vrijeme, ako ne možemo u propisano, ili i kojom drugom pobožnošću nadoknaditi, na primjer križnim putem.

Kolika je utjeha, kad nam svjedoči vlastita savjest: ti sada tješiš samoga Isusa, sad obavljaš djela, o kojima je on sam izjavio, da su melem za njegovo preljudbeno Srce.

Kad se Isus jednoć ukazao sv. Margareti i pokazao joj svoje ljubezno Srce posve razderano i rastrgano, ovako joj prozbori: »Gle rane, što mi zadaje puk moj ljubljeni! Drugi su zadovoljni time, da biju tijelo moje, no ovi rane Srce moje, Srce, koje nikada nije prestalo ljubiti ih... Ti barem daj mi ugodi, te zadovolji, koliko samo možeš, za nezahvalnost njihovu.«

Što bismo radili, kad bismo vidjeli neprijatelja svoga, gdje nas moli, da mu priteknemo u pomoć, zar mu se ne bismo smilovali? A gle čuda golemoga, naš Bog i naš Spasitelj spušta se u svojoj neizmjernoj ljubavi k svojim kukavnim stvorovima, i moli nas, da ga tješimo svojim dobrim djelima! Nije li to besprimjerna čast za nas, što smijemo krenosno djelevat u tako uzvišenu svrhu! Mi treba da molimo Isusa, da se dostoji pogledati na našu neznatna djela, što njegovom milošću tvorimo, i primiti ih u zadovoljštinu naših grijeha, a gle Isus nas moli, da ga tješimo svojim dobrim djelima! Ko bi se mogao oglušiti na taku prošnju?!

M. Kulunčić D. I.

Dodite svi! . . .

Hej rataru znojna čela I žuljavih trudnih ruku Stradajućeg tvoga tijela Ko da gasi velju muku?!	Ti radnje zapušteni Što te mori briga hlijeba S teška rada utrudeni I ne gledaš blagog neba!
Ovamote sirotane, Pokaži mi svoje rane; Za te trude i vapaje Moje Srce melem daje.	Dodi amo sirotane, Pokaži mi svoje rane I za tvoje uzdisaje Moje Srce melem daje.

Vi ostali uma ljudi,
Kad vas duše stiska davi,
Kad vam strah od križa budi
Bol za sidro vaše splavi —
K meni tada — hrlo svi;
Otkrijte mi svoje boli,
I za vaše teške jade
Moje Srce lijek imade.

J. Jagrić.

Anamalija.

(Svršetak.)

Tada dode jednoga dana — bilo je to sredinom veljače 1895. — na Mahadevana karta, što mu je pisa ruka Anamalijina s ovim sadržajem: »Vode me u Ramesvaram; prolazim vlakom kroz Tričinopol u 10 $\frac{1}{2}$ h noću. Dodi na kolodvor.« Ramesvaram je glasoviti poganski hram, na istoimenom otoku Maarskoga zaljeva na jugu Indije. Tamo putuju bramani sa svih strana Indije, koji su nesrećom, općeći s kršćanima ili muhamedovcima, tobože postali nečisti. Čišćenje sačinjava cijeli niz djelomice odvratnih, da ružnih čina, koji prema vjerovanju bramana imaju snagu i isti krst izbrisati.

Zaciјelo bi Anamalija i njezino dijete morali bili isto učiniti. U svojoj nevolji i tjeskobi napisala je mlada kršćanka potajno kartu svome mužu i predala po jednom dječaku na poštu. Odmah pode Mahadevan s kartom O. Billardu S. I., koji je bio duhovni otac bramanske kršćanske općine. Brzo bude nekoliko pouzdanih, jakih kršćana poslano na kolodvor, a O. Billard pode s Mahadevanom u zatvorenim kolima. Glavar stanice, dobar katolik, daje Mahadevanu ključ, ako bi slučajno kupe bio zaključan. Mahadevan stajaše s kršćanima u pripravi baš gdje će vlak doći, da odmah učini svoje, dok je O. Billard čekao s kolima pred kolodvorom.

Polazi joj za rukom.

Vlak dojurí. Brzo pretraže odjele. U posljednjem odjelu bila je Anamalija s malom Cecilijom, a pratila je majka i jedan odvjetnik iz Tandžura, koji je imao da ih dovede u grad Maduru i tamo predade ocu. Srećom je stariji Anamalijin brat bio zapriječen da s njima putuje. Mahadevan zatraži svoje dijete; drage volje mu ga dadu, a otac ga brzo preko kršćana od ruke do ruke uruči P. Billardu. Nato otvorí Mahadevan odio i zatraži da vidi svoju ženu. Majka nije dala. Ali Anamalija provre se brzo pokraj nje i zagrlj se plačući sa svojim mužem, koji je uze i odveđe. Onaj poganski odvjetnik skoči za njim, da mu otme plijen, ali ga preplaše kršćani svojim batinama, i vrati se natrag.

Vlak ode. Mahadevan se popne sa svojom nadrenom ženom na kola i odmah pojure u grad. Anamalija se nastani najprije kod neke katoličke obitelji, a slijetradan odvedu je u samostan domaćih sestara žalosne Majke Božje.

Vijest o ovom noćnom dogadaju ražesti sve bramane u gradu. Stariji Anamalijin brat dode sav zaduvan od srdžbe u Tričinopoli; i doista mu pode za rukom, da je nadstojnik policije (Hinduanac) izdao nalog, da se Anamalija ima povratiti. U ovoj nevolji obrati se O. Billard na svoga brata O. Sevella, koji je služio nekoć kao major u britsko-indijskoj vojsci i u cijelom gradu bio veoma poštovan. On izjaví nadstojniku policije, da je pripravan da ga odvede k Anamaliji, neka je sam upita, što je na stvari; ali neka se sve čini po zakonu.

Upitana, je li protiv svoje volje, silovito odvedena bila, odvratí Anamalija, naprotiv da je svoga muža pismeno zamolila, da je na kolodvoru uzme; zatim odgovori, da je — ovdje gdje je — vrlo sretna i moli samo da je ostave u miru. Tim je stvar bila dovršena; bramani ne opravivši ništa, vratiše se natrag.

Sjajna pobjeda.

Obraćenje ovoga prvoga bramanskog muža i žene odjeknu kao vanredan dogadjaj u indijsko-britskoj štampi. Tako pišu jedne novine:

»Da jedna u hinduizmu odgojena bramanska gospoda, prije tako sputana starim nazorima, odlučila živjeti po novoj vjeri svoga muža, i da junački kraj svih nevolja i protivština, čvrsto i vjerno uza nj stoji — tako je rijedak slučaj, da doista zaslužuje, da se dobro zapamti. Neka ih blagosloví Bog.«

Videći Oci unaprijed, što bi moglo doći, kupe nedaleko od zavoda sv. Josipa dosta velik komad zemlje, zasaden kokosom, sa dva ribnjaka, da na njem sagrade novoobraćenima sigurno zaklonište. Opašu ga zidom i dadu mu ime »Vrt Marijin.«

Ovdje se sada nastane prve dvije kršćanske bramanske obitelji. Ne potraja dugo i drugi se počeše obraćati. Bijahu to ponajviše nekadanji učenici iz zavoda sv. Josipa, velikim dijelom mladi ljudi, iz dobrih obitelji, koji vični svakojakim ugodnostima, moradoše sada sve ostaviti, osjećajući vrlo, osobito s početka, nagli prelaz u posve nove životne prilike. Još im je srce bilo ranjeno potresnim i gorkim prizorima, kad su se rastajali s roditeljima, rodacima i prijateljima.

Sjaj kreposti.

Ovdje dobi Anamalija lijepu i svoje vrsti zadaču, koju je ona od početka, i ako mlada, potpuno shvatila i do konca sa svom vjernošću vršila. »Jedamput oplemenjen kršćanskom religijom«, tako piše P. Billard, »i podignut u svrhunaravni red, sposoban je bramanac za najveće žrtve, i odaje neko velikodušje, koje je kod drugih kasta nečuveno. Ovo ne vrijedi samo za muževe, već jednak i za žene. One su uopće darovitije nego iz drugih slojeva, i shvaćaju mnogo lakše ljepotu naše sv. vjere. To se pokazalo kod svih dosad obraćenih bramanskih gospoda. No ja bih upozorio samo na Anamaliju, ženu našega prvoga obraćenika Mahadevana Ajera. Ne ću pretjerati, ako kažem, da je ona za raširenje naše sv. vjere učinila više nego deset muževa. Premda joj je bilo tek 16—17 god., kad se obratila, zadobi vrlo brzo svojom požrtvovnošću, srčanošću, svojom ljubavi prema bližnjemu ono časno mjesto, što ga još danas zauzima u našoj bramanskoj općini. Kad god bi koji novoobraćeni došao u »Vrt Marijin, ona je bila, koja bi ga primila, u svima ga kušnjama i progostvima sokoli, za nj se ljubazno brine i tako mu olakoti i zasladi žrtvu onoga, što mu je najdraže na zemlji. Ona je, što straži i bdije pokraj kreveta bolesnih i umirućih, i s njima moli; ona se poput majke brine za mlade siromašne udovice, koje traže u »vrtu« sigurno zaklonište. Ona je prokrčila put mnogim obraćenima i učinila, te su sretno uspjela. Stoga se ne treba čuditi, da su joj tamo svi zahvalni i da je poštuju; da joj se u svojim potrebama utječu. Zovu je lijepim imenom »naša sestra«. »Uz svoje nježno i slabašno zdravlje«, veli misijonar, »Anamalija je uistinu jedna od onih jakih žena, koje Sv. Pismo tako visoko uzdiže.« Njezin sjajni primjer pridonio je, čini se, te su se obitelji obraćenih opet izmirile i sprijateljile.

»Mahadevan«, piše P. Billard, »uza sve svoje promaknuće u časti, ostao je dobar i pobožan; njegova je pak žena biser, mati »vrtu Marijina«. God. 1905. piše: »O kako je Anamalija sveta duša; ona nam pomaze više, nego svi ostali!«

Naravno, da ova odabrana duša nije ostala bez križeva. Bolno osjeti smrt svoga jedinoga sinčića Ladislava. Ona se nadala, da će ga jednom vidjeti kod oltara kao svećenika. Ali joj se nuda nije ispunila. Namjesto njega uze siromašnu djevojčicu bramanku i odgaja je sa svojom djecom, dvjema dobrim djevojčicama. Cecilijom i Margaretom, koje su netom pristupile k prvoj Sv. Ptičesti

Vrelo njezine snage.

»Da me sad upitate«, piše P. Billard, »gdje je crpila Anamalija snagu i srčanost za život pravih kršćanskih kreposti i nesebičnu požrtvovnost, odgovorio bih vam smjesta: to vrelo jest njezina velika ljubav k Spasitelju u Presv. Oltarskom Sakramantu. Od onoga časa, kad je shvatila tajnu svetohraništa, postigla je njena duša jako vrelo mira. Sv. Misa i češća, da gotovo svagdanja sv. Pričest njoj je najveća slast, pravo vrelo njezine snage.«

Lice Raspetoga iz Limpia.

»Kad je vidim«, tako u drugom listu, »gotovo dan na dan, kako zajedno sa svoje dvije mile i vrijedne drugarice: Rozaijom, ženom Ramasvamisa i Gondamalijom, vjernom pomoćnicom u našoj bolnici, pristupa k sv. Pričesti, tada svaki put hvalim Gospodu, da nam je povjerio tako plemenite duše i molim ga, da nam još mnogo takovih pošalje.«

Ovo je tek slaba slika, što smo je ovdje iznijeli o životu i osobi prve pokrštene bramanke u Maduri. Ali ona pokazuje, kako bi divne plodove mogla proizvesti naša sv. vjera u indijskom ženskom svijetu, samo kad bi njene sunčane zrake prodrije u tamu zlatne krletke, u kom bijedna poganka proživljuje svoje dane.

Svetovnjaci — vjeroučitelji.

Prije kojih 15 godina bila je austrijski vlada postavila Talijanima za volju nekoliko svjetovnjaka učiteljima vjere na školama u

krčkoj biskupiji. Živo se sjećamo, kakovom je odlučnošću ustao biskup Mahnić proti toj preuzetnosti. I vlada je uvidila svoju pogrešku.

Poučavanje u vjeri povjerio je Krist Gospodin učiteljstvu Crkve. Apostolima i njihovim nasljednicima, a ne svim vjernicima bi rečeno: »Idite i naučavajte sve narode.« Njima bi zajamčen božanski autoritet: »Tko vas sluša, mene sluša.« U katoličkoj su Crkvi jedni koji uče, a drugi koji slušaju, a jedni i drugi Boga časte i međusobno se pomažu. Crkveni zakonik veli: »Crkva ima pravo i dužnost neovisno od svake svjetovne vlasti, da poučaje sve narode evanđeoskoj naući; ljudi su pak svi vezani Božjim zakonom, da tu nauku valjano nauče i pravu Božju Crkvu prigrle.« Kanon 1322. §. 2. To pak svoje pravo i dužnost vrši Crkva po svome učiteljstvu: papi, biskupima i svećenicima, koje naročito na to ovlašćuje. »Nitko ne smije vršiti službu navještanja riječi Bože, a da nije za to ovlašten od zakonitog glavarâ.« Kanon 1328. Taj pak jest sv. Otac za cijelu Crkvu, a biskupi svaki za svoju biskupiju, kako točno veli kanon 1327.

Bez volje dakle sv. Oca pape i biskupa ne može nitko odrediti, tko će katoličku djecu poučavati u vjeri. I ako tko određuje, Crkva ga smatra nasilnikom, pa ako je njezin član izopće ga iz svoje sredine. Kanon 2334. Može tko znati vjerou nauk, pače i bolje od svećenika, a ipak nema prava naučavati, jer ga svatko može pitati: tko te ovlastio? u čije ime govorиш? Tko jamči katoličkim roditeljima, da im ne će takvi »vjeroučitelji« djecu krivo učiti? I to više, što takovi nasilni »učitelji vjere i poštenja« dolaze s odredenom nakanom, da šire misli političara, koje su tek za njih osobno nešto vrijedne, ali do potpune istine su im daleki puti. »Vjeroučitelja« dakle, kojega ne šalje biskup, ne mogu katolici smatrati vjenskom Kristove nauke, nego nametnikom bez vrijednosti i ugleda.

A tko jamči za crkvene službenike? Jamči Crkva, koja ih prije poučaje i ispituje, kojoj polažu pristegu na Kristovo vjerovanje, a ne na političko, koja ih nadzire i svrgava ako zastrane. Može se doduše zaletiti svećenik pa što nesigurna ustvrditi. No to se brzo sazna i eto ti procesa ili se odmah svrgne. Crkva nije mrtvi stroj, nego živo tijelo, koje zapaža bolesno udio te ga liječi ili reže. Eto i ono nekoliko nesretnih svećenika, što uznemiruju naš čestiti narod s tobožnjom »narodnom crkvom«, nije moglo obastati sa svojim krvnim naukama u krilu katoličke Crkve, nego su od Crkve kažnjeni, a i sami priznaju da joj više ne pripadaju, jer hoće za sebe novu crkvu. Mogu si oni i njihovi pomagači imati i kakvu novu »crkvu«, ali stare i prave istine ne će imati, jer je ostaviše u katoličkoj Crkvi.

Svetovnjaci mogu pomoći u poučavanju vjerskom.

A to da! To veli i kanon 1333. »Župnik može za vjersku pouku mladeži... ako je potrebno uzeti u pomoć i pobožne svjetovnjake, osobito one što su udruženi u »bratovštini kršćanskog nauka ili kojoj drugoj, što je u župi.«

Tako čine tako zvani katehiste među poganim. Pouče one, što se žele krstiti, u glavnim istinama vjere i kršćanskog života, a misionar ih dalje usavršuje i dijeli svete sakramente. Bilo je toga

I u stara vremena, pa su neki takovi katehete svjetovnjaci bili i pravi učenjaci na pr. slavni Origen i mučenik Pantaleon u Aleksandriji.

No i u Evropi, pače i u katoličkoj Hrvatskoj ima ljudi, koji su doduše kršteni, ali im vjersko znarije ko u crnih pogana. Svećenik k njima nema pristupa. Za takovu nesretnu braću svoju treba da se svjetovnjaci zauzmu. Najprije mirnim razjašnjivanjem u privatnom razgovoru, a koji su bolje upućeni i pred više njih. Zatim da im pruže koju dobru vjersku knjigu, koja će ih potanje uputiti u ljepotu i istinitost, korist i potrebu katoličke Crkve i nauke. Cilj im dakle mora biti, da ih privedu Božjem službeniku, koji im može i tamu potpuno raspršiti i lance grijeha razriješiti i okrepiti života pružiti.

U većim župama imade mnogo mladeži, koja je već i 15. godinu dosegla, a još se nije u ispovijedi s Bogom izmirila. Takovu bi nedjeljom, a sada u zimi i običnim večerom mogao okupiti koji poučeniji u njihovu selu, pa im kako najbolje znade i može razjasniti, što se sve traži za ispovijed, što li je sv. Pričest. Župnik, koji često ne dospije na to, dospio bi ipak da ih konačno ispita, ovo ili ono još razjasni, pa eto dobra početka za čestit kršćanski život. Mladići ili muževi, pa žene i djevojke, koje čuju glas Božji u sebi, da bi to mogli, neka se prijave svom župniku. On će ih dalje poučiti i osnovati »bratovštinu kršć. nauka«, što su je lani svi naši biskupi naredili.

Kongreganisti i revnitelji i revniteljice Srca Isusova znaju već da to mogu i kako će to učiniti u svom djelokrugu. Mnogi to već i čine. Eno u članku »Kateheza svjetovnjaka u župi sv. Blaža« opisuje jedna revna učiteljica kako je to lani izvela, a u slijedećem broju opisat će nam jedan kongreganista radnik iz Slavonije, kako on to još i sada čini.

J. V.

Sveta voda.

U travnju 1920. donese glasoviti francuski katolički tjednik »La Croix« slijedeći dogadjaj, koji se dogodio u azijskim misijama. Bio famo velik glad; nikomu nije radalo, ali kod nekog kršćanina, Josipa Sia o, uvijek obilna žetva. Pogani su zazivali svog boga i vapili mu: »Budha Budha, usliši nas!« ali polja neplodna kao i prije. Samo je radalo kod našeg Josipa. To potakne nekog poganina, pa će ga jedamput onako prijateljski upitati: Dragi Josipe! Kako to, da je kod tebe toliko obilje, a nama eto ništa ne rada?

— Pravo ču ti kazati, — odgovori Josip, — ja se molim svomu Bogu i on mi uvijek blagoslovio žetvu.

— Ma eto i mi se molimo svomu bogu, pa nas neće da usliša.

— E, prijatelju, treba se moliti pravome Bogu, pa ćeš onda biti uslišan.

— Dobro! Eto, ako me tvoj Bog usliša i dade te mi rodi polje, ja će postati katolikom!

— Je li to istina? — Jest, velim ti.

— Onda me čuj! Evo uzmi ovu bocu svete vode, pa izadi u polje i poškropi njome svoje usjeve.

Poganin obeća tako učiniti, uzme svetu vodu i stane škropiti svoje polje, Susjedi mu se smijali i rugali, ali on nije mario za to. Kad bi u jesen, kod njega sjajno rodilo polje, do susjedne njive ostaše neplodne kao i dosad. Odmah je prepoznao u tomé očitu pomoć pravoga Boga i obratio se sa cijelom svojom obitelji.

To je djelovalo i na druge pogane pa su i oni pripoznali pravoga Boga, ostavili svoje krvoboštvo i prigrili Isusovu svetu vjeru.

I kod nas narod gdjeđe škropi svetom vodom. A činite li to braćo pravom vjerom i velikim pouzdanjem? Ono par kapi vode istina ne čini polje rodnim, ali to učini Stvoritelj na prošnju Crkve svoje, jer se u njezino ime zazivlje Božji blagoslov nad sve stvari, što se blagosivlju. Ni kući ne dolazi blagoslov od osobe svećenika, koji je sad o Božiću blagosivlje, niti od same svete vode, kojom se škropi, nego od nebeskog Oca, koga svećenik u ime Crkve moli.

Udruženja kršćanskih radnika.

Opća nakana za ožujak, blagoslovljena od sv. Oca pape.

»Brat, koga brat pomaže, jest kao čvrst grad« — Posl. 18,19. Istinitost ovih riječi uvidješe osobito radnici, pak podigoše ovih zadnjih 50 godina brojna udruženja. Na to ih prisiliše teške prilike, osobito nečovječnost njihovih protivnika. Žalivože otišlo mnogo tih udruženja krvim putem. Pod plaštem vremenite probiti učini socijalizam radnike još nezadovoljnijima oduzevši im vjeru. Iza rata stao je rigati vulkan nezadovoljstva, a eto se još i sada Evropa i Amerika od njega trese.

Što da se uradi pred ovom pojmom? Kako bujicu rijeke valja svesti u korito pomoću jakih nasipa, tako i protiv loših radničkih udruga treba podići crna dobrih kršćanskih radnika. Ovako reče već g. 1891. Leon XIII. u svojoj poslanici »Rerum novarum«. Papa je onda i zahtjevao da ta udruženja pomaze i država.

Od tih je papinih riječi proteklo eto i 30 godina. Pa koji su uspjeh imale? Vrlo dobar. A bio bi i sjajan, da su svagdje shvatili važnost stvari oni, do kojih je stajalo. Danas ne bi vulkan tutnji. U malenoj Belgiji bilo je polovicom lanjske godine okupljeno u kršć. radničkom savezu 160 tisuća i 631 radnik. Savez kršć. radnika u Francuskoj broji do 900 tisuća članova. Udruženje je uređeno prema raznim strukama. Brine se za pouku članova, povišicu plaće, uređuje stanove, zajednički nabavlja gospodarske potrepštine i t. d. I u Italiji imaju katol. udruženja preko 400 tisuća radnika. Ovo je udruženje pomoglo, te je u sabor ušlo preko 100 katoličkih zastupnika. U Njemačkoj su kršć. radnici stvorili najjača strukovna udruženja i njihova katolička organizacija broji sada preko 2 milijuna članova.

Katolički su eto radnici shvatili papinu riječ i nema države na svijetu, gdje se već ne bi bili udružili, da doskoče svojim vreme-

nitim i vjerskim potrebama. Da to uspješno provedu udružili su se u međunarodnu svezu (Rue Cadet, Paris 5) na sastanku u Parizu 16.—19. ožujka prošle godine. Usuprot socijalističke i komunističke organizacije eto sada jake čete od preko 4 milijuna kršćanskih radnika — bijele internacionale. Važno je to za kršć. radnike, da pristupe ovom savezu i nadu potpore među sumišljenicima, ako se sele iz domovine.

Kod nas.

Ima li i u naš kršćansko društvo, u koje bi mogli ući naši radnici na pošti, uredima, tvornicama, uglijenčkopima, i u drugim zanatima? Dakako da ima. To je Strukovna sveza. Ona nije političko društvo. Njoj mogu pripadati svi koji hoće da budu dobri kršćani. Glavno joj je sijelo u Ljubljani (Dunajska cesta), a za hrvatske krajeve u Zagrebu (Pejačevićev trg 15). Doslje brojne preko 22.000 članova i članica. Izdaje i svoj list »Radnička svijest«. Članarina iznaša mjesечно 8 kruna, a za to dohvaju posmenuti list svake druge nedjelje te potporu u slučaju bolesti, nezaposlenosti, štrajka ili smrti u obitelji.

Ima i posebno samostalno »Kršć. radničko društvo«, u Zagrebu s nekoliko podružnica, koje se u teškim borbama sa bezvjerjcima ipak uzdržalo.

U drugim su udruženjima doživjeli radnici već toliko razočaranja i gubitka, da će svaki biti radostan kad može pristupiti u jedno čestito kršćansko društvo. Zaista, ako već ima u svakom društvu manjaka, to ih ipak ima u katoličkom najmanje, a dobra najviše. U njemu si siguran za svoje poštenje, a do tvoje suradnje stajat će da ti budu i ostali interesi osigurani. I pogani traže vremeniti probitak, a katolik pazi još uz to na riječ Spasiteljevu: »Ištite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, pa će vam se drugo pridodati.« Mt. 6, 33. Ko Boga i Crkvu ne zapušta, ne će ni Bog njega.

Svi, i neradnici, molimo osobito ovaj mjesec po zagovoru Uzor-radnika svetog Josipa, da se milost iz Bož. Srca izlije na kršćansko radništvo i njihova udruženja te budu i u nas brojem i krepošću što jača. Opomenimo svoje znance i rođake, da se tim udruženjima priključe, a tko i kako može neka pomogne da osnuju.

A. Alfrević D. I.

Jedna osobita zadaća Apostolstva molitve.

Do sada se nije Apostolstvu molitve službeno pridavalo nijedno drugo djelo. U najnovije mu je doba sam sv. Otac papa stavio još dvije osobite zadaće: revnovati za posvetu obitelji i nastojati da se iskorijeni psovka. O prvom je već bilo govora u Glasniku i opet će biti. Sada evo, kako je sv. Otac naglasio dne 18. listopada prošle godine sakupljenim upraviteljima Apostolstva ovu drugu dužnost.

»Držim da nije ništa tako protivno vježbama Apostolstva molitve kao što je psovka, a ono da ne bi moglo donijeti sada zdravijeg i nužnijeg ploda od jedne lige proti psovki. Nije teško svatiti, da bi članovi tog udruženja trebali staviti usuprot tudihs psovka svoje čine poklona ;

strjelovitim molitvicama naknadivati za nanešene uvrede. O, kako se čestiti ljudi rado sakupe oko svoga prijatelja, koji je postao žrtvom klevete, da mu svojom pažnjom pruže zadovoljstvu, da mu zasvjedočujući svoje prijateljstvo naknade nanešenu uvredu. Zar ne čemo takovu uslugu pružiti i Bož. Srcu sudjelujući kod pomirnih pobožnosti. Još više od vanjskih treba da pripaze članovi Apostolstva na psovke članova vlastite obitelji. Ne samo da im se treba čuvati e ne panu sami u tu strahovitu manu, nego je moraju i spriječiti u drugih kolikogod mogu: pod domaćim krovom, u prijateljskom krugu, na svakom mjestu i poslu, kuda dopire njihov upliv».

U nas radi »Vojska Srca Isusova« već 20 godina na tom. Ima je po svim hrvatskim krajevima. I do sada se smatrala dijelom Apostolstva molitve, a sad više nema nikakove dvojbe, da i njezini članovi imadu oproste prvog stupnja Ap. molitve, samo ako su pojmenice upisani od ovlaštenog upravitelja i mole svoje jutarnje prikazanje.

Ako još koji od velečasnih upravitelja »Vojske« nema diplome »Mjesnog upravitelja Ap. molitve« neka se javi, pa će mu je Uredništvo poslati.

Opomena svećenika.

Neki gorljivi svećenik u svojoj propovijedi kazao je stanoviti grijeh, ali tako jasno, da su sabrani vjernici jasno vidjeli, da to ide Franju Sforza, vojvodu od Milana, koj je sa cijelim svojim dvoranstvom takoder bio kod propovijedi.

Velikaši kako i služinčad mrmnjali su na bezobzirnoga svećenika, kako su oni to mislili, što se nije bojao njihovoga gospodina u prisutnosti puku tako karati i poniziti. Pokušali su dakle nagovoriti svega gospodina, da ne ostavi bez kazne toliko penjenje.

Franjo Sforza, koj je inače bio razuman muž, ovako im je kratko odgovorio: »Propovjednik je učinio svoju dužnost po vlasti svoje službe, koju mu je Bog dao. Njegove riječi tiču se svih grješnika one vrsti. Bao Bog, da i mi svoje dužnosti onako bez svakoga ljudskoga straha vršimo. Koliko se pak ticala propovijed baš mene, moram vam reći, da nijedan od vas nije mi nikada tako pošteno i otvoreno kazao istinu, premda je to bila vaša kršćanska dužnost. Ja propovjedniku dugujem veliku zahvalnost, što me sjetio pogreške ter me opomenuo, da se popravim. Sada znadem grđobu svojega grijeha, i naučio sam se, kako će se pobolišati.«

Priopćio J. Šafran, župnik u miru.

Proslava zaštite sv. Josipa.

Talijani su slavili u jesen pedesetgodišnjicu što su oteli sv. Ocu papi Rim i njega, glavu Kristove Crkve, zasužnili u vlastitoj mu kući. Tisuće mu već zadadoše jada, a na milijune ih spremahu. Dâ! S glavom htjedeće Crkvu u opće izbrisati s lica zemlje... A' eto, ta glava poziva članove svoje isto tako u jesen na proslavu jedne pedesetgodišnjice, posve protivne onoj otimača. Pedeset je godina prošlo što je sv. Otac Pijo IX. u onim teškim časovima proglašio sv. Josipa Zaštitnikom cijele Crkve. Bio joj to on od postanka njezina. Tek je trebalo svijest o tom probuditi u vjernika. U većim nevoljama veći žar i pouzdanje pridići.

Pa je li bilo uzaludne? Dok se eto službena Italija i u raširenim granicama bori s vlastitom bijedom udarena Božjim prokletstvom, dotle Kristev namjesnik na zemlji, glava naše svete Crkve gleda kako mu narodi i kraljevi dolaze u poslušnosti i ljubavi da priznaju: jedino po Tebi dolazi nam od Krista pravo svjetlo i život, sigurni mir i sloboda! Zaista! Što ima na tom svijetu plemenita još i radina, nesebične ljubavi i samozataje — to se kupi pod stijegom Papinstva. Lišen oružja i vojnika ravna duhom dušama, vlada srcem srcima.

Dâ! Tajinstven je sveti Josip, a ipak očit. Skrivena mu Zaštita, ali ipak silna.

Dvije od najdjelatnijih Marijinih kongregacija zagrebačkih — gospoja od Bezgrješnog Začeća i učiteljica — započele proslavu te pedeset-godišnjice 12. prosinca svečanom akademijom. U dvoranama hrvatskog konzervatorija okupile oko kipa svetog Patriarke odlične predstavnike katoličke misli i brojno gradanstvo. Dubok mislima i poletan osjećajem pjesnički sastavak č. sestre Blažene govorila je kao poklon sv. Josipu gospojicu I. Hofbeck. Zbor grkokatoličke mlađeži pjeval je prekrasnu pjesmu »Sej den...« Umjetnica na glasoviru gospojica Maršić izvela je uz vježtačku pratnju g. Mandla sa klarinetom opus 70. od Webera »Concertino«. Milom poljovom, blagom i uvjerljivom riječi iznio je zatim presv. dakovački biskup Akšamović zanosne misli o ulozi sv. Zaštitnika Crkve u djelu otkupljenja. Sv. Josip je čuvar djevičanstva Marijina, čuvar osobe Kristove, čuvar njegovog tajinstvenog tijela — Crkve katoličke. Bog kao čisti duh imao se djevičanski zdržati s čovjekom, jer se čovjek baš djevičanstvom najviše diže k duhu. Jedino je djevičanstvo bilo kadro privući Boga na zemlju. Sv. Josip je ko sjena nebeskog Oca to otajstvo čuva. Govoreći o Crkvi Presvjetli je biskup osobito pokazao potrebu njezinu za kulturu čovječanstva. »Doklegod treba uzornih značajeva, dotle je Crkva savremena. Dokle su narodi potrebni milosti, dotle je Crkva savremena. I naravni zakon stavlja zahtjeve; ali dok ih vrhunaravni motivi ne prožmu, ne će ni jedan narod stvoriti trajne kulture.« Na koncu nas živa slika svete Obitelji, popraćena tajinstvenim pjevom andela i poklonom zastupnika hrv. plemstva i puka prenijela duhom u nazaretsku kućicu. Sačinjavali su je odlični članovi svih kongregacija.

Crkveni su poglavari već odredili, kako će se u crkvama iskazati čast sv. Josipu tijekom ove godine. Zbornici će pak Marijini uznaštojati, da tu slavu javno i privatno što više uzveličaju. Svetkovina Zaštite 3. nedjelju poslije Uskrsa bit će zato lijepa prigoda.

Meso — na veliki petak.

Po prilici oko godine 1885. desio se u Zagrebu u jednom uredu, slijedeći dogodaj.

Jedan činovnik rimo-katoličke vjere, dao si je na veliki petak kroz uredskog podvornika donesti za 60 novčića salame za zajutrat. Ode podvornik mrmiljujući: »Baš danas pak na veliki petak hoće meso jesti kao da nema što drugoga.« Doneše salamu i činovnik počeo jesti. Međutim dode drugi stariji činovnik iz svoje uredovnice u ovu po neke spise i opazi kako tečno ovaj mesojeda svoju salamu jede i kaže mu: »Šta? pa danas je veliki petak, a Vi meso jedete.« Mesojeda jede dalje. Nasmije se, nekako se posprdno izrazl o velikom petku.

Stariji činovnik mu na to primjeti: »Čujte! Ja sam Primorac i nisam Bog zna kako nabožan, ali meso na veliki petak ne bi jeo nikako. — Zapamtite si — Vi ćete biti cijelu godinu nesretan, što na veliki petak meso jedete. Kako mu je ovaj prorekao tako se i dogodilo.

Nije dugo iza velikog petka potrajalo oboli mesojeda. Bolovao dulje vremena i potrošio dosta na liječnike i lijekarie. Iza njega oboli mu jedino dijete. Nije ga mogao spasiti umrije mu. Neko vrijeme iza toga oboli mu žena bolovala dulje vremena; pa umre i ona. Bolovanjem i smrću porodice silno se zadužio na mjenice, pa je dug više godina čutio.

Eto što učini veliki petak, što učini ismjeđivanje i omalovažavanje Božjih i crkvenih uredaba.

Gospodin, koji mi je 1919. baš na veliki petak ovu zgodu pričao, bio je nazočan tom slučaju i kaže, da se ne sječa, da bi on ikada kasnije na veliki petak meso jeo, otkako je ta kobna sudbina stigla njegovog kolegu.

Kongreganista.

Iz kraljevstva Srca Isusova.

Dok se u svijetu na sve strane ruši, dotle sveta Crkva gradi i diže; dok bezvjerski mudrijani samo naklapaju, što li bi ljudi vratilo redu i radu, dotle već Crkva radi, liječi, oživljuje. Ona to čini i može, jer joj je jedna glava na zemlji — sv. Otac papa, kolega Duh Božji vodi; jer on dobiva snagu od Isusa. Vide to i neprijatelji. Eno Engleska zaključuje da će odsada stalno držati poljanika kod sv. Oca; isto i Nizozemska. Rumunjska poslala k njemu svog novog i uglednijeg zastupnika, tako i Čile. Francuzi se također odlučili, da okaju prenagijenost, što su je prije 20 godina počinili, samo se još ne mogu složiti, kako bi. Framazuni su kod njih još uvijek dosta jaki.

Za 28. prosinca odredio sv. Otac sabiranje za siromašnu djecu. Pa kako to izade, kad što reče jedan, čiji se glas cijelim svijetom čuje? Do sto milijuna kruna našeg novca darovaše čestiti katolici, a sveti je Otac papa milijunima siročadi time otro suzu. I svom poslaniku u našoj državi poslao je pol milijuna kruna, da razdijeli. Tako će i mnogo hrvatsko dijete u zavodima, kojima su to naši biskupi izručili, svetom Ocu zahvaljivati i toplu odjeću i dobar zalogaj. Kada Ti dakle, brate i sestro, ikogod reče da je sv. Otac papa naš neprijatelj, onda ti pitaj tog zlikovca, koliko je on dao hrvatskoj sirotinji ili barem sabrao za nju? Djela govore o ljubavi.

U jesen proslavio je katolički svijet 1500. godišnjicu smrti velikog crkvenog učitelja sv. Jeronima. Sveti Otac papa izdao je tom prilikom krasnu i veliku poslanicu o svecu i svetom Pismu, kojega je on najbolje znao i tumačio.

Dne 15. do 18. listopada držali su upravitelji Apostolstva molitve iz Italije sastanak u Rimu. Došlo ih je više od 400. Došle su i revniteljice Srca Isusova, njih više stotina, koje su vrlo raširele posvetu obitelji Bož. Srcu Sam sv. Otac dao je stan svećenicima, a svima je držao veliki govor, da ih potakne na rad, da Isus zavlada u obiteljima i ljudskome društvu. — U crkvi otaca Isusovaca zvanoj »Kod Isusa« podignut je i tom prilikom posvećen novi žrtvenik Presv. Srca, kod kog će se čuvati »Zlatna knjiga obitelji posvećenih Srca Isusovu. Izašla je odatle i veličanstvena procesija sa 47 zastava katoličkih društava te došla na trg, gdje vijeća talijanski sabor, iz kog je toliko zla za Crkvu izašlo. Usprkos svemu naprezanju neprijatelja Isus ipak vlada u srcima naroda.

U Njemačkoj se obratila od protestantizma katoličkoj Crkvi uz ostale manje važne dva ugledna muža, profesor sveučilišta u Marburgu Dr.

Curtius, koji je kao poznavalec svjetske književnosti daleko na glasu. Drugi je Dr. Albani, protestantski pastor, koji je prije mnogo revnovao za raširenje protestantizma u Štajerskoj, pa je baš ondje upoznao, kakvu sreću daje duši i narodu katolička vjera.

U Svetištu Srca Isusova u Zagrebu primljeno je godine 1920. 105.921 sv. Pričesti. Kakova radost Bož. Srcu!

U samostanu Trapista u Banjoj Luci posvećen je dne 24. X. novi opat preč. O. Bonaventura Diamant, koji je svoje nauke svršio u Rimu, a u redu je svome, prema mu je tek 36 godina, obnašao sve važnije službe. Samostan „Marija zvijezda“, u kom je sada oko 100 redovnika, više je zaslužan za vjerski i kulturni život katolika u Bosni. Nema gotovo crkve, kojoj nije on pomogao. Na svoj trošak uzdržaje veliko sirotište i više škola. Za rata je prehranjivao 600 siromaha. Krasnu novu zgradu sirotišta dao je badava na porabu za ortopediju. — Marni ti redovnici ustaju u 2 sata da se Bogu mole, a kroz dan u šutnji Bogu na čast rade.

Opat Bonaventura Diamant O. C.

Pred raspelom u Limpias u Špartaolskoj obratio se pravoj vjeri i kršćanskem životu već mnoga tisuća ljudi. Na str. 27. donosimo sliku Spasiteljeva lica, koje odaje uvišenu bol.

NAKNADNE SV. PRIČESTI DJEV. DRUŠTAVA.

Bebrina rujan 40, listopad 45 studeni 45.
Brdovec studeni 250, prosinac 226.
Drenovci listopad 42, studeni 45.
Gornja Rijeka listopad 300.
Ivanec kolovoz do listopada 449.
Jelenska listopad 69.
Komjetinci listopad 114, studeni 107.
Mače 935, studeni 1007.
Nijemci srpanj 40, kolovoz 40, rujan 40, listopad 90.
Stara Bistrica listopad 30, studeni 30, prosinac 30.
Voća listopad 214, studeni 218; pomladak listopad 28, studeni 30.
Varazdin listopad 423.

U Drenovcima članice djevoj. društva revno polazile zornice, slušale propovijed i pjevale zlatnu krunicu sa pukom prije sv. Mise.
Iza sv. Mise u Jelenskoj mjeseca listopada molile članice svaki dan Krunicu.

Na dušni dan u Gornjoj Rieki primile članice zajedničku sv. Pričest, za ispojok milih pokojnika, na istu nakonu, namijenile i oproste koji se mogu na taj dan dobiti, i ostali puk je u znatnom broju pristupio stolu Gospodnjem.

Glavarica i revniteljice u Staroj Bistri sakupljaju prinosi za sliku presv. Srca Isusova i preč. Srca Marijina.

Marija Bistrica. — Na Bezgrješno Začeće umnožilo nam se društvo opet za 30 vrijednih djevojaka. Novi upravitelj g. Klimek obodrio nas na revno i ustrajno štovanje Bož. Srca. Borbe duduše imamo, ali u borbi je život.

Hoćemo li opet?

(Piše vojni superior M. Rihtarić).

Hoću — ne ču.

Jednoga dana pita sv. Tomu Akvinca jedna njegova sestra: Reci mi, moj dobiti brate, što mi je činiti, da se sigurno spasim. Sveti Toma joj odgovori: Treba ti htjeti. Ako budeš htjela, spasiti ćeš se sigurno. Pita mene jednom neki psovač: Gospodine, kako bih se ostavio kletve? Treba ti htjeti, rekao sam mu. Ako budeš htio, ostaviti ćeš se sigurno.

Nedavno ispovijedim i pričestim jednoga seljaka, već starijeg čovjeka. Izidemo iz crkve i razgovaramo o nekim stvarima, među drugim i o tomu, kako je ljetina lijepo kazala, a tuča ju uništila. Kletva, rečem ja, kletva vuče tuču na zemlju. Jest, jest, kletva, složi se sa mnom i seljak. No pak što? kažem na to ja. Treba se čuvati, treba se ostaviti kletve. Treba, treba, reče i seljak. »Ako budem ikako mogao, ja ču se čuvati, ostaviti ču se. Pitam ja: Je li ovaj imao volje ostaviti se kletve? Ne, nije imao. »Ako budem mogao!« To je, kao da je rekao: »Ne mogu, ne ču.«

Jednoga dana zaustavi me u Vlaškoj ulici u Zagrebu neki srednje dobe čovjek. Skine šešir, ponizno i lijepo me pozdravi: Hvaljen Isus. I ja odgovorim isto tako lijepo, pa i ponizno: Na vijeke. Drago mi bilo, da me nepoznat čovjek, radničke klase, zaustavi i sa: Hvaljen Isus pozdravi. Što je dobra? upitam ja. Vi mene, velečasni, ne poznate, je li? Ali ja poznam vas i već sam si davno želio, da se gdjegod s vama sastanem. Ako vas Bog ne pozna bolje, nego ja, onda neće s vama biti dobro, našalim se ja. O, pozna mene dragi Bog, reče moj neznanac, pozna me već davno, kao starog krvica, starog grješnika, ali ja mislim, ufam, da mi je oprostio. Ja sam već od nekada mnogo kleo, kako sam proklinjao. Ja sam bio vojnik, i poznajem vas kao našeg župnika. Vi ste mnogo pisali u Glasniku Srca Isusova proti kletvi. Vi ste nas psovače i proklinjače prosili, da ne kunemo. Vi ste tako lijepo propovijedali i svi smo vas rado slušali. Ja sam vas zadnjih put slušao u Brčkom u Bosni, bilo je jeseni godine 1914. I ondje ste nam na srce stavljali, da ne kunemo.

No, pa kad smo tako stari znanci, ako se i ne vidimo svak dan, ako ste radio slušali moje propovijedi i čitali u Glasniku onaj moj »Prosim te, nemoj kleti«, recite mi, je li to bilo od kakove koristi, upitam prijatelja. Velečasni, da vam pravo kažem, najprije ili nije bilo od nikakove, ili od jako male koristi. Ali je bilo poslije, u ratu. Ja sam iz Brčkoga otišao u Srbiju, u Valjevo. Ondje i kod Arandelovca bio sam u bitkama. Bilo je to i za mene i za nas svakoga nešto strahovito. Ondje se zazivalo i Boga na pomoć i Majku božiju, ali se i klelo! Strahota! Ono padanje ljudi, onaj jauk i zapomaganje, ona krv! Ja sam rekao: Moj Bože, ako me živa uzdržiš, ako ostanem na životu, najveću žrtvu ču ti doprinijeti, ne ču kleti. Ne ču kleti tebe, moj Bože, nikada, dok sam živ. Ne ču kleti tvoje presvete Majke, niti nikako i nikada već ne ču kleti. Pa jeste li održali riječ? Jesam! Ja više ne kunem. Bio sam ranjen, došao sam u bolnicu, kleo nijesam. Ondje se klelo, toliki su kleli, ja sam šutio. Razmišljao sam, zašto, čemu tako kunu. Znam, znam da je, navika, navada, strašna, nesretna navada. Ti ljudi kunu, kunu i proklinju, a nije im »od sile«. Oni kunu, jerbo hoće. Da

ne će, ne bi trebali kleti, ne bi kleli. Dakle vi ne kunete više: pitam ja opet. Ne, od godine 1914., nekako od konca one godine ja više ne kунем. I dade se živiti bez kletve? upitam ja. Oh, kako ne, mnogo lagije, mnogo ljepeš, mnogo bolje. Kad sam slušao, kako ondje kuna, pitao sam sebe, rekao sam i govorio i drugima: Zašto kunete i ovako gnujsno prokljinete dragoga Boga? Zašto prokljinjete blaženu Djesticu Mariju, Majku hožju i Majku našu? Zašto govorite tako ružno, tako ogavno? Zar ne čuje dragi Isus, kako govorиш o njegovoj Majci, koju nepoštenu ogavnu riječ bacаш nebeskoj Majci u obraz! Pa kuni i ti, reče mi nato jedan vojnik. Kakav si ti vojnik, koji ne kuneš?! Ne, odgovorim mu, ja ne kunem, niti ne ču kleti. Ja jesam vojnik, i stariji sam od tebe. Jesam, jesam i ja kleo, ali sam uvidio, koji grijeh je to, koja glupost! Pa druže, koja ti korist od kletve?! Dok sam živ, ne ču kleti. A poslije smrti? upita me vojnik. Ti češ, rečem istomu vojniku, ti češ i poslije smrti kleti. Ako se kletve ne ostaviš sada, dok je vrijeme, ti češ kleti na vijek vijeka u paklu. Ja? ufam u dragoga Boga, da ne ču doći u pakao, i tako i poslije smrti ne ču kleti. Ovaj mije kleo, jer nije htio. Ostavio se kletve, jer se ostaviti htio.

„Postavi ga gospodin gospodarom kuće svoje“

Pišeš li?

Sastanem se jednoga dana sa jednim mojim rodakom. To je čovjek školovan, oženjen, ima djece. Pišeš li ti jošte? pita me rodak. Hm, rećem. Pišem li jošte? Pisao bih, ali gdje će se stampati? Danas imademo silu božju novina. Nikada ih nijesmo imali toliko, koliko ih imamo danas. Papira ne imamo; ono što je, tako je skup, da ista naša društva, koja izdavaju dobre knjige, ne mogu ih stampati. Papir i Štampa strahovito skupo. Naš »Glasnik Srca Isusova« danas je malen, napolak manji, nego je bio prije. I kalendar Srca Isusova manji je. I ti me pitaš, pišem li jošte?! Pišem, ali mnogo manje, jer vidim, da se ne ima gdje stampati. Pa zašto ne pišeš u druge novine? One imadu papira i ne gledaju na to, što je Štampa skupa. Imadu na pretek novca i plaćaju i one, koji pišu u te novine.

Jest oni, imadu novca. Ali koje su to novine? To su novine bezbožaca, slobodnih zidara i njihovih ljudi. Tih je novina toliko, kako ih uistinu nikad nije bilo. I čitaju se. Čitaju ih ljudi ne samo školovani, nego i neškolovani, seljaci i radnici. Danas sve čita novine, i naširo-mašniji radnik smoći će krunu, da si kupi novine. Ali o čemu pišu te novine? O vjeri? o Bogu? Pišu možda proti kletvi? Ne! Protiv vjeri pišu, proti Bogu. Kuni, huli i proklinji, zovu radnika i seljaka.

I čitaju se, sve ih čita. Sve se truje. Da ovi ljudi čitaju Glasnik, i Glasnik bi bio veći; ti bi ljudi sami ishodili, da bude veći. Ali ne imaju srca za Boga, za Isukrsta, za vjeru. Iskvarili se čitanjem ova-kovih novina i bezbožnih knjiga. Ta to čitanje i nije drugo nego tih psovka.

(Nastavit će se.)

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obecanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredištву, a njegovo je, kada tako će se oglasiti. Dogodajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujući samo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni miliardari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Za slugu.

Varaždin. Obolio nam opasno sluga, koji već mnogo godina ravnala našim gospodarstvom. Izgubio svijest prije, negoli je mogao primiti sv. sakramente. Sve što se pokušalo, da dode opet k svijesti, bilo užalud. Na to stavismo na njega medaljicu Presv. Srca i počesno devetnicu. Bolesnik se osvijestil, primi sve sakramente, pače oporavio se utoliko, da sad opet privigleda gospodarskim poslovima. 'Bilo za tu milost hvaljeno i slavljen Božansko Srce Isusovo!' S. U.

Pomoć u nuždi.

Srijem. Vadeći Zub pokvare mi čeljust tako, da su mi kosti ispadale, Bojeći se da mi ne pokvare cijelo lice utekoh se Presv. Srcu Isusovu i Srcu Marijinu i obećah, ako mi opasnost prođe, javno se zahvaliti u Glasniku. Sve je sretno prošlo. Stoga hvala i slava Presvetome Srcu Isusovu i Srcu Marijinu sada i na sve vijeke!

Sretna u samostanu.

Bosna. Dugo sam već želila, da se posvetim dragom Bogu u samostanu, ali uviček je bilo raznih nepričika i zapreka. Nakon dodođi ipak pomoći Božjom u samostan. Aliiza nekog vremena obolih i lječnici rekose, da za me nije samostanski život i da se moram vratiti kući.

Utekoh se vrucom molitvom presv. Srcu i Bl. Djevcici, te obećah javno se u Glasniku zahvaliti. Ozdravih, te na Bezgrješno Začeće primih presretna sv. redovničku haljinu, te iz sveg srca kličem: »Hvala i slava presv. Srcu i bl. Djevcici Mariji!« S. A. A.

U teškoj bolesti.

Osjek. Zahvaljujem se Presv. Srcu Isusovu, i miloj Majci nebeskoj na mnogim primljenim milostima, napose što su me u mojoj bolesti milostivo uslušali. Prije par mjeseci bila sam teško oboljela, pa pošto mi se mlađi život nalazio u opasnosti, puna pouzdanja u dragoga Boga, značući predobro, da mi jedini on pomoći može obrati se Bl. Djevcici Mariji, da mi svojim moćnim zagovorom isprosi od Sina svoga milost, te sretno prebolim. Ujedno obećah, da će se javno zahva-

lit u Glasniku, te poslati maleni darak za Svetište Srca Isusova! Na zagovor naše dobre Majke nebeske, molba moja bijaše uslišana. Presv. Srce Isusovo mi je pomoglo. Zato neka bude hvala i čast Božanskome Srcu Isusovu i Marijinu! Da ispunim svoje obecanje šaljem u znak zahvalnosti 20 K miliard za negovo Svetište. Zahvalna kćerka Marijina V. V.

Na slobodi.

Iz dvogodišnjeg istražnog zatvora oslobođen kao nevin sudski nadsvjetnik g. M. B. šalje nam preko svog isповjednika ovo pisam:

Prečasni Oče!

Nalazeći se sad na slobodi sjećam se teških preturenih časova, Svevišnje pomoći i zaštite te Vaših preporuka... Slijedeći Vaše savijete tražio sam i našao utjehe u nabožnosti osobito prema Presvetom Srcu Isusovu i Marijinu. Moja dnevna molitva glasila je: »Ali zato dodođi u čas ovaj, da twoja slava sine, da budem veoma ponizan, i kad me titibaviš... (Naslijeduj Krista III, 29). Kad se samo sjetim, kako su moji neprijatelji ISL za mojim upropasćenjem kako su močni,... onda mi tek pučne pred očima, kolika je bila neizmjerna Svevišnja pomoći i zaštita, koja me je sačuvala... Molim Vas, Prečasni, da u slavi Presvetih Srdaca Isusova i Marijina i kako bi i drugi moj primjer našljedovali, ovaj slučaj njihova slavlja oglasite u našoj katoličkoj štampi... Još jedanput hvala, te se i nadalje preporučujem Vašim molitvama odani

M. B.

Ublažen otac.

Hrvatska. Bila sam jako zavaden a ocem i radi toga trpila veliko progonstvo. Gionilo me po суду, a kod kuće već tri godine nikad dobre riječi nego samo prokljinjanje. Sirota sam udovica i često sam moralna bježati sa svojom djecom. Zdvojna sam plakala, jer tu nije bilo ljudske pomoći. Obraćam se nebeskoj Majci i Bož. Srcu devetnicom i obećam moliti litanijske Srce Isusove dok sam živa. I eto, hvala višnjem Bogu i Srcu Isusovu, moj je tata sada puno bolji pa se nadam, da će sad ljubav Isusova biti u našoj kući.

B. B.

Leopold Judex.

uzor dak i zbornik.

(Nastavak).

Uz ovakovu djetinju pobožnost resio je ovo mlado srce i ljiljan djevičanske čistoće. »Kako je krasan čist naraštaj« (Knj. Mudr. 4, 1.) I doista nema ljepšega prizora ni za andele, ni za ljude, nego li je nevino srce! I naš je Judex bio uistinu velik gledom na ovu krepst. Napisala č. sestra učiteljica list jednoj djevojčici, koja se odselila sa svojima u Poljsku. Prije škole donese list i dade djeci da se potpišu i kolegicu pozdrave. Sve se rado lati pera. Dode red i na Judexa, ali on odabi ponudu; »Mante me se, ja se curi ne potpisujem.« »Ali, Poldi, to nije ništa,« reče č. sestra, »to možeš mirne duše učiniti.« »Ja se ne volim curi potpisivati«, odsječe mališ i ostade pri svom.

Ne bijaše za maloga Judexa veće muke, nego kad je morao sjediti u blizini koje djevojčice. S djevojčicom uopće nije htio da ima posla. Kako je bio poznat sa svoje darovitosti, došle bi i djevojčice k njemu, da im što razjasni, a on, premda je bio inače vrlo ljubezan i uslužan, svaki bi ih put odbio i uputio č. sestri.

Kao gimnazijalac išao Leopold na selo s jednim dječakom. Ovaj izgovori nekoliko neslanih, koje su vrijedale krepst sv. čistoće. Judex ni pet nj šest okrene se, pa kući ostaviv nevaljanca, da ide svojim putem. »To je bilo zadnji put, da sam se sa Judexom razgovarao i družio se. Poslije me nikad ni pogledati nije htio«, pripovijeda isti.

Kupao se Judex sa svojim priateljem. Dode i nekoliko mlađih se ljaka, pa počeše koješta besramno govoriti. Judex odmah izade iz vode i poče se oblačiti. »Zašto se oblačiš?« upita ga drug. »Ja ne spadam u ovakovo društvo, među ovakve, kojih se ne znaju pristojno ponašati«, reče Judex i udalji se.

Djevičanska čistoća bila je kraljica srca njegova. Ljiljan andeoske čistoće pazio je Judex kao zjenici oka svoga, zalijevao ga danomice toplim molitvama osobito kod sv. pričesti, pomno ga čuvao od pogubna utjecaja sve po primjeru nebeskog svog zaštitnika sv. Alojzija. Njega je na osobiti način štovao, on mu je bio uzorom pri izgradnji zgrade vlastite savršenosti. Ali još je nešto manjkalo. Da bude savršena slika nebeskog si zaštitnika, on spaljuje na žrtveniku ljubavi samog sebe, žrtvuje svoje nevino tijelo, on zavjetuje dragom Bogu preko ruku bl. Djevice Marije vječnu čistoću. To je bila kruna njegova nastojanja, ujedno vrhunac, do kog se može čovjek smrtnik dovinuti, on postaje andelom. Takav andeo bio je naš Judex u II. razredu gimnazije. Na ovu uzvišenu

misao došao je Judex sam ili bolje doveo ga je sam Duh Sveti. Kad je mali drugoškolac s ovom idejom došao pred svog duhovnog vodu i zamolio ga, da mu dozvoli oživotvoriti je, ostao je ovaj začaran. Nakon svestranog razmišljanja, ispitivanja i molitve dopusti duhovni voda mladome junaku da prikaže Bogu ovu veliku žrtvu. To je bio za nebeske duhove prizor pun čara i miline, nada sve pak za blaženu Gospu. Ona je slavila slavlje u svojem zborniku. A dragi Bog? On je primio žrtvu mladoga Abela, pustio na nju iskricu svoga srca — spalio je ognjem božanske ljubavi svoje.

Uz smiježni llijan nije u srcu njegovu smjela manjkati ni skromna ljubičica. Mali Poldi bijaše uistinu skroman poput skromne ljubice. »Nijesam doživjela, da bi se on polvalio«, veli njegova majka, »i nije bilo za nj veće muke, nego kad je morao slušati, gdje ga drugi hvale. Odmah bi se u takom slučaju zarumenio i udaljio.«

Na koncu II. razreda gimnazije dobi Judex radi izvrsna učenja i izvrsna vladanja prvu nagradu — bio to krasan album sa umjetnim slikama. Kad je došao kući niti jedne jedine riječi o svojoj nagradi, šutio je kao zaliven. A kad je majka s druge strane saznala za stvar i pitala ga, reče Leopold posve mirno: »Ta to nije ništa.«

U I. razredu gimnazije načinim mu nekoliko novih košulja, no u zao čas — sa modernim širokim ovratnikom, što pada ispod vrata na prsa. Prije nego prvu obuće, nemilo je pogleda. Ja mu namjestim ovratnik povrh kaputa. On šuti i ništa ne govori, već si misli, nek bude moja volja. Ali što se dogodi? Dok je niz stube silazio, već je bijeli i lijepi ovratnik zapao pod bluzu i bio posve zgužvan. On je udovoljio i meni i sebi. Odsele nijesam nikad više u takvim stvarima proti njegovoj volji radila, jer sam vidjela, da on teži za višim i plemenitijim.«

Zbornik Marijin.

U gimnaziji travničkoj postoji za vanjske dake Marijina kongregacija. I mali Judex morao se uhvatiti u kolo djece Marijine. Odmah prve godine porodi se u njemu živa želja, da bi i on postao dijete Marijino i već na koncu prve godine bi i on sa četvoricom drugova na dan sv. Alojzija svečano primjen u zbor Marijin.

Mladi se zbornik tako uzorno vladao, da su ga nakon praznika zbornici izabrali za vijećnika i pjevača.

A i bl. Gospa, koja je milim okom gledala miljenje svoje, nije se dala natkriliti u velikodušnosti. Ona pospiši, da je u mladom zborniku dozrela davna mu želja, da se posveti svećeničkom, da samom redovničkom staležu. Ona mu je otvorila vrata sjemeništa.

Odmah početkom praznika iza I. razreda žuri se Judex s molbom na vič, oca rektora, da bi ga primio u sjemenište. Iz molbe, koju je sam bez ičije pomoći sastavio, zrcali se krasna duša Judexova. Zato iznosimo ovdje čitateljima Glasnika jedan njen odsjek: »Od moga djetinstva moja je želja biti svećenikom, što više redovnikom družbe Isusove. Ta mi se želja u srcu osobito javlja, kada se sa Spasiteljem zdržim u sv. pričesti. Po tom upoznahu, da mi je dragi Bog odredio redovničko zvanje. A da se o tom što bolje uvjerim, cijelu sam stvar povjerio svom isповjedniku, te je i on istoga mnijenja kao i ja. Kako ne dvojim o svom svetom zvanju, tako sam u strahu za njega. Kao vanjskog daka odašvuda me opkoljuju pogibelji. Do sada sam se svima Božjom pomoći othrvao. Dragi Isus duži me, da se pogibeljima što više uklanjam. Zato Vas molim, Velečasni oče, da me primite u sjemeništu. U sjemeništu

moći će lakše očuvati svoje sv. zvanje. Kada bi se mala ptica pjevica progonjena od kopca Vama utekla, Vi bi je sigurno zaštitili. Ovakoj maloj ptici sličan sam i ja. Mnogobrojni kopci raznih pogibelji saljeću me sa svih strana. Zato utječem se Vama, zakrilite me, spasite me! O kada bi znali, kolika je moja želja za sjemeništem, sigurno bi me primili. Ovako mi se čini, kad se sjedinim sa Spasiteljem».

Uzor sjemenarac.

Napokon se ispunila njegova davna želja. Tko je bio sretniji od Judexa! Istih praznika zapitati će neki činovnik Judexa: »Reci mi, Leopold, što ćeš ti biti?« »Isusovac«, odvrati mališ. »Pa zar ne bi mogao što ljepše i veće n. pr. advokat, liječnik?« »To je za mene najljepše i najviše«, reče mališ.

Judex dakle zamijenjen slobodni i udobni život vanjskoga daka sa tihim i zabitnim životom sjemenarca. Ovu zamjenu smatrao je on velikom srećom, pa se i ovaj put htio pokazati vrijednim iskazane mu milosti.

A mislio je, da će svoju zahvalnost najbolje iskazati, bude li točan i savjestan u obdržavanju sjemenišnih propisa. Stog se odmah objeruće lati posla. I u najmanjem sjemenišnom propisu gledao je mali novajlija izraz Božje volje, koja mu je bila glavnim ravnalom. On nije dijelio propise u manje i više važne. Njemu je i najmanje pravilo kao izraz volje Božje bilo sveto.

»Nijesam poznavao dječaka, na kom bi gospodin Bog nagomilao toliko najrazličitijih darova, kao što je to bilo kod pokojnoga Judexa. U crkvi i školi, u muzeju i na igralištu, svagdje si se mogao u njega ugledati — nitko nije bio pobožniji, nitko marljiviji, nitko veseliji od Judexa.

S lica mu sjala čedna otvorenost, iz oka mu provirivala čistoća i nevinost, njegove riječi i djela odavahu dječaka prezrela za svoju dob, čitava pojava govorila je, da imaš pred sobom disciplinirana dječaka, koj se zna svladati.«

»Mislim«, piše nastojnik pod čijim okom je bio godinu dana, »da se mora priznati, e je to bilo izabrano dijete Božje... Najbolje se pozna svako dijete prema tome, kako umije slušati... Naš je mali pokojnik u svemu uvijek i vrlo rado slušao. Zimi, ljeti, svako jutro velikom je brzinom skočio iz kreveta, kao da je htio reći: »Evo me, Gospode, da vršim sv. volju Tvoju«, te sam se ja tome morao upravo diviti. I u tome jedva mu je tko sličan bio.«

»Ako sam ikad imao priliku zaviriti u svetu i odabranu dušu, to sam imao kao duhovni voda Judexov«, veli njegov duhovni voda, »Judex je bio dijete, na koje je Duh Sveti na osobiti način utjecao.«

Time ne iscrpismo povijest našeg Judexa. Da bude slika potpuna, čujmo jedan ili drugi primjer iz njegova života u sjemeništu.

Bilo to jednoga popodneva. Djeca se živahnno igrala, a medu najživahnijima bila je i ovaj put naš Leopold. Upravo je strelinice jurio za protivnikom. Još korak dva i protivnik je ulovljen. Kad najednom ovaj našav se u stisci, strugnu na tude igralište Ali u taj čas u najbržem trku ustavi se naglo Judex. Sjetio se naime, da je zabranjeno prijeti na tude igralište. On je volio ne dobiti igre, nego li prekršiti zabranu. Samo vatren dječak moći će pravo da shvati ovu žrtvu u potpunoj njenoj veličini. Ovaj čin Judexov bio je i javno pohvaljen.

Dobio Leopold od mame paket pun mesa i slatkih kolača. Nije proteklo nekoliko časova, a paketu ni traga. Sve je razdijelio među drugove, ostaviv za se cigli jedan kolač. »Što je bilo njegovo, to je bilo sviju nas, veli jedan njegov drug. »Čim bi to dobio, punom bi šakom dijelio zaboraviv pi tom na se. Dapače dogodilo se, da smo pred njim zjevali kao ptiči, a on bi nam stavljao u usta slatkiše i kolače«. Drugi put dobio Judex na dar krasnu crvenu jabuku — jedva ju je mogao obujmiti. I nju darova jednom svom drugu, za kog je znao, da ima jako dobar tek i da se vrlo sporo zasići. Uživao je, kad je mogao ovoga nahraniti.

Judex je bio u sjemeništu i a poštoli. Svakih bi četrnaest dana položio duhovnom vodi račun o svojoj savjesti napose o svom radu među sudrugovima i od njega primao novih pobuda i poticala. Apoštolat je dužnost svakog pravog zbornika Marijina, svakog pravog sjemenarca, mislio je Judex, a prema tome i radio. On je bio apoštol molitve, apoštol riječi, napose pak apoštol djela. Osobito je rado općio sa nižima napose onima, koje bi trebalo na bolje okrenuti.

Znao se katkada za vrijeme cijele šetnje s ovakovima razgovarati i sokoliti ih, da se lijepo vladaju. Neki prvoškolac bijaše vrlo žestoke naravi i teško mu se bilo svladati — a plod je bio slaba ocjena iz vladanja. Misli si mladi naš apoštol: ovoga moram imati! I obleti oko njega danas, obleti sjutra, dečko se sasvim promjenio.

Dok se drugi vesele koncu godine, dotle se Judex žalostio, jer se morao od svojih drugova rastati, jer je morao u svijet. Bilo to početkom zadnjih praznika. Leopold bio s majkom u posjetu kod neke gospode. »No, Leopold, gdje je ljepše u sjemeništu ili kod mame, ili su sladi mamin kolač ili sjemenišni kruh?« kušala ga gospoda. »Ne pita se to, gdje je ljepše«, odvrati mladi sjemenarac, »nego gdje je meni draže«.

Ostadosmo jednog jutra kao gromom ošinuti, kad se pročulo, da je Judexa spopala žestoka groznica i kad je sjutradan primio sv. pomast. A kad je liječnik ustanovio diagnozu, da se upalila pluća i porebrica, obuze sve veliki strah, da ne bismo ovaj rijetki dragulj izgubili.

Osam punih dana trpio je naš mladi Job mnogo, jako mnogo. Ovih osam dana bijahu odraz uzornog mu života. Sve vrline njegove krasne duše očitovale su se ovdje u svojoj pravoj veličini: iskrena pobožnost, djetinjsku poslušnost, junačka samozatajna natjecahu se među se. Bolničar, koji ga je dvorio, ostao je upravo zadivljen nad junaštvtom ovog dječaka. Kad bi mu stavljao hladne obloge, samo bi stisnuo zube, to je bio jedini znak, kojim bi odavao svoju muku.

Sveta imena Isus i Marija, koje je toliko ljubio, bijahu mu neprestano na ustima, pripovijeda jedan njegov drug, koji je ležao bolestan s njim u istoj sobi. Sat prije smrti dao je drugove pozdraviti.

Na 15. X. u 10 sati noću, kad su na plavjetnom nebnu titrale mirijade sitnih zvjezdica, zakrijesi se na obzoru nebeskog Jeruzalema nova sjajna zvjezdica. Čista Judexova dušica vinu se poput bijele golubice u naručaj Svevišnjega.

Tomo Marković D. I.

Kateheza svjetovnjaka u župi sv. Blaža.

Bilježim o jednoj mojoj školici. To je nješto svoje vrsti. Polazilo ju 12 učenica. Djevojke su to između 13 i 15 godina. Nisu dakle vezane na polazak škole. Nеке su od njih nekad polazile prvi ili drugi razred. Kasnije zaboravila na tu djecu i školska oblast i ljubav i »čovještvo«. Godina za godinom, a one ostale bez svetih sakramenata. O ti moj bijeli Zagrebe! Nijesi velegrad, ali se u tebi kriju sve manje i vrline velegrada; one prve možda u mnogo većoj mjeri.

Pokušasmo pronaći takovu zapuštenu djecu po Selskoj, Tračinskoj cesti i t. d. Pošlo se od kuće do kuće, od obitelji do obitelji. Pričinjavaju se ko cvrčci sakriveni ljudskom oku, a ipak su tu! Jedno se obrelo na ulici, za druge saznali od rabotnika na polju, treće uhvatismo na besposlici, i t. d. Kod ovog posljednjeg »zapošljenja« našlo se 15 dječaka. S majkom, ocem, skrbnikom takove djece stupisimo u prijazan saobraćaj. Predočili im, kako je žalosno da im djeca još nisu pristupila prvoj sv. Pričestii, pa kako je nužno da to što prije učene. U djetetu je opet trebalo pobuditi volju za dobru stvar i dobiti obećanje, da će polaziti pouku. Tako je došlo do te školice. Dječaci se okupljali nedjeljom kod g. župnika, a djevojčice u jednoj školskoj prostoriji.

Započela se ta obuka prve korizmene nedjelje i trajala do Spasova, kada bi okrunjena prvom sv. Pričestii. Prve su nedjelje prošle u učenju sv. križa i molitava te 5 najnužnijih istina sv. vjere. O bijedne li djece! Jedva ih sabereš, jedva ih držiš na okupu da se ne rastrče po kinima. Napredak je ipak bio očit, a i uspjeh. Ta od pribranih iznevjerio se tek jedan dječak i jedna djevojčica. Za njih nije bilo drugih sredstava do: strpljivosti i pouzdanje da će pomoći Gospodin Bog i Andeli čuvare. Ipak i još nešto privlačiva. Svake su nedjelje denijele gospoje kongreganistice dječici malu užinicu, a popratile ju i milom riječi, koja je tako blagotvorno djevala. Pa i na sam dan prve sv. Pričestii počastiše one djecu na župnom dvoru pri okljenom stolu, a još k tomu debi svako i lijepu sličicu. Gospod Vam platio! velim i opet u ime one djece.

A što sada? Zar da ostanu samo kod te jedne sv. Pričestii? Ne i sto put ne! Ostat će u saobraćaju s njima, da nastave kršćanski život. Posjećivat će ih u njihovim stanovima. Nepismene uputit će na analfabetske tečajeve, nezaposlenima pokušati će naći posao i zaslужbu. I još mnogo toga bi trebalo.

Potecite, debri ljudi, u pomoć bijedi! Zamislite se u one duše. Koliko bi se zlo spriječilo složnim radom! Pa ne samo u Zagrebu. Takovih potreba ima i Osijek i Karlovac, a i mnoge veće župe širom demovine. Osnujmo društva kršćanskog nauka, kako je episkopat propisao. Jedni poukom drugi, darom, a svi skupa marom i širit će se čast Božja i zadovoljstvo ljudi.

Kongreganistica učiteljica.

Vijesti.

Dalj. U nas su ratne nevolje i borba s njima rodile Marijinu kongregaciju djevojaka god. 1916. Uz brigu za nutarnji život posvetile smo pažnju dobrotvornosti, dobroj štampi i iskorenjivanju nekih zlih običaja. Pred crkvom smo bile podigle svoj šator, pod kojim smo prodavale dobre knjige. Kalendar Srca Isusova zašto je u svaku kuću. U crkvi smo bile na pomoć za čistoću i ukras. U prve dvije godine uspjelo nam te je prestala ona neka vrst otmice; no čim je malo bila popustila djetalnost kongregacije, ojačalo opet zlo.

Sada se zaželila vratiti staroj revnosti pa nam eto utemeljitelj naš veleč. g. Ilija Ivanković, sada katehet u Vinkovcima, davao duhovne vježbe 26. do 30. prosinca. Dnevno bila tri predavanja i zajedničke molitve. Čitale smo si i po jedno razmatranje biskupa Šarića iz »Zdravo tijelo Isusovo«. Nas 70 primilo zajedno svetu Pričest. Izabran je novi odbor, od koga se mnogo nadamo.

Gola. Marijina kongregacija djevojaka lijepo radi i napreduje. Broj danas 92 zbornice i 30 kandidatkinja. Osobito se ističe pjevačka sekcija pod ravnateljem g. učitelja Rotkića. Zbornice revno vrše ustanove svoga društva, napose vole Isusa u presv. Oltarskom sakramantu. Kroz cijelu godinu sama kongregacija primila je do 3000 pričesti. Iz ove kongregacije udale se već 42 djevojke. Zanimivo je, da kao udate još uvijek vole kongregaciju — i dolaze na sastanke, a neke primaju i svagdanju sv. pričest. Molimo svaki dan, da još i muška mladež stupi pod barjak Marijin, te da se usavrši jer samo tako bit će nam Hrvatska domaća sretna! Pozdravljamo iz Gole sve naše milje i drage sestre!

Martinska ves. U nizu veselih božićnih dana kad se i starci pomlađe poput djeteta, veseli se nebeskom Djetešcu u betlehemskoj špilji, dolazi u našoj župi kruna ovih svetkovina, dan »klečanja«. Ove godine bio nekako svečaniji, ljeplji. Navijestio revni župnik, da je to dan presv. Srca Isusova, koje zakuca u siromašnoj štalići prije 1920 godina, a nije prestalo kucati do dana današnjega u presv. oltar. Sakramenu. Dolazio narod marljivo na poklon, a članice djevoj. društva u odredene sate redale se po četiri zajedno sa članicama materinskog društva. Djeca kao četa »malih službenika i službenica« okruživali Kralja svoga, kao mali cvjetici na stepenicama oltara — prijestolja Njegova.

Svečanost je povećalo primanje novih članica u djevoj. društvo — na broju 14 njih. Poslijekratke propovijedi o ljubavi euharističnog Srca Isusova pristupiše gorućim svjećama k oltaru i primiće blagoslovenu medalju presv. Srca znak društva. Pod svečanom misom primiće sve članice zajedničku sv. pričest. — Društvo nam broji sada 41 čl. i 13 pripravnica. Neke smo, ili bolje same se isključile nemarnošću. Bolje 10 revnih nego 100 miltavih.

Prijateljica društva.

X Novigrad na Dobri. Na 8. XII. glavni je praznik naše kongregacije, pa se obavilo svečano primanje. Dne 7. XII. bila je zajednička sv. ispunjava. Nepovoljno vrijeme: kiša i snieg, a niti velika udaljenost nije smetala — došli su svi. Na sam dan primanja u 10 sati pristupila je cijela kongregacija k stolu Gospodnjemu, a odmah zatim je sam gosp. upravitelj J. Kocijančić obavio primanje, jer je nepovoljno vrijeme prileglo te pozvani svećenici ne moguće doći. Ljepa četica — 43 nova člana — stajala je ta svjećama pred zeleno okičenim oltarom, da javno pred cijelom župom odabere Djevicu Mariju za svoju zaštitnicu i Majku. Da se je tako lijepim brojem rovećala vojska Marijina plod je misija, koje su ovde u svibnju obavili čč. oo. Isusovci. I neumorni naš upravitelj mnogo nastoji oko procvata naše kongregacije. Kako je zanosnim riječima pozdravio nove zbornike! Čestitao je svome »stazu odabranom« na velikoj

sredi, šta neustrašivo stupa pod Marijin barjak. Svečanost ovu uzveličao je svojim pjevanjem i ugodnim sviranjem veleč. Poslek, župnik iz Lipe. Na koncu je ustoličeno novo poglavarstvo kongregacije: s nadstojnicom A. Vinski. Neka presveta Djevica štiti svoju odabranu djecu na ponos i diku novigradske župe.

Tajnica.

Požega. Kongregacija na višoj djev. školi. 8. XII. bila je u župnoj crkvi primanje u sve požeške kongregacije. U našu kongregaciju primljeno je 26 članica. Iza primanja u kongregacije primljene su 32 učenice više škole u društvo Mladih junakinja. — Za 9. i 12. XII. pripravile smo akademiju u proslavu 10 g. osnutka naše kongregacije, te u slavu 70 g. dra Mahnića i u proslavu dač. dana.

Raspored bila je ovaj: Pozdrav i historijat kongre, više škole (Čaldarević Agneza), Dujmušić: Neoskrvrenjeni (Cimerman Ivanka), O nado moja, mila (pjevanj kongr.), dr Mahnić i kat. dač. pokret (Hofman Slava), Mahniću (Desetnica), gimnastičke vježbe Mladih junakinja i vježbe organizacije više škole. Akademiji prisustvovalo je svećenstvo, seniorat, učit. zbor, kongregacije i organizacije, te roditelji članica. Sve točke izvedene su na zadovoljstvo slušatelja. Postigli smo glavnu svrhu: proslavu Majke Božje i javni nastup katol. daštva.

Tajnica.

Ruševina. Na Novu godinu i u nedjelju između nje bila je kod nas zabava u korist siromašne školske djece. Tom su prigodom sudjelovale i članice našeg djevojačkog društva u pjevačkim dijelovima zabave, a samostalno su istupile prikazujući »Čežnju za domovinom«, koju su dobro odigrale; a jedna je članica lijepo deklamirala lijepu pjesmu od J. Hranilovića: »Oj vi gorskij svećenici«. Na taj način smo i mi uz sudjelovanje školske djece i omladinskog društva u Ruševcu pripomogle, da će biti olakšana bijeda kojeg tog djeteta.

Članice društva redovito pristupaju sv. pričestu, gdje dobivaju nove ja-kosti i nove pobude za dobar i krepstan život.

Sarajevo. Kongregacija učit. pripravnica. Akoprem se niješmo dugo javile, ipak smo postojano radile pod vodstvom vel. prezesa rektora Prešernera. Sastajemo se svaki tjedan, a naši nas voditelji savjetom i poukom upućuju i učvršćuju u duhovnom životu. Ima nas 55 pravih kongreganistica i 6 aspirantica. Osim euharistične i karitativne nemamo drugih sekacija. Zajedničku sv. pričest primamo svake prve subote u mjesecu, a naknadnu sv. pričest ima svaki dan druga. 18., 19. i 20. listopada imali smo duhovne vježbe. Svetkovinu sv. Stanka našeg zaštitnika proslavimo malom ali srdačnom akademijom. Pjevalo se i deklamovalo, a tamburaški je zbor organizacije svirao.

M. B. tajnica.

Vinkovci. U kongregaciji gospojica ima nas svega 21, jer je na Imakultu primljeno 5 novih članica. Vel. g. Mihaljević krasno nam prozborio o Gospu kao idealu djevojke. Osobito je radosna pojava, da se obiteljski krugovi vrlo zanimaju za kongregaciju. Pokazalo se to lijepo prigodom svečane akademije, što smo je taj dan priredile u palači Brodske imovne općine.

U proslou je razložila gdjica Marija Pečenovsky: zašto se udružujemo. Od propadanja morala sačuvat će društvo ljudsko samo ideal Gospe. Kongregacija cijeni molitvu, ali joj je osobita svrha dizanje moralnih vrednota. — »Raskoš« od Hranilovića krasnoslovila je gdjica Z. pl. Agić. — Prikazujući »Bernardicu« (Gospa lurdská) kao treću točku sve su kongreganistice sjajno izvele svoje uloge, pogotovo u glavnim osobama, što su ih predstavljale gdjice Bolićeva, Križakova i Domaćinovićeva. Pojedini prizori ganuće prisutne do suza.

Novom poglavaricom izabrana je vrijedna i za kongregaciju zaslužna učiteljica Marija Novosel.

Od Majke Božje Lurdske.

Marta Maton se rodila 1898. u Furnesu u Belgiji. U 14. godini osjeti jake boli u trbušu. Uz to je zahvati g. 1914. tifus, za 9 sedmica, slijedeće godine ponovno i uz to poslije 4 mjeseca upala slijepog crijeva. Liječnik je operira na slijepom crijevu. Nu domala se uz trbušne boli pojavi sušica na plućima. Ova se poče brzo razvijati, te bolesnicu smjestiše u Montreuilu u bolnički odio za sušičave. Dugi je kašalj tu muči, a vrućica dopire gotovo svaki dan do 39 i 40 stupnjeva i trbušne se boli silno povečaše. Iz Mantreulla je u lipnju 1918. prenesoše u lječilište Elisabeth (Chanay, Ain). Tu joj se u rujnu pogoršaše trbušne boli uz jaku upalu na plućima. U prosincu iste godine sušica poraste, a i trbušna upala tako, da su uštrcavali dnevno 6 do 8 puta morfium za ublaženje boli. Bolesnica baca, crijeva se nadimlju i izlijevaju. Liječnici zdravljaju i Marta lebi izmeđ smrti i života. Hrana joj je jedino kava i mlijeko s nešto biskvita. U večer je vrućica do 40 stupnjeva. Doskora se uslijed potisnica trbušnice i srca pojavi onesvjećivanje, te bolesnica nije mogla ležati. Liječnici je već napustiše. U tom zdvojnom stanju dvije redovnice odvezose je sobom u Lurd. Tamo je prispijela 19. kolovoza 1919. u 4 sata popodne. Okupaše je u vodi piscine. Izvukaoše je skrajno slabu. Sjutradan doniješe je pred pećinu, da prisustvuje sv. Misi. Poslije podne opet je okupaše. Marta osjeti jake trbušne boli i onesvijesti se. Došav k svijesi uspravi se i hoće da hoda. U uredu za konstatacije hoda pred liječnicima bez poteškoće. Sutra je točno pregledaše liječnici i izjavile da je potpuno ozdravila. Sretnica je počela brzo rasti i u težini, te jeiza 10 mjeseci porasla od 38 kilograma na 62. Iz zahvalnosti spram Boga i bl. Djevice je Marta stupila u red franjevačkih redovnica i sada je potpuno zdrava.

Knjištv.

Priručnik vodama društava. Drugo popunjeno izdanje priredio Dr. Kuntarčić, izdao »Hrv. kat. nar. savez«. Svakomu, koji se bavi javnim radom za kat. stvar vrlo potrebno.

Politički i gospodarstveni liberalizam i kršćanstvo. To je 8. svezak. »Savremenih pitanja« za naobražene krugove. Profesor P. Butorac pokazuje zablude i zle posljedice rada u javnom životu, kad se taj ne temelji na jezgrovitim katoličkim načelima. Knjižica stoji 8 kruna. Naručuje se kod Hrvatske tiskare u Mostaru.

Narodna prosvjeta izdala je 3 lijepa knjige za zabavu, koje toplo preporučamo našim čitateljima, jer će se ugodno čitajući u dobru unaprediti. Prvu pod naslovom: »Dječja knjiga« napisao je glasoviti Isusovac Coloma. Druga je roman »Vestalka«, a treća »Sveta Rusija«, u kojoj vrsni pisci Stele i Terseglav prikazuju vjerske prilike u Rusiji osobitim obzirom na kat. Crkvu. Sve tri se naručuju kod »Nar. prosvjetе«, Zagreb, Kaptol 27. Prva i treća po 15 K. Druga 20 K.

Sadržaj: Kršć. odgoj u školi 19. — † Biskup Mahnić 21. — Veličanstvo Srca Isusova 22. — Anamalija 25. — Svjetovnjaci vjeroučitelji 28. — Sveti voda 29. — Udrženja kršć. radnika 30. — Jedna zadaća Apostolstva 32. — Opomena svećenika 32. — Proslava zaštite sv. Josipa 33. — Meso na veliki petak 34. — Iz kraljevstva Srca Isusova 34. — Naknadne sv. Pričesti 35. — Hoćemo li opet 36. — Zahvalnice 37. — Leopold Juhdex 39. — Laička katecheza u župi sv. Blaže 43. — Vijesti 44. — Novopridružene kongregacije 45. — Od M. B. lurdske 46. — Knjištv 46.

Broj 4.

Travanj 1921.

Tečaj 30.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA I SUSTOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina
izdaju

**SVEĆENICI DRUŽBE
ISUSOVE.**

Zagreb, Palmotičeva ulica 83.

„Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudel!“
„Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan
Srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim!“

Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društavima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplate „Glasniku Presvetog Srca Isusova“ iznosi za god. 1921. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; Za Ameriku 24 kr.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zahvalnice i svi rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb

Tri prijedloga.

Prvi stavlja jedan revni hrvatski župnik u Americi moći rodake, i znance u domaćem kraju, neka bi naručili Glasnik za svoje iseljenike, da ga dobivaju u Ameriku. Mnogima će to biti jedini učitelj, prijatelj i dobročinitelj, jer su tako zapušteni, da će podivljati. Stotruko će im se isplatić one 24 krune, ako im time sačuvaju poštenje i vjeru.

Dругi dolazi također iz Amerike od revnog povjerenika Glasnikova Franje Lesića i veli: »Znam da nam je narod osiromašio pa teško smogne da si kupi štivo. Mi iz Amerike možemo malim novcem pružiti veliku pomoć. Zato šaljem ja sam 240 kruna, da se šalje Glasnik nekim župljanima iz Cerovca, Bresta, Gjulavesi i Prozora, koje će dotični župnici označiti.«

Zivio prijatelj katoličke i narodne stvari! Pridružili mu se mnogi da mogne Glasnik, a s njim i ljubav Isusova, u svaku hrvatsku kuću.

Treći je prijedlog braći u Dalmaciji i Primorju i njihovim prijateljima, da im šaljemo Glasnik dalje, kako smo i prije okupacije. Neka nam samo jave svoje točne adrese. Sačuvali smo za njih ne samo ovogodišnja prva 3 broja, nego i prošlogodišnji Glasnik (8 K) i dapače i Kalendar za 1919. K 4 i za 1921. K 16, mogu još dobiti.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta, odakle su zahvalnice stigle: Bebrina, Bielovar (2), Bošnaci, Brod, Cigrovac, Crikvenica, Delnice, Detroit Mich., Dakovo, Delekovci, Farkaševac, Ferdinandovac, Hercegovac, Kalinovac, Calumet Mich., Kaštel L., Karlovec, Klakar, Ključ, Krapina, Križevci (2), Kula, Kupljan, Lonja, Lončarbrdo, Lovinac, Marija Bistrica, Maribor, Miklovec, Novaki Vel., Odžak, Oprisavci, Orie, Petrinja, Preloščica, Rakitnica, Saline, Samarska, Sarajevo (2), Sisak, Subotica P. i B. Stari Brod, Sv. Križ Z., Šamac, Šid, Španovic, Štivica, Štitar, Tisovac, Torčec, Travnik, Trsat, Tršće, Valpovo, Varaždin, Veleševac, Velatuka, Velika Vrbica, Vukovar, Vukovje, Zagreb (12), Zemun (2).

Primljene milosti: Bolesna majka i dijete obećala Bož. Srcu čvrat se griješi i činiti devetnicu prije svakog prvog petka godinu dana i odmah ozdravili. — Primila mnogo milosti pa zahvalna šalje 40 K dar. — Ozdravio sin i supruga. — Sretno se oženio i našao stan. — Ženi izmolila zdravlie. — Ponovni dar Pr. Srca sjetio ju da se zahvali i na prvom. — Samo Isusovim darom i Gospodinim zagovorom živi još svojoj obiteljiiza dviju smrtnih pogibli. — U teškoj operaciji jačilo ga i ozdravilo Bož. Srce. — Sretno porodila i subruz izmaknuo smrti. — Izmolila stan. — Sačuvalo joj brata na pogibeljnem putu. — Oprošten mu dobar dio globice. — Sretno položila ispit. — Ozdravila majka jedina radost kćerke. — Pouzdanje u Isusa bilo joj mjesto miraza. — Povratilo joj zdravlie i utješilo u teškoj tuzli. — Dobro prošla operacija. — U strahu za porod preporuči

Otpor proti poganskom nepoštenju.

Opća nakana za travanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

»Zloča i dobrota svijeta su po prilici uvijek jednake«, rekao je glasoviti Pascal. No i ako je istina, da se ovaj svijet uvijek saviđao pod sramotnim žezlom opaćine i zloće, da je borba između svijeta i tame stara, kao što je star rod ljudski, to ipak ima časova u povjesnici čovječanstva, gdje se zio jače raspojasalo i okužilo ogronjenu većinu čovječanstva. Jedan takav odsjek ljudske povjesnice, čini se, da i mi proživljujemo... »Što više se mi udaljujemo od kršćanstva, to više obnavljamo čudoredna načela poganstva i uspostavljamo sve ono, što je Evanelije uništilo« — veli jedan ugledni Francuz. Pogledajmo samo oko sebe na bližu i daljnju okolinu našu. Jesu li mnogi od ovih, što nas okružuju, jesu li to još kršćani ili su pogani? Sv. Pavao podao nam je u prvom poglavljiju poslanice na Rimljane kratku, jasnju sliku poganskoga svijeta: »Premda spoznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga niti mu dadoše hvalu, nego se uznesoše u mislima svojim... Stoga ih predade Bog željama srca njihova, nečistoći, da sami osramote tjelesa svoja... puni zavisti, ubistva, svade, lukavosti, zlobe i t. d.« Ova grozna slika pristaje na žalost i velikom dijelu sadanjih ljudi.

Otpad od Boga, preziranje Boga i prekomjerno uzvisivanje sama sebe prvi je u nizu grijeha, što ih moderni čovjek dan na dan počinje. »Ako bi Bog sam sašao vidljivo među ljudi, prva bi dužnost čovjeku bila uskratiti mu poslušnost i postupati s njim kao sebi jednakim, s kim se raspravlja, ne kao s gospodarem, komu se valja pokoriti«, rekao je prije desetak godina u francuskom parlamentu socijalistički zastupnik Jaurès. U ovom duhu uzgajaju se u državnim školama djeca francuska. Na pitanje, što je Bog, možeš u čitanci za djecu naći odgovor: »Ne znamo o njem ništa«. A slici Isusa Krista u spodobi ružnog Židova u kaftanu nasuprot stoji, kao slajna opreka, slobodni čovjek-bog: posve gô, mišičav muškarac među raznim strojevima i modernim napravama. I u mnogim drugim državama po svim područjima struji ovaj bezbožni duh. Pa i kod nas, ako i ne tako otvoreno, a ono potajno više, kušaju, da svuda zavlada omalovaživanje i prezir Boga, njegovih zapovijedi i njegove crkve.

Otpavši od Boga bacio se poganski svijet **u okove duha bludnosti**, a za njim se povelo i naše društvo. Ne zaustavlji se čovječanstvo u svom razuzdanom lijetu, doskora će se moći i na nj primjeniti riječi, što ih o svom vremenu reče poganski mudrac Seneka: »Sve je puno opaćina i zločina... svaki dan je veća želja grijesiti, manja stidljivost... Opaćine niješ više potajne; pred očima se zbivaju, i zloča je tako javna postala i u svačijim je grudima ojačala, da se nevinost ni rijetko ne nade, nego je više i nema«. Pa nije ni čudo. Pogledaj knjige, što ih čita naša mladež, slike i kipove, što ih po raznim trgovima gleda, kina i razne druge zabave, kojima je mami svijet, pa ćeš razumjeti, kako da su toliki ljerovi nogaženi i satrti u najboljem cvatu. Nečedno odijevanje, noćni sastanci i zabave modri su plami one sodomske vatre, koja prijeti propašću našoj domovini. Nije li ovo znak, da je i naš naraštaj za kaznu pustio Bog željama srca njegova, nečistoće?

Trulost i gnjiloća pojedinaca izbija sve više u razrovanosti i trulosti ljudskog društva. »Puni zavisti, ubistva, svade, lukavosti i zlobe i t. d.« Krasota neba i sjaj vječnosti izgubio je za djecu ovoga vijeka svoju primamljivost, zato ih posverma obuze sjaj zlata i oni se baciše na koljena pred zlatnim teletom. Bogataši bez ljubavi i samilosti iskorisćuju siromašnije i gomilaju blago na blago. Siromašniji, jer ih ne tješi više ona Isusova: »Blago siromašnjima«, puni zavisti i osvetnih misli jedva čekaju, kad će utažiti svoj gnjev u krvi bogataša, kad će i za njih svanuti raj na zemlji, jer nebeski puštaju andelima i vrapcima. Pravednosti i iskrenosti nestalo je sasma iz našeg javnog i privatnog života. Tu se vara besavjesno, tu se laže bez stida, pojedinac na pojedinca, stranka na stranku. Država vara državu, narod radi o propasti naroda. Pravi Babilon grijeha i opaćina. Nije čudo. Ispodinakli su ljudskom društvu temelj: Boga, sad se ruši čitava zgrada.

NAŠ OTPOR.

Ipak se nad tim svijetom još nije prelomio štap milosrda Božjeg. Pomozimo razmetnom sinu, da uđe u se, da se povrati vreli života. Neke su nam u tom dužnosti općenite i stare, neke nove i posebne.

Prve su dobrog primjera, molitve i trpijenja. Naš temeljiti kršćanski osobni život, to je najjači otpor proti paganštini. Sveti je Pavao doviknuo kršćanima, koji su bili u spomenutim pogiblima poganskog Rima: »Zaklinjem vas, braće, radi milosrda Božjega, da dадете tjelesa svoja za živu žrtvu, svetu, Bogu milu, da bude razumna služba vaša. Ne prilagodujte se ovom svijetu, nego obnovite osjećaj svoj, da pokažete, što je pred Bogom dobro, milo i savršeno.« R. 12, 1. Katolik dakle ne smije sklapati prijateljstva s pokvarenošću i njezinim prstalicama. On treba da je revan na poslu, savjestan u službi, nepristupan podmičivanju. Time postaje pozitivan, produktivan, a ne ništitelj i uživač onog što drugi stvori, kao što je moderna pagančad.

Druge su dužnosti baš za sadanje vrijeme; od tih je pak prva, da se priključimo katoličkim društvima, a gdje ih nema da ih osnujemo. Obvezne, što ih na krstu primisimo, pokažimo javno upravo pomoću ovih katoličkih društava. Po tom i nitko, tko pristupi katoličkim društvima, ne smije više da čita poganske novine, kao što su n. pr. »Noyosti«; niti smije da bude u društvu modernih pogana kao n. pr. u »Sokolu«; niti smije da traži zabavu poganskih predstava. — Dužan je naprotiv da s ljudima dobre volje javno prosvjeđuje proti nepoštenju što se tjeru s mlađeži, s nošnjom, sramotnom trgovinom i t. d.

IV. Kozelj D. I.

Spomeni nas se sv. Josipe kod Božanskog Sreća!

ZAŠTITA SV. JOSIPA.

Tri osobe u kućici Nazareta bijela.
Tri osobe u kućici — Krista Crkva cijela.
Malena je u početku, sam joj Isus glava:
Al' Josipu, da je štiti, Bog je dao prava.
Tu Obitelj od zla svakog, što joj prijeti —
Štiti Josip sveti.

Pomnoža se Duhom svetim poslanim od Krista,
I zavlada srcem svijeta ljubav njegova čista;
Kao zrno goruščno širom pusti grane,
Raširi se Crkva sveta zemljom na sve strane;
Čovječanstvu da uzmogne plod donijeti —
Skrbi Josip sveti.

Navalio pak na nju mnogim progonima,
Nepomična ko pećina gle prkosí svima.
Nit joj mogla nauditi zmija krvovjerska,
Nit je satrt dugoyečna carska mržnja zvijerska
Te pobjede pomoga joj sved iznijeti —
Branič Josip sveti.

Kao sjena vječnog Oca on se sved sakrivo,
Tek djelima skrb je svoju očinsku otkrivo;
Stičenica ipak nježnu ljubav opazila;
Zaštitnikom njega svojim harna proglašila.
Tako će nam majku Crkvu njenoj meti —
Privest Josip sveti!

Danica.

Obnovitelj obiteljske sreće.

Neću potanko navoditi, kako sam se borila svim i svačim, da svog muža okrenem od pića. Želila sam da živim kršćanski. Što sam ja više tako toga nastojala to je on odporniji bivao. Nisam se ničeg žacala, samo da muža odvratim od života pogubnog za tijelo i dušu. Stogod sam činila, činila sam zazivajući Presvetu Srce Isusovo. Ne štediše me dušmani, među njima i rodaci moji, koji ne poznaju slasti kršćanskog života, kojim nadariše mene mili moji roditelji. Prozvaše me pače zlom ženom i to ne samo kod privatnika nego i kod vlasti.

Obodrena nekom nutarnjom silom, koju čovjek osjeća samo u primanju svetih sakramenata, ostadol još čvršće pri svojoj odluci: ne poštuj ni jednog časa suzbijati muža od opačine i na dobro okretati. Ničesa se nijesam bojala, pa nijesam ni za to marila, što sniju neprijatelji za mojim ledima.

Dragi Bog dopusti i moj muž okrenu leda meni i mojim opomenama 1. prosinca 1920. — Slijedeći dan osvanjem u bolnici milosrdnih sestara u P., rastavljena od muža ne srcem ni moljim ni njegovim, nego dušmanskim jezicima; bolesna, bez sredstava za liječenje. Neprijatelji ne poštediše svoju dobrotičiteljku ni u bolnici, već me još gore uzeše ocrnjivati pred mužem da dapače ni kao djevojka ne bijah poštena. Lagali su tako gadno, da je moj muž i zadnji novčić propio.

U bolničkoj kapelici imade krasna slika Presvetoga Srca. Ja gladna, bolesna, brižna za spas duše svoga muža, padoh na koljena pred ovom krasnom slikom dižući pamet i srce pred prijestol Svevišnjega. Sve svoje brige i nevolje izjadaš tude; utekoh se Srcu Isusovu pod moćnu zaštitu, ne zato da se moje poštenje dokaže niti da se s mužom sastanem; ja zamolih onu pomoć s neba, koja je najbolja za spas duša naših. Nisam znala puno moliti; vapila sam samo ovako: »Nemoj me Bože pomoći, kako ja iščem, nego onako kako Ti želiš i kako je Tvoja sveta volja!« Obećah devetnicu i svaki dan svetu Pricest; širiti i držati doživotno Glasnik Presvetog Srca.

Ja se molih i domolih.

Osmi dan moje devetnice, na Badnjak, dobijem vijest od muža, gdje mi sve priznaje i za sve mi pravo daje. On sam veli: »Nisam ženo vrijedan ni da se na me obazreš. Neka nutarna sila odvela me u crkvu i tu se Bogu zarekoh, da neću više piti nego će se kršćanski život u našoj kući voditi.«

Porodenje Isusovo donese i u našu kuću svjetlo mira i obnovi se naše ognjište, gdje eto do danas, a i od danas u Kristu sretno živimo. Moj muž polazi crkvu i bolje nego ja; nikad se ne bi udaljio da ja zato ne znam.

Onima, koji su me ogovarali i klevetali, ja ovim javno praštamt i neka im dragi Bog oprosti.

Sve kršćanske žene oduprite se hrabro svjetskom obziru, ne dajte da pukne lanac kršćanskog života. Prezrite sve klevete i nesreće, one će se oboriti na klevetnike same. Ne tužiti se ni ocu ni majci ni bratu ni sestri, što Vas više nevolje taru to se smjelije oduprite buri života. Izlijte srce tamo gdje je more pravde i milosti, tamo pomoći tražite! Presvetu Srce Isusovo i Njegova Majka meni su pomogli po svojoj svetoj volji; slava Im i hvala!

Danas šaljem upravi narudžbu za 20 komada Glasnika Srca Isusova.

J. K.

Hoćemo li opet?

(Piše vojni superior M. Rihtarić).

Ne ćeš je istrijebiti!

Rekao mi opet drugi prijatelj: Piši ti proti kletvi, koliko hoćeš istrijebiti kletve ne ćeš. Dok je ljudi, bit će i kletve! Nipošto, rekoh ja. Ne može se reći općenito: Dok je ljudi, bit će kletve. Ja bih možda rekao: Dok je Talijana, Madžara i Hrvata, bit će kletve. Ja poznam i druge ljudi, druge narode i znadem, da ne kunu. Hrvate, ako hoćeš, možeš staviti na prvo mjesto u kletvi. Ja sam mislio, da će rat, ovakav rat, kletvu umanjiti barem, ako je već ne istrijebi, ali sam se prevario. Nije je istrijebio, a dvojim da je i umanjio. Ali ako sad pametno mislim, valja mi pravo dati mom rodaku, koji mi je htio reći: Zašto ne pišeš i dalje?

Dok je ljudi, bit će kletve. Uz kletvu bit će i drugoga grijeha dobro. Ako bude grijeha i kletve tako dugo, dok bude ljudi na svjetu sasma logično valja reći: Dok je ljudi, treba da je i takovih, koji će se dignuti proti grijehu, proti kletvi! Treba propovijedati proti grijehu, propovijedati, pisati i raditi proti kletvi. Dok je ljudi, bit će i raznih bolesti. Dok je bolesti, trebat će i lječnika i lijekova. Po tom bi trebalo, da se ljudi sami brinu, da nastoje da bude i onih, koji se skrbe i za dušu, koji rade proti grijehu, proti kletvi.

Hajde.

Ako si bolestan, ti činiš, hoćeš činiti sve moguće, da dodeš do zdravlja. I ruku i nogu dati ćeš odrezati, ako drukčije ne možeš do zdravlja. Zdravlje nada sve. Bolest treba odstraniti. A kako se ostaviti kletve, te gnusne bolesti duševne, kako je odstraniti? Treba htjeti. Ti ćeš se sigurno spasiti, ako hoćeš, rekao je sveti Toma svojoj sestri. I kletve ćeš se ostaviti, ako hoćeš. Zašto se ne ostave kletve ljudi, koji idu i na svetu isповijed i pričest? Zašto? Ne imaju prave volje. »Ako budem mogao«, čuvati će se. Je li taj imao volje, prave volje ostaviti se kletve? pitam i opeta. Ne, nije imao. I ovaj i stotine drugih ide na sv. isповijed, tuži se na kletvu, isповijeda je i nabroji sve moguće, što je kleo. I vraća se k isповjedniku i tuži se opetovaro, još sam kleo ovo i ovo, a zaboravio sam vam kazati. Stavi mu pak na srce, neka se čuva, reći će: »Ako budem mogao«. Jadni čovječel! Ne možeš, jer ne ćeš, i zato veliš, ako budem mogao: Odreži mu i jezik, on će kleti potihom, i bez jezika!

Može se, može!

Da se moći kletve ostaviti, svjedokom mi je i onaj, koji me sastao u Vlaškoj ulici. Ja više ne kunem, rekao je. Od konca godine 1914. do srijed g. 1920., kad se sa mnom sastao, nije kleo. Zašto? Ne ču! To je njegova odluka. Učini tako i ti. Nemoj kleti najprije jedan dan. Odluči već navečer: Sutra ne ču kleti. Ujutro, kad ustaneš, odluči i reci: **Da-nas** ne ču kleti. Kad ti je prošao jedan dan bez kletve, odluči i za sutra, **za** drugi dan. Kad ti prode drugi dan, odluči tako i za treći i četvrti dan i za cijeli tjedan. Ako si se zarekao, ako ti je ispalala koja kletva, dobro odluči ponovno: Ne ču! Davao me prevario, a sad ču ja njega. Ne ču više kleti. Tako načini i drugi i treći i četvrti put. Odluči tako za jedan mjesec i za drugi. Ako te davao prevari, gledaj, da ti njega prevarjiš i da ne kuneš. Kad bude vidio tvoj Andeo čuvan, da imaš volju, pravu volju, pomoći će ti on, počerat će davola. I sam dragi Isus će ti pomoći, ako bude vidio, da imaš dobru volju. Gleda otac, kako se dijete

s nečim muči, miče ovamo, mlče onamo, diže, gura, htjelo bi, a ne ide. Kad otac gleda, zar ne će priskočiti djetetu u pomoć?! A kad je otac pomogao, išlo je i ide. I Otac nebeski i Majka nebeska će ti pomoći, kad budu vidjeli tvoju dobru volju. Ići će, treba samo htjeti.

Kuća sagradena s kletvom.

Citam u jednoj knjizi ovo: Već od davnih vremena nije bilo u kući jednog gradana u Lamingenu, nego nesreća. Otac je baštinio mnogo toga, i novca. Študio je i gospodario, on i njegova dobra žena. Ipak prolazili dani, prolazili tjedni i mjeseci, prolazile i godine, a on ne samo da nije ništa prigospodario, nego je padao i u dugove. Ako se gdjegod pojavila kuga, on je mogao biti siguran, neka budu poštene štale cijelog mjesta, njegova će biti posvema ispražnjena. Ako je tuča potukla gdjegod, njegovo polje je sigurno potukla. Ako je vjetar učinio gdjegod štete, na njegovoj je kući sigurno razvalio krov. I tako je išlo naprijed. Čovjek se jadio, jadio, obolio od žalosti i jada, i umre. Njegov jedini sin preuzeće gospodarstvo. Oženj jednu dobru, usto i bogatu djevojku. Ali i njihov imutak proguta naskoro nesreća. I premda su se dan i noć mučili, padali su dan na dan u sve to veće dugove, i koncem jedva je bilo kruha u kući. Jednoga dana reče dobri mladi čovjek: »Moj otac je mnogoputa govorio, da je djed bio velik bezbožac. Kleo je strahovito i kuću je sagradio s kletvom. Zato i ne ima kuću blagoslova. Ja s tom kućom ne ču više da imam posla«. To se susjedima činilo smiješnim, a još smiješnije im je bilo, kad je taj čovjek počeo graditi na istom gruntu, i sagradio drugu lijepu kuću. Novac je uzajmio. Kad je kuća bila gotova, razruši staru, te je od nje palio ugljen. Uglen je prodao nekomu trgovcu. Sad ga spopane nova napast, šta će s tim novcem, koji ima primiti za prodani ugljen. Imao ga primiti, jer mu trgovac ugljen još isplatio nije. Ta napast se medutim raspline, pošto je trgovac bankrotirao. Dobro, reče čovjek; sad je davao odnio sve, što je bilo njegovo. Ne trebam onoga novca, ali trebam u novoj kući božjega blagoslova, i molit ćemo gospodina župnika, da nam ju blagoslovi.

Tako i bude. Nova je kuća bila s molitvom izgradena, bila je blagoslovljena i božji blagoslov kao da se u njoj nastanio. Čovjek je naskoro isplatio dug, doživio je visoku starost sa ženom svojom, i bio sretan sa svoje mnogo djece.

Čuješ ti, ti, koji tako strahovito kuneš, imaš li ti veći blagoslov u kući? Reci, imadeš li ga? Tvoja kuća nije građena pod kletvom, ali znaš, zašto ne imaš blagoslova? Zato, jer si pozvao davola, da ti on blagoslov donese. I dao si davolu sasma pristojo mjesto: zimi ga smještiš u onaj topli kut kod peći, a ljeti ga posadiš na klup kod stola, da onđe pokraj tebe sjedi i s tobom, kad se tebi i njemu svidi, svoj vražji blagoslov dijeli. On te bocka, a ti kuneš. Kad ti u štalu, i on ide s tobom u štalu; kad ti na polje, i on s tobom na polje; kad ti u krčmu, i on sjedne pokraj tebe, i pazi, dobro pazi, što ćeš i kako ćeš govoriti. Bocne tebe, bocne potihoma onoga, koji je pokraj tebe, i evo ti razgovora, davolskog razgovora. I do crkve te prati, ali ne ide s tobom u crkvu, već sjedne onđe kod krčme i čeka te. Kudgod ideš, prati te.

I ti se tužiš, da je u kući svada, a ne ima božjeg blagoslova, — a ne imaš kuraže, ne češ, da ovoga paklenoga psa iz kuće otjeraš!

Reci Majci Božjoj ili svetomu Josipu, da ti pomognu.

Iskre Božanskog Srca.

Iz spisa S. Benigne K. Ferreiro.

»Odlučio sam, da pripravim djelo mojega milosrda; Ja hoću, da ljudsko društvo na novo uskrsne, a ovo će uskršnje biti djelo ljubavi.«

»Ufanje je ključ do blaga mojega neizmijernoga milosrda.«

»Ne možeš ni pojmiti radosti, što je čutim, kad se mogu pokazati kao Spasitelj. To je moje najveće zadovoljstvo. Ja izvadam najdivnija remek-djela upravo u onim dušama, koje sam podigao iz najdublje bijede i iz blata izvukao. Čim su grijesi oprošteni, postaju za dušu, koja ih je počinila, isto tolikim izvorima milosti, jer je neprestano sile, da se ponizi.«

»Znaš li, koji put najbrže vodi u raj? To je put ufanja u moje zasluge i vjernog sudjelovanja s milošću.«

»Zaciјelo više me vrijeda jedan grijeh nego li stotina njih; ali ako ovaj jedan grijeh jest grijeh nepozdanja, više mi ranjava Srce nego stotina drugih grijeha. Grijeh nepozdanja ranjava Srce moje na najosjetljivijem mjestu; ta ja ljubim ljudi tako silno.«

»Ljudi imaju odviše slab pojam o dobroti Božjoj, o njegovom milosrdu, o njegovoj ljubavi prema stvarovima. Oni mijere Boga prema stvorenjima, a ipak je Bog neizmieran, pa je stoga i ljubav Njegova neizmjerna. Ah, kolika je to ludost!«

Mogu Boga uživati, mogu rekbi izrabiti ga, a ipak ne čine toga. A zašto ne čine toga? Jer svijet ne pozna Boga. Ja sam neiscrpivo blago, koje je Otac moj dao ljudima, da se okoriste njime; moji me stvorovi zabacuju. Ali kakvu si štetu nanose time, vidjet će istom u vječnosti.

»Ako tko ima samo dobru volju, bijede, što ih na njemu vidim, ne će me smesti. Gdje nadem dobru volju, tu ja mogu djelovati. Ta moja ljubav ide zatim, da sažge svu tu nevolju, i što je duša bijednija, ako je samo ponizna i skrušena, to mi čini više veselja, jer mi pruža više zgode da obavljam svoju službu kao Spasitelj. Ali što ti osobito hoću reći, o Benigna, ukratko ću skupiti u ove riječi: **D u Š a n e s m i j e n i k a d a s t r e p i t i p r e d B o g o m**, jer je Bog vazda spremjan, da joj iskaže svoje milosrde; a Srce tvoga Spasitelja najviše se raduje, ako može što veći broj griešnika da privede vječnome Ocu. Oni su moja slava i moje blago. Ja tako silno ljubim griešnike. Čuj zaručnice moja i piši: hoćeš li mi pripraviti veliko veselje, ti vjeruj u moju ljubav; hoćeš li mi pripraviti još veće veselje - još više vjeruj u moju ljubav; a najveću radost pripravit će mi, ako ovoj vieri u moju ljubav ne budeš stavljala nikakvih granica.«

„Milosrde hoću, ne uništenje!“

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu. Imaće se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalju srednjištu, a njegovo je, kada i kako će le oglašti. Dogodajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo samo ljudsku vjerdostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Ozdravio i oženio se.

Dalmacija. Godine 1920. moj sin Ante teško je bio bolestan; dva liječnika su bili izgubili sasvim nadu, i rekli da će još možda živiti 2 ili 3 mjeseca. Kad sam ja to čula isla sam pred sliku Bož. Srca Isusova i rekla mu: »Ti ćeš me jedino razveseliti, Ti sam možeš dati zdravlje mojemu sinu. Ako mi učiniš ovo čudo gdjegod bude slika Tvoja ja ćeš mi pripovedati, da si mi dao ovu milost.« Sada jayno u Glasniku zahvaljujem za veliku milost koju mi je doista dao. Moj je sin potpuno ozdravio i dapače se oženio. Slava Srcu Isusovu koje nikada ne zapušta one, koji se njemu utiču.

Progonjena udovica.

Bosna. Godine 1915. bio mi je suprug pozvan pod oružje, pa sam se preporučila presv. Srcu Is., Gospo Lurdskoj i obećala da će se javno zahvaliti, ako mi se čovjek brzo vrati kući. Pa zbilja čovjek mi se povratio brzo, te od onda nije morao služiti, na čem se osobito zahvaljujem presv. Srcu Isusovom. Prošle godine (1920.) iz smrti mog čovjeka bila sam često u smogim i to velikim neprikladima, kad me njegov prijatelj htjedeš unistiti, ali sam uvijek i preko nade sretno prošla, na čemu se zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu, komu sam se uvijek utjecala, te i drugima preporučujem da to isto čine.

Preko očekivanja.

Hrvatska. Moj sin S. R. bio je tako teško bolestan da su mu liječnici u bolnici rekli da mu nema spas. Dva puta je u pol godine bio operiran na slijepom crijevu. U velikoj tugi i žalosti utekoh se Presv. Srcu Isusovom, obećah javnu zahvalu i predplatiti Glasnik za svoga sina dok bude na životu i — bude mu preko svakoga očekivanja odmah lakše, te ozdravi na sveopće začudenje. — Kličem za to — hvaljeno i slavljeni budi Presveto Srce Isusovo!

A. R.

U živčanoj boli.

Zagreb. Cijeli mi je život isprepletan patnjama i krijevima, — pa bi žeto i cijeli morao biti jedan hvalospjev predobrom Bogu, koji me je vazda tješio i pomagao. Uslijed mnogih udaraca u životu, slabili su moji

živci sve više i više. Starica majka dobila kod mene težak napadaj bolesnog srca. To me se tako dojmilo, da sam se i sama uslijed prenapetosti živaca razbolila. Kad mi ni ljekari ne pomoguće, puna pouzdanja zavapim: »O Presv. Srce Isusovo, koje si umirilo vjetar i valove — umiri i moje uzravljano srce — radi dječice moje, sinulj mi se!« I onaj čas nastupi mir i poslije nekoliko dana opet zaspah. O Božansko Srce Isusovo, hvala Ti i slava danas i uvijek! M. M.

Jest, baš i stan dobila!

Slavonija. Stanovali smo iako daleko od grada, gdje mi je muž imao vojničku službu i dnevne morao tam i amo pješice. Mojili smo i tražili stanariškom uredu dugo, ali ništa. Otišao mi suprug, na madžarsku granicu, a ja ostala s djetetom u nevolji. Obratim se Bož. Srcu i počem moliti devetičnik. Četvrti dan odem na stanariški ured i — dobijem stan i nadam da je ispräžnjen. Hvala Božanskoj pomoći! M. P.

Sv. Josip kod Bož. Srca.

Hrvatska. Kad se ne usudim sama izručiti potrebe Bož. Srcu, onda ili najprije predložim sv. Josipu, da ih on prinese Štićeniku svome. I eto kako mi pomogao u tri nevolje. Pokosili jah i brat travu. Ali kako čemo s njom kući kad je 4 sata daleko, a u nas ni glave voznog blaga. Susjedi svaki svoje, a naše ostaje na kući. »Sv. Josipe, prijatelju Srcu Isusova! Ti si na zemlji iskušao brije gospodarstva, pomozi mi da mi sirotinju ne propadne!« Vapiša sam i molila psalme (službu) u časti sv. Josipu. I spremili smo sijeno dobro i ništa nije propalo. — Druga nevolja bila kad mi prigodom onih nemira u lipnju brata zatvorili, a mi kriva ni dužna. Ali kako je išlo zlo po zlu, a on imao klevetnika, bio bi stradao, da ga nije Bog rasvjetlio i on se pametno izbavio. Tri sam dana kraj teškog rada neprestano uzdisala Srcu Isusovu, Mariju i sv. Josipu — i ne uzalud. — Naglo i teško mi bio obolio brat, koji mi je još sve na svijetu. Srdačna molitva spasila ga i u toj nevolji. Slava i čast za to Bož. Srcu i sv. Josipu!

Kongreganist — katehist.

— Došao sam Vas zamoliti, da biste naše selo zapisali u društvo Srca Isusova, — najavi mi jednog jutra jedan čestiti Zagorac.

— Zar odmah čitavo selo? Kako ste došli do toga?

— Naselilo se prije pad godina više naših obitelji iz Okića i Zagorja u Maslenjači u Slavoniji. Do župne crkve u Daruvaru nam je podaleko, a ne bismo hteli vrijedati Boga i zapustiti naše dobre navade, pa se eto sastajemo na molitvi u jednoj kući.

— E, ali samom molitvom još ne zadovoljavamo zapovijedi Božjoj i crkvenoj — prekinem ga za čas.

— Osjećamo mi to i sami, da nam manjka sveta Misa i propovijed. Misice si dakako ne možemo naknaditi ničim, pa nas za to i vuče želja za crkvom. Ali kad nam radi truda i sirotinje nije moguće, gledamo si barem propovijed i drugu pobožnost nadomjestiti.

— Pa kako to činite?

— Uzmem Evandelije i pročitam narodu ono što je za koju nedjelju određeno; dodam koje razjašnjenje, a onda tumačim katekizam.

— Oho! Pa što Vi tako dobro znate katekizam?

— Naučio sam u mladosti, a kasnije sam čitao vjersko štivo, pa mi se znanje učvrstilo i proširilo.

— Bez zamjere, dragi, kako Vi rastumačite narodu »općinstvo svetih«? — zapitam ja, da kušam njegovo znanje.

— Najprije s tim, kako je nama dobro, ako svi skupa držimo; a onda kako smo svi Isusovi vjernici jedno tijelo, a Isus nam je glava, kako uči sv. Pavao. Sveci u nebu za nas mole i svojim nas zaslugama zaštijuju; mi možemo zadovoljivati i moliti za duše u čistilištu; a ovdje na zemlji ko djeca u kući jednog Oca snašamo u zajedničko duhovno gospodarstvo.

— Dobro Vi znate. Pa zar ne bi mogli biti kršćani i bez svećenika? — upitam kušajući ga dalje.

— Bog sačuvaj! Mogu ja znati sav vjeronauk, ali nemam vlasti dijeliti milost. To se daje po svetom redu samo svećeniku. On oprاشta grijehu, on prikazuje Bogu žrtvu, on blagoslovuje. Ja mogu govoriti narodu, ali zadnju riječ mora imati uvijek, koji je od Boga postavljen.

— E, časti! Vldim da ne ćete krivo naučiti narod. A zašto želite, da se Vaši seljani upišu u društvo Srca Isusova?

— Da budemo svi skupa još bolji i vjerniji. Neki novi krivotvrci vele, da si čovjek mora sam izabrati vjeru kad k pameti dode, pa se i zapisuju u nekakvu novu vjeru. Ja pak velim: kad se zapišemo u dru-

štvo Srca Isusova, onda iznova potvrđujemo da hoćemo ostati u našoj svetoj vjeri i Crkvi pa makar ne znam kako stari i pametni bili. Kad pristajemo, da ćemo drage volje vršiti neke vježbe, kojih nismo po zapovijedi dužni, onda potvrđujemo da se pokoravamo i onom, šta nam Božje i crkvene zapovijedi nalažu. A u društvu je to laglje, kad znamo da i drugi tako čine, a i pomoći je Božja veća.

— Vi ste već sigurno u kojem društvu, kad s takovim osvjeđenjem govorite.

— Jest, ja sam član radničke Marijine kongregacije, samo što sam sad odsutan.

— A, sad razumijem sve! Dakle kongreganist-katehist. Kako došpijete na to?

— Ljubav sve može. Uz svoj vrtlarski posao došpijemi da pročitam dobnu knjigu i Glasnik. A kad čovjek godine i godine čita te lijepe sastavke, onda već i sam onako zna. Kongregacija je meni pomogla, pa me to goni da i ja drugome u duševnoj potrebi pomognem. »Neukoga poučiti«, djelo je ljubavi.

— Nemate neprilika sa strane gospodara?

— Baš protivno; svi nam idu na ruku. Lijepo se to vidjelo prešlog svibnja.

— O! Možda ste i svibanjsku pobožnost držali?

— I te kako lijepo! Nešto smo ranije svršavali posao, a kad zvone zazvonilo kod našeg sastajališta, eto nas. Pjevala se pjesnica, pročitao sam po jedno razmatranje iz Štigljevićih, izmolili smo krunicu i litanje pa opet zapjevali. Tijekom svibnja ispovalili smo se i pričestili baš svi. O Božiću opet. A i sad se tako sastajemo svake subote i nedjelje.

— Živio, dragi prijatelji! Vi ste shvatili zadaću kongreganiste: štumu blaženu Djevacu posvetiti sebe i druge. Kad već ne možete da tamo kongregaciju osnujete, ajde upisat ću Vaše sejte u društvo Srca Isusova, u Apostolstvo molitve, a Vi ćete im biti Revnitelji.

— Eto imena baš ih je 67.

— Pa dobro; eto upitnica, a Vi im rastumačite dužnosti. Po primanju sakramenata i ljubavi svetoj Crkvi poznat će se i plod Vaših kateheza i korist društva.

Koji tjedan kasnije dobijem od vrlog katehista pismo, kojim saopćuje radost novih članova i javlja želju još desetorice, da budu i oni članovi Apostolstva. Tako je sad cijela mala naseobina pod zaštitom Božjeg Srca, a marom jednog kongreganista-radnika.

»Tko sije u duhu, od duha će i žeti život vječni. — Gal. 6, 8.

J. V.

Novopridružene kongregacije.

I na njima se ostvarilo prošle godine, što se veli: prlišnuto jače, sve to više skače. Trideset ih je u nas na novo osnovano te prvoj kongregaciji u Rimu pridruženo i to iz slijedećih mjesta:

Cakovac za učiteljske pripravnike; Duplje za žene; Čara za žene; Gospic za pripravnice; Gotenica za djevojke; Idrija za učenice realne gimnazije; Komenda za žene; Kresnice za žene; Metković za djevojke; Ogulin za gimnazijalce i gimnazijalke; Poljane za muževe, žene i mlađice; Preserje za žene; Rova za žene; Stranje za žene; Sv. Jakob za

žene; Šandrovac za djevojke; Sv. Trojica za žene; Trnovo za žene; Virovitica za djevojke; Zagreb za akademičarke, za trg. akademičarke, za pripravnice, omladince, za djevojke dvije; Zlato polje za žene i djevojke.

Pripojenje obavlja starještvo Družbe Isusove u Zagrebu, kojemu vajia javiti broj dekreta duh. oblasti, kojim se kongregacija osniva, mjesto i crkvu gdje je osnovana, naslov i zaštitnika te stalež za koji se osniva. Tim pripojenjem postaju kongregacije dionice od Crkve podijeljenih oprosta.

Siron kat. svijeta osnovano je g. 1920. ovoliko M. kongregacija:

Austria 166; Belgija 49; Čehoslovačka 32; Engleska 43; Francuska 80; Hrvatska i Slovenija 27; Irska 6; Italija 53; Njemačka 305; Nizozemska 29; Poljska 39; Portugal 5; Španjolska 42; Švicarska 28; Ugarska 40; Azija i Afrika 9; Amerika 274; Australija 21; ukupno 1248 novih kongregacija.

Prema staležima: Za svećenike 3; za muževe 47; za odrasle i mladiće 9; za mladiće same 232; za dječake 69; za žene 140; za žene i djevojke 66; za djevojke same 632.

Iz Lurda.

Između tolikih, eto i opet jednog čuda iz Lurda. Margita Čauvet iz Alaisa (Oard) ozdravila je u kolovozu 1919. od desne coxalgije i fistule.

Izmed 8. i 10. godine morala je ležati u postelji više mjeseci jer radi čira u lijevom prijeponu. Ipak ozdravi i ostade zdrava do 1913. Tada se pojave jake boli u obim prijeponima. Liječnici odrede, da mora ležati i lijevu nogu držati u protezi. Iza 7 mjeseci se pridigne, ali vazda noseći sadrenu spravu na nozi do lipnja 1916. Onda ostavi spravu i hoda pomoću dviju štaka. U studenom 1917. nošavlje se operi čir na desnom bedru i morade opet leći. Taj se čir sam otvorio u svibnju 1918. Bolesnica zaželi da hodočasti u Lurd, dok stiže onamo 14. kolovoza 1919. Hoda pomoću štapa. Čir se na desnoj nozi obilato gnjoji. Iza prvog okupanja u Piscini poboljša se njezino stanje, a i iza svakog kupanja. 22. i 23. kolovoza osjeti jake boli, čira nestade. Šepanje se umanjivalo postepeno i kada se bolesnica 26. kolovoza 1919. prikazala u Uredu za konstanciju, liječnici je nadoše sasma zdravu i bez ikakove boli.

18. kolovoza 1920. je iz zahvalnosti opet došla u Lurd i prijavila se spomenutom uredu. Tu izjavio liječnici, da »obzirom na hranu i na ozdravljenju ne može se to pripisati naravnom toku«.

Što hoće Gospodin Bog, to hoće i Crkva. On odabire neka mesta, da ne njima pokazuju osohitim načinom moć i milosrde svoje. Takova su mesta katoličke crkve, a neke osobito. Takvima priznaje i Crkva osobite povlastice i djeli posebne milosti. Tako je sv. Otac papa dne 15. srpnja prošle godine poslijelo bazilici Bl. Gospe u Lurdovu povlasticu, da može u njoj svaki skrušeni vjernik dne 11. veljače, kao na dan prvog ukazanja Bl. Djevice, dobiti potpuni oprost, kolikogod puta je posjeti i u njoj izmoli jednu trećinu potpune krunice (dakle jednu običnu na pr. žalosnu).

Naobraženijim našim čitateljima, koji znaju francuski preporučamo »Annales de Notre Dame de Lourdes«, što izlaze ondje dvomjesečno i stoje godišnje 3 fr. 50 c., a donose vrlo zanimive dogodaje ozdravljenja i izvanrednih uslijedenja molitava te opis hodočašća. Što sad opet dolaze onamo sa svih strana svijeta. — Tko bi si želio naručiti vode iz čudotvornog vrela kod Gospe Lurdske može pisati, dakako francuski, na ovaj naslov: A. M. le Supérieur de Chapelaing de la Crothe — Lourdes (Htes-Pyr.).

VIJESTI.

Murter. Radi talijanskog zaposjednuća malo se u zadnje vrijeme čulo o društvinama u Dalmaciji. Prve se radošno javile »Savezu d. dr.« revne drugarice iz Murtera. One su zaista revno radile; a sigurno je bilo tako i kod drugih, samo neka nam se javi. Čuli smo o njima upravo junačkih primiera ljubavi za krepot. Eto izvještaja iz Murtera:

Tijekom g. 1920. pristupilo je 10 novih članica, a vjenčalo ih se 8. za koje smo prikazale po 1 sv. Pricač, Misu i krunici. Sada nas ima 62. a primile smo tijekom godine 4839 sv. Pricači, od kojih prikazasmo 600 za iskorenjuće psovke. Na Dušove izmijenili se poglavarstvo, pa je glavaricom izabrana Plesić Vinka, kojoj su u pomoć 4 revniteljice — Lurdskoj Gospi u čast činile smo devetnicu na sam dan pristupile sve zajedno sv. Pricači. Drugi dani zaledničkih sv. Pricači jesu: Vel. četvrtak, Srce Isusovo, Vel. Gospa, Dušni dan i Božić.

Novost je kod nas »Duhovna knjižnica«, koju je društvo tijekom godine osnovalo pripomoći dobrim katolika, kojima neki ljubav Gospodinske nudi. Imademo 150 knjiga i marljivo čitamo, a i drugima posudimo. Molimoprijatelje naših društava, da nam daruju i pošalju dobre knjige; kod nas će ih donijeti i za Boga i za narod stostruki plod.

U Preseki g. 1913. osnovana bratovština Presv. Srca Isusova povratila se u g. 1920. u svoju prijašnju kolotečinu i revnost. Vrijedni revnitelj za slavu Bož. Srca Stjepan Santak iz Vinkovca ove župe iskusio je veliku pomoć Presv. Srca u ratnom ognju, pa je prošle godine pozvao Članove, neka opet priolu uz posvećnost i naknadnu sv. pričest u čast Srca Isusova. Nekoć upisani članovi u lješnjem broju odazvana se pozivu te pred kipom S. I. obavljaju molitve, slušaju svetu misu i primaju sv. pričest bilo u prvi petak bilo u prvu nedjelju u mjesecu.

Tako ovi sv. čini članova spomenute bratovštine nevidljivom slijom obaraju na zemlju drske pokušaje nekih bezvjeraca koji nastoje u ovđešnjem narodu rasadići ne samo nehal već i mržnju na sv. vjeru i crkvu.

M. S.

»Djevojačko društvo S. I. u Zagrebu« sastoji se većinom od učenica srednjih škola. Zato se i njegov rad u glavnom razvija pod Školskom godinom.

Da bi se članice znale oduprijet modernom duhu, koji ruši svaku svrhu-naravnu krepot i vjeru i da bi pravo silvacale dostojanstvo kršćanstva i kršć. kreposti, govoriti im se ove godine na sastancima o vjerskim i čudorednim istinama, s osobitim ohiznjem na odgoj volje.

Kako prije, tako i sada prireduje ovo društvo svojim pjevanjem, svakog prvog petka i na blagdane u crkvi S. I. lijep duševni užitak i potrošu.

Prije Božića pričestila se prvi put jedna iz podmatka. S niom le tada prišla u Stolni Gospodnjem većina članica, u nakani, da bi se društvo što bolje razvilo.

Od llistopada do konca veljače primile su članice oko 150 sv. pričesti.

Dne 13. veljače primljene su 24 nove članice u društvo i 34 u pomačak. Prave članice društva upisane su i u »Apostolstvo molitve«, kako to traže: pravila »Djevojačkog društva«.

Knjištvu.

Obredi velike Sedmice. Priredio Prof. Bogoslovija O. Petar Vlašić, branjevac uz sudjelovanje više prijatelja. Jutarnji obredi preštampani su doslovec iz novog Evangelistara manjim slovima i u manjem formatu. Večernji: Obredi (Jutarnje Vel. Četvrtka, Petka i Subote) obrađeni su po najnovijem rimskom Brevijaru. Slova Jasna, format ukusan; sa slikama. Cijena: Broširano K. 48.—; u ukusnom i dobrom uvezu K. 68.—

»Oškropi me«. Za nedjelje dane. Preštampano iz novog »Evangelistara«. 1 komad K 1.—; na ljepeznici K 4.—

Psalam 50. »Smiluj se meni, Bože«. Preštampano iz Obreda Velike Sedmice. 1 komad K 1.—. — Nabavlja se kod nakladne knjižare »Jadran« u Dubrovniku.

Sadržaj: Otpor proti poganskim veroštenjima 51. — Zaštita sv. Josipa 53. — Obnovitljiv čbiteljske srće 54. — Hoćemo li opet? 55. — Iskre Bož. Srca 57. — Zahvalnice 58. — Kongreganti — (katehist 6). — Novopridružene kongregacije 60. — Iz Lurda 61. — Vijesti 62. — Knjištvu 62.

GLASNIK

PRESVETOGA

SRCA I JESU SOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina
izdaju
**SVEĆENICI DRUŽBE
ISUSOVE.**

Zagreb, Palmotićeva ulica 8a.

„Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudi!“

„Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan
Srecem, i naći ćete pokoj dušama svojim!“

Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata „Glasniku Presvetog Srca Isusova“ iznosi za god. 1921. na cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; Za Ameriku 24 kr.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zahvalnice i svr rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb!

Jeftini a dobri molitvenici

dan su rijetki. Ipak je takav molitvenik:

Srce Isusovo — spasenje naše.

Što se još uvijek može dobiti s poštom za 24 K kod

Uprave Glasnika S. I.

Kod iste se još dobije „Kalendar S. I. i M.“, koji je krasna zabavna i poučna knjiga. Stoji 12 K.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta odakle su zahvalnice stigle: Babina greda, B. Novak, Bistrinac, Bugojno, Cazma, Čepelovac, Desinić, Durđic, Durdevac, Ferdinandovac, Gor. Rijeka, Granešnica, Jankovci, Kraljevec dol, Krap. Toplice, Kreka, Lopud, M. Bukovac, Novomjesto, Novigrad p. (2), Osijek (3), Podbrest, Pribislavac, Rača, Rovišće, Samobor, Senj, Sigepec, Sračinec, Staro Petr. selo, Sv. Ivan Z., Sv. Iv. Ž., Sv. Juraj, Šušnjari, Taborsko, Terry La, Tisovac, Travnik, Varaždin (3), Vinkovci, Vodinci, Vratislavac, Vukojevac, Zemun, Zagreb (6).

Primljene milosti: U tudini obolio, a sazavši Bož. Srce ipak bez teškoće kući došao. — Sretno prošla na porodu. — Majka primila na umoru sakramente. — Riješilo ga bolesti s kojom je bila spojena teška napast. — U teškoj boli i porodu pomoglo joj Bož. Srce i Majka Božja blistrčka. — Ispovedio se otac nakon 47 g. kad se za nj molila supruga i kćerka. — Pustili strica na slobodu. — Zabrinuta za supruga pomolila se Presv. Srcu devetnicom i drugi dan dobije brzovaj da dode k njemu. — Ozdravila na oči i od još jedne boli. — Učinjeno djelo milosrda nagradio Isus mnogo većim dobrom. — Sretno položio ispit moleći se Presv. Srcu, dok su mnogi drugi, koji su psovali, propali. — Dobila pomoć u naukama.

Pouzdanje u Spasitelja riješilo ga teške drhtavice. — Pomoglo joj Bož. Srce mnogo puta, a sada dobila po njemu i stan. — Ponovnom devetnicom izmolilo zdravlje pa se zahvalan preplatio na Glasnik. — Pod zaštitom Presv. Srca sretno prošao 8 vizita i nije morao na frontu. — Zapuštena utekla se Bož. Srcu i dobila čestitog supruga. — Bolesnoj majci izmolilo pet kćeri zdravlje, a jedna od njih i sebi. — Minula ju želučana bol i reuma. — U Americi teško bolesna molila Bož. Srce i namjerila se na dobrog liječnika.

Trebalu mu odlika i pomoću S. I. je zaista dobio. — Starac od 77 godina sretno izdržao operaciju na začuđenje liječnika. — Zaručnik, sada suprug, vratio se sretno iz boja. — Pridigla se majka i sin. — Izjavljena iz teške i opasne bolesti. — Da ne ražalosti obitelj krlo duševnu bol, a otkrio je Presv. Srcu i ono ga riješilo zla. — Minula je 5 godišnja reuma, kad je posvetila svibanj Bl. Djevice. — Oslobođena velikog progonstva. — Povratio se suprug s krivoga puta. — Ozdravio malí Rudolf dok je za nj svjeća pred Presv. Sakramentom gorila. — Starac župnik od 77 god. uzdajnički se u Bož. Srce i nebesku Majku našao pravi lijek svojoj teškoj boli. — Bolesnom i progonjenom su-

Marija — utjeha žalosnih.

Opća nakana za svibanj, blagoslovljena
od sv. Oca pape.

tebi vapijemo prognani sinovi Evini. K tebi uždišemo tugujući i plačući u ovoj suznoj dolini. Od vajkada su vjernici u miloj molitvi »Zdravo Kraljice« na taj dirljivi način davali oduska tuzi svojoj u bijedi ovog zemnog progonstva, ali i nadji svecoj u »Majku milosrda, Život, slast i ufanje naše«. Od vajkada su također nalazili pomoći kod one, koja je upravo po materinskom i posredničkom zvanju svomu »utjeha žalosnih«.

Marija je prorečena kao utjeha žalosnih.

Svrnimo okom samo na nekoliko prizora Staroga Zavjeta. U raju zemaljskom grješni praroditelji upropastiše sebe i sve potomke svoje. Otkud im prva utjeha u bijedi njihovoj? Od prorečene »Utjehe žalosnih«, od one blagoslovljene žene, koja će živjeti u nepomirljivom neprijateljstvu sa zmijom paklenom i satrti glavu njezinu. — Po drugi put Bog pokara sav grješni i nepopravljivi rod ljudski u valcvinu općega potopata. U golubici sa zelenom grančicom u kljunu i u krasnoj dugi, što usred kiše i sunca spaja nebo sa zemljom, pravedni Noje upozna prve znakove pomirene srdžbe Božje i zalog milosti njegove za skrušenu djecu Evinu. Golubica sa maslinovom granom u kljunu i krasna duga po tumačenju svete Crkve i svetih Otaca unaprijed znamenju glasnicu mira i posrednicu spaša Kristova. Utjehu svih žalosnih, preblaženu Djevici Mariju. — Hrabra Judita, koja je utješila i izbayila svoj nevoljni narod; kraljica Estera, koja je jedina našla milosti u kralja Asvera i tako spasila na smrt osudeni narod: obedvije su slike i sjene prave novozavjetne Judite i Estere, preblažene Gospe. — I ponajslavniji prorok Isajia prorekao je blaženu Djevici i Bogorodicu kao Utjehu žalosnih, kao očiti znak, da Gospod neće ostaviti potištenog naroda svoga. Stoga će vam sam Gospod dati znak: »Evo Djevica će začeti i rođiti Sina i nazvat će mu ime: Emanuel, Bog s nama« (7, 14).

Marija je dijem života svoga Utjeha žalosnih.

Već u bezgrješnom Začeću i u rođenju svom Marija je zora ljepšega dana i utjeha žalosnih, jer su ova otajstva »radost navijestila sveru svijetu«, u koliko sjaju kao rumena zora i prethodni traci božanskog »Sunca pravde, utjehe Israelove, Krista Gospoda našega, koji je odnio prokletstvo i donio nam blagoslov, koji je uništil smrt i dao nam život vječni«. U trostrukom pogledu Marija je i sama živo sudjeovala kod spasa našega i tako postala utjehom našom: Slobodnom svojom privolom: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoje, prizvala je Sina Božjega u svoje djevičansko krilo. Sveduljnim zagovorom i sudjelovanjem svojim u glavnim otajstvima života Spasiteljeva Marija dijeli s Isusom sve radosti i žalosti i zajedno s njime po volji Božjoj radi oko spaša našega kao posrednica mira Božjega i druga bolja Eva ili majka

svih živućih. Napokon na gori Kalvariji Marija velikodušno žrtvuje Sina Božjega i svoga za otkup grješnoga svijeta. Dok Isus umire na križu, dušu Marijinu probada mač, »da se otkriju misli mnogih srdaca«, da se vidi, tko je od djece ljudske pristupačan saučešću sa žalosnom Majkom Božjom i Sinom njezinim te prema tomu također pristupačan utjesi Gospinoj u svojim vlastitim mukama i nevoljama. Tko će bolje utješiti i progonjenog pravednika i skrušenog grješnika nego žalosna Majka Božja, koja je sa raspetim Simonom svojim uzor svake nevinosti pa opet poradi grijeha naših s Isusom najviše strada.

Marija je i sada kao posrednica svih milosti jedina trajna i sveopća utjeha žalosnih.

Drugi naš sveci mogu utješiti u ovoj ili onoj nevolji, u koliko se Bogu bude svidjelo, da preko zagovora njihova proslavi ime svoje. Ali nijedan svetac, nijedna svetica nije po zvanju s vome utjeha svih žalosnih kao što blažena Djevica Marija »Tako naime Bog hoće da primimo svaku milost po Onoj, koja nam je dala Isusa«. Te riječi svetog Bernarda usvaja Crkva, kad uči općenito i nužno posredovanje blažene Gospe kod razdjaljivanja svih pojedinih milosti Božjih. Novi sjajni dokaz za ovu istinu imamo u spisima, proglašenja sveticom Djevice Orleanske, svete Ivke. Među čudesima predloženim u Rimu za ovu kanonizaciju bilo je i jedno čudesno ozdravljenje, postignuto u Lurdru na zagovor blažene Ivke. Neki kardinali htjedoše zabaciti ovaj dokaz za svetost Djevice Orleanske, premda su priznali, da se tu radi o pravom čudu. »Ali ne znamo, rekoše, po čijem je zagovoru Bog učinio to čudo, da li po »zagovoru Gospe Lurdske ili Djevice Orleanske«. No Benedikt XV. u posebnoj sjednici krasno obrani i ovaj dokaz za svetost Djevice Ivke, ističući nauku crkvenu o općenitom posredovanju Gospinu kod svih milosti. »Bog je htio, reče on, da nam ništa dobra ne dode osim po Mariji; ona je posrednica svih drugih posrednika iza Isusa. Stoga se i sva čuda, kakvagod bila, vazda zbivaju po zagovoru Majke Božje, ne samo na Gospinim prošteništima nego i drugdje.«

Dakle »k Isusu po Mariji!« U svakoj tuzi i nevolji, u svakoj potrebi i napasti obratimo se k Majci milosrda. Tko nju nade, »naći će život i crpst će spas od Gospoda« (Posl. 8, 35).

I. P. Bock D. I.

U SVIBNU.

Kroz mirisnu bašću neku

Ukraj vrela cvjetak bajni

Hrle sitni vali,

Sipa miris zrakom,

Romoneći pjesmu meku

U čaški mu alem sjajni

Sja se potok mali.

Sieva sunca trakom.

A sa grane uza česmu.
Glas se ori maja:
Slavuj slaže divnu pjesmu.
Gospo usred raja.

M. Rabadija D. I.

300-godišnjica sv. Ivana Berhmansa.

U belgijskoj ubavoj varošici Diestu bjelasa se priprosta kuća na tri sprata. U staro se doba blistao nad kućnim vratima pozlaćeni mjesec, zato bi kuća u čitavom Diestu poznata pod imenom »k zlatnome mjesecu«. Godine 1599. zamjeniše — zašto, ne zna se — zlatni mjesec s malim suncem. Kao da Promisao Božji htjede nagovijestiti, da će se varošani odsele ponositi ne lepršavim zlatom nego dragocjenijim uresom što će poput jarkog sunca i svjetlo i toplotu širiti po svoj zemlji. Tā malo zatim 13. ožujka iste godine ugleda u istoj kući »k malome suncu« svjetlo svijeta Ivan Berchmans.

Roditelji Ivanovi — otac mu bio kožar — na glasu ne toliko zbog moći i bogatstva, koliko radi vierske revnosti, podučše ga u svakoj krjeposti. Dječak obdaren rijetkim sposobnostima odgovarače izvrsno trudu i moći roditeljskoj: čedan, pobožan, poslušan. U ponašanju više nego bi se za njegovu dobu očekivalo, tako se odlikovao, te nikomu nije dosadivao. Najvolio bi u crkvi se zadržavati.

Pošto je svršio s odličnim uspjehom osnovnu školu, stupi u konvikat »Naše mile Gospe« u Diestu, da uči gimnaziju. Tuj je isto tako težio za bogoljubnošću kao i za znanošću, te bi se suučenici njegovi, kadgod bi ga pogledali, kao nekim tihim glasom potakli na samozataj, čednost i na svaku krjepost. Nego poslije tri godine, jer je obitelj trpjela oskudicu, nakani ga otac dati u zanat, da uzmogne što privrijediti. Ova se vijest ljuto kosnu Ivana. No Providnost se Božja pobrinula i Ivan nastavi nauke u Mechelenu kod Isusovaca. Ovdje stupi u kongregaciju Marijinu, Bogoljubnošću, marljivošću i krasnim darovima svojim stekao je ljubav i štovanje sviju tako da su poslije učitelji njegovi i prigodom utvrdili, da je Ivan bio dika i ponos njihova zavoda.

Da bi osigurao nevinost, koju tako mnoge pogibli okružuju, povođio se za sv. Alojzijem, čiji je život dugo i dugo proučavao. Osjećajući u sebi viši poziv odluči da će u Družbu Isusovu. Njezin način života privlačio je čudorednog mladića, koji je gorio od ljubavi spram bližnjega, prije svega zato, jer je držao, da će mu se ovako zaciјelo zgoda pružiti, te će putovati i do skrajnjih meda zemlje i tam pogane napuniti svjetlom kršćanske vjere. Dugo i mnogo je morao raditi, da isprosi od roditelja dopuštenje, jer su oni svu nadu roda svoga i sreće svoje stavili u vrlog i darovitog svog sina. Napokon Ivan uspije i u 18. godini (1616.) stupi u Družbu Isusovu.

Čim je onamo prispio kao u sigurnu i mirnu luku, zasjaše vrline njegove novim sjajem. Počevši korjenom sviju krjeposti, poniznošću, veselo bi i najniže poslove obavljaо; blag i krotak prema drugima, prema sebi strogi; nijedan čas ne bi zaludu potratio, nego ga iskoristio čitanjem, molitvom, učenjem ili pobudnim razgovorom i najmanje pravilo redovničkog zapta obdržavao je najtačnije. Ništa mu nije bilo mlijje nego uzdignuti duh i srce k Bogu, ljubaznomet Ocu i k Bl. Gospu, Majčici nebeskoj.

Proboraivši dvije godine kao novak položi zavjete osobitom gorljivošću znajući, da se ovim zavjetima sav Bogu posvećuje. Iza toga poslaše ga u Rim, da uči mudroslovje. Inače zdrav i krepakiza tri godine — zreo za nebo — oboli. S početka doduše lako, no za malo postiže bolest toliki stepen, te se nevinome mladiću prekinu nit života 13. kolovoza 1621. u 23. godini dobe njegove.

Nije Ivan bacio na tle kneževsku krunu kao sv. Alojzije, nije tako brojna i slajna čudesna tvorilo kao sv. Antun Padovanski, niti se isticao izvanrednim apostolskim poduzećima poput sv. Franje Ksaverskoga. Nije se satirao strašnim bičem, ljutim postom, oštrom kostrijeti kao sv. Bernard ili sv. Franjo Borgija, dapače unatoč andeoskoj čistoći i nevinosti nije bio odlikovan kao sv. Stanko, da pouzdano opći s Isusom i Marijom. Sva njegova veličina i uzvišenost leži u tom, da nije ništa izvanredno radio, pa ipak postao velik svetac, da je bio vjeran u malom, da je vanredan samo u tom, što ništa vanredno nema, da je neobičan bio u običnim prilikama života. I zato i upravo u tom svakome je zborniku, a navlastito školskoj omladini slajni izgled, u koji da se ugleda i za kojim se može povoditi. U ovo naše doba, u kome su riječi: samozataj, bogoljubnost, zdušnost — tvrd, a često i pretvrd orah — »Vedri i veseli svetac« Ivan Berchmans kao da dovukuje svakome kršćaninu, a osobito kršćanskoj mlađeži riječi sv. Pisma: »Služite Gospodu s veseljem... jer je sladak Gospod.« (Psalam 99.)

*

»E bi dakle u ovo jedno doba omladini, koju toliki bezbožnici hoće da uhvate u mrežu, pred oči stavili savršen uzor, za kojim će se povoditi i da bismo joj ujedno dali nebeskog zaštitnika, uz čiju će pomoći i zaštitu neokaljana izmači tolikim zasjedama« veli sv. Otac papa Pije IX. u pismu, kojim Berchmansa proglaši blaženim g. 1865. A papa Lav XIII., već od malenih nogu osobiti štovatelj Berchmansov, proglaši ga svetim g. 1888. Omladina je kršćanska prije svega, kojoj Crkva u sv. Ivanu Berchmansu daje slajni uzor i moćnog zaštitnika. Tako i nastade onaj omladinski triumvirat (zbor od trejice): sv. Alojzije Gonzaga, sv. Stanko Kostka, sv. Ivan Berchmans, komu je poglavita zadaća, da brani i štiti mlađež; triumvirat, što ga rodila jedna majka Družba Isusova; triumvirat, koji je hiljade i hiljade kršćanskih duša oduševio i oduševljuje za sv. vjeru i Crkvu i rod i dom — a treći u tom kolu jest sv. Ivan Berchmans.

Ove se godine navršuje 300 godina od svete smrti Berchmansove. U drugim zemljama svečano slave ovu jubilarnu godinu, najslajnije u Italiji, gdje je umro svetac, i u Belgiji, gdje se rodio. Zar će u nas mukom minuti ovaj Jubilej? Ili ne treba naša omladina pobude i pomoći?

Sv. Ivan B. slavi se 27. studena.

J. Predragović. D. I.

Hoćemo li opet?

(Piše vojni superior M. Rihtarić.)

Kakav posao — takva plaća.

U župi Jakuševcu je sred sela lijep, mramorni križ sa lijepim pozlaćenim kipom Isusa. Kod ovoga križa sakupljaju se navečer momci i razgovaraju. Jedne večeri vozi se župnik kući. Vozi se polagano. Došao blizu križa čuje, kako jedan momak prokune Boga. Skoči do momka i prilijepi mu masnu čušku. »Na reče, ovo ti je umah nagra za kletvu. Pred križem si kleo, pred križem dobivaš nagradu«. Momak se »zmota« a drugi se razbježe. Iza tri četiri dana vozim se i ja sa župnikom dosta kasno navečer mimo križa. Vozimo se polagano. Jer župnik kučira sam. Da vidimo, jesu li dečki kod križa. Nije bilo nijednoga.

Ovako se kletva otklanja i trijebi, mislio župnik. Ja ne bih bio za ovako «radikalno» sredstvo, da ga nije rabio i jedan drugi župnik. A koji?

U mjestu Tombolo u Italiji bio je župnikom Don Josip Sarto. Jednoga dana podvečer razgovaralo se više momaka pred vrtom župnikovim. Vrt bio opasan malim, niskim zidom. Razgovor bude jači, žešći i jedan momak izriga tešku kletvu. Župnik slušao, a da ga momci opazili nijesu. Jedva je kletva izšla iz ustiju psovačevih i taj čas je bila i ruka župnikova na istim ustima. Župnik skokne preko zida i prilijepi psovaču »poštenu« čušku. Taj župnik je kašnje postao kardinalom, i kašnje papom, i zvao se Papa Pio X.

Da sam mlađi, jači i potom i kuražniji, možda bih i ja tako probao. Pošto pak mi je ruka oslabila, ja ču s perom, a koji može, neka udari na kletvu i s cijelom šakom. Neka samo udari. Zasluzu.

Drugi dan je bio otac onoga momka »ljut« pred župnikom. To je bila v-a-s-a dužnost, i to ste imali činiti vi već davno prije, rekao sam mu ja. Pošto pak ste vi zanemarili, dobro da čini sad g. župnik. A brat istoga momka rekao je: »Pravo je župnik uradio; samo jedna je bila pre malo, trebao mu ih dati barem tri. Zašto uvijek kune.«

To "mu" je plača. Ako treba platiti krojača i postolara, čemu da se ne plati i psovača?! Ako ipak ti, koji kuneš i proklinješ, ne dobiješ svaki put ovaku "masnu" plaču, jer te ne čuje ni župnik, ni sveti Otac Papa, jedan te ipak čuje. Čuje te jedan, koji je kuražniji i jači od župnika i od samoga sv. Oca Pape. Ovaj jedan je onaj isti, koga psuješ i proklinješ, Gospodin Bog. Pošto pak je Bog pravedan i nagraditi istu času vode, ako si je siromahu dao u njegovo ime, nemoj misliti, da neće platiti onih tolikih i tako teških tvojih kletva. Platiti će, platit će "masno". Bog neće ništa badava, nikomu ne ostaje dužan.

Smij se, rugaj se, kuni i proklinji, plača će te stići. A kakav posao, takova plača. Može se psovač rugati Bogu, može ga kleti i proklinjati, ali uteći mu neće. Rekao sam već i ponavljam, Bog će ga dobiti u svoje ruke. Dobit će ga ili kao otac u svoje očinske ruke, ili kao razlijućeni sudac u svoje šake.

Biraj!

Ah, ne ogluši se, usliši, Djovo!
Ponizne molbe smjerni nam glas;
Zaštiti bijedne grijesnike evo,
Što pomoći ištu u ovaj čas!

Gg. upravitelji M. kongregacija mogu se u nedostatku stručne hrv. literature o kongregacijama poslužiti s velikom korišću knjigom: „Sastanak Upravitelja M. k. Stoji 5 K, a naručuje se kod Uprave Glasnika.

O blagdanu Srca Isusova.

Za ovogodišnju svetkovinu Božanskoga Srca pripravljat će nas svibanjska Kraljica. Na Majčinu koljenu naučimo se ljubavi Bogu Sinu! Kad bismo oboje pitali: »A koji li dar želite ove godine za svoj god od nas?« odgovorili bi nam:

»Veću ljubav svetoj Crkvi!«

Crkva je kraljevstvo Sina moga!« govori nam Majka, »Crkva je tijelo moje!« govori nam Sin. Mene progoni, tko nju progoni; mene ljubi tko nju ljubi.

U Crkvi katoličkoj je mudrost Isusova, krv Isusova, život Isusov! U Crkvi je svijetlo naše, jakost naša, život naš! U Crkvi katoličkoj je Srce Isusovo. U Crkvi katoličkoj mora biti i naše srce!

Toj Crkvi navješta framasonerija boj. Hoće da nas otrgne od glave naše, sv. Oca pape; hoće da svećenstvo učini slugama bezvjerača; djecu nam hoće da odvrate od Krista. To je boj proti Kristu; ali ujedno i proti osobnoj sreći i svijesti svakog katolika.

Na milosti Kristovoj i našoj katoličkoj svijesti razbit će se ta navalna. Za milost treba da molimo; svijest treba da pokažemo! Najljepša prigoda za to jest svetkovina Presv. Srca 3. i 5. lipnja. To je dan štovanja osobe Spasiteljeve, dan dragovoljnog poklona. Taj dan što više k svetoj Pričesti! Što više zadovoljštine! Što srdačnije molitve za svetu Crkvu i njezinu slobodu, za njezine branitelje!

U nedjelju pak tko ikako može neka pođiti u Svetište Srca Isusova u Zagreb. Osobito društva Srca Isusova. Teško je za stanove pa se baš stoga i ne može održati toli potrebnii sastanak revnitelja Apostolstva molitve. Ali već sam Vaš pohod u Zagreb na nekoliko sati, Vaš prisutnost u ophodu Srca Isusova očitovat će svemu svjetu, da srce hrvatskog naroda bije za Srce Boga svoga; da je vjernost naša katoličkoj Crkvi vjekovita.

Blagdan Srca Isusova neka je dan katoličke svijesti.

Uredništvo.

Iz „Djevojačkih društava“.

Dresovci. Naše djevojačko društvo priredilo je dne 2. veljače zabavu i to po podne za stariji svijet i djecu, a na večer za srednju dob. Predstavljale smo »Smrt Marijinu«. Igra je duboko ganula sve prisutne, pa je i mnoga suza pala. Na silne molbe morao se komad i ponoviti, a da je dvorana bila i triput veća iedva bi obujmila sve, što su željeli vidjeti. Uz veleć. g. župnika mnogo se za stvar žrtvovao g. učitelj učeći nas pjevanje. Čist prihod iznosi oko 5000 K., od kojih smo poslali za kat. akciju 1227 kruna. — Naknadnih sv. Pričesti prikazali smo u veljači 35. — Neka bude nada sve ljubljeno Presv. Srce Isusovo, koje nas svojim blagoslovom prati.

M. F., glavarica.

Prezid. Prošle je godine dalo naše djevojačko društvo dvije predstave i to za Uskrs »Rabonii« a kasnije »Mučenica Kristova«, koju je prigodom posjeta presvjetletog gospodina biskupa Dra. Marušića ponovilo. Lijepom izvadjanju radovali se gledaoci, a dobroj nakani članica i ljubavi, kojom su prikazivale radovalo se nebo. — I inače su članice revne u vršenju svojih dužnosti, te su jak oslon za uzdržanje poštjenja u župi. Krasnim dvoglasnim i troglasnim pjevanjem uzveličavaju službu Božju. Za dobar napredak društva vrlo su zasluzni uz domaćeg župnika vrijedni g. učitelj Kostelić i učiteljica gospojica V. Križ.

Prijatelj društva.

Iskre Božanskog Srca.

Iz spisa S. Benigne K. Ferrero.

Cijela tajna svetosti stoji u ovim dvjema riječima: ne ufaj se i ufaj se! Ne ufaj se nikada u sebe, ali ne ostani pri tome, nego se odmah vini ufanjem do Boga svojega; jer ako sam ja svima dobar, prema dušama, što se ufaju u me, ja sam sama Dobrota.

Znaš li, koje se duše najviše koriste mojom dobrotom? To su one, koje se najviše uzdaju u mene. Duše pune pouzdanja, silom mi otimaju milosti. Piši dakle, da mi duša, koja je puna ufanja, pripravlja neizrecivu radost.

Nada sve želim, neka bi svaki znao, da sam ja sama ljubav, i da moje Srce ništa tako ne boli kao, kad se sumnja o mojoj dobroti. Moje Srce ne samo da ima sućut sa grješnicima, nego dapače ono se tim više raduje, što mora veće zlo popraviti, samo ako nemaju zle volje... Kad bi znala, kako rado preobrazujem dušu, makar bila puna bijede, ako samo pusti, da u njoj djelujem! Nesavršenosti duše nijesu mješke, dok ih ona ne voli. One potiču moje Srce samo na sućut. Ja tako silno ljubim duše! Duša valja da se služi nesavršenostima kao ljestvama, kojima se će k Bogu penjati poniznošću, ufanjem i ljubavlju. Ja se puštam k duši, koja se ponizuje i tražim je u njezinoj ništetnosti, da ju sjedinim sa sobom.

»Ti i tolike druge duše valja da znadete, tko hoće steći pravu krjepost, mora je očekivati od Srca Isusova. Tko se hoće spasti, treba samo da se uteče u ovu ludu spasa. Odavde može gledati oluju bez bojazni i epasnosti.«

»Sve pomaze duši, da se preporodi sve, dapače njezine nesavršenosti u mojoj su ruci kao isto toliko dragog kamenja, jer ih sve obraćam u čine poniznosti, na koju potičem dušu... Kad bi mogli zidari pijesak i sye, na što naidu, pretvoriti u kamen za gradu, kako bi sretni bili! To može vjerna duša mojom Božanskom pomoći. Dapače najteže i naj-sramotnije pogreške, postaju temeljnim kamenom njezine savršenosti, čim se iskreno radi njih kaje.«

Zovi na sav glas, da te cijeli svijet čuje, da ja gladujem, da žedam, da umirem od čežnje, da bi me stvorovi primali u sv. Pričesti, a njima je tako malo do toga stalo. Primi me ti, što češće samo možeš, duhovnim načinom u naknadu mjesto onih, koji me uistinu ne će da primaju. Čini to još češće nego svako četvrt sata. Možeš to, da me primiš duhovnim načinom, na razni način činiti; možeš se posve kratko sabrati, samo da to činiš. Ako bi zaručnik umirao od gladi, zar ne bi zaručnica prosila za njega milostinju? Ti traži meni duše, koje će me primati u sv. Pričesti!«

Žrtvama možeš mi osvojiti duše. Da po žrtvama, valja ti vazda biti u stanju žrtve. Moraš čutjeti, da si daleko od svog zvanja, ako nijesi u ovome stanju žrtve. Valja da ovaj žrtveni organ neprestano podržavaš u svom srcu. Neradom se duše ne spasavaju... Da spasim duše, ja sam umro na križu. Ja ne tražim velikih stvari, ne, nego samo jednu riječ, što je prešutiš, jedan pogled, što si ga uskratiš, misao što ti se svida, a ti je odbaciš, ukratko sve, što te stoji muke. Sjedini ove male stvari s mojim neizmjernim zaslugama pa će imati veliku vrijednost... O da bi razumjela, kako su mi mile duše, koje se žrtvuju u tišini srca svoga.«

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će se objaviti. Dogodajmo, što ih iznose zahvalnice, prislušujemo samo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

»Skršeno srce ne će prezreti.«

Hrvatska. Živila sam bez oca i majke, a mlađo mi muž otisao u Ameriku. Zlo oko mene na sve strane, a nikoga, koji bi me opomenuo i uputio kako da se očuvam. Pala sam i godinu dana grijeh na duši nosila. Oj ta godina! Kako si mi čemerna bila. Huda narav vuče u blato, a milost mi se Božja ko sunce iza oblaka svake nedjelje pokazivala. Molila sam ipak išla svetoj misi, pa premda molitve grješnika nijesu vrijedne da ih Bog usliši, moju je ipak uslišao, jer me je na Bezgrješno Začeće ganula propovijed moga župnika i skrušeno sam se isповijedila. Odlanulo mi kao bolesniku kad uzme dobar lijek. Iz Tebe je izasao taj dar o Presveto Srce, mire i pomirenje naše! Hvala Ti što me nije odbacio među prokletnike, što sam tako zasluzila. Ti goriš u presvetom Sakramantu ljubavlja pram nama, daj mi Duha svoga, da se čuvam grješka kao vatre. Isprosi mi to Ti, o Marijo, utočište grješnika, koja si svoju nevinost u nebo donesla i koja lubiš nade sve čistoću!

Trijezan godinu dana.

Slavonija. Muž mi je bio jako odan piću i mnogo je zlo i nužde odatle izašlo. Obećala sam, da će se zahvaliti Presv. Srcu u Glasniku, ako mi se muž kroz godinu dana ne opije. I na tu nakon počela sam odmak moliti devetnicu. Pa gle čuda, moj muž se u istinu kroz godinu dana nije nijednom opio! Zato hvala i slava Presv. Srcu Isusovom, koje nam tako očito pomaže. Šaljem za svetište Presv. Srca obećani dar. M. V.

Dobra odluka.

Slavonija. Bila sam u velikoj nevolji za svog sina. U teškim ovim vremenima meni od nikuda pomoći. Dodeš u crkvu živom vjerom Spasitelju i zamolim njegovo živo Srce u presv. Sakramantu, da mi se smiluje, a ja će se uz ostalo čuvati nepotrebnih razgovora i pogovora. Hvala nebeskom Ocu, koji se brine za sirote bez oca, ja sam dobila, što sam za sina molila.

Duh Sveti ga proslijetilo.

Srijem. Jedan moj rođak svršio tri godine šumarije, položio ispit i postao vježbenikom. Ali odjedared se za-

hvali pa ne će i ne će više da služi. Nagovaraju ga zabrinuti roditelji, svjetuju prijatelji, no on ni čuti. Utečem se tada devetnicom Duhu Svetom, da ga rasvijetli u zvanju i ojači za njegove žrtve, da mu ne bude tolika priprava i trošak uzalud. Za par dana se doista predomislio i zatražio da ga ponovno primu. Bio je primljen i nastupio službu, Slava Duhu Utješitelju i Prosvjetitelju!

J. K.

Ozdravila ju Gospa Lurdska.

Anda Trnoga Matina, seljačka djevojčica, rođena kraj Metkovića u selu Vidonje, bila je ko dijete sveder zdrava. U svojoj jedanaestoj godini god. 1917. oboli na smrt. Pet je mjeseci bolovala, u bolesti sva bi se tresla, očima uvijek bliještila, tako da bi joj se veoma rijetko zenica zapažala. Jeđa bi samo veoma malo kruha i plila vodu rastopljenu šećerom. To joj je bila sva hrana. Nakon pet mjeseci takove nutarnje bolesti na smrt i život, nešto su joj popustile nutarnje boli, ali nadodruge. Najednacm sva se savi u klupku, noge joj se zgrčile, ruke savile, šake stisnule, ona se sma smota. Prava lazarika. Ako bi htjela malo poći, morala je plaziti. Liječili su je kot. liječnik iz Metkovića dr. Suić, dr. Küsler iz Opuzena, dr. Berković, vojnički sa Neuma. Sve uzalud. Prošle godine u svibnju po savjetu dra Suića odnesoše ju bijedni roditelji ko potpunu lazaricu u Split u sanatorij dra Račića, ali ju ovaj povrati odmah kuči. Ove godine, dne 11. veljače veče. Ralč u propovijedi o Gospici Lurdskoj u Bijelom Viru napomenuo da on ima kod sebe čudotvorne vode iz vrela Majke Božje Lurdske u Francuskoj. Matija, majka bolesnice dne 15 veljače odođe do velečasnoga i donešavši lurske vode, stade odmah s njome mazati sve zgrčene noge i ruke svoje kćeri Ande. Kako je majka mazala bolesna uđa, tako su se ova otpuštalala i prije sasvim zgrčena djevojčica na jedan čas diže se sama na noge. S početka se malo lešuraču, ali odmah popusti i to. Sada je potpuno zdrava.

Slava i čast premiloj majci Mariji!
O. Leonard Bajč.

Podravska ljubica.

Koprivnica je došla u zadnje vrijeme na zao glas, kao da će biti rasadištem korova za hrvatsku duševnu njivu. Taj su joj slabi glas prijavili neki otpadnici i vikači, dočim je srce čestitog naroda ostalo nepokvareno. Ono ljubi kršćansku krepot, ono cijeni svoju rimokatoličku Crkvu. Eto jednog cvijeta, što je uzrasao i mirisao na tome polju, a ruka ga Gospodnja dne 19. veljače ove godine presadila u nebeski vrt. Uzorna je to naša kongreganistica

† Jelka Zgorelec.

Velikim se oduševljenjem posvetila službi nebeske Majke kao njezina zbornica odmah kod osnutka naše kongregacije. Poznavajući je, nadali smo se, da će biti čvrst potporan našem društvu. Pa to je ona zaista i bila. Kongregacija joj je bila sve — u njoj je našla potpuno zadovoljstvo za svoje mlađenčko doba. Ona je potpuno shvatila duh kongregacije i u njegovom je smjeru udesila svoj nutarnji i vanjski život. Poput marljive pčele radila je oko vlastitoga savršenstva. Okoristila bi se svime, što bi u kongregaciji našla lijepa i dobra, te bi sve to prenosila u život.

Providnost joj je dosudila obradivati tvrdu brazdu. Od najranije mladosti trebalo joj se skribiti za svagdanji kruh. Kao siromašna švelja potpomagala je i svoju dosta brojnu obitelj, kojoj je bila jedino uporište. No ta borba za svagdanji život nije je utrudila; ona se još većim marom borila za vječno dobro. Punih 5 godina bila je gotovo dnevni gost nebeske gozbe. Pred ljubljenog si Zaručnika nije dolazila prazna; donašala bi i težih žrtava u naknadu za nemarnosti, što ih Spasitelj trpi. Tako bi svake nedjelje kod poldanje sv. mise primala sv. pričest. Kad su je njezini odgovarali, neka bi poradi slabašna zdravlja prije obavila svoju pobožnost, da ne mora tako dugo biti na tašte, odgovori ona: »Neka to bude žrtva za one, koji ne će postiti, kad su dužni«. Ta njezina velika revnost i žar molitve nijesu ostali bez vidljivih učinaka. Primjer je njezin djelovao na cijelu njenu okolinu, koja je u njoj gledala ko andeosko biće.

Ljubav k bližnjemu isticala se u njezinom djelovanju, što ga pruža polje rada u društvu »Prosvjetnog ženskog udruženja«. U istom društvu bila je i odbornica. Kod osnivanja društva prikupila je veliki broj članova; u radu bila je revna, a osobito se mnogo žrtvovala u

korist šivaće sekcije. Raspačala je veliki broj dobrih knjiga; sakupila lijepi broj pretplatnika na razne Glasnike i kat. novine. A sama je novčano lijepo podupirala kat. akciju. — Za svoju okolinu bila je pravi apostol. Živo je nastojala ukloniti zlo štivo, a uvesti dobro i u njezinu blizini ne bi se našla nijedna kuća, gdje se se ne bi nešto katoličkoga čitalo. Nije prezala ni pred kime zlo osuditi, a dobro pohvaliti, ma da je znala, da je čeka poniranje, koja pogrdna riječ ili pogled. Sve bi strpljivo podnijela govoreći: »Isusu se rugali, pa zašto ne bi i meni.«

No najljepša slika njezine plemenite duše bila je izražena u kari-tativnom djelovanju. Kod nje je bio »dom siromaha«, u kom bi mnogi našli utočište. Ne samo da je od svoga dijelila milostinju, nego je za potrebne isprosila i u okolini dnevnu prehranu, novčanu ili koju drugu pripomoći. Kako je bio dirljivi prizor nad njezinim odrom, kad joj njezini štićenici dovikivahu zadnji: hvala! Devedeset-godišnja slijepa starica opršta se s njom yapijući: »Ne ima više moje hraniteljke!« A druga opet vapi za svojom tješiteljicom, andelom svojim, koja je vazda na dobro putila, a u tjeskobi tješila. Sirotište sestara Karmeličanka u Leskovcu imalo je u njoj žarku prijateljicu. Koliko nije sama mogla, pobudivala je i nas druge na milosrde i darežljivost prema zapuštenima. I tako skupivši i najmanju svotu dostavljala je zavodu.

Na nježno je srce i poletnu dušu često pao i mraz razočaranja; ali je sve sa samozatajom pregarala, jer joj je vazda bilo geslo: »Neka bude sve na slavu Božju.«

Kako je sveto živjela, tako je i blaženo umrla. Nije je mimošla zadnja kušnja: teška bolest; ali joj nije bila uskraćena ni nebeska utjeha, koja ju do zadnjeg daha krijeplila. Nebeska Majka je svojoj vjernoj kćeri ispunila posljednju želju, da premine na subotu. Bolest i zadnje dane života provela je samo kao bližu pripravu za novi život. I tako polagano oprštajući se sa svima, koji su joj za života bili mili, osjetila je, da njezina svjeća života dogara. Sama zamoli, da joj pruže svijeću i zaželi da se glasno mole Litaniye za umiruće. Sama ih je glasno slijedila. Na koncu se prekrsti svetom vodom, i uzdahne: »Oče u ruke Tvoje predajem duh svoj!« I za nekoliko časaka ostavi duh izmoreno tijelo, da primi plaću za svoj zemaljski rad. »Blaženi mrtvi, koji u Gospodu umiru. Sada će — veli Duh — otpočinuti od napora svojih, jer ih djela njihova slijede. Otkriv. 14, 13.

J. Šć., drugarica.

Iz Lurda.

Tijekom g. 1920. došlo je u Lurd ispitivati čudesa do 235 stranih liječnika. Jedan je švicarski liječnik izjavio pri odlasku iz toga ureda: »U mojoj su zemlji mnogi liječnici uvjereni, da se u Lurd istražuje čudesna površno i da se u svakom ozdravljenju gleda čudo. Uvjerih se o protivnom, jer vidješ, da se strogo postupa i sasvim znanstveno.«

U spomenutu se liječnički ured prikazala i Ernestina Gvillo-teau. Sada ima 36 godina. U 24. godini je bila došla 25. kolovoza 1908. u Lurd u skrajnom sušičavom stanju. To je bio mrtvački kostur, te je težila samo 24 kilograma. Nu 28. kolovoza, kada su ispred nje pronijeli Svetotajstvo, diže se nenadano i bez ikakoven potpore ode u crkvu. Osam mjeseciiza ozdravljenja težila je preko 46 kilograma, a kroz godinu je dana dobila 31 kilogram. Otada je ona jaka i zdrava. 20. kolovoza 1920. je u Lurd dovela jednu bolesnicu.

Ja imam Mariju . . .

Glas Marijinog djeteta:

Ja imam Mariju, svetu, blaženu Mariju — Ja imam Mariju, lijepu, prelijepu, nebesku Mariju — Ona na mene s neba gleda i blagoslivlje me; Ona za mene na nebu moli. — Ja imam Mariju, Majku Božju, za majku svoju. — Ja imam Mariju, dobru, slatku, milu . . .

Svako jutro ruke svoje pred njom sklapam, svoje oči u nju upirem i velim joj: Marija, Marija! . . . I ne treba ih rijeći. Ona me razumije i zna sve, sve . . . I svako veče, kad dolazi noć, rečem joj: Majko, Majko! . . . I ona zna sve i razumije sve, bez ih rijeći . . . O da vi svi imate Mariju!

Kad za mene nema više nikakvog sunca, ostaje mi još uvijek sunce moje tajne sreće: Marija. — Kad u sumornim i bolnim noćima ne vidim više nikakvih zvijezda, još mi uvijek svijetli zvijezda moja Marija. I kad nema srce moje nikakovih ruža više, cvate mi još uvijek ruža moja Marija . . .

O da! — I ja imam žuljave ruke, ali svoje ruke stavim u Njezine ruke, pa ne osjećam žuljeva više . . . I ja imam trudne noge od mnogih puteva, ali kad se pred Njom zaustave, odmah odpočinu . . . Imam i ja rane srca, ali Ona ih samim pogledom ozdravljuje.

O da imate vi svi Mariju! . . .

Glas Marijin: »Dijete moje! . . .«

*

Glas Marijinog djeteta:

O Marijo! Tvoj glas je kao pjevanje svibanjskih poljana i kao pjevanje svibanjskih zvonova preko tih poljana. — Tvoj glas kao pjevanje andeoskih harfa, kao pjevanje nebeskih zvijezdica. — Tvoj glas je kao sunčan, mirisav, sladak, mili glas usred molega vrta . . . O Marijo! U Tvome glasu je sav miris svibanjskih ruža, miris llijljana, miris durdica i ljubica . . . Tvoj glas za moje uho kao cvatuće breskve i trešnje i jabuke za moje oko . . . kao cvijet citrone i naranče i ružmarina i jasmmina — balsam srcu momu . . . O Marijo! Tvoj glas je meni kao sunce nad cvjetnim svibnjem. Marija, Marija . . .

Glas Marijin: »Dijete moje! . . .«

Glas djeteta: »Marija!«

,Primi nas, o Majko, primi
Pod okrilje milosti!...«

V. V. D. I.

Na zabavi.

Kćerka sam Marijina, pa prem sam već 24. navršila, još nijesam bila na plesu. Prijateljicama za volju hajde ići ču ipak jednom, da vidim te toliko obožavane zabave. Gledam kako se šiju prozirne i duboko izrezane haljinice, kako se sve u velikoj trzavici spremi. Draga mi je umjerenost u svemu, pa tako nijesam pustila ni taj kroj bez oštih primjetba. Došo i dan zabave. Obučem svoju posve jednostavnu bijelu haljinu i hajde u plesnu dvoranu. Sjednem u jedan naslonjač. Ne zamjerite,

drage prijateljice, ali meni se učinilo kô da sam na sajmištu, gdje si muškarci izaberu lutke pa proskači par puta dvoranom baci ovu i uzmi drugu. Kad sam gledala ono privijanje u »gwoansteepue« zgodilo mi se i rekoh sama sebi: ovo mi je prva, ali i posljednja ovakva zabava.

Pristupi u moje društvo jedan gospodin i razvio se živahan razgovor. Taj se zategnuo i za odmora, kad se igrala tombola. Govorili smo i o Bogu, o duši, o čovjeku, a on nalazio za sva pitanja riješenje u — majmunu. Svraćala sam razgovor na drugo, a on neprestano tjeraj svoje: »Čovjek je od majmuna«. Baš kad je to i opet rekao dobije zgoditak. Svežnjič pruži meni, znatiteljan ipak, što li je dobio. Odmotam, a unutra oveča figura — majmun. Prasnem u smijeh. »Sjajno! Vaš pradjet Vas posjetio. Gledajte ga samo. On radi, što drugi rade; a Vi govorite, što drugi izmisliše, a ne što naš Isus Krist uči! Zaista, ima sličnosti. Dakle zbilja pradjet...?«

No pa da! Ako mu nije ispod časti tako govoriti, zašto da ga vrijeda primjena njegovog svacačanja u životu? Bio je zašutio. O' da je razmislio, kolikim djevojkama njegova načela uništavaju životnu sreću, onda bi zgoditak majmuna bila najveća dobit cijele zabave za njega i za njih.

Podravka.

VIJESTI.

Gospic. Sastanke držimo svake druge nedjelje, kako je i propisano. V. g. upravitelj nam drži zgodna predavanja, a katkada i koji od nas izvješće. Uvidjevši da duševna potreba starijih iziskuje mnogo više nego mlađih, razdijelili smo se na dva dijela: I.—III. mlađih; IV.—VIII. razred starijih. Obične u kongregaciji sekცije imamo i mi, pa nam one i daju, što baš u sadanjim prilikama daku izvan škole treba.

Počevši tako lijepo raditi eto nas zadesi nedaća — izgubismo prostorije. Tako smo se sada tek za nevolju ograničili na sastanke u crkvi, a izvan toga je saobraćaj više osobni, koji nam ipak lijepo koristi.

O Cvjetnici držao je P. Alfrević u župnoj crkvi brojnom općinstvu krasne koferencije, kojima je probudio katolički ponos. Lijepa kita gospode i gospoja, što su primili tom zgodom svete sakramente, znak je ganute katoličke svesti. I nama je dosplo da zajedno s drugim kongregacijama drži predavanje o zadaći katoličke mladosti. Da nam je samo više puta tako!

Tajnik.

Virovitica. Naša kongregacija djevojaka istupila je u javnost priredivši svečanu akademiju. Program bio je obilan. Najprije je tajnica držala proslov, a iza toga su slijedile deklamacije, govorci, čitanje sastavaka, dialog i napokon predstava »Zvijezda sreće«. Završila je sa »Salve regina«, koju je koralno otpjevao zbor kongreganistica.

Dne 8. prosinca primljeno je sedam novih članica. Kod samog primanja otpjevao je na koru naš pjevački zbor troglasno: »Zdravo Zvijezde mora«. Toga dana primile su sve članice, kao i kandidatkinje zajedničku sv. pričest.

Da Bog i prečista Djevica, da naša kongregacija sve više napreduje, kao što u pobožnosti prema Dj. Mariji, tako i u svom vanjskom radu.

Tajnika.

Sadržaj: Marija utjeha žalosnih 67. — U svibnju 68. — 300-godišnjica sv. Iv. Berh. 69. — Hoćemo li opet? 70. — O blagdanu Srca Isusova 72. Iz »Djevojačkih dr.« 72. — Iskre Bož. Srca 73. — Zahvalnice 74. — Podravska ljubica 75. — Iz Lurda 76. — Ja imam Mariju 77. — Na zabavi 77. — Vijesti 78.

prugu vratio Isus zdravije i službu, a neprijatelje ponizio. — Više majka zahvaljuje Bož. Prijatelju djece, što im dječici pomogao; a 12 drugih osoba još za razne milosti. — U velikoj boli pomoglo je Srce Isusovo. — Preporuča se Bož. Srcu za sretno putovanje. — Moleći se Presv. Srcu ozdravila majka i dijete i zdravo porodila. — Dobila višekratnu pomoć u gospodarstvu zagovorom sv. Antuna kod Bož. Srca. — Izbaavljen iz neprilike zaboravio Dobročinitelja, pa mu se barem sada zahvaljuje, kad ga ponovno treba. — Prije 44 godine ozdravila moleći se Presv. Srcu, a sad se sjetila i da zahvali, k ko je bila obećala. —

Knjištvo.

Hrvatska Prosvjeta. U novoj se godini preinacij oblik i smjer ovog časopisa. Sada izlazi na 24 str. dva puta mjesечно i stoji godišnje 80 kruna. List je katolički i preporučamo svima, osobito naobraženijima.

Sloboda nastave i državni monopol škola. 9. i 10. svezak »Savremenih pitanja«. Mostar. Hrvatska tiskara. Cijena K. 20.— Knjiga zaista savremena i pitanjem što ga obraduje i načinom, kojim to čini. Razlaganjem zdravog razuma i brojnim navodima uglednika brani učeni ipsac Fra K. Eterović pravo roditelja i Crkve na uzgoj proti samovolji države, kojom je zaprijetila. Kad bi je samo svil naobraženiji katolici pročitali, brzo bi ušutkali framazunsku hajku.

Liga preporoda zove se društvo naobraženih muževa u Splitu, koji hoće i nastoje, da se obnovi staro kršćansko poštjenje. Oni zovu i druge muževe iz svih krajeva i stranaka, da se udruže u Ligama te stanu na put razvratnosti, što je obuzela osobito mladi naraštaj. U tu svrhu izdali su knjižicu »Jugoslavenskoj inteligenciji« i »Pravila Lige«, što se sve dobije kod: Lige Preporoda, Split, za 4 K.

Milodari.

Oглаšujemo samo milodare koji nam poštom stignu.

Za svetište Srca Isusova: Lopud G. M. 30; Lovas V. K. 20; Moravče M. B. 50; Osijek A. I. 20; Palanka B. M. 33; Požega O. J. 50; Pribislavača L. G. 20; Sesvete podr. A. A. 32; Sutivan L. R. 40; Tisovac B. V. 20; Zagreb M. K. 40.

Za sv. Mise: Dakovo A. K. 20; Kraljevac V. G. 30; Krašić P. S. 60; Lopud G. M. 21; Mostari T. Lj. 20; Mur. Središte B. J. 18; Oštrelj O. A. 20; Pribislavac L. G. 20; Solina W. V. 40; Subotica K. S. 20; Sutivan L. R. 20; Valpovo C. M. 20; Vršac R. M. 40; Zagreb x-y 60; Zupanja K. S. 20.

Za raširenje Glasnika: Bjelovar B. Z. 20; Bulišenac H. J. 10; Busovača V. M. 36; Dianeš S. Lj. 100; Dakovo S. K. 40; Gospić B. J. 30; Gor. Rijeka S. F. II; Grdevac Vel. V. I. 18; Gunja N. M. 20; Kraljev vrh K. K. 10; Kutija V. J. 10; Legrad R. M. 12; Luč K. C. 15; B. B. 15; Ludbreg A. F. 20; Mur. Središte B. J. 10; Novomjesto S. T. 10; Novi Slankamen S. K. 100; Omiš B. M.

10; Petrovaradin R. M. 20; Požega O. S. 38; Praputnjak S. M. 24; Šini D. A. 20; Z. L. 28; Sirač O. M. 10; Sotin P. A. 15; Sutivan N. N. 50; Subotica V. M. 28; Severlija K. V. 26; Štitar E. D. 10; M. I. 10; Tešanj E. S. 21; Trsat L. I. 63; Turbe J. B. 10; Ulijanik V. I. 10; Valpovo S. G. 12; Varaždin K. 50; Vel. Bukovac G. M. 25; Vinkovci G. S. 20; G. R. 10; Virje N. R. 20; Vodinac L. B. 20; Vršac R. M. 10; Zuljana C. D. 18. *

Za kruh sv. Ante: Butk P. M. 36; Drenovci K. Lj. 100; Illok B. S. 20; Karlovac M. A. 50; Mirovica H. M. 30; Perušić M. M. 51; Petrovaradin R. M. 20; Sotina W. V. 10; Sv. Illja T. Cm. 40; Vel. Bukovac G. M. 25; Sv. Ivan Z. C. F. 10.

Kako u prijašnjem tako i u ovom broju velimo svima spomenutim i nespomenutim: Isus Vas naplatio, Marija pomogla!

Posvećuju li se još obitelji Presv. Srcu?

Jest! I kod nas i drugdje. A još bi se i više, kad bi glave obitelji znale, koliko im dobro od toga. Neka čitaju o tom knjižicu: Savremena pomoć obitelji, što je dobiju kod Uprave Glasnika za 2 krune poštom.

Tomu potrebne slike Presv. Srca dobiju se također zajedno sa slikom Srca Marijina komad po 4 krune, a k tome poštarina, koja je to manja što ih se više naruči. Za same 2 slike je poštarina i zamot 4 krune.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA I SUSTOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina
izdaju
**SVEĆENICI DRUŽBE
ISUSOVE.**
Zagreb, Palmotičeva ulica 15.

„Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudel!“
„Učite se od mene, jer sam krotak i ponisan
Srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim!“
Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovijen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstvo molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojiske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata „Glasniku Presvetog Srca Isusova“ iznosi za god. 1921. na cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; Za Ameriku 24 kr.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zahvalnice i svi rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb!

Na želju mnogih čitatelja »Glasnika dala je Uprava otisnuti više lijepih slika, što su bile u Glasniku i priredila tako

jeftine dopisnice.

Na jednoj strani je slika i prostor za naslov, druga je prazna za saopćenja. Komad stoji samo 50 filira, a šalje se najmanje 20 komada za unapred poslanih 10 kruna. Tko bi želio pouzećem plaća sam noštarinu.

Nove slike Presv. Srca

za obitelji, koje se posvete Presv. Srcu nabavila je Uprava Glasnika iz Rima, te se mogu dobiti komad po 12 kruna. Izradene su u više boja i na finom kartonu, tako te će biti pravi ukras kršćanskog obiteljskog svetišta.

Najlepša uspomena i nagrada mladeži jest »Česta sv. pričest«. Knjižica stoji 6 K kod Uprave Glasnika.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta odakle su zahvale stigle: Bašnovajaruga, Beočin, Bizovec, Crnilazi, Dubrava, Durinovac, Green Bay S. D. A., Ivankovo, Ivanovci, Koprivnica, Legrad, Mali Bukovac, Mrkopalj, Nuštar, Osijek, Rečica, Senj, Sonta, Split, Sv. Ivan Žel., Varaždin, Zagreb (3), Zenica.

Primljene milosti: Zagovorom sv. Petra i Pavla kod Bož. Srca slegla se pravda radi zemljišta i zahvalni štovatelji dao 1000 kruna za gradnju crkve Bezgrješnoj Djevici u Zagrebu. — U teškim obiteljskim prilikama primila očvidnu pomoć Bož. Srca, pa zahvalna šalje 20 kruna za raširenje Glasnika. — Sačuvalo joj dobar glas. — Oružničkom naredniku uslišalo dvije molbe, kad je tijekom devetnice primao dnevice sv. Prijest. — Sretno joj vratilo muža i na pravi put ganulo sina kad je obećala molitve i zahvalnicu Presv. Srcu. — U silnom strahu pred operacijom radi dugotrajne bolesti kleknuila pred kip Srca Isusova i vapila za pomoć pa je doista prošlo i bez operacije. — Od malena se uticala Bož. Srcu, pa joj sam pomoglo u velikoj stvari. — R. M. zahvaljuje za povraćeno zdravlje. — Ozdravilo dijetu na oči i od grčeva.

Dijete rođeno s bolesnim nožicom ozdravilo kad ga otac i majka preporučili Presv. Srcu. — Postio s cijelom obitelju u čast Srcu Isusovu i isproslio zdravlje djeci i jednu drugu milost. — Liječnik i svećenik rekli: mora umrijeti, a ona ipak moleći se Isusu ozdravila. — Zahvalna majka šalje 100 kruna za Glasnik, jer joj kćerka ozdravila. — Zaustavio se požar na zazivanje Bož. Srca. — Ozdravilo blago u devetnici. — Štovateljici Srca Isusova pomogao ono u Americi, da je u teškom porodu ostala živa uz svoju dobru dječicu; zato šalje S. I. na dar 600 kruna. — Vratilo joj brata iz vojnštva, da se mogne ona Bogu posvetiti. — Kad god navali koja nevolja u gospodarstvu ili na dušu utice se Presv. Srcu i eto već 6 godina biva u svem uslišana. — Za pomoć u zvanju zahvaljuju dvojica; za razne milosti još četvorica.

Proglašenje č. o. Colombière blaženim.

Opća nakana za lipanj blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Ggje se god širi blaga vijest o pobožnosti Srcu Isusovu, tamo se uz ime sv. Margarite Alakok osobitim počitanjem spominje i ime č. oca Klandija de la Colombière (čitaj: Kolombiér), svećenika reda Družbe Isusove (1641.—1682.). Zašto to? Tko je bio taj č. o. Colombière? — Od je bio

1. Glavni duhovni voda sv. Margarite Alakok.

Koji danas štovatelj Srca Isusova ne drži posve vjerodostojnim objave Srca Isusova, što ih je primila sv. Margarita Alakok? — Nema ga, otkako ih je sama sv. Crkva odobrila, te izabranu učenicu Srca Božanskoga proglašila svetom.

Nego s početka nije bilo tako. Kada je sv. Margarita svoje vrhunarcne objave očitovala poglavarici, a po njezinu nalogu i nekim svećenicima; kada se je nešto o tom pročulo u samostanu i izvan samostana; onda su je s početka skoro svi držali sanjarkom, koja trpi od halucinacija; pače je gdje koji proglašili igrackom paklenoga duha. Pa i sama je sv. Margarita u svojoj velikoj poniznosti bila puna straha, da nije valjada žrtva opsjena davolskih. Strahovite li neizvjesnosti, nepojmljive li muke!

I samomu se Božanskomu Spasitelju sažalilo za njom, te će joj jednoga dana: »Umiri se! Poslat ću ti svojega slugu!« U to doba, bilo je to nekako na početku god. 1675., bio je č. o. Colombière poglavac kuće Družbe Isusove u Paray-le-Monialu. Kad je on prvi put pohodio samostan, u kojem je živjela sv. Margarita, čula je ona u sebi tajinstveni glas: »Evo onoga, kojega ti ja šaljem!« Malo sedmica zatim sv. Margarita po nalogu svoje poglavarice otkrije č. o. Colombiéru svu svoju dušu. Iza više razgovora i svestranog provučavanja uvjeri se časni sluga Božji, da je to nesumnjivo duh Božji, koji vodi ovu izabranu dušu, te posve umiri, ne samo nju samu, nego i zabrinutu njezinu poglavaricu. I što je dulje bio krvzmao s odlukom, to je nju odsada odrještiti branio. A nije to bio ugodan posao. »On je poradi mene mnogo trpio«, prijavljava sama Svetica, »jer su mu govorili, da ga ja svojim tlapnjama hoću da prevarim kao što i druge. Ali on nije za to mario, i nije se dao odvratiti, da mi pomaže. Sto puta sam se čudila, što me nije ostavio, kao što su to drugi bili učinili.«

Evo koliko vrijedi dobar duhovni voda; evo zašto č. o. Colombiéru duguju zahvalnost svi štovatelji Srca Isusova. A bila mu je nada sve zahvalna sama sv. Margarita. Mnogo se za nj molila i nerijetko mu saopćila upute Božanskoga Spasitelja, koje se ticale njegove osobe.

Č. je o. Colombière bio

2. Prvi štovatelj Srca Isusova

iza sv. Margarite. Kad se on jednoć uvjerio, da je samo nebo svetoj Margariti objavilo pobožnost k Presv. Srcu, s velikom je pripravnosću nju prigrlio, te se prvi iza sv. Margarite posvetio Božanskomu Srcu 21. lip. 1675. Ovu je svoju posvetu i napisao, te svaki mjesec s velikim žarom obnovio. Bila je to dakle prva duša, koju

je sv. Margarita predobila. A kakova duša! Časni se o. Colombière otprilike godinu dana prije zavjetom bio obvezao, da će obdržavati sva pravila reda Družbe Isusove, premda one po sebi ne vežu ni pod kakav grijeh. Koliko je to pak bilo junaštvo, to ćemo samo donekle pojmiti, kad ćujemo, da se je n. pr. obvezao, da će živjeti kao čovjek, koji je umro svijetu i samoljubiju te živi jedinomu Kristu Gospodinu našemu; da će mrziti na sve, što svijet ljubi i grli, a po primjeru Božanskoga Spasitelja rado primati i svim silama željeti pogrde i nepravde; da će u svim stvarima tražiti veću samozataj u svemu, koliko je moguće, neprestano mrtvenje; da će siromaštvo ljubiti kao majku, a od svojih se starješina dati potpuno upravljeni; riječ u jednu, on se obvezao, da će u svim stvarima činiti ono, što je savršenije i na veću slavu Božju, ma koliko se protivila slaba ljudska narav. A taj je junački zavjet vjerno vršio kojih osam godina, sve do svoje blažene smrti (1682).

Posveta takove duše morala je Presv. Srcu biti nada sve ugodna, a to se doskora i očitovalo. Jedan put pokaza Spasitelj sv. Margariti Srcu svoje u prilici ognjene peći, a kraj Srca Isusova vidi ona još druga dva srca, koja kano da će uroniti u tu peć. Po tom čuje ove riječi: »Ovako spaša moja čista ljubav ova tri srca za vazda«. Sv. Margarita razumije, da je od onih dvaju srdaca jedno bilo č. oca Colombière, a drugo njezino, i da Gospodin hoće, da budu kao brat i sestra, baštinici neizmjernoga blaga Božanskoga Srca.

A nije č. o. Colombière bio samo prvi štovatelj, nego i

3. Prvi apostol Srca Isusova.

i to po izričitoj želji Božanskoga Spasitelja. Sjetimo se samo one najsvečanije objave Srca Isusova. Isus se ukazao sv. Margariti, te joj objavio svoju želju, da se uvede poseban blagdan na čast njegovu Srcu. No Svetica se ispričavala svojom nevrijednošću i nesposobnošću, te ga zamolila: »Podaj mi, kako da izvedem ono, što mi zapovijedaš«. A na to će joj Isus: »Obrati se na slugu mojega i reci mu u moje ime, neka sve učini, da se uvede ova pobožnost, i neka ne klone dihom radi poteškoća, na koje će naići; a bit će ih dosta«. Pitate li, tko je bio taj »sluga Božanskoga Spasitelja«? — Opet nitko drugi nego č. o. Colombière. A on se rado i svom dnušom odazvao primljenom nalogu. Počeo na sve strane širiti pobožnost Srcu Isusovu, usmeno i pismeno, kod redovnika i kod svjetovnjaka, u svojoj domovini Francuskoj i u Engleskoj. Tamo je naime dvije godine boravio (1676.—78.) u Londonu kao isповjednik i propovjednik vojvotkinje Marije od Yorka, potonje kraljice engleske. Bila je ona jedna od prvih, koje je on uveo u tu pobožnost, pače se je ona kasnije, živeći u zatočju, obratila na sv. Stolicu molbom, da dopusti posebnu misu na čast Srcu Isusovu.

U Londonu bio je č. o. Colombière neko vrijeme i zatvoren poradi revnosti, kojom je protestante obraćao na katoličku vjeru, te malo da ga nije dopala žudena kruna mučeništva. Povrativši se skršenih sila u Francusku češće je bacao krv te umrije već iza četiri godine u 41. godini života 1682. No upravo njegova rana smrt dopriene mnogo, da se pobožnost Srcu Isusovu brzo raširila. Obj-

lodanili se naime iza njegove smrti neki njegovi spisi, kojih on sam ne bi nikada bio izdao, jer sadržavaju tajne njegove duše. A ovim se spisima još za žive sv. Margarite u kratko vrijeme na daleko i široko razglasile njezine objave o pobožnosti Srcu Božanskom. Tako je č. o. Colombière bio prvi apostol Srca Isusova i za života i iza smrti. Pače sv. Margarita tvrdila je, da »on svojim zagovorom u nebu sve isposluje, što se na zemlji dogada na čast Presv. Srcu«.

To je evo povijest č. o. Colombièrea, kojega je iza njegove smrti sv. Margarita nazivala: »velikim slugom Božjim«, »svetim mužem«, pače »svecem«, te ga kao takova i štovala i zazivala. To je č. o. Colombière, kojega je Bl. Djevica u nekom videnju, što ga je imala sv. Margarita, pozdravila riječima: »Vjerni slugo Sina mojega Božanskoga«. To je č. o. Colombière, o kojem je sam Spasitelj sv. Margariti rekao, da je on »jedan od njegovih najvjernijih sluga i najmilijih prijatelja«.

Pa i sv. Crkva već je na usta Leona XIII. god. 1880. priznala njegove kreposti kao »junačke«, te ga prozvala »časnim slugom Božjim«. Želja je pak svih štovatelja Srca Isusova, Želja i samoga sv. Oca pape, da se čelo duhovnoga vode sv. Margarite Alakok, prvoga štovatelja i prvoga apostola Srca Isusova što prije ovjenča vijencem blaženika te se on podigne na čast oltara. Molimo se dakle po želji sv. Oca pape, da se Bog što prije udostoji proslaviti svojega sluga sebi na čast, a nama na radost i korist. **K. Zabeo D. L.**

Srce Božje — ono bije za nas.

Kad u bijedi ostave nas ljudi,
U nevolji pomoć kad se krati —
Po m o Ć e n a m srce Božjeg Sina,
Ljubav kojeg svud nas budno prati.
Srce Božje, ono bije za nas,
Božje Srce, ono ljubi nas!

Kad utječe traži naša duša,
U napasti jadna kad se borit —
Tješit će nam se Srce Božjeg Sina,
Ljubav jer u njemu silna gori.
Srce Božje, ono bije za nas,
Božje Srce, ono ljubi nas!

I u sreći kad nam duša pjeva,
U veselju kad nam srce bije —
Smiješi nam se Srce Božjeg Sina,
Ljubav svoju nikome ne krije.
Srce Božje, ono bije za nas,
Božje Srce, ono ljubi nas.

Danica.

„Gle, kako ga je ljubio!“
Iv. 11, 36.

Bez bjeline.

Priopćila S. S.

Neda je bila iz imućne obitelji i polazila prvi razred. Saznala ona od revnih učiteljica za želju Spasiteljevu, da ga i djeca primaju u svetoj Pričesti. Radosno se pripravljala, kako će ga što lijepše dočekati. Imalo to biti na blagdan Srca Isusova.

Al eto ti teškog jada. Majka se tome protivi. »Djeca još toga ne razumiju!« prigovara ona. »Ali puno više ne razumiju ni odrasli!« moglo joj se odvratiti. Glavno je da znadu, da je to Isus, koji pomaže duši te bude dobra i da nastoje dobra biti.

Što će sad Neda? Na ispovijed će i onako s drugima, a za Pričest će još jednom žarko zamoliti dopuštenje. Tako se našla u oči blagdana među malim pokornicima, što su po prvi puta primali cjelov oproštenja od nebeskog Oca.

U određeni sat na sam blagdan sakupi se mala vojska u bjelini, a djevojčice i s vjenčićima. Tek gdje koja skromna ljubica provirivala u običnoj odjeći među bijelim ljjiljanima. Takova ljubica bila i naša Neda.

»Nedo! Gdje je tvoja bjelina?« zapita je učiteljica. »Ta ti imaš tako krasnu haljinicu. Zašto je niješ obukla, da svečanije dočekas dragoga Isusa?« Mala obori glavu i ne progovori. Domala postadoše nevinu srdaču živim svetohraništima. — I Nedino!

Drugi dan pripovijedao njezin bratač vjeroučitelju, kako se jučer mama ljudila na Nédu, što je išla na sv. Pričest. Sad je i učiteljici bilo jasno, zašto nije Neda bila u bjelini. »Nedo! Sto si to učinila?« Kad sam mamu molila, rekla je: »Kad baš hoćeš da bude na tvoje, idu u čem znaš. Ovu sam haljinu imala u svom ormaru, pa sam nju obukla samo da idem svetoj Pričesti. Zašto sam onda išla na ispovijed, ako ne idem na svetu Pričest?« završi mala poprativši pitanje dražesnim kretom ruku.

Učiteljicu ganiše ove riječi do suza. Odavale su ljubav majci, na koju se ni riječu ne potuži; a još veću ljubav Isusu, kome za ljubav pregorje i bjelinu. Sjaj samozataje obilno ju nadomjestio, a milost Isusova žrtvu nagradila. »Takovih je kraljevstvo nebesko!« — ako ustraju!

392

U koji bi samostan?

»Čitala sam u Glasniku (br. 12. 1920.) savjete za mlađe, kako će u redovnike. I meni je već davnja želja poći u samostan, ali ne znam, za koji bi baš bila. Ne biste li i nama djevojkama dali upute, kako bismo izvezle svoje želje.«

Težak odgovor. Da se kome može svjetovati u tako važnoj stvari, mora se čovjek osobno i dobro poznavati, a ujedno znati zahtjeve pojedinih redova. To mogu najbolje isповjednici i duhovni vode, kojima su znane sposobnosti i sklonosti duša, pa ih mogu omjeriti o žrtve, što ih stavlja koja redovnička zajednica.

Mi ćemo tek u glavnom navesti ženske redovničke obitelji, što djeli u našem narodu i spomenuti koju osobitu njihovu crtu. Svaki je pak samostan pripravan dati potanje upute o uvjetima, pod kojima prima pomladak. Općeniti su uvjeti za sve: čestit život, prilično zdravlje, sposobnost za duševni i tjelesni rad, želja, da se usavrši.

Benediktinke u Zadru, Trogiru, Krku i drugdje najstarije su naše redovnice; mole svoj časoslov i bave se odgojem mladeži. **Klarise** u Splitu (Poišan) jedine su u nas redovnice, koje se bave osim kućnih poslova samo molitvom. Takav »promatraljući red« jesu i **Karmeličanke** n. pr. u Grazu, samo šteta, što ih i u hrvatskim krajevima nema.

Urtšulinke u Varaždinu imadu jednakao kao i troje prije spomenute redovnice strogu klausuru, t. j. da nikad ne izlaze iz samostana; mole časoslov i izvrsno uzgajaju mladež.

Višim odgojem ženske mladeži bave se i tako zvane »Engleske gospolice« u Zadru (Sv. Dimitar), Kćeri Božje ljubavi u Sarajevu (Sv. Augustin) i »Sestre Presv. Srca« (Sacre Coeur) najbliže u Grazu.

Od naših hrvatskih redovnica najraširenije su »Sestre milosrdnice« sv. Vinka s kućom maticom u Zagrebu (Frankopanska ulica), koje se posvećuju svim djelima kršć. milosrda, a osobito njegovaju bolesnika i pouci mladeži. Lijepo uzgajaju mladež i vješto njeguju bolesnike i »Sestre sv. Križa«, s glavnim samostanom u Đakovu. U Zagrebu su u zakladnoj bolnici (Ilica 1) i još na tri mjesta. Prava hrvatska redovnička družba jesu »Službenice malog Isusa« u Sarajevu Betlehem i na više drugih mjesta (Zagreb: Maksimir), koje je osnovao veliki nadbiskup Stadler, da bi se djelima kršć. milosrda mogle posvetiti i najsrođnije i po drasle djevojke. Baš zato im je i brzo i radosno podijelio sv. Otac Pijo X. svoju potvrdu. — U Dalmaciji se vrlo žrtvuju za žensku mladež »Službenice Ljubavi« (Dubrovnik: Pile); u Hercegovini »Školske sestre« (Mostar), kojima je glavna kuća u Mariboru, a ima ih i u Americi; u Bosni još i »Sestre Presv. Krvia« (Banjaluka: Nazaret).

Trećoredice, što zajedno živu i za dobro bližnjega rade, jesu: **Franjevke** (Dubrovnik: Sigurate); **Dominikanke** (Split: Porta aurea) (Korčula, zavod Andela Č.) i u najnovije vrijeme **Karmeličanke** (Leskovac kraj Zagreba), koje za sada imadu samo sirotište, ali kad bi bile u samom gradu, učinile bi neizrecivo mnogo za kršć. život u obiteljima, za dobru štampu, za putnike na kolodvorima, za sirotne djevojke i t. d., kako su to pokazale, dok su bile kod sv. Ksavera u Zagrebu.

K svima i svakoj od ovih 16 redovničkih družba mogu pristupiti učiteljice i u opće naobraženje osobe, kao i manje naobražene i seoske djevojke, jer u svakoj ima duševnog i tjelesnog posla za svaku prema sposobnosti. U osobitim slučajevima primaju se i mlade udovice npr. kod Sestara sv. Križa i Salezijanka (St. Vito al Tagliamento). Svaka pak, koja se želi posvetiti redovničkom staležu, treba da: rado moli, rado trpi i rado ima Isusa. Što je u tom trojem bolja, to je jasnije njezin zvanje i sigurnija ustrajnost. **U.**

Vreća zemlje.

J. Šafran.

Neki bogataš oteo siromašnoj udovici njezinu oranici, da poveća svoj voćnjak. Kad je drugoga dana hodao po toj oranici, dode do njega siromašna udovica s praznom vrećom, pak mu plačući reče: »Molim vas, dopustite mi od moga očinstva uzeti samo toliko zemlje, koliko će

stati u tu vreću.* Bogataš odgovori: »Ovu ljudu prošnju rado će vam uslišati.«

Udovica napuni vreću sa zemljom, pak reče: »Još vas jedno molim, da mi pomognete tu vreću zemlje dignuti na pleća.«

Bogataš nenaučan raditi dugo nije htio primiti se toga posla. Nu udovica nije prestala prositi i plakati, dok bogataš nije privolio. Kad je al vreću htio podići, poviće: »To je nemoguće, vreća mi je preteška!«

Sad mu udovica ozbiljnim i žalosnim glasom reče: »Kad vam je preteška ova vreća zemlje, kako će vas istom tištiti kroz cijelu vječnost cijela moja oranica, koja ne bi stala ni u hiljadu ovakovih vreća?«

Bogataš se preplašio s tih riječi i udovici vratio njezinu oranicu. A komu će biti na duši razgrabljena crkvena dobra?

Ozdravila tjelesno i duhovno.

Moderni, liberalni duh vremena, ponajviše kroz svoju štampu učinio je i na mene veliku impresiju, te me doveo do svih mogućih sumnja u vjerskim stvarima, iz kojih se svim promišljanjem ne mogoh izvući nego sve dublje tonuh. Razumije se, i vjerske dužnosti izgubiše za mene svoju moć. Nisam znala kome bih vjerovala: Kat. Crkvi, Rousseau-u ili Darwinu.

Medutim obolih naglo na teškoj upali pluća. Prvih dana bolesti nisam nikako mislila da bih mogla umrijeti. No sjetih se ipak da sam nosila škapular Bl. Dj. Marije, pa sada zatražih da mi dobave odmah medaljicu Marijinu. Na veče, upravo prije krize, tražila sam i sv. ispovjed, te nisam htjela čekati niti do jutra, premda nisam mislila da će baš umrijeti. Ta meni je uopće onda još smrt nepojmiva bila; mislila sam da ja još ne mogu, ne smijem umrijeti. I isповjedila sam se i primila zadnju pomast, ali sve bez dubljega shvaćanja. Sve sam ja to tražila kao što sam i doktora zvala. U noći uslijedila je kriza. I onda kako sam kraj sve velike temperature ipak pri svijesti barem donekle bila, mislila sam da baš sada moram umrijeti, da sada umirem. No sve tjelesne боли bile bi ništa da nije došao onaj silni strah: što će sada biti? Čas bi mi protefilisao »pa ništa« umrijet će pa ne će više znati da sam ikada i bila. No onda bih opet uvidjela da to ne može biti, sjetila sam se kako nas uči sv. vjera, jer kako sam bila dobro odgojena u vjeri, zapamtila sam mnogo toga. Počela sam se onda ali usrdno moliti, ljubiti medaljicu, kajati se za grijehu, uopće pripravljati se za smrt, kako sam najbolje znala. Sjetila sam se i cijeloga života svoga, te bih bila volila nego cijeli svijet, da sam po nauci kat. Crkve točno živjela. Ali onda nije ostalo ništa do kajanja i odluke: ako ipak po velikoj dobroti Božjoj ostanem živa, sasma promjeniti život. I smilovalo mi se Bož. Srce Isusovo, jer su vredniji od mene mnogo molili za mene. Ostala sam u životu i prebolela tešku bolest.

Ovime dakle javno se zahvaljujem presvetom Srcu Isusovu, Gospu Lurdskoj i sv. Josipu, kao i svima ugodnicima Božjim u ime svoje i moje majke, koja se žarkim molitvama utekla za pomoć, te sam oslobodena bila od tjelesne smrti, a po ovoj bolesti probudena iz mrtvila duhovnog; izvršujem svoje obećanje, kao i obećanje majčino. K. D.

Iz kraljevstva Srca Isusova.

Poljska pod zaštitom Srca Isusova. Kao što se skoro nad cijelim svijetom viju tamni oblaci, prijeteći ledom nemira i gromovima rata, tako se nadvili i nad katoličkim poljskim narodom. I sada mu još prijeti sa zapada i s istoka staro ropstvo, a jednako je to bilo u to doba prošle godine. Boljševici stajali pred Varšavom, vojska i na jugu uzmicala. Što će?

Vode digoše oči Spasitelju. Na blagdan Srca Isusova upriličiše ophod, kakova još ne vidje Varšava. Prisustvovali biskupi i vlada s junačkim vojskovidom Pilsudskim i sav se narod posvetio Presv. Srcu. Spomenuli su u molitvi, da se upravo Poljska još prije 200 godina zauzela za štovanje Bož. Srca, da mu sagradila divan hram u Krakovu i pripravna podići još ljestvi u srcima. Kako u Varšavi, tako se učinilo i po svoj zemlji, gdje ima jedva koja crkvica, da se u njoj nije obavljala u lipnju pobožnost Presv. Srcu. »Navalimo najprije na Presv. Srce molitvom i ljubavi, onda na neprijatelje snagom i oružjem« — rekoše u zajedničkom pismu poljski biskupi.

Molitva prodrla oblake i kroz njih sinule zrake Bož. Srca. Pravim čudom bili su boljševici potučeni i protjerani, a zahvalni narod se sprema, da proglaši upravo dan Srca Isusova svojim narodnim blagdanom. O da mu vode još uvide onu sudbonost pogrešku: potiskivanje rođene im braće Ukrajinaca, koje toliko prijeći kraljevstvo Srca Isusova u dušama!

Dva svećilišta pod zaštitom Srca Isusova. Jedno je u Poljskoj u Lublinu, drugo novo osnovano katoličko u Milanu. Za ono u Lublinu darovao je rodoljub Jarozinski 20 milijuna rubalja u jedanput, a sad još daje svake godine 3 milijuna maraka. Na njem predaje do 60 profesora, a već prošle godine bilo je do 1000 slušatelja. I milanskom i lublinskom dao je sveti otac papa, kao što je to i nekad Crkva činila, pravo, da podjeljuje akademske časti doktorata i druge. Tude se ne će mladež bojati da izgubi vjeru i poštenje ko drugdje.

Dački Savez Srca Isusova raširio se u Španiji, Francuskoj, Nizozemskoj i drugdje. Nastoji, da se obitelji njegovih članova, a i druge posvete Presv. Srcu. Zaštitnik im je sv. Tarzicije, mučenik Presv. Sakramenta. Često primaju sv. Pričest, unose u obitelj dobro štivo, započinju zajedničku molitvu, spretnim načinom odvedu braču, a često i roditelje nedjeljom u crkvu, potiču na pomaganje katoličkog rada i škola. Započinju time, da se jutrom i večerom otvoreno mole.

Na razmišljanje našim mladim prijateljima.

Cetiristogodišnjicu blaženog Petra Kanizija slavi osobito Njemačka i Nizozemska. U ovoj drugoj se on dne 8. svibnja 1521. u gradu Nimvenu rodio, a prvoj je bio iza sv. Bonifacija najveći apostol. Njegovom neumornom radu zahvaljuju Nijemci, što ne padoše svi u lutoranstvo. Bio je veliki štovatelj Presv. Srca, koje mu se i vidljivo objavilo na dan njegovih zavjeta u Družbi Isusovoj, što ih je položio g. 1549. pred sv. Ignacijem u crkvi sv. Petra u Rimu. Kao sijedi starac pisao je o tom: »Ti si mi, Gospodine, otvorio svoje Presv. Srce, te sam ga iz bliza gledao. Pozvao si me, da pijem iz tog vrela vodu spaša. Osjetio sam tada žarku želju, da se u mene izliju čitave rijeke vjere, ufanja i ljubavi. Žedao sam za siromaštvom, čistoćom i poslušnošću. Tvoje mi ju Srce utažilo.«

Za proslavu 300-godišnjice sv. Ivana Berchmansa podijelio je sveti Zbor za pokoru potpuni oprost za svakog 13. u mjesecu tijekom ove godine i za 26. studena, kad će biti svećana proslava. Uvjeti su obični: sv. isповijed i pričest te pohod javne crkve.

Pitanja i odgovori.

1. »Naš župnik uvijek isto propovijeda: Adam-Eva, Isus-Marija, grijeh-krepost, raj-pakao, to mu je sve. Zar nema katolička nauka ništa više o čemu bi se moglo propovijedati?«

Odg. Hvalite Bogu da imate i tako svećenika, jer i u tom je, što spomenute, mnogo znanja sadržano. Ako zapamtite i izvršite, što govori, ne ćete propasti. — Ali da ima još i mnogo drugih istina u kat. naući, koje daju divno svijetlo za život, raduju i potiču do vrhunca savršenosti, to znadete i iz katekizma, što vam ga mora svećenik tijekom godine cijelog barem pročitati. — A da vam svećenik i ljepše propovijeda nastojte 1. da izvršite ono što vam do sada govorit; 2. da molite za dobre svećenike Boga i biskupa; 3. da dade svom svećeniku, što ga ide: štovanje i uzdržavanje.

2. »Kako da se vladarim prema nevaljalom svećeniku?«

Odg. Razlikujte onoga, koga je duhovna oblast osudila od onih, kojega Vi osudjujete. Za prve vrijedi riječ sv. Ivana: »Niti ga pozdraviti nemorate«. Za drugog riječ Isusova: »Sve što vam reknu činite, a po djelima njihovim nemajte činiti«.

Svećenik poslije svoga redenja ostaje svećenik za vijeće pa ma se i samom davlu zapisao. Njegova tonzura bit će mu i u nebu na veću čast i u paklu na veću muku. Ako dakle čujete da je biskup kolega kaznio, onda znajte, da mu je samo zabranio vršiti crkvenu i svećeničku vlast. To se pak čini samo zbog velikih nevaljanština, koje ga čine sumnjivim i radi krive vjere. Ako takav kažnjeni svećenik (izopćeni ili suspendiran) ipak hoće da vrši službu svećeničku, onda znajte, da njegovo oprštanje grljeha i ženidba ništa ne vrijedi ni pred Bogom ni pred ljudima, a njegovoj misi i blagoslovu pribijati smrtni je grljeh.

Ako pak ljudi sami osuduju kojeg svećenika zbog istinitih ili izmišljenih nevaljanština, a Crkva ga još nije osudila, onda začetnici toga sigurno teško grijesu, a drugi sigurno ne čine dobro. Vas štiti osma zapovijed, da drugi ne smiju vaše prtljarije iznositi na javu; pa tako štiti i svećenika ako je i kriv. Tko zna krivnju, neka je prijavlji duh. stolu, a neka je ne stavljaju na veliko zvono. Kako biskup odredi treba da slušamo, pa makar imali i manje dobrog svećenika u župi.

Isus se pokorio i zlim i pokvarenim židovskim svećenicima; Bl. Dj. Marija primila je blagoslov i od grješnog svećenika u hramu; car Konstantin veliki rekao je, da bi svojim plaštem zakrio svećenika, kad bi ga vidio grijesiti, a ne da bi ga osudiova.

3. »Pisali ste u »Glasniku«, da Bog čisti njivu svoju, kad slabci svećenici otpadaju. A zašto otpadaju? Zar ih Crkva ne može svojim vrhunaravnim sredstvima uzdržati da ne padnu?«

Odg. Milost ne lomi slobodne volje, nego ju samo pomaže i opremanjuje. Ako čovjek baš ne će i ne će, ni Bog ni Crkva ga ne može uzdržati da ne pane. Tako je bilo s Judom, tako je i s »narodnim popovima«. A pokvarenje najboljega je najgore. Dublje pada tko s višega pada.

Ako pak promišljate, kako ovi nesretnici dođu do toga, da im se volja odvratiti od Boga, da im ni molitva ni sakramenti više ne pomažu, onda pri-pazite prvo, da se u našim prilikama u opće vrlo teško razvije temeljita svećenička krepšt, jer je slab i obiteljski i školski uzgoj; drugo da se svećenik i mnogočim bavi, što je proti želji Crkve, a što u njem umanjuje ljubav za krepšt, treće da su i toliki svjetovnjaci neprijateljji svećeničke kreposti, jer ne štuju, ne pomažu, ne čuvaju revniji svećenika.

Popravite vi ove svoje nedostatke, onda će krepšt svećenička, što je Crkva i u slemenistima brižno uzgaja i kasnije oprezno čuva, biti stalnija. Milost će onda imati plodno i zaštićeno tlo na kom će se bujno razviti svećenička svetost.

J. V.

Od Gospe Lurdske.

God. 1920. pohodila je opet Lurd Carolina Raverò iz Bordà. Ona je ovdje ozdravila prije 9 godina i otada je vazda zdrava. Kao činovnica brzoprovodnog ureda radila je 19. prosinca 1907. na brzoprovodnom stroju. Nenadno je udari jaka električna struja i uslijed toga oboli. Do-mala se maknu hrptenjača pri vratu. Profesor u Lillu je istražio bolesnicu i ustanovio je, da je tu nepotpuna paraliza sa sklerozom mišićâ i da je iščašen treći kralježnjak u hrptenjači i kod njega prekinuta do-tična sveza. To je potvrđeno dva puta i fotografiranjem. Tako dovezoše u Lurd bolesnicu. 26. kolovoza 1911. je ona potpuno i u tren ozdravila za vrijeme procesije s Presvetim Sakramentom.

I Silvija Biernaime iz Cerqueuxa je došla lani u Lurd. Ona je obolila na sušici na plućima i u trbušu, uz to na upali u mjeđuru i neurit. Podnosiла je velike boli za 5 godina. G. 1912. stiže u Lurd. Tada je imala 38 godina i težila je oko 40 kilograma. Spustiše je 22. ko-lovoza u kupaonicu čudesne vode. Bolesnica pomodri od boli i upade u besvijesticu. Jedna bolničarka reče gласno: »Ova umire!« Ali od-jednom lice poče mijenjati boju i bolesnica zaviče na vas gлас: »Oh! ja se čutim dobro!« Bolesnica je ozdravila.

Nekoliko je dana kasnije bolesničin liječnik Dupont pregledao Sil-viju i našao ju je potpuno zdravu kao i liječnici u Lurd. Iza 15 dana je stekla 11 kilograma težine. Iza ozdravljenja nije se nikada pojavio ma koji znak prvašnje bolesti.

U znak zahvalnosti Majci Mariji pohada Lurd Klara Pacquignon iz Pariza. Nju su liječili pariški liječnici Lesage, Villechauvet i Bigaud dulje vremena, ali uzalud. Bolovala je na trbušnoj sušici i to neizlječivo uz neprestanu vrućicu i bljuvanje. Godine 1909. je izveo liječnik Lebec dvije teške operacije i bolesnici je bilo bolje. Nu to je potrajalao samo 18 mjeseci i bolest se pojavljuje opet i još jačom žestinom. Sva se osuši i dnevno je upadala u besvijestice. U takovom je stanju stigla 20. kolovoza 1913. u Lurd. Dva dana kasnije kretala je pred crkvom procesija s presv. Sakramentom i kad je primala blagoslov, po-dupre se na ruke i koljena i reče dva puta: »Moj Bože! Moj Bože!«, uspravi se, ruke držeći prekržene, kosa joj pada niz rame, velike se suze zacakliše na licu. Ozdravi. Prikaže se zatim u ured liječnički, gdje je bilo mnogo liječnika, koji je pronadoše sasma ozdravljenu.

Prošle se godine prikazao u lurdski liječnički ured i Justin

Bouhorts. Sada je u 64. godini i potpuno zdrav. Kad je imao dvije godine, bio je sasma kržljav i nije se mogao služiti nogama. Mati ga donese u Lurd i 28. veljače 1858. (dakle malo iza ukazanja Majke Božje) položi ga za črtvrt sata u jamicu koju je bila Bernardica iskopala u pijesku po naredbi Blažene Djevice. Jamica je bila puna vode iz čudesnog izvora. Sutradan prohoda Justin.

18. rujna 1909. je došla u Lurd bolesna Marija Biehler iz Luksemburga. Imala je crvotoč na kostima (cancrum) i silne боли u donjem tijelu. 18. rujna je g. 1909. nenadano i u čas ozdravila za vrijeme procesije sa Presvetim Otajstvom. Sada je potpuno zdrava i ima 47 godina. te iza rata došla da pohodi opet lurdsko svetište i zahvali se Mariji, zdravlju bolesnika.

A. A.

Pučke misije u Srijemu.

Početkom nove godine 1921. zaredaše pučke misije po srijemskoj županiji i to u ovim mjestima: Ivankovo, Vodinci, Cerna, Retkovići, Građište, Štitar, Jarmina, Bošnjaci, Županja i Babinagreda. Prije toga uoči nove godine otpočele su u Davoru u Slavoniji. Svršile su sve te misije istom na Josipovo. Dva misionara iz Zagreba o. Ivo Dvornik i o. Ilija Oavrić D. I. započeli i uz veliki trud dovršili to važno djelo za preporod našega naroda. Presvjetli biskup Akšamović dolazio bi u svaku župu, da i sam propovijeda i isповijeda, a tom prilikom poklonio je narodu i mnogo dobra štiva.

Narod se zaista svuda probudio na novi život u Kristu. Svjedokom su tolike i tako skrušene sv. isповijedi i sv. pričesti; svjedokom su one divne manifestacije svršetkom misija, gdje se narod premda uvijek radni dan — subotu — u ogromnoj množini sakuplja i na misu i na procesiju. Ko da je najveći blagdan na tisuće muškoga i ženskoga svijeta oduševljeno i pjevajući »zlatnu krunicu Srcu Isusova« iskazivalo je čast presv. Srcu Isusovu. Dokazom su napokon i one sjajne pratnje, gdje su vjernici na nekim mjestima kao na pr. u Štitaru, Bošnjacima i Županji s mnoštvom kola vijencima, cvijećem i trobojnicama iskićeni pratili upravo triumfalno misionare pjevajući putem »zlatnu Krunicu«.

Na rastanku pak sa suzom u oku dovikivahu misionarima: S Bogom naši dragi oci! Bog Vas opet k nama povratio. Bilo je i pojedinih dirljivih prizora za vrijeme mislja.

Velika riba.

U jednom mjestu došla jedna gospoda sva rasplakana u crkvu, pa se tuži misionaru, kako njezin tata već 47 godina ne će dà ide na ispovijed; pa ni sada nikako ne će, ni u crkvu ni na ispovijed! Šta ćemo veličasni žalosni smo svi radi toga. Odgovor kratak je glasio: »Gospodo! činite jednu trodnevnicu u čast S. I., pa ja kriv ako se Vaš tata ne obrati. Ali morate obećati: prvo, da ćete se zahvaliti u Glasniku S. I., ako se tata obrati. Drugo, da ćete dati kakvu milostinjicu siromaku. Jedva trodnevница svršila, eno tate u crkvi — moli se dugo Bogu — lijepo se ispovijedi i pričesti i ostane cijelo vrijeme kod sv. mise i procesije. Sva blažena kliče gospoda: Hvala i slava Srcu Isusovu. Ja i moja kćerka smo utješene, jer se moj tata ispovjedio, koji se nije 47 godina ispovjedio! Radostan je on, a mi još više.«

Ne daju mi mira.

Neki otac obitelji dugo nije bio u crkvi niti na sv. isповједи, pa neće da ide niti za vrijeme misija. Misijonar preporučio djeci: »Djeco, ne dajte mira ocima, braći ni drugima u kući, dok ne dodu u crkvu, pa se i oni ispovjede«. Djeca kô djeca zapamtila, pa udri, nagovaraj tatu. »Tata idi u crkvu! zašto ti da budeš jedini u našoj kući, pa ne ćeš u crkvu, gdje se toliki svijet ispovjeda«. — Došao tata u crkvu, slušao propovijed, ispovjedio se i rekao: »Ne daju mi mira u kući, pa sam morao i ja doći i ispovjediti se! Djeca me uvijek korila, zašto ja ne idem; pa eto sam došao, i sada sam radostan i veseo, te hvalim Bogu, što mi je takovu djecu dao!«

Ne daju im svirati.

Za vrijeme misija u Ivankovu došla nekakva družba sa muzikom, pa udri sviraj po noći i na večer, da svijet primami i rastrese.

Načelnik ni pet ni šest daje nalog, da imaju odmah tu komediju za vrijeme misija obustaviti! I moradoše obustaviti i brzo seliti. Ne daju im ni svirati za vrijeme misija!

To je načelnik! Cast mu!

I. G.

Iskre Božanskog Srca.

Iz spisa sestre Benigne F., priredio N. Maslać D. I.

Kao što se vatra hrani gorivom, tako su bijede ljudske uzrokom, da se rasplamti plamen moje milosrdne ljubavi, i što je veća bijeda to je žešći plamen, upravo kao što vatra jače plamsa, što se više goriva u nju bacu. O da bi ipak ljudi upoznali, kolika je radost mome Srca, ako vjeruju u ovu ljubav! Premalo misle na nju, dâ pre malo!«

Sto me najviše боли, to je ravnodušnost, mržnja ljudi na mene. Oni bježe od mene, kao da sam ja ubojica, zločinac ili lopov, koji im hoće ugrabiti sve, što imaju. Mjesto toga ja bih im još dao, ali ne mogu, jer oni to ne će. Serafin i vSeći ljube me tako silno. Njihova je ljubav čišća i savršenija... U nebu mi ne manjka ljubavi, ali ja je tražim na zemlji, jer na zemlji svaki ljubi po miloj volji. Ja imam čovječe Srce i ja ljubim ljudе, jer su mi oni braća; dâ ljudi su moja braća...«

»Ponizna duša ima toliku moć nad Srcem Božnjim, da može sama razoružati moju pravdu i to mnogo lakše nego li je mogu tisuću grješnika izazvati!«

»Duša, koja se iz ljubavi meni posvetila, odrlešuje od svega stvorenoga, jer se iz ljubavi odriče vlastite volje, svoga uđa i svojih želja. Tako oslobođena duša jest radost moja i od ovih vjernih duša stvaram vojsku, da spasim svijet. Svijet srće u propast, ali ja ću ga na njegovom mahnitom trku suzdržati s ovom malom četom velikodušnih duša, što će se boriti pod mojim vodstvom.«

»Dobro primljeni ukor može dušu za pet minuta ili dok ukor traje, dovesti do najtešnjeg prijateljstva sa mnom, kamo bi inače dospjela istom iza dvije ili tri godine običnog života...«

... »Tvoja bijeda?... Nju prodaj mome milosrdju!«

»Već kratka molitvica: »Ja se uzdam u Te« zanosi mi Srce, jer uključuje u sebi pouzdanje, vjeru ljubav i poniznost!«

»Mili će biti Gospodu, koji ga se boje i koji se ufaju u milosrđe njegovo!« Ps. 146.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje u redništvo, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogodajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo samo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni molidari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Pouzdanje diže snagu.

Slavonija. Na završetku zime imala sam prerati porod i djetesse mi nakon 3 dana preminu. Posljedica toga bila je prevelika slabost, za koju sam mislila, da je neću moći preboljeti. K tomu se pridruži neizreciva bol u cijeloj lijevoj nozi, tako da čitavi niz noći nije sam mogla spavati, a nogom ni maknuti. Svi načini liječenja bili su bez uspjeha. Velikim zaufanjem u presv. Srce Isusovo stanem moliti devetnicu. Treći dan već osjećam poboljšaju i pokušam nogu spustiti na pod u sobi. Ne osjetim boli. Pokušam koraknuti; i to mogu. Prodrem kroz čitavu sobu i vidim, što nijesu mogli lijekovi, učinila je zaučana molitva. Na deveti dan svoje pobožnosti osjetila sam se zdravom i već polagano kućne poslove obavljala. Tisuću puta hvalim presv. Srcu Isusovu, što mi je molitvu uslišalo i šatljem za njegovo svišće 20 K, koje sam obećala na početku svoje bolesti.

A. S.

Pomoć po Glasniku.

Novo mjesto. Mili Glasniče! Već niz godina premećem zlatne tvoje listice. Jedan je ljepši od drugoga; to mlijek što znamo odakle izvire ta ljevkovita voda. I mi primisimo neopisivih darova i milosti od Bož. Srca tijekom 14 godina, a i sad se još uvijek u nadi premećemo i želimo do konca života. Proživjeli smo raznovrsnih teškoća, osobito za rata i poslije; uvijek je milost Bož. Srca uz nas. S pouzdanjem i preporukom Srcu Isusovu kličemo iz dna srca: »Hvaljenio budi u sve vijke i posvuda!« M. F. P.

U živčanoj boli.

Dalmacija. Bolovala sam od teške živčane i srčane bolesti, koja me mučila dan i noć tako da sam u zdvojnosi padala. Mnogo lijekova sam trošila, ali pomoći nije bilo. U takovoj bijedi utekla sam se presv. Srcu Isusovu i molila za pomoć. Tako sam zadobila zdravlje i oslobođila se bolesti kod koje je više liječnika neodlučno stajalo. Sada zdrava rado vršim one pobožnosti, koje sam Presv. Srcu obećala.

Pomoć sv. Ante.

Zagorje. U velikim sam potreba ma sa svojom obitelji, za to se rado ogledam i za više nebeskih pomoćnika. Eto kako me pomogao sv. Ante. Molila sam što sam pobožnije mogla 9 utraka njemu u čast. Za prvi sam isprosila da mi se kćer nije udala za jednog vojnika krovovjera, koji ju već bio savšim zaludio, nego mi došla baš u pravo vrijeme na pomoć u poslu, kako sam ju tražila. Za drugi sam dobila lijepi voz slijena, a kasnije i otave, premda su baš mene, koja sam najveća sirota, mimošli dijeleći gospoštjsku zemlju. Za treći, četvrti i peti dobila sam pomoć u gospodarstvu kod životinja. Šesta pomoć bila, da sam kupila vagan kukuruze gladnoj dječici, kad se nigdje nije moglo dobiti korice kruha, a meni je to da dobar čovjek, koji me još danas čeka za plaću. Za sedmi molila sam mužu da se popravi, jer je jako psovaio i — hvala Bogu — on se ispovedio. Iza druga dva utorka učam se da ču dobiti, ako ne drugo: sretnu smrt i diku nebesku, pa ču gore slaviti Gospodina Boga i zahvaliti sv. Antu, kako to i sada činim. J. O.

Za kršćansku smrt.

Osljek. Do 20. god. molila sam da mi majka primi svete sakramente ispunjedi i pričestl. Obavila sam u tu nakanu i veliku devetnicu na čast presv. Srcu u devet prvih petaka. Tek sam dovršila devetnicu moradom se podvrči vrlo teškoj operaciji. Sve boli prikazah presv. Srcu kao žrtvu i za obraćenje mojih roditelja. Ovog Božića mi je majka teško oboljela. Izgubih nadu u ozdravljenje. Morila me je briga za dušu većma nego li za tijelo, a ulesam mogla biti uz majku, jer me je zvanje vezalo na drugo mjesto. Bolest je bila teška, a svako uzrujavanje moglo biti smrtonosno. Na početku korizme zamolih pobožna svećenika, da posjeti mojo majku. Hvala presv. Srcu, majka je bez najmanjeg uzrujavanja pobožno i odano u volju Božju primila svete sakramente i pripravila se za put u vječnost. Z. D.

Gorljivima.

Piše revni kongreganista iz S. »Nas starijih malo, mlađih nešto više. Volim ih, ali me žalosti, što ne imaju ozbiljnog i praktičnog shvaćanja za naše ideje. Inače idu prilično marljivo sv. sakramentima. Molim Vas za koju riječ savjeta.«

Ovakve su pojave dosta česte. Izvor im je u prenapetosti jednih i mlakosti drugih. Posljedice su: trzavice u društvu, razočaranja što vode u otpad i malodušnost. Razaberimo se!

Što se mora tražiti od svijetu.

1. Katolička vjerska svijest. Ona uključuje: poznавanje vjere i ponos vjerski. Dakle: da se rado čitaju vjerske stvari i o njima razgovara; da se ustane na obranu, kad tko napane.

2. Praksa katoličkoga života. 10. zapovijedi Božjih i 5 crkvenih je temelj; češće primanje sakramenata uvjet i pomoći; žrtve — ma i male — za kat. akciju su dokazi tog života.

Za jedno i drugo je od velike važnosti: često pobudivanje čina vjere, ufanja i ljubavi, ne toliko formulom, koliko umom i srcem. Prema tome je lijepo svjedočanstvo, ako se Vaši drugovi samostalno odlučuju na mjesecnu sv. Pričest. To znači i sadržaje mnogo. Pridodajte 2 sastanka mjesечно, kojima se po programu kongregacije podržaje budna svijest i život, pa — hvala Bogu!

Što se može pričekati kod mlađih.

1. Izgraden i nazor o svijetu to jest filozofski pogled, koji ti rješava sva pitanja, što ih iznosi život i znanost. To predstavlja duševnu kulturu, kakove još dak do osmog razreda nema. Mladima treba pojmove sticati i bistriti, a od njih će se lako taj nazor stvoriti.

2. Žark urevnost, apostolat, valja odgajati na malim vježbama npr. medusobne opomene, širenje dobrog štiva, sabiranje za misije ili u karitativne svrhe, pohod bolesnih drugova i t. d. Ali ne valja odmah osuditi druga, koji se ne bi za stvar tako brzo oduševio, kako mislimo da to njezina vrijednost zaslужuje.

Što ne valja tražiti od daka.

1. Većis misao i volju za privatno udruženje nego za propisanu školu i njezine predmete. Pravome kongreganistu njegovo društvo samo pomaže, da što savršenije izvrši svoje zvanične dužnosti.

2. Prenapetirad. Baš čestiti daci i druga zvanja imaju danas da izdrže tešku životnu borbu. Slaba hrana, stan, dalek put i t. d. troše sile. Kad se još od njih traži da napišu sastavke, priberu ovo i ono, i t. d., mora se dobro paziti na mjeru njihovih sila.

3. Prebrzo ozbiljnost. Dječak neka je dječak, ima još vremena da bude mladić! Mladić neka je mladić, ima još vremena da bude mu! Muž neka je muž, ima još vremena da bude starac! Ovo nije zdrava pojava, kad se mladež nameće za vodiče javnosti. Takova javnost srlja amo tamo i ne stvara ništa solidna i trajna. Sv. Pismo veli »jao vremenu i narodu, kad će djeca vladati«. Podemo li sadanjim smjerom školske raspuštenosti, doći će nam domala to vrijeme, a s njime i »jao«.

Kako to provesti.

1. Neka se drže pravila kongregacije. Ona nije ni u čemu pretjerana ni odviše popustljiva.

2. Upravitelj i vijeće treba da sved novim razlozima oduševljavaju slabije članove, a pregorljive razumno vode.

3. Svi si moraju biti svjesni, da kongregacija učini vrlo mnogo, ako kraj današnje pokvarenosti dovede mladića moralno zdrava do zrelosti. Tada se može ta zdrava sila staviti vlastitim odredenjem u službu uzvišenih katoličkih idea.

Ovakav miran pogled daje ustrajnost u radu i čuva od pogibeljnih sumnja i malodušnosti.

J. V.

Jedna „literarna sekcija“.

Liberalcima su baš »literarne sekcije« Mar. kongregacije trn u oku. Kao da su boljševička gnijezda! Na bolju pouku takovima, a na radost svim zbornicima eto izveštaja takove sekcije iz kongregacije gospojica kod sv. Marije u Zagrebu.

— Prilike nam ne dopuštaju, da se mnogo bavimo literarnim radom. Koliko možemo, nastojimo ipak, da si duševnu izobrazbu zajednički prošrimo. Rad oko toga podijelimo si ovako: Jedna prati naše »biblioteke«, te uz pomoć veleučenog g. upravitelja izvješćuje, koje se knjige mogu čitati, koje se ne preporučuju, a koje opet vrijedna kongreganistica ne smije čitati. Druga prati časopise, da može upozoriti drugarice na najbolje članke; prati i kritike pojedinih pisaca i daje time uvid u njihov smjer i djela. Treća prepisuje pojedine radnje za arhiv kongregacije i vodi brigu za biblioteku. Više njih prevode i priređuju radnje i rasprave, koje se na zajedničkim sijelima čitaju ili u dvoje, u troje ili četvero razgovorom pred ostale iznose.

Takovi su sastanci svakih 14 dana, a tijekom zadnjih godinu dana bilo ih u svemu 20. Radnja je bilo 7 slobodnih poučnog, apologetskog i

znanstvenog sadržaja. Prijevoda bilo je 8, a preradenih igrokaza šaljivog, poučnog i apologetskog sadržaja opet 7.

Tijekom ove godine upriličisno 4 svećane akademije i 5 svećanih zborova, kojima se članice lijepo usposobljuju za javne istupe. Nedavno ustanovismo i zabavni odbor, koji ima svoja posebna pravila, prema kojima treba da vrši svoju šakljivu zadaću. O svim sjednicama i sastancima vodi se točan zapisnik.

Sada bismo eto htjele izaći u susret i dragim susestrama iz drugih kongregacija, te im pružiti naše stčećvine kao gradu za njihove zabave i sastanke. Uz umjereni honorar odstupit ćemo im prepisane naše radnje za razgovore i predstave. Tim bismo dobitkom pružile pomoći našim bolesnim drugaricama za bolji i laglji oporavak. A pripravne smo i pripisane nam radnje prevoditi uz umjerenu nagradu.

Eto naslova nekih razgovora, što ih možemo na zahtjev odmah poslati: O presv. Sakramantu. O Srcu Isusovu. Put u M. kongregaciju. Moda. Čemu život, svijet i čovjek? Zlatno srce. Zaobna haljina. Na telefonu. Svaljive susjede. Može li kong. čovjek biti vesel? Vivat, florcat, crescat (9 osoba). U čekaoni 2. razreda (12 osoba). Strah pred bacilima (8 osoba). Igrokazi u 3 čina. Andeo čuvat: Radost i tuga; Ljubav pobjeđuje; Proza i poezija. — Predavanja po Cathreinu: Položaj žene izvan Crkve. Položaj žene u Crkvi. Stovanje Bl. Dž. Marije i žensko pitanje. Žena i karitativni rad. Zatim predavanja po glasovitoj knjizi O. Venture »Katolička žena«. — Slobodne radnje: Zašto moramo ljubiti Crkvu? O uzgoju mladih djevojaka. U čemu je prava pobožnost? — Drame: Žrtva klevete (5 činova). Gdje je vjernost (3 čina). Prava se krepost ne da sakriti (3 čina). Bog je spor, ali dostižan (3 čina).

Svraćamo pažnju velečasnih upravitelja na ovaj izvještaj i oglašene radnje. Uz neznatnu nagradu od kojih 40 kruna za svaku, mogu svojim kongreganticama pružiti lijepu pouku i zabavu. Narudžbe neka se uprave na Župni ured sv. Marije, Zagreb I. Kaptol 3.

Vijesti.

Svećana akademija Mar. kongregacije djevojaka u Dalju. Na Biagovijest, dne 4. travnja 1921., obavljeno je primanje novih članica u Mar. kongregaciju. Primljeno je 12 dobrih i vrijednih djevojaka, od kojih Kongregacija mnogo očekuje. Tom prilikom održala je kongregacija svoju svečanu proslavu, koja je sigurno duboki spomen ostavila u dušama svih prisutnih. Proslava je održana u školskim prostorijama. Iza pozdravnog govora, što je držao upravitelj kongregacije v. g. Jakov Šeb kapelan, prikazivale su kongregantice »Bernardicu«. Svaki pojedini prizor izveden je savršeno. Osobito se istakle u glavnim ulogama Katica Diošl kao Bernardica, Ana Smidrer kao Eleonora, Jelka Matošević kao Bara, Sofija Matošević kao Otilija i Sofija Marić kao Apolonija. I sve druge manje uloge odigrale su kongregantice veoma lijepo. Uloge andela i djevojčica imale su školske djevojčice iz društva »Maleni klanjaoci«; i one su uviček veoma dražesno nastupale. Iza igrokaza bile su još i dvije deklamacije. — Velika školska soba bila je dvaput (u 4 sata i na večer u 8 sati) dupkom puna. Moralni i materijalni uspjeh proslave jest veoma lijep. Kod

svih prisutnih pobudila je kongregacija pravo zadivljenje, a i među samim članovima znatno se podigao i osvježio duh prave Marijine djece.

Svećenička kongregacija u Zagrebu. Dne 26. travnja, na dan Majke Božje dobroga savjeta bilo je svečano primanje u tu kongregaciju, koja je sada kanonički utemeljena. Primanje je obavio preuzvišeni gosp. nadbiskup, koji je i sam član ove kongregacije. Članova ima skupa s nekim vanjskim 39, a četrdeset Matija Stepinac je već na nebu umrjevši kratko iza kako se javio za nju. Zaštitnici su Bl. Augustin Kazotić i Marko Križevčanin.

Djevojačko društvo Srca Isusova u Zagrebu priredilo je dne 3. travnja u dvorani glazbenog zavoda lijepu zabavu s pjevanjem i predstavom »Dijete Marijino u napast«. Lijepim mislima umjele su tankočutne igračice podatili mili izražaj, pa je u svakom gledaocu porasla ljubav za krepost. Utisak je bio tolik, da se dne 1. svibnja morala ponoviti. Sudjelovala je i vojnička glazba.

Steelton Pa. Od 23.—30 siječnja imali smo vi Hrvati veliku milost i radost, što nam je na želju dobrog našeg župnika V. Am. Širce došao držati sveto Poslanstvo sin Hrvatske Dalmacije v. O. Vukonić, franjevac. Nije žalio grla ni truda, da nam oživi vjeru i dušu. Ali se i naš narod lijepo ponio dolazeći dvaput dnevno u svoj krasni hram i pristupajući sv. sakramentima (1200 sv. pričest). 40 Hrvata upisalo se u Društvo Imena Isusova, a 60 Hrvatica u Društvo sv. Krunice. — Pratila milost Gospodnja vel. oca na njegovu putu, a milog nam župnika uzdržala u blagoslovnom radu.

J. S.

Djevojačko društvo u Mariji Bistrici priredilo je za Uskrsne blagdane malu zabavu sa predstavom u 5 čina »Lurdská pastirica« za domaći svijet. Želja društva bila je, da predoči u živim slikama Uzakanje blažene Gospe maloj lurdskoj pastirici Bernardici. Djevojke su svoje uloge vješto izvele. Zanimiva je bila na koncu šaljiva igra »Petrek pri fotografu« u staro-kajkavskom stilu. Čisti prihod upotrijebio se za zastavu »Podmlatka djevojačkog društva«, koja se već radi u samostanu č. ss. milosrdnica. Za mjesec ožujak primile su sve članice svetu pričest njih 160. Sastanke držimo redovito i Glasnik marljivo čitamo.

Žrtva zvanja. Dne 12. travnja o. g. je umro, a dne 14. travnja na cvetkovičkom groblju pokopan Marko Bakšić, upravitelj župe u Rudama i Kotarima. Umro je u naponu muževne snage — star tek 34 godine — kao žrtva teškog svećeničkog zvanja. Uzdujući se u svoje čelično zdravlje preuzeo je — u ovo doba kobne nestašice svećenstva — upravu dviju teških gorskih župa. Ali mu naporna služba već nakon 4 godine skršila mladi život. »Katol. List« piše o njemu, da je bio »vrijedan i karakteran, pun ljubavi prema narodu tako, da je svuda ne samo kao kapelan, nego i kao upravitelj župe bio od naroda veoma obljudjen. Smrt ovog mladog svećenika obara klevete bezvjerske štampe, da svećenici ništa ne rade, a ujedno i živo opominje vjerni puk, da — u doba, gdje se nastoji upliv i rad kat. svećenika omesti — ispunjavanjem svojih dužnosti i svojom ljubavlju prema svećeniku olakša njegov težak položaj. Svima nam je pak dužnost, da u ovo doba nestašice svećenstva molimo »Gospodara žetve«, da probudi što više svećeničkih zvanja i pošalje u vinograd svoj. J. M.

Sadržaj: Proglašenje č. o. Columbiera blaženim 83. — Srce Isusovo — ono bije za nas 85. — U koji bi samostan 86. — Bez bjeline 86. — Vreća zemlje 87. — Ozdravila tjelesno i duševno 88. — Iz kraljevstva Srca Isusova 89. — Pitanja i odgovori 90. — Iz Lurda 91. — Pučke misije u Srijemu 92. — Iskre Bož. Srca 93. — Zahvalnice 94. — Gorljivima 95. — Jedna liter. sekcija 96. — Vijesti 97.

Knjištv.

Budite savršeni. Priredio Božo Ivančić, Nazaret kraj Banje Luke. Druga knjiga. Stoji s poštrom 6 dinara. Uvezana 7 dinara. Naručuje se kod piscu. Čisti prihod namijenjen sirotištu.

Dok se u prvom svesku tumačila više sama nauka o nutarnjem životu i kršć. savršenstvu, razlažu se " ovom same vježbe kršćanskih kreposti. Redom se nižu kreposti vjere, ljubavi, pa četiri stožerne i druge njima srođne. Dan je svagdje naputak, kako da se postigne potrebita krepst. Tu praktičnu stranu imao je vrijedni pisac pred očima, kad je umetnuo i za svaki dan u mjesecu po jednu takovu vježbu. Lijepo djelo završuje rasprava o blaženstvima i nebeskoj radosti kao nagradi savršenstva.

Perica — malo apoštola česte svete Pričesti. Prema francuskom priredio S. Češić D. I. Hrvatska knjižara u Splitu. Cijena 1 dinar. Kratka je to povijest uzorna djeteta, koje je plementito uzgajano ljubilo Isusa nuda sve. Česta sv. Pričest bila je žarište ove ljubavi. Preporučamo osobito uzgojiteljima da dadu u ruke povjerenoj im mlađeži. Čitatelji koji imadu Glasnik od g. 1914., mogu to isto onđe naći pod naslovom »Cvijetak presv. Euharistije».

Misijonski zbornik. Družba sv. Petra Klavera za afričanske misije izdaje gotovo u svim evropskim jezicima »Vjesnik« o bijedi onih pogana i nastojanju katoličkih misionara, da ih privredu svetoj vjeri. Taj rad treballi bismo i mi Hrvati poduprijeti molitvom i darovima, a i sudjelovanjem u misionarenju. Da se u tom smjeru uputimo izdala je spomenuta Družba ovu lijepu i vrlo zanimljivu knjižicu. O samoj stvari govorit će Glasnik i opet, a sada preporučamo svim čitateljima, da si ovu knjižicu, koja stoji 5 K nabave kod Uprave Glasnika ili u Ljubljani. Družba sv. P. Klavera. Miklošić 3.

Molitve za sv. Isopovjed i Priljest mogu se dobiti otisnute kao knjižica kod Uprave Glasnika za 2 K. Zgodno za pravopričešnike.

Milodari.

Oglasujemo samo milodare koji nam poštrom stignu.

Za Svetište Srca Isusova, Bakar M. T. 10.—; Bednja T. St. 20.—; Brod Moravice C. A. 18.—; Čukovec T. B. 21.—; Čepin W. A. 8.—; Han Pjesak S. A. 8.—; Kaštel Sućurac P. M. 8.—; Orle F. A. 29.—; Sonta Z. St. 30.—; Split J. J. 194.—; Sv. Ivan Z. G. F. 12.—; Vodinci M. E. 11.—; Zagreb S. Stj. 20.—.

Za sv. Mise: Budanica L. M. 20; Carevdar St. M. 20; Derventa S. M. 100; Gradiste K. K. 30; Grubišnopolje G. H. 20; Miholjac B. Z. 30; Sv. Marija St. St. 15; Šenmovac S. T. 20; Vrbanja P. J. 30; Z. M. 30; Županja G. P. 40.

Za raširenje Glasnika S. L. Andrijevac St. M. 51; Bakar B. B. 4; Dragovci S. N. 20; Đakovo M. P. 8; Bednja T. St. 8; Bereg N. M. 8; Berkaovo B. A. 20; Bjelovar K. Lj. 8; Bogićevo M. I. 8; Brčko S. A. 8; Brežani Č. J. 10; Garčin N. N. 28; Glina L. M. 30; Gornjanin M. P. 8; Vlankovo D. A. 8; R. K. 8; Ivanovci S. M. 20; Jaska B. A. 5; Kaštel St. R. A. 8; Lopud B. I. 8; Lovrečan B. A. 5; Močići B. M. 3; Mrzović M. U. 35; M. L. 20; Nikinci R. M. 28; Novlje K. M. 8; Novi Vin. M. R. 28; Novo Čiće M. B. 10; Nuštar R. N. 20; Omiš B. M. 10; Pržići B. M. 40; M. M. 20; Sarajevo M. G. 8; Stenjevac R. D. 12; St. Pazova D. K. 20; Subotica M. K. E. 20; Svilca N. L. 12; Trstenik S. A. 6; Varaždin J. J. 5; Vinkovci St. V. 200; Visoka greda M. J. 11; Vratislavac K. M. 20; Zagreb F. M. 8; S. M. 20; Zakamanje C. J. 50; Županja G. St. 4; D. E. 12.

Za kruh sv. Ante: Bednja T. St. 20; Sonta Z. St. 30; K. Lj. 100; S. A. 60; Predrijevo S. M. 10; Sonta Z. St. 30; St. Pazova D. K. 20; Sv. Ivan Z. G. F. 12; Županja G. P. 10.

Poštarska ugotovoma plaćena.

Broj 7.

Srpanj 1921.

Tečaj 20.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA I SUSTOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina
izdaju

SVEĆENICI DRUŽBE ISUSOVE.

Zagreb, Palmotičeva ulica 58.

„Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudе!“
„Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan
Srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim!“
Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovijen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psvokvi, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1921. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; za Ameriku 24 kruna.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zakvalnice i svi rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta odakle su zakvalnice stigle: Bela, Begtež, Daruvar, Domagović, Dubrovnik, Dugoselo, Dakovo, Gor. Selo (Ost.), Grgurovac, Kamenica, Koprivnica, Kreševo, Nova Kapela, Novi, Nuštar, Osijek (3), Ostrožac, Pržić, Senj, Sinj, Stara Moravica, Stupnik Sl., Split (2), Šemovac, Šljivoševci, Tiborjanci, Tisovac, Tuzla, Valpovo, Velika, Vel. Mlaka, Volosko, Vrbovec, Zagorska Selja, Zagreb (8).

Primljene milosti: Majka se utekla Presv. Srcu za kćerku i brzo ozdravila. — U teškoj tugi utješilo Bož. Srce dva gospodara. — Krenulo na bolje kad se utekla Bož. Srcu. — Rasvjetljilo ju Bož. Učitelj, da se junaci održala u borbi proti socijalista. — Dobila službu po želji. — P. M. iz Z. šalje za svetište 100 K nakon ozdravljenja. — Dobila pomoć kod blaga. — Uzdajući se u Bož. Srce pripušten učiteljskom ispit u sretno ga položio. — Brat joj primao redovito Glasnik u Albaniji i sad joj se sretno vratio. — Četiri godine nije znala za muža; sad joj se sretno vratio iz zarobljeništva; uvijek ga preporučivala Bož. Srcu. — Ozdravila kćerka. — U teškom napadaju želučane boli pomoglo Bož. Srce, na čiju je sliku s pouzdanjem gledala. — Na mnogim i velikim milostima zahvaljuje se J. M. sa svojima i preporuča se Bož. Srcu osobito za pomoć u smrtnom času.

U nevolji gospodarstva šjeti se da je članica djevojačkog društva i s pouzdanjem u Srce Isusovo zadobije pomoć. — Ozdravio sinčić. — Našla oveću svetu novac, za koju je kao činovnica bila odgovorna. — Ganulo oca, da već tako ne progoni majke. — Kćerka nenađano ozdravila od teške boli u grlu. — Vratio se ocu opet san, da može skribiti za dječu. — Bilo na pomoći u vojništvu, kad je izgubio novac i očuvalo mu kuću od požara. — Sretno prošla na sudu. — Prestala bol na nozli. — Potvorenoj s krade povratilo čast Bož. Srce.

Odgadala da ne pode za nedragoga i moleći se Presv. Srcu, rješena bila. — Ozdravila majka i dijete. — Našla stan blizu Svetišta Srca Isusova kod čestite obitelji. — Ozdravila, suprug našao zametnuti novac i dijete se kanilo zla puta. — Ozdravio mal Ferdo kad ga roditelji preporučili Presv. Srcu, a iz zakvalnosti šalju dar Svetištu 28 K. — Sretno prošla upala živaca i napadač srca. — Dobila stan i suprug službu. — Sačuvao ga zaziv imena Isusova, da si nije u vrućici uzeo život. — Prizdravio dobar župnik na radost sebi povjerenih. — Za razne milosti zahvaljuju još šestorica.

Knjištv.

»Reformni pokret u Hrvatskoj.« Napisao svećenik nadb. zagrebačke. Dobije se kod »Hrv. kat. narodnog Saveza«, Zagreb, Kaptol 27, za 2 krune. Tko naruči više od 10 komada dobije za K 1.50. — Kratko i temeljito odgovara pisac s katol. stanovišta na pojedine zahtjeve otpalih svećenika (na pr. da bi se ženili), i rješava novije prizvore proti sv. Crkvi (na pr. gledje jezika u bogoslužju, uprave crkvene imovine itd.). Preporučamo našim revniteljima da je rašire što više.

Socialno kraljevstvo Isusa Krista.

Opća nakana za srpanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

»Nemamo kralja osim cesara«. Ovim su riječima Židovi odbacili Mesiju, Isusa Krista. »Nećemo da on vlada nad nama«, tako se ori i danas u obitelji, u školama, u državi. A ipak će kraljevati Isus Krist; On će kraljevati u državi, u školama, u obiteljima. To je prorekao Isus Krist sam, vječna mudrost i istina. »Ja hoću da kraljujem«, reće On nekoć sv. Margariti Alakok; a drugom zgodom: »Ja ću kraljevati usprkos svih mojih neprijatelja.« Do nas, članova apoštolskoga molitve stoji, da se molimo i radimo neka bi došlo ovo vrijeme što prije.

»On treba da kraljuje«, veli sv. Pavao (1. Kor. 15, 25). A zaista, kako je to pravedno i korisno, da se kraljevstvo Isusa Krista sve to više raširi, da Isus bude kralj u svim srcima, kralj pojedinaca i kralj cijelog ljudskog društva. Koliko ima Isus Krist pravo na ovo kraljevstvo! Još nije nikada bilo dinastije, koja bi imala toliko pravo na svoje prijestolje kao Isus Krist.

Isus Krist se rodio kao kralj, jer je On Bog-čovjek, i kao takav Stvoritelj svih stvorova. Kako pojedinci, tako su i obitelji i država o njemu bitno ovisni. Hoće li dakle ovi, da pravedno rade, moraju teoretično i praktično, u svojem mišljenju i u svojem djelovanju ovu ovisnost priznavati, t. j. oni moraju Isusa kao kralja častiti te mu se pokoravati.

Osim toga Isus Krist si je i zaslужio ovo kraljevstvo, i to ne time što bi u krvavim ratovima prolio tulu krv, nego tim što je predao svoju dragocjenu krv za otkup svih naroda. Zato i dovikuje svima sv. Pavao: »Vi ste Kristovi« (1. Cor. 3, 23).

A ovih prava ne može Isus Krist nikada biti lišen, makar se i pakao digao proti njemu. Bilo je to u Parizu, srpskih dana god. 1848. Baš kad je najžešće bijesno po ulicama gradanski rat, kad su zvona zvonila na bunu, veliki učenjak Šatobrian leži na umoru. Svećenik sa presvetim Sakramentom stupi u njegovu scbu. Šatobrian upre oči svoje u presv. Otajstvo, sklopi ruke, te duboko potresen strašnom uličnom vikom i bukom reče čvrstim glasom: »Gospodin moj i Bog moj! Bijesna se svjetina okrutno iskomadala; kraljevi nadoše i ne dižu se više. No Ti, Gospodine moj i Bože moj, Ti uvijek ostaješ uz nas. Tebe ne mogu zbaciti s prijestolja!« Jest, Isus Krist ostaje kraljem, makar se proti njemu podignule sve zemaljske i sve paklene sile.

Pa Isus ima i sve prednosti i vrline dolične kralju. On je kralj neizmernog veličanstva, a uza sve to ipak je pun ponosnosti i skromnosti. On je pravi Bog, u svemu jednak Ocu svojem nebeskom, pa opći medu nama, potpuno jednak nama. Njegovo kraljevsko Srce je široko poput mora, ono grli sve narode i obuhvaća sva vremena, a uza sve to puno je nježnosti, i samilosti prema našim slaboćama. Isus je zaista kralj srdaca, kralj koji ljubavlju vlada. Napoleon je i već čamio na pustom otoku sv. Jelene, kad je govorio slijedeće riječi: »Isus Krist ište ljubav ljudi. On ište njihova srca, a On to postizava. To mi je dokaz njegovog božanstva. Alexander, Cezar, Hanibal, Ljudevit XIV. nijesu to postigli uza sve svoje vrline. Ovi osvojile svijet, ali ne osvojile ni jednoga srca. Dode Isus Krist i edmah mu se priključuju čitavi narodi.«

A koja je s v r h a njegovog kraljevstva? Zašto hoće Isus Krist, da bude naš kralj? Evo, Andeli na betlehemskim ljudima su nam to objavili, kad su pjevali: Slava Bogu na visini, i na zemlji mir ljudima dobre volje. (Luk. 2, 14.) Isus Krist samo za to želi našu ljubav, jer on želi našu sreću i naše spasenje. I zaista, kako bi bilo sretno ljudsko društvo, kad bi se ravnalo u svem po načelima Isusa Krista! Kako sretne bi bile obitelji, jer bi onda u njemu vladala slična ljubav i slična sloga kako u sv. Obitelji u Nazaretu! Kako sretni bi bili narodi, jer onda bi vladala mjesto pretjeranog, poganskog nacionalizma, koji rastrgava narode, bratska ljubav koja sjedinjuje i usrećuje sve ljudе! Kako bi bili sretni svi, jer bi svи cijeli, kako je jaram Isusov slăđak, a breme njegovo lahko!

Radimo dakle svi, da skoro dode ovo vrijeme, u kojem će Isus biti kralj sviju srdaca; molimo se, da se njegovo kraljevstvo sve više učvrsti i raširi. Radimo osobito oko toga, da se sve obitelji posvete presvetomu Srcu našeg Spasitelja. Obitelji su temelj države; ako Isus Krist kraljuje u obiteljima, onda je Isus i kralj cijelog ljudskog društva. Ne zaboravimo, da je pobožnost prema presv. Srcu znak spasenja za naše vrijeme, da je objavljena od Boga za spasenje modernog vremena. Pio IX. ju je zvao: »Spasenje svijeta«; Leo XIII. »lijek naroda«; Pio X. koji je smatrao svojom životnom zadaćom »obnoviti sve u Kristu«, svakom zgodom je preporučivao ovu pobožnost u opće, a napose ovu posvetu obitelji. Slavno vladajući Papa Benedikt XV. reče god. 1915. ocu Mateu, koji si je stekao najveće zasluge za raširenje ove posvete: »Idite oče, idite po svem svijetu, te propovijedajte posvuda i neprestano ovo djelo ljubavi. Recite i naglašujte, da je volja Pape, da se ovo djelo spasenja raširi na korist današnjega društva«. 16. siječnja god. 1918. reče sv. Otac: »O da bi se sve čitatelji posvetile presv. Srcu Isusovu, da bi svi ispunili i dužnosti, koje slijede iz ove posvete, onda bi bilo osigurano socialno kraljevstvo Isusa Krista«. Još odlučnije i ganutljivije su ove druge njegove riječi: »Samo jedan lijek imam za današnje društvo: povratak našem Spasitelju Isusu Kristu. Samo u Isusu Kristu mogu pojedinci, može čitavi rod ljudski naći pravu svoju sreću«.

Fr. Beller D. I.

Stari Hrvati i sv. Misa.

Kad se godine 1493. turska vojska pod vodstvom Jakub-paše s velikim plijenom vraćala kroz Hrvatsku u Bosnu, složiše se Hrvati, da Turke dočekaju i razbiju. Grozno su Turci harali po Kranjskoj i Hrvatskoj, crkve, samostane, sela palili, žene i djecu zarobljivali. Tako novijest pripovijeda, da su Hrvati potukavši god. 1491. Turke hametom na Uni, oslobodili do 18,000 kršćanskih sužnjeva. Turci bi kršćansku djecu nabijali na kolce i ražnjeve ili s njima udarali o zidove, dok im ne bi mozak prštući iscurio. Kćeri su pred majkama, a žene pred muževima osramočivali. Muževima bi glave odrubili i onda ih na duge kolce nataklj. God. dakle 1493. sakupi se na Krbavskom polju do 15,000 odlične hrvatske vojske, koja navalila pod vodstvom bana Mirka Derenčina na Turke. Turski paša dade

najprije odrubiti glave svim za oružje sposobnim kršć. zarobljenicima, a onda se upusti s Hrvatima u boj. Naši su bili po staroj nesreći nesložni, pak je hrvatska vojska uza svu hrabrost bila strahovito poražena. Naših je pao do 10.000, među njima najodličniji hrvatski velikaši, banov brat i sin, a sam ban Derenčin i do 3000 Hrvata budu zarobljeni. Tu je izginuo, kaže hrvatska povjesnica, »cvjet svega gospodstva i junaštva hrvatskoga«. Kako je narod sudio o uzroku ovog sudbonosnog hrvatskog poraza? Vidi se to iz ove narodne pjesme:

»Kad li bane knjigu proučio.
I Hrvate svoje sakupio,
Pak otide pod Udbinu ravnu;
Na najlipši danak dojezdije,
Na dan vele Gospe Stomorine.*
Kad li bane pod Udbinu dođe,
Ondi najde Otman-pašu silnog,
Tere htide međan zaratiti,
Al' mu veli Perasović kneže:
»Moj konjade Derenčiću bane,
Prije mise ne čin'mo mejdana,
Prije mise i svete Nedilje;

Pomoć će nas misa i Nedilja
I blažena Gospa Stomorina*.
Za to bane ništa ne hajaše,
Neg' pri misi međan zaratito.
Derenčiću loša srča bila ...
Tada jače Turci navališe,
Derenčića na čorde razniše,
A Pavlića sina Derenčića,
Njega mlada živa ufatise ...
Od te vojske ne ubigne niko,
Neg' sam junak Perazović
kneže ...**

Narodna ova pjesma pokazuje mišljenje našega puka, pokazuje veliko njegovo vjersko osjećanje, osobito štovanje bl. Dj. Marije, svete misi i nedjelje. Grozni poraz Hrvata tumačio si je narod pristroj ali kršćanski i tako, da je nesreća nadošla s toga, što se nije prije bitke slušalo sv. misu. Tako je narod hrvatski sudio, tako u većini prosljuđuje on i današnje velike događaje; a tko će poreći, da narod mnogo puta ispravno sudi.

Kad je Slavonija nakon krvavih ratova pala pod turski jaram, stanje kršćana bilo je veoma bijedno. Ne samo što je kršćanski puk ostao većim dijelom bez svećenika-pastira, jer su ~~ove~~ Turci surovo progonili, ne samo što su vjernike svakojako mučili, već je na tako teško iskušavanju hrvatski narod nadošla još jedna ljuta nevolja: iz Mađarske su naime stali dolaziti u Slavoniju krivovjerski propovjednici, Luterani i Kalvini šireći novu krivovjersku nauku. Nadoše se spominje krivovjerski propovjednik Kalvin Petrović. Na utjehu i poduhvatu nevoljnim kršćanima posla zagrebački biskup Vinčović u Slavoniju 1640. godine svećenika Fabijana Vidoca. Kad je ovaj došao u Vašku Sv. Martina, Turci su ga nahuškani od Kalvina Petrovića skoro ubili. Vidoc je tamo služio po katol. obredu svetu misu, koja se — po pripovijedanju — ondje već sto godina nije čitala. te je sav narod, i sam kalvinski propovjednik, od milja proplakao i zavjerio se, da ne će slušati više druge nego samo kataličke svećenike. (Vidi »Povijest hrv. protest. književnosti« od dra Fr. Bučara.)

Ovo na razmišljanje onoj gospodi, koja tako upriličuju skunštine, da narod zanemaruje sv. Misu, vrelo svoje duševne jakosti.

Je-Ka.

* Stomorina = Sveti Marija.

** Dr. F. Šišić: »Bitka na krbavskom polju«.

Niz biserja

Iz života blagopokojnoga Dr. Matije Stepinca.*

Gospodar života i smrti pozvao je na bolji život predobroga našeg poglavara i bivšega duhovnika. Pozvao ga u dubokoj starosti od 80 godina, da krcat krepostima osvane u rajske našoj domaji. Dugo je živio, ali još prekratko za one, koji ga duboko štovali i u njemu gledali uzor sveta života. Uspomena na njega neizbrisiva je u dušama našim, miris njegovih junačkih kreposti još napunja samostan ovaj i sve, koji ga poznavaju širom domovine. Kao niz biserja redaju se pred našim dušama mnoge razne zgrade iz njegova života, njegove riječi, pouke i savjeti, pa od toga plaga evo nekoliko zrnaca i čitateljima Glasnika, da primjerom njegovim ustrajno stupamo pod barjakom Kristovim.

Preslabe su moje riječi, da i ukratko samo ocrtam glavno počelo života duše njegove, *ljubav Gospodu Bogu*. Tko bi ga samo jednom promatrao kod sv. mise ili kod večernje pobožnosti pred Presvetim, morao bi osjetiti ono, što se izreći ne može. Sav zaronio u sv. tajne, — činilo se, da ništa oko sebe ne vidi ni čuje. Duhom je tad razmatrao svaku riječ molitve ili pjesme, i sav se izgubio u dubinama sv. tajna. To nam potvrđuje njegova molba, da bi se litanije o Presv. Srcu pjevale lagano i jasno, jer ih nije znao točno napamet. Htio je da razumiće i prati svaku riječ.

Prožet žarom božanske ljubavi, nije propustio nijednu zgodu, da druge potakne na svet život. Kad je govorio o Bogu, najmilija mu bila ova rečenica, koju je često ponovio: »Gospod Bog — u njemu je sve i sva«. To je govorio iz dubine duše, jer je duboko shvatio tajnu ovu.

Kao izvor jakosti i milosti preporučivao je često primanje sv. sakramenata. Najveća radost bila mu je, kad je čuo, da mladež često prima sv. pričest. U Bogu i za Njega živio je i radio!

A što da kažem o velikoj njegovoj ljubavi prema nebeskoj Majci Mariji! Trebalо je samo jedno pitanje o Njoj, i evo već nije mogao zadržati ljubav svoju. Govorio bi o njoj dugo i dugo, oduševljeno i duboko. — Prečesto poticao bi nas, da što bolje obavljamo svoje molitve, a napose svoje krunice. Najobičnije njegove riječi bijahu: »Pozlatite svoje kruničice!« »Svaka Zdravomarija je jedna audiencia kod nebeske Majke.« Uopće kod molitve bilo je njegovo načelo: »Bolje je paziti, kako se moli, nego koliko se moli.«

Kao predmet razmatranja nije preporučivao teške i duboke stvari. On je našao dubinu svih dubina — Boga svoga u svakoj izreci i najjednostavnije molitvice, pa je tako i upućivao druge. Rado je preporučivao pojedine zazive u Litanijama, napose o Presv. Srcu, kao bogati predmet razmatranja.

Iza Boga najviše je ljubio na tom svijetu sv. Oca Papu, a zatim svoga Nadbiskupa. Kad bi govorio o sv. Ocu ili o sv. Crkvi, razlio se žar duše cijelim njegovim bićem i oko sijevalo mu mladenačkim žarom. Tada, ko da se vratio u muževnu dob, govorio je jakim, snažnim glasom, u kome nije bilo traga staračkoj slabosti. Istim žarom usplamio bi i

* Roden u Krašiću 27. VIII. 1840. Zaređen za svećenika 24. XI. 1867. u Monakovu. Bio uzgojitelj svećenika u Zagrebu 23 g., a kanonik u Varaždinu i duhovnik te kasnije biskupski punomoćnik za samostan seslara Uršulinka 26 g. Umro na glosu sveta života na Uskrs 1921. Bio je zaista svećenik po Srcu Božjem.

onda, kada bi tko i najmanje dirnuo u nepogrešivost sv. Crkve, ili bilo što proti njoj rekao. Ali u tom žaru drhtala je bol duše njegove, jer mu je bila dirnuta najmilija svetinja njegova. Položiti i život za Kristovu Crkvu, to mu je bio ideal. Često nam je kazao, da kod sv. mise najprije moli za sv. Crkvu, za sv. Oca, za svoga Nadbiskupa, a onda za sve druge, koji mu se preporučaju u molitve.

Dao Bog, da i u našim srcima gori takova ljubav, jer ne ljubi Krista, tko ne ljubi i njegovu sv. Crkvu.

Sâm duboko prožet istinama sv. vjere, nije mogao, a da i drugima ne govori iz punine srca svoga. Tako jednom susretne nekoga poznatog gospodina, kojega već dulje nije vidi. Srdačno ga pozdravi nekoliko puta stiskajući mu desnicu. Onda mu se zagleda u oči, kao da želi proniknuti mu dušu i upita ga glasom, kojim samo ljubav može da govoriti: »Gospodine, gospodine, je li Vi s vje vjerujete?« — To jednostavno pitanje učinilo je takav dojam na toga gospodina, da, kako sam kaže, ne će to nikada zaboraviti.

Djeci je najčešće govorio, kako neka uvijek rado mole sv. Vjeronanje. Spomenuo bi usto još posebno koji članak vjeronanja, ali najradije bi govorio o uskrsnuću Isjela i životu vječnom. Vidjelo se, da je duhom već visoko iznad zemlje, dok tijelom još ovdje boravi.

I na smrtnom krevetu zamolio je još da mu se predmoli »Isposijest vjere«. Duhom je pratio i uživao u sv. istinama, a na svršetku uskliknuo je 3 puta »Fiat« (Neka bude!) — zatim dodaо »Amen«.

Jedna od najizrazitijih njegovih kreposti bila je njegova velika čednost u vladanju. Nikada nije bez potrebe dizao oči. Dugi niz godina optio je u svojoj službi s redovnicima, no nikada nije nijednu pogledao. Poznavao bi nas samo po glasu. Ako nije mogao odmah raspozнатi glas, pitao bi za ime. — Kad su ga dužnosti vodile samostanskom klauzurom, redovnice, koje bi sastao, nije nikad pogledao. S onim redovnicama, koje su ga pratile, govorio je samo najnúzniјe, odrezano i kratko. — Kod predstava i drugih produkcija, koje prigodice davaju naše gojenice, prisustvovao je kao poglavac, ali na pozornicu nije gledao. Slušao je sve zatvorenih očiju. — Vrlo rijetko i to tek sada u zadnje vrijeme dozvolio je, da mu koje dijete poljubi ruku. Ta junačka samozataja učinila je na svakoga dubok utisak.

Vjerno je slijedio raspetoga svog Učitelja i u oprištjanju uvreda. Bivši još duhovnikom kod nas običavao je kazati: »Čim tko i pomisli, da moli duhovnoga oca (mislio je sebe) za oproštenje, on

Dr. Matija Stepinac.

je već oprostio.« Načelo mu bijaše: »Ako te tko uvrijedi, podnesi — i to: podnesi rado, — ali drugoga ne vrijeđaj nikada.«

• Ta krepst plod je njegove duboke poniznosti. Od časti i hvale bježao je kô od vatre. Kad je primaо čestitke, kao na pr. za svećenički jubilej, vidjelo se jasno iz zahvale, što ju je izrekao, da se ne obazire za svoju osobu, te dopušta čast samo svećeničkome dostojanstvu svojemu. Za svaku i najmanju uslugu bio je veoma zahvalan. Nikad nije htio da bude kome na teret, zato je b.o uvijek sa svime zadovoljan. Hranu nije nikada izabirao, pače u samoj teškoj bolesti zamolio je i primio ono, što mu je lakše, tek u krajnjoj nuždi.

Njegova umjerenošta bila je živa propovijed, tako da je na strance, koji su prvi put sjeli s njime za stol, već time ostavio neizbrisivu spomenu i duboko štovanje.

Milosrde bilo je njemu kao druga narav. Od svoga siromaštva razdijelio je sve do zadnjega filira — do zadnjega komadića, samo da pomogne, da ublaži nevolju i potrebe bližnjega. Nije ga ni trebalo moliti, da pruži pomoć. Čim je čuo, da je tko u nuždi, odmah je smisljao, kako da pomogne. Nije se rijetko dogadalo, da je htio pomoći, ali nije ništa imao. Ako ga je tko upozorio, neka daje onima, koji su vrijedni i pošteni (jer on je davao svakome, tko bi ga molio), občiavao bi reći: »Ja ne znam, kakav je tko. Ali bio ikogod, neka znade, da se namjerio na poštenjaka.« — Sva djela ljubavi činio je što više tajno. Držao se one našega Spasitelja: »Neka ne zna ljevica...« — Da druge potakne na milosrde i darežljivost, naglašivao je uvijek ovo: »Kad dobro činite, uvijek najprije sebi činite.«

U svakome gledao je sliku Božju, hram Duha Svetoga; zato je svakoga cijenio. Rado je govorio o dostojanstvu čovjeka i skoro redovito ističao je ovo: »Čovjek nije slučajan stvor.« Od najsatrije do najmlade redovnice sve je vrlo štovao. Ni u dubokoj starosti nije htio, da razgovara sjedeći. Vidjelo se kadikad, da uslijed slabosti teško stoji, ali on je radije prekinuo govor, nego da sjedne. To štovanje pokazao je i poslije smrti svake redovnice. Na prvoj propovijedi javno je iznio mrene vrline i krepstti, te i druge petice na svet život.

Jer je duboko shvaćao bit i dostojanstvo redovničkoga staleža, vrlo se radovao, kad je čuo, da se koja mlada duša želi posvetiti sasma dragomu Bogu. Ako je bila siromašna, odmah je nastajao, da pomogne, koliko je samo mogao.

Vazda strog sa sobom, bio je s drugima očinski blag. Poput nježne majke video je duševne rane, ali prema potrebi znao je biti neumoljiv i strog. Kao poglavatar budno je bdio i strogo tražio vršenje redovničkih propisa i pravila.

Više od četvrtine svoga života bio je u našem samostanu. Osim bitom ljubavi brinuo se za napredak duša, za napredak školâ i za cijeli ovaj dom. Ljubav ne umire! Tijelo mu istina snije smrtni san, ali duh njegov još bđije i bdjet će nad nama. Izgubismo predobrog Poglavaru i Oca, ali dobismo moćnog Zagovornika.

U molitvi sjećamo se njega, ali na usnama našim kô da zamire »Pokoj vječni! — jer se iz srca nehotice snažno diže uzdah:

»Oće dragi, moli za nas!«

S. Piјa, Uršulinka.

Srce Isusovo, more dobrote.

M. K. D. I.

Medu svim stvorovima na zemlji **more** najkrasnije tumači veličanstvo i savršenstva Božja, te tako i veličanstvo i savršenstva Srca Isusova.

Svi stvorovi istim bivovanjem svojim slave Boga na svoj način. Prorok veli: »Nebesa kazuju slavu Božju, i djela ruku njegovih glasi svod nebeski.« (Ps. 18, 1.) Prostori nam navješćuju Božju neizmijernost i svudašnjost. Nebeska svjetila navješćuju Boga, koji »živi u svjetlosti, kojoj se ne može pristupiti.« (1. Tim. 6, 16.) Visoka brda su slika nepromjenljivosti, nepomičnosti i sile Božje. Nepregledna mora, njihova dubina i bezdani su krasna slika veličanstva Božjega, njegove neshvatljivosti i neispitljivosti. O Srcu Isusovu govori sv. Crkva, da je »veličanstva beskrajnoga«; da je »bezumno sviju kreposti«; i da »u njem prebiva sva punina Božanstva«. Veliko je i duboko je more, ali je ipak mala lovkica, ako ga prispodobimo s veličinom Srca Isusova!

Bez mora

ne bi mogla opstojati zemlja ni ljudi. Iz mora dolaze ponajviše oblaci, koji natapaju zemlju; more pomaže izmjeni vjetrova, koji čiste zrak; more uzdržaje milijune ljudi. Zato svaki narod traži izlaz na more. Zatvoriti kojemu narodu izlaz na more, znači presjeći mu žilu kucavicu.

A što bi bilo od zemlje, od naroda, bez Isusa? To nam pokazuju narodi, kojima se još nije pripovijedalo sv. Evandelje. To nam dokazuju boljevici, komunisti, koji se odrekoše Isusa. »Obačva sustava, veli izvrsni socijolog Scheiher, ne će da znadu za cilj čovjeka preko groba. Jedini je cilj čovjeka, vele, tjelesno uživanje u što moguće većoj mjeri.« Odatle slijedi, da se tu o uspješnom rješenju ni prosloviti ne može. Komunizam oduzima pravo čovjeku, što si je pravedno stekao; čini ga robom, dok hoće da ga oslobodi.

A tako su svi staleži bez Isusa. Kako je plodonosnost zemlje mnogo ovisna od mora, tako je od ljubavi Isusove ovisna svaka krepst, utjeha, sloga, mir i pravi napredak u ljudskom društvu. Ona čisti svijet od grijeha, ljudskih strasti i opačina, u koje pada ljudski rod bez Isusa. Isus hrani i uzdržava Božanski život svim narodima svojom Božanskom naukom, svojim primjerom, a osobito svojim Presv. tijelom i krvljom u Presv. Sakramantu. Za to i reče svim narodima: »Ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, ne ćete imati života u sebi.« (Ps. 6, 54.)

More je gorko i slano.

I Srce je Isusovo »pogrđama nasićeno«. Sve gorkosti roda ljudskoga primilo je to Božansko Srce u se; uništilo ih je svojom neizmijernom zadovoljštinom. »Savvoreno je Srce Isusovo zbog opačina naših«, ali je upravo zato postalo »izvorom sve utjehe«, kao što je gorko more izvor blagotvorne kiše i plodovitosti zemlje.

Gorak je križ, kršćanska samozatajata, ali bez križa ne možemo za Isusom. »Svima govoraše Isus: ko hoće da ide za mnom, neka se odreće sebe i uzme križ svoj svaki dan i ide za mnom.« (Luk. 9, 23.) Divno je Srce Isusovo, ali ako hoćemo, kako smo dužni, da svoje srce preinačimo po Srcu Isusovu, moramo svaki dan da gutamo gorkosti.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, imao se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogodajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisuјemo samo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Da bude Isusova.

Dalmacija. Lanske godine bila sam silno obolilla od hubrežne bolesti koje se nijesam nadala preboljeti. I moji ukućani izgubiše svaku nadu, da će se više dignuti iz kreveta. Da-pače i lječnik videći da se bolest pogoršaje izgubi svaku nadu. U toj velikoj i preteškoj svojoj bolesti utekla sam se pravom lječniku — Bl. Djevici Mariji i Presv. Srcu Isusovu i obećala: ako me ozdravi, da će se javno zahvaliti u njegovu Glasniku. Sada, kad me je Božansko Srce potpuno ozdravilo, javno mu se zahvaljujem i obećajem, da će biti njegova do groba.

Li. K.

Zlo okrenulo na dobro.

Slavonija. Muž mi ima strica, koji je ostao bez djece, a sad je već ostario, te ne može da sam obraduje svoju zemlju. Već više godina navorao je moga muža da preuzme njegovu zemlju, pa da mu onda iza njegove smrti i ostane. Moj se muž teško na to odlučio, jer je i bez toga imao odviše posla, no stric i strina nisu mirovali, jer ne bi rado komu drugomu zemlju ostavili.

Napokon prije dvije godine počeo je ipak tu zemlju da radi, a sad najedamput zimus nešto duhnuuo stricu i strinju glavu, da oni nas više ne trebaju i da će se predati nekomu Nijemcu.

Nama je to bilo vrlo teško. Nijesmo pravo znali kako da procijelimo posao, što smo kroz ove dvije godine rijima radili, a i oprostit tako lako nijesmo mogli, kad smo i mi siromasi. Najviše nas je pak boljelo što su najedamput ovako prema nama okrenuli, gdje im ništa skrivili nijesmo.

Mollia sam se vruće Srcu Isusovu i počela devetnicu sv. Josipu. Još nije devetnica bila gotova, a stric pozove moga muža, da opet ide raditi. Za koji dan — spremaju se — da idu u općinu, pa da napišu gledje te zemlje ugovor.

Na Vel. petak bila sam kod strice, a ona zaplače suze radosnice, što je opet sve redu.

Hvala Bogu, koji svako zlo može okrenuti na dobro.

J. S.

Pomoćnik udovica.

Hrvatska. Ostala sam vrlo rano srota udovica, sa dvoje maljenje, nejake dječice. Milošu presv. Srca, koji ne zapušta onih što se u njega uzdaju, dobila sam preko prijatelja namještenje, e da uz moju mirovinu mogu lakše sa svojom dječicom preživjeti. — Nedavno, pošto sam učinila devetnicu Bož. Srcu, bijah uslišana te promaknuta izvanredno sa znatnom povišicom mojih mjesecnih beriva.

Saljem u zahvalu K 300.— za sveštice Srcu Isusova, koje mene zajedno sa mojom djeecom čuva od bijede.

Sv. Alojziju i Bož. Srcu.

Osijek. Živila sam mnogo godina u progonstvu i obiteljskom nemiru. Često bilo, da će se moj svekar i djever poklati s mojim mužem. Od djetinjstva još rado štujem sv. Alojziju, pa sam stala i sada ovu nevolju svoju njuemu preporučavati šestnedeljnom pobužnošću. Svake sam nedjelje primila slike Sakramente. I eto se sretno odijelismo iz tog društva, jer mi je suprug dobio lijepu službu u Osijeku.

No i ovdje nas snašao progong — zlih jezika. Oblagali mi supruga da je ovo i ono — i ot Izgubio službu. Možete si misliti, kako mi je bilo, kad ostasdomo bez kruha. Opet digoh srce i pamet Bož. Srcu Isusovu, da mi sačuva obitelj od propasti. Mollia sam devetnicu Bož. Srcu i litaniye presv. olt. Sakramentu, a pouzdanje mi raslo čitajući zahvalnice u milom Glasniku kojega već 7 godina držim. Sad se sručno i smjerno zahvaljujemo Bož. Dobrotvoru i sv. Antunu, jer mi je eto muž opet u službi.

Riješio se psovača.

Zagorje. Imao sam uza se grdnoga psovača, koji nije dao nebni ni zemljni mira. Bilo mi je tako teško, da sam već molio Boga, da uzme mene ili njega. Ni u paklu — mislio sam — nije gore, nego uz ovakvog čovjeka. S družnjom sam se molio Presv. Srcu da nam ga odstrani, a mi ćemo uvliek čitati i držati Glasnik. Pa — hvala mu — riješilo me te grde spodobe! —

Episkopat za Marijine kongregacije.

Na hajku liberalne štampe proti Marijinim kongregacijama, na ugnjetavanje nekih školskih oblasti, a i na zamolbu upravitelja M. K. odgovorio je ponovno naš Presvjetlji Episkopat topiom preporukom M. k. kao izvrsnog dušobrižničkog sredstva i autoritativno im označio pravni položaj.

U službenom saopćenju o konferenciji Episkopata (»Kat. List« br. 19) veli se: »Episkopat potpuno usvaja stanovište Saveza Marijinih kongregacija, da su M. k., kao vjerska društva, dio dušobrižničke službe i da prema tomu potпадaju pod isključivu kompetenciju i nadzor katoličke Crkve.«

»Službeni Vjesnik« nadb. zagrebačke (VIII. 2.) donosi pod br. 4561 ovu okružnicu cijelog Episkopata gledom na M. k.

Sviđa je poznato i svi na žalost osjećamo, kako se i u nas stao širiti duh nevjerstva i u mnogim krajevima zavladala velika mlakost u kršć. životu. Po dosadanjem iskustvu u cijelom kršćanskom svijetu, a jednako i kod nas ponajbolji ustuk proti tomu jesu Marijine kongregacije. One su jaki bedem proti nevjerstvu, jer se u Marijinim kongregacijama njeguje iskrena pobožnost prema Bl. Dj. Mariji, a tko Mariju ljubi, ljubit će i Njenog božanskog Šma, a tko Isusa ljubi, taj će biti čvrst i postojan u sv. vjeri. Osim toga u Marijinim se kongregacijama vrše savjesno sve kršćanske dužnosti, pa stoga su one i najbolji lijek proti mlakosti i mrtvilju u duhovnom životu. Stoga vruće želimo, da se Marijine kongregacije osnuju u svakoj župi i na svim srednjim i višim školama. Uvjereni smo, da će to svaki dušobrižnik, koji iole ljubi stado Kristovo, a i svaki kateheta rado učiniti. Nešto je truda s tim skopčano, ne tajmo, ali u drugu ruku Marijine kongregacije veoma olakšavaju i duhovnu pastvu i školski vjerski odgoj.

Da se olakša osnivanje Marijinih kongregacija, to neka:

1. saglasno s pogl. X. § 69. općih pravila Marijinih kongregacija posebna pravila u nas sadržavaju samo ove tačke:

- a) Naslov, na pr. Kongregacija Bezgrješnog začeća;
- b) Zaštitnik, na pr. Sv. Stanislav;
- c) Stalež, na pr. za gimnazijalce;
- d) Mjesto, na pr. Zagreb;
- e) Crkva, na pr. sv. Katarina.

2. Osobite zadaće, na pr. iskorenuće psovke, predviđene u istom poglavljiju, postizavat će naše Marijine kongregacije prema odlukama vijeća i samo u granicama općih pravila.

3. S molbom za dozvulu osnutka Marijine kongregacije dovoljno je podastrijeti Ordinarijatima 2 primjerka Općih pravila s ispunjenim gornjim rubrikama bilo tiskana bilo pisana.

Dekrete o osnutku Marijinih kongregacija stati će Ordinarijat izravno Starješinstvu Dužbe Isusove u Zagrebu. Ono će provesti agregaciju u Rimu i diktčnu diplomu podastrijeti Ordinarijatu, koji će ju providenu svojim »Visum-om« dostaviti upraviteljstvu novo osnovane kongregacije.

4. Da se unaprijedi djelatnost Marijinih kongregacija prema poglavljju IX, Općih pravila, stajat će na čelu sviju u svakoj biskupiji posebni Upravitelj, koji će ih nadzirati, o njima izvješćivati i kao član Središnjeg saveza Marijinih kongregacija, radit za njihov procvat.

U Zagrebu, dne 6. svibnja 1921.

Duboko zahvalni Presv. Episkopatu na očinskoj ljubavi i skrbi za M. k. ustanovljujemo, da prema gornjim odredbama stoji sada stvar kongregacija za školsku mladež ovako:

1. Za sve naše M. k. vrijede samo Opća pravila i to u njihovom potpunom opsegu, kako su od Sv. Stolice 8. XII. 1920. izdana.

2. Sve M. k. potпадaju pod isključivu kompetenciju i nadzor kat. Crkve, koja ih vodi po postavljenim upraviteljima i nadzire po biskupijskom upravitelju.

3. Svaki svećenik može osnovati i voditi M. k. u djelokrugu povjerenje mu duh. pastve, na pr. kateheti ili kapelan za školsku mladež, a da mu za to ne treba pravne dozvole ni od koga drugoga osim od duh. oblasti, niti je kome drugome dužan polagati račun o svom radu u kongregaciji, osim duh. oblasti po biskupijskom upravitelju.

4. Sprečava li svjetovna vlast osnutak i rad M. k. to dolazi u očiti sukob sa samom Crkvom, čija prava štiti Sv. Otac i biskupi; a takvim protucrkvenim odredbama nije se dužan pokoriti ni upravitelj ni članovi kongregacije.

5. Biskupijski upravitelj je član središnjeg odbora Saveza M. k. pa kao takav radi sporazumno s odborom i nastoji da se njezini zaključci za napredak kongregacija ostvare.

Središnji se odbor poskrbio te su gornje odredbe Presv. Episkopata unesene u novo izdanje kongreganističkih priročnika, koji su sada u tisku i moći će se već početkom škol. godine dobiti kod Uprave Glasnika S. I. za 20 ili više kruna prema vrsti uveza.

Mlade amerikanke protiv nepristojne mode.

Katolička revija »El Primer Viernes«, koja izlazi u Santiago (Chile), iznosi kršćansko svečano obećanje Svetotajstvenom Isusu, što ga učiniše kato ličke djevojke, da će se čuvati nepristojne mode.

Evo doslovno toga svečanog obećanja:

»O Isusc, žrtvo za grijeha svijeta, klanjam se Tvome Presvetome Tijelu, Štono je žrtvovan na Križu, prisutno u Oltarskom Svetotajstvu i neumrlo na nebesima, kao zalogu našega uskrsnuća i naše slave.

Tebi za ljubav neću slijediti načela svijeta u poganskom obožavanju tijela. Milost twoju prosim, Gospodine, da ispunim svečano obećanje, koje evo svojom rukom ovđe u tvojoj prisutnosti potpisujem, i da se dovinem svete slobode u stidljivosti.

O Marijo, preslatka, Majko moja, čista i něokaljana, koja si prošla ovim svijetom posvećujući ga svojim krještinstvom kač Djevice, svojom ljubavi kao Majka i svojim suzama kao mučenica, — živo želim da slijedim tvoj primjer; hoću da budem i da također izvanjskim načinom pokažem, da sam prava kršćanka, preporodena po Isusu. Ne dopusti, da se ikada odrečem svoje svete vjere, ni stidljivosti, koju si me ti naučila, niti da prekršim obećanje, koje sada potpisujem i u tvoje ruke predajem.

Uvjerenja sam, da je najbolji i najlepši ures kršćanske žene stidljivost, a da mi upravo nju hoće oteti neprijatelji Gospodina Boga i duše moje, i da kršćanska sloboda mora nadjačati zahtjeve bestidnosti. Promišljam ujedno, kako Bog zahtjeva od svoje najmilije djece posebnih dokaza bezuvjetne ljubavi i odlučne volje, a da se tko ne usudi istobodno služiti Isusu i sotoni. Žudim napokon ispuniti velebnu misiju dobra Izgleda, a da se ne dadnem zavesti od ispraznog sjaja svjetskoga. Stoga svečano obećajem Gospodinu Bogu i Prečistoj njegovi Majci, da će se vazda i posvuda odjevati pristožno, kako to iziskuje moja daša krštenjem u krvi Isusovoj okupana i Sv. Prcišću posvećena.

Prezirno odhacujem smiješnu i bestidnu modu otkrivenih prsi, ogoljenih mišića, preveć kratkih i tijesnih odijela i prozirnih bježava: te izjavljujem pred cijelim svijetom, kako hoću da me cijene po kreplostima duše moje, a ne po putenoj ispraznosti moga tijela, koje će se u prah pretvoriti.

To svečano obećanje potpisala mnoge gospode i više gospodica iz najotmetnijeg društva. Ono se širi sada i po Argentini.

Javljava iz Buenos Ayres-a, na primjer, da su Kćeri Marijine, prigodom blagdana sv. Janje u zavodu Marije Pomoćnice sve skupa pred Svetotajstvenim Isusom izrekle to svečano obećanje i da su ga na koncu svekolike potpisale.

Iste Kćeri Marijine odlučile su jošte poslati kolorednicu raznim Marijinim kongregacijama, pozivajući ih da i one izvrše to svečano obećanje, toli ugodno Gospodinu Bogu, te da tim dokažu svijetu, da još imade cijela vojska kršćanskih djevojaka, koje hoće i mogu da se otmu poganskom jarmu besramne mode, koja nemilo ponizuje žensko dostojanstvo.

208

Vijesti.

Novigrad na Dobri. Naša momačka kongregacija izgubila je svog revnog nadstojnika. Otišao je naime u vojništvo i to čak u Skoplje i tamo teško obolio. Odanje se javio upravitelju kongregacije dopisnicom u kojoj piše: »U bolnici 26. III. 1921. Ponajprije neka bude Hvaljen Isus i Marija! Evo velečasni oče, primite pozdrav s našom kongregacijom od mene. — druga — M. L... Javljam, da sam jako bolestan, da s kreveta nikud ne mogu, nego kamo me prenesu... Sada Vam dam znati, da sam se u krevetu dva puta ispovjedio i pričestio. Sada Vas još jednom lijepo pozdravljam Vas, velečasni oče i pozdravite mi sve, koji

su u kongregacije. Upravitelj je javio članovima na prvom sastanku ovu za sve žalosnu vijest i pozvao ih, da se zajednički mole za svoga bolesnoga druga-nadstojnika, što je kongregacija odma rado i učinila. O tom mu je upravitelj i pisao. Dne 21. travnja ove godine javi se naš drug iz bolnice u pismu na upravitelja, i piše ovako: »Ponajprije hvaljen Isus i Marija... Sada lijepo pozdravljam Družbu žensku i mušku. Dragi drugovi i drugarice, lijepo vam zahvaljujem, što mi je naš upravitelj pisao, da ste na sastanku svi za me molili i pod zaštitu Majke Božje stavili. Dam Vam znati, da je meni bolest na bolje krenula, hvala Bogu i našoj Majci Mariji, koja mi je bila u pomoći u mojoj teškoj bolesti... Draga naša kongregacija, i ja sam se sjećao vas u svojoj molitvi u teškoj bolesti. Sada Vas molim, da što više pobožnosti vršite našoj miloj Gospici Majci Mariji. I nemojte prepustiti sv. ispovjedi mjesecne ni jedan put, jer kako je Gospodin naš i Spasitelj sladak u teškoj nevolji. Kako je duša moja i ja sav strepio od veselja, kad sam vido, da mi svećenik nosi sveto Tijelo Isusovo. S Bogom.«

M. L., v. r.

Iznosim u »Glasniku« ova pisma seljačkog mladića, da se vidi, kako kongreganist i u vojski misli na bl. Dj. Mariju, na sv. ispovjed i sv. pričest, kako se sjeća svoje kongregacije, kako i u teškoj bolesti do spije moliti se za nju. S druge strane iznosim ovaj primjer u tu svrhu, da se vidi, kakova ljubav treba da veže kongregante, ljubav, koja je Majci Božjoj u ovom slučaju bila tako mila, da je na drugarske molitve druga utješila, a možda mu i zdravlje isprosila upravo po drugarskoj molitvi.

— k —

Našice. Mar. kongr. djevojaka prikazivala je 10. travnja »Djete Marijino« u 3 čina sa još tri točke programa. Uspjeh je bio lijep i pobudan. Kongregacija sad nastoji da si nabavi zastavu.

Moslavina Podravska. Dne 14. veljače ove g. osnovao nam naš vel. župnik Djevojačko društvo, pa je kod prvog primanja na Bijelu nedjelju primljena 31 članica. Na Presv. Trojstvo davale smo predstave: »Čežnja za domom« i »Kod fotografa« na opće zadovoljstvo, pa je osobito prva mnoge ganula. Članice su ravne u vršenju dužnosti te su jak oslon za uzdržanje poštenja u našem selu.

Brčko. Dne 4. travnja o. g. osnovana je na višoj djev. školi Marijina kongregacija pod naslovom Bezgrješne i zaštitom sv. Andele. Sada ima 15 članica i 5 kandidatice. Upravitelj je preč. Dr. Ilija Violoni.

Selca na Braču. Djevojačko društvo Srca Isusova. Prvih mjeseci ove godine primisimo 510 sv. Pričesti. Pred Bijelu nedjelju držao nam vrlj O. Jačinto Belić duhovne vježbe za sav puč i pripravio nas tako za posvetu obitelji, što smo je dne 3. travnja svi ganuti obavili. O neka zavlada Presv. Srce svim katoičkim obiteljima. Raznesi Glasnicu tu želju širom svih hrvatskih krajeva! — M. Š., glavarica.

Uredništvo želi da primjer ove revne župe doista svi slijede.

Bisag. Djevojačko društvo lijepo napreduje; udate članice i dalje pristupaju sv. sakr. kao i prije. Broj sv. Pričesti 196, 170, 160, 200.

Brdovec. Sv. Prič.: 227, 183, 150, 190.

Dapč. Pod vodstvom vel. g. Horvatice Djev. društvo lijepo napreduje. Sv. Pr. 517, 472, 510, 465.

Drenovci. Povećao se broj članica. Sv. Pr. ožujak 40, Tr. 52.

Ivanec. Sv. Pričesti u stud., pros. i siječnju 496.

Sadržaj: Socialno kraljevstvo Isusa Krista 103. — Stari Hrvati i sv. Misa 104. — Niz biserja 106. — Srce Isusovo, more dobrote 109. — Zahvalnice 110. — Episkopat za Matijine kongregacije 111. — Mlade amerikanke protiv nepristojne mode 112. — Vijesti 113.

»Mladost«, glasilo hrv. kat. omladine. Stoji 20 K izlazi početkom svakog mjeseca. Naručuje se kod Uprave »Mladosti«, Zagreb, Kaptol 27. To je list za čestitu hrv. omladinu, u kom će ona naći lijepo pouke i zabave, a saznavat će i kako stoji s njikovom organizacijom, koja se stala lijepo širiti. Momci! Samo 1 litra vina manje u grlo, pa vam eto lista u šake.

Poruka Uprave Glasnika.

Kod nas se mogu nabaviti samo dolje spomenute knjige, a za druge, pa i one, što se u Glasniku češće preporučaju, valja se obratiti na izdavače ili na knjižaru, kako je već označeno. Krunicu ni Škapulara mi ne imamo.

Sada se već smije pisati na novčanoj doznačnici, stoga i molimo sve, koji nam novac šalju, da ondje napišu, za što šalju. Pretplatnici neka označe, jesu li novi ili već otprije.

Kako drugi tako i mi šaljemo robu na trošak i pogibeli onoga, koji ju naruči. Za to ne možemo odustati od svoje tražbine kod onih, kojima se posilje na pošti, željeznici ili kod dostave izgube. Samo Glasnik šaljemo ponovno na naš trošak onima, koji ga reklamiraju.

Molitvenik »Srce Isusovo spasenje naše« vezan u poluplatno stoji K 24. O čestoj sv. prijesti, jedna za djecu, druga za odraslu mladež. Svaka stoji K 8.—

Zivot Sv. Margarite Alac. K 6.

Savremena pomoć obitelji K 2. — Vojska S. I. K 1.

Prvi sastanak upravitelja Mar. kongregacija K 4.

Kratka pouka o Mar. kongregaciji 50 fil.

Pravila Marijinih kongregacija 50 fil.

Spasi dušu K 1.

Kršćni put K 2.

Uplisnice u Društva S. I. komad po 50 fil.

Dopisnice sa svetim slikama 20 komada 10 kruna.

Slike Srca Isusova i Marijina komad 4 K, finije komad 12 K i pošta.

Kalendari S. I. i M. raznih godišta pa i ove godine kao zanimivo štivo komad po 8 kruna.

Milodari.

Oglasujemo samo milodare koji nam poštom stignu.

Za Svetište: Antunovac N. E. 40; Bakar M. F. 5; Boričevac V. M. 30; Brest K. St. 10; Čakovac W. K. 20; Čurlovac M. E. 30; Parkaševac E. K. 22; Ferdinandovac K. F. 20; Gradište M. J. 30; Kobaš L. M. 10; Levanjska varoš E. M. 10; Novi D. 300; Popovača P. J. 20; Betković F. V. 10; Rogatin F. C. 40; Sikirevci B. A. 40; J. M. 20; Varaždin K. M. 50; Zagrade R. M. 12.

Za sv. Mise: Boričevac M. V. 50; Brest K. St. 20; Brestovac A. P. 40; Ferdinandovac K. F. 20; Gliništa B. M. 40; Mitrovica V. P. 20; Osijek M. J. 30; Popovača P. J. 20; Rogatin F. C. 120; Trgovišće F. F. 40; Zagreb R. J. 80; M. I. 5.

Za raširenje Glasnika: J. M. 5; M. T. 5; Bebrina P. M. 20; Brlog B. M. 5; Cvetković T. St. 20; Cirkovljani B. A. 4; A. M. 20; Čurlovac M. E. 10; Druškovac M. A. 60; Dubica Hrv. M. M. 8; Dakovo K. R. 10; Gliništa P. Lj. 10; B. M. 10; Gor. Rijeka Š. F. 20; Kamenica H. R. 10; N. K. 20; Kloštar K. S. 40; Kobaš K. E. 4; B. R. 4; Lober Z. Z. 8; Lovinac S. M. 8; Mokošice K. A. 8; Novska Z. M. 46; Novi Šeher S. L. 8; Omiš B. M. 10; Osijek M. J. 20; Otmovci M. F. 280; Požega H. I. 40; Pregrada S. M. 12; Prezid K. I. 8; Prilišće V. M. 10; Privlaka B. L. 20; P. Gj. 22; Rezovac M. M. 10; Sarajevo P. A. 4; Sesyete K. H. 20; Srijedani T. B. 8; Stajnica M. V. 4; Strošinci K. L. 10; Sv. Martin M. St. 8; Sljivoševci K. K. 20; Valpovo T. Vj. 8; Vojska V. M. 8; Zagreb T. B. 4; B. K. 80; Županja Ž. N. 60.

Za Novicijat Družbe Isusove: Feričanci M. B. 200.

Za kruh sv. Ante: Bakar M. T. 5; Brest R. S. 50; Brestovac A. P. 10; Cvetković T. St. 20; Čakovac W. K. 20; Mikaljevac V. A. 40; Plešivica Ž. N. 10; Rogatin F. C. 8.

Poštarna ugotovom plačena.

Broj 8.

Kolovez 1921.

Tečaj 30.

GLASNIK PRESVETOГA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina

Izdaju

SVEĆENICI DRUŽBE
ISUSOVE.

Zagreb, Palmotičeva ulica 8.

„Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudel!“
„Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan
Šrcem, i naći ćete pokoj dušama svojim!“
Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1921. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; za Ameriku 24 kruna.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodarli šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zakvalnice i svi rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb.

Dužnici! „Glasnik“ stoji mjesečno triješet tisuća. A Vi šutite? Kud Vam duša!

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta, odakle su zahvalnice stigle: Babina greda, Beograd, Bošnjački Cernik 2, Crkvenica, Čvetković, Dubrovnik, Gundinci, Đurđevac 2, Humac, Dol, Jablanac, Kraljevica, Krap, Toplice, Kuželj, Mače, Mahićno, Moslavina, Podr, Piškoreveci, Podgajci Pos. i Podr., Požega, Retkovec, Selca D., Slatkamen N., Starigrad, Subotica, Sušak, Travnik, Varaždin, Virovitica, Začretje, Zagreb 8.

Primljene milosti: Između mnogih natjecatelja za jedan stan dobila ga baš štovateljica Bož. Srca. Dobra kćerka u Staromgradu isprosila zdravljje dobrane oči. U teškoj bolesti utekla se s ciljem obitelji Bož. Srcu i ozdravila. Pouzdanje u Isusa iscišljelo ju od 7 godišnje živčane bolesti i oslobođilo obitelj nepovoljne osobe. U velikoj pogibli za biser čistoće zavapi Bož. Srcu i dobio snagu da nadvlada nepriljetaj. Za bolesnu sestru prikazao 9. sv. Pričesti i dočuće da je ozdravila. Zaniemilo i oglušilo dijete, a iza triju majčinih devetnica posve ozdravilo. Sretno se podijelila s braćom i ostali joj mili dvojci na životu. Olakšalo joj zubne boli. Prevarila se u vraćarići, ali u Srcu Isusovu ne. Sačuvan u ratu i teškoj bolesti, obećaje držati Glasnik dok je živ. Dijete podnijelo tešku operaciju dok je majka za nj žarko molila. Članica djev. društva 2 god. bojovala na nogama pa dok se molila Presv. Srcu ozdravila. Izmolila od Presv. Srca ral zemlje i sina. Ni bolnica nijе mogla pomoći, a pouzdanje u Isusa jest, pa obećaje djece odgajati za štovatelje Srca Isusova.

Povraćeno zdravljje majci i kćerkici u teškim prilikama. Šalje 50 K dar zahvale za zdravljje djeteta i preporuči supruga. Dvostruka hvala na dvim milostima. Oslobođilo ga oružnika i vojske i vratilo pobožnoj majci. Ozdravila nogu iži 7 mjeseci. Pomoglo mu u velikoj stisci Bož. Srce, pa mu daruje u čast 100 kruna. — Kćerka dobila stalno mjesto i druge pomoći. Poslije smrti muža vratila se natrag sv. Crkvji; hvala Bož. Srcu, koje ju strpljivo čekalo. Kad mu već bilo da zdvoji radi živčane boli, zavapi Presv. Srcu, da ga čuva radi djećice, i smrlio se i prizdravio. Za poboljšanje zdravlja u obitelji zahvaljuju još devotorica; za uspjeh kod ispita trojica; za pomoć u gospodarstvu dvojica.

Glavna skupština zadruge »Katolički dom«. Početkom svibnja obdržavala je ova naša mlada zadruga svoju prvu glavnu skupštinu, kojoj je predsjedao predsjednik biskup dr. Dominik Premuš. Iz izvješća ravnateljstva, koje je pročitao potpredsjednik dr. S. Markulin, razabire se, da si je zadruga u prvoj godini svog opstanka osigurala gradilište za gradnju doma u Zagrebu, te prikupila zadružnu glavnici od ravnjene jedne četvrtine milijuna kruna. Sav je čistl dobitak prošle godine, izuzevši zadružne primose za utemeljiteljne troškove, priveden pričuvnoj zakladi, da se sredstva zadruge što više ojačaju. Ovu zadrugu, jer hoće da ostvari jednu našu prevažnu potrebu, preporučujemo osobito pažnji naših čitalaca. Pristup se u zadrugu obavlja kod društvenog potpredsjednika za vanjske interese, kod koga se dobivaju i potrebite tiskalice za pristup, a za zagrebačke interese na blagajni Hrvatske katoličke banke. Za deset zadružnih udjela zajedno s upisnim troškom valja pripisati 260 K, za 100 udjela 2550 K, a za 1000 udjela 25.500 K.

Odziv redovničkomu zvanju.

Opća nakana za kolovoz blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Za što da se molimo za redovničko zvanje? Je li redovnički stalež još savremen? Sve štogod je Isus Krist ustanovio za svoju Crkvu, jest savremeno, dobro i korisno za sva vremena i za sva mesta. Isus je ustanovio redovnički stalež, kad je rekao ove poznate riječi: »Ako hoćeš savršen da budeš, idi, prodaj što imas, i daj siromasima i imat ćeš blago u nebu, i dodi, idi za mnom.«

Vjerski redovi spadaju na bit sv. Crkve; pa zato, kako je sv. Crkva ustanovljena za sva vremena, tako su i redovi za sva vremena. Sv. Crkvi je prva i najglavnija svrha: proslaviti Boga po svetom životu, a ovu svoju zadaću nonajprije izvršuje po svećenicima i redovnicima. Svetost, to je bitni biljeg prave Crkve Kristove. Kako je Isus svet, tako treba da bude sveta i njegova zaručnica, Crkva. Ali baš redovnici učitaju ovo bitno obilježje Crkve Kristove, pa su ovi po staležu svome dužni, da teže za savršenstvom. Redovnički je stalež socialno ispunjavanje svetosti.

I sada je to nama svima najglavniji zadatak: spasiti dušu svoju. Ali kako uči andeoski učitelj sv. Toma (1. 2. j. 108. a. 4.),

ovu svrhu možemo lakše, sigurnije i savršenije postići u redovničkom staležu nego li u svijetu. Iza samostanskih zidina nestaje pjevanja svjetskih sirena, nema ondje toliko pogibli i zapreka kao u svijetu: nema onih nepristojnih zabava i predstava, kojima moderna kina toliko duša zavode na grijeh.

Nasuprot, sve što ima u samostanu, pozivlje nas na pobožnost, na svetost: slike i kipovi svetaca, što ih posvuda opažamo, stalni dnevni red, dobar primjer tolike braće i susestara, »Nije li Red svet, čist i neokaljan, u kom čovjek živi češće, pada rijede, ustaje brže, hodi onreznije, krijeći se češće, počiva sigurnije, umire pouzdanije, čisti se brže i obilnije nagraduje?« Tako sv. Bernard ističe prednosti redovničkoga staleža.

Najveća zapreka za svetost su neuredna težnja za zemaljskim blagom, neuredna težnja zadovoljavati tjelesnim nagnućima,

„Ostavi sve i podi za mnom!“

neuredna težnja ispunjavati u svemu vlastitu svoju volju. Evo, redovnički zavjeti odstranjuju od redovnika ove zapreke; po zavjetu siromaštva prikazuje redovnik sav vanjski svijet te se odrice svakog prava na vlasništvo; po zavjetu čistoće prikazuje svoje tijelo te se odrice iz ljubavi prama Bogu ženidbe, da tako bude sasvim svojina Božja i jedan duh sa Bogom; po zavjetu poslušnosti prikazuje redovnik svoju volju, kraljicu duševnih svojih moći, da bude pčepuna žrtva, paljenica iz ljubavi prama Bogu. Evo kako redovnik postizava lakše, sigurnije i savršenije svu životni cilj! evo kako je uzvišen redovnički stalež!

Redovnički stalež nije samo savremen nego baš vrlo potreban za naše doba. O kako je današnji svijet ugreznuo u zemaljštinu! Koliko ih ima dandanas, koji čame u okovima najnižih strasti! Što je zato najpotrebnije? Trebamо svetaca! Treba svetaca, koji primjerom svojim pokazuju svijetu, da se čovjek može nadvladati, da ne mora biti rob svojih strasti. Treba svetaca, koji će svojem svetošću i pokorom ublaživati pravednu srdžbu Božju te otklanjati od svijeta zaslženu kaznu. Treba svetaca, koji će nam molitvom svojom pribavljati obilje božjih milosti. A gdje ćemo drugdje naći ove svete duše ako ne u samostanima?

Samostani bijahu uvijek ona središta i vrela, iz kojih potekoše ogromne rijeke blagoslova te se razliše svijetom. Iz samostana izidose ovi veliki muževi, koji su svojim duhom i svojom riječju obnovili svijet kao sv. Vinko Ferreri, sv. Bernard. Koliko su radili za kršćansku civilizaciju, za sjaj službe Božje sinovi i kćeri sv. Benedikta! Koško su si stekli zasluga u radu otko podignuća religioznog života sinovi sv. Franje i sv. Ignacija! A oni andeli ljubavi, koji danju i noću bdiju uz postelju bolesnika te im služe sa heroičnom požrtvovnošću, ili koji se po školama trude oko vjerskog odgoja mladeži, zar ovi nijesu više savremeni?

Mons. Lefebre, apostolski vikar u zapadnoj Cochinchini, htjede da u Saigon-u redigne samostan Karmeličanka. Kad je svoju namjeru saočić francuskom Guverneru, primjeti ovaj, da je to suvišno i luksus, pa da bi se valjalo prije pobrinuti za druge stvari, koje su mnogo važnije i potrebnije. Na to uzvrati biskup: »Što vi držite suvišnim i luksusom, to je za mene temelj uspješnog rada, 10 redovnicâ, koje se revno Bogu mole, to je za me bolja potpora nego li 20 propovjednika.«

Molimo se dakle marljivo, da se mnogi mladići i djevojkje velikodušno odreku svijeta te našliđuju božanskog Spasitelja u siromaštvu, poslušnosti i djevičanstvu. Osobito roditelji moraju to smatrati velikom milošću i čašću, kad njihovi sinovi ili kćeri očeute u sebi sklonost i volju za redovničko zvanje te se nikada ne smiju usprotiviti ovoj velikodušnoj odluci. Vrlo mnogo mogu u tom pogledu raditi svećenici, tim da u mladićima i djevojkama, koje za to smatraju zgodnjima, probuduju želju za takvim uzvišenim zvanjem.

Fr. Beller D. I.

Da budem Tvoj!

Kad bezbroj zvijezda gasnu
U bezdanu svemirskom —
I u zraku jasnu
U srcu čutim svom:
Ah daj, da budem Tvoj!

Pod trhom križa kad me
Oblije leden znoj —
I s vječnom borbom hodim
Po stazi golgotskoj:
Ah daj, da budem Tvoj!

Kad večer k meni pane
Tišinom sutonskom —
I zadnja zublja plane
Kroz oči srcu mom:
Ah primi duh tad moj!

Tek jedno plamno čeznem
U srcu — Tebe — svom;
Da zgori moje žice
U plamu ljubavnom:
Da vječno budem Tvoj!

D. Kamber, zbornik.

Odvažno!

Rugao se općinski bilježnik, jedan od onih prije rata, seljaku, dok se Bogu molio veleći: »Vidiš, ja se nikada ne molim, pak sam ipak crven i debeo!« A seljak odgovori mirno: »Imadem i ja kod kuće tri, koji baš nikad ne mole, pak su još masniji i deblji od vas, o Božiću će ih zaklati!« Bilježnik se zacrvenio i ušutio.

U krčmi pijanica galamio i ko djavao u paklu psovao Boga. I krčmaru i njegovim gostima bilo to psovanje neugodno, ali svi pred protestom šute. Najednom se oglasi krčmareva kći, djevojčica u šestoj godini, pak će stupivši pred bogohulca glasno reći: »Čujete vi čica Glišo, tako se ružno negovori o dragom Bogu! Sad će i gazda i njegova žena i svi još trijezni gosti: Istina je, drago dijete, tako se Bog ne smije psovati, jer nam je od njega sve dobro. Isti pijanac i psovač taknut glasom nevinoga djeteta zasramio se i zašutio.

Izašao jedan čestiti vrtlar na stanicu zagorske željeznice i čekao drugi vlak. Tek je stupio u čekaonicu čuje kako netko opsovao Boga, čast mu budi! Pogleda, a to željeznički namještenici kartaju i psuju.

— Tko se to usuduje grđiti Gospodina Boga? — zaviče.

— Šta to na vas spada! — otrese se gospodičić jedan.

— Ovo je mjesto za sve nas; a pošten čovjek ne psuje ni radi Boga, ni radi sebe, ni radi bližnjega, jer to sve vrijeda! — oštro će naš vrtlar.

— O! Kako možete reći ovom gospodinu, da on nije pošten čovjek? — otpovrnu gospodičić.

— Opsuđite vi glavara postaje, pa da vidite, što će vaš reći! Opsuđite kralja, pa šta će onda biti ako vas prijave! A što su ipak ovi prema Bogu?

Ljudi se zgledali sad u psovače, sad u čestitog katolika, koji je krepkim glasom istupio proti hulitelju i odobravali mu. A oni »gospodičići« postali su maleni, vrlo maleni. Stisli se i šuti.

Tako valja!

Evo samo tri primjera iz naroda, kako se može braniti svetinja vjere i Boga. Samo ne valja šutiti. One mudrijaše bez Boga u visokim školama, u saborima, neka pobijaju učenjaci i kršćanski zastupnici. One

drzovite lažitorbe po novinama neka fure i stružu naši katolički novinari. One site i napite framasune u vagonima i gostonama, kad se počnu izrugivati Bogu, Crkvi, vjeri i postu, neka svaki pecne po gubici, koji ih samo čuje. Ali kad svi šute, pak se zadovolje, što ih takovo prostačstvo boli, oni postaju još goropadniji neznačući kukavice, da i najčistije platno može zamazati svaka blatna svinja, kako to mudro kaže narod. Samo nikada šut'! Na svaku pogrdnu ustati na obranu. I učinili smo veliku dužnost.

J. Šafran, župnik u miru.

„Hvaljen Isus i Marija!“

V. V. D. I., Zagreb.

Svaki utorak, prema večeri, vraćali se novaci Družbe Isusove u stanovito vrijeme sa svoje vile u mjesto. I svaki put bi susreli skoro uvijek na istom mjestu hrpu radnika, koji se vraćali s posla. Među njima bio je jedan, koji nas je svaki put pozdravio: Hvaljen Isus i Marija! I mi smo mu odvraćali: Uvijeke! — Više puta bio je i njegov sinčić s njime, dijete od kojih šest godina, i mati njegova: turahu mala kolica, — a sve troje ujek bi nas pozdravilo: Hvaljen Isus i Marija!

Bilo mi je milo pri srcu. — I kako ne bi! Vidio sam, da u tim srcima prebiva ljubav Isusova, velika, moćna. Ljubav, koja ne pozna ljudskih obzira. I jer vidi u nama službenike Božje, zato nas štuje i pozdravlja.

I onda sam molio u srcu: Isuse dragi, majko Marijo! blagoslovite ih!... Svaki njihov korak i sva djela i sav njihov trud blagoslovite!... Usred muka, usred jada napoje njima dušu veseljem i mirom svojim. Dragi Bože, skrbti ti za njih kao i za ljiljane na polju, — pa ih presadi jednoć u lijepi raj — — —

Zgodimice pitao sam svoga subrata, što on misli o tome čovjeku, koji nas pozdravlja? — I reče mi: »Sto sreća sam mu poželio od Isusa i Marije!... I da sam pitao druge, isto bi mi odgovorili.

Tako se veselimo i blagoslivljamo mi, kako se istom mora veseliti i blagoslivljati Bog sam...

Slava S. I. u Sarajevu

Posveta, kojom je pok. nadbiskup Stadler pokvatio sebe i svoju nadbiskupiju presv. Srcu Isusovu, bio je jedan čin od neizmjerne važnosti za katolički život u Bosni. Stoljetnim ropstvom izmučena raja naša je na grudima svog Spasitelja mjesto, gdje će počinuti i odmoriti se. Patničkoj duši bosanskog katolika godio je pogled na ljubavlju ranjeno Srce Kristovo, te je stoga pobožnosti prema ovom poklonu vrijednom Srcu postala upravo značajnom crtom njegove duše. Bosna se prije rata baš u ovoj pobožnosti napose isticala među svojim hrvatskim sestrama.

Današnje, po katolike dosta teške prilike mogle su to samo pospešiti. Ni Bosna nije mogla biti izuzeta od onog općeg, povjesnički utvrdenog zakona, da baš onda najjače struji u Crkvi rijeka božanskog života, kad ona u svom putu nagazi na protivštine. Jedna takova utješna zraka bila je proslava sv. Margarete.

Slučajno baš u isto vrijeme, kad su francuski katolici u Paray-le-Monial-u nad grobom prve učenice i miljenice Presvetog Srca Isusova, svete Margarete Alalok, naknadno slavili svečanost proglašenja njezina svecicom uz sudjelovanje mnogobrojnih hodočasnika iz Pariza i drugih mesta: sarajevski su katolici u krasno iskićenoj sjemenišnoj crkvi svetih Cirila i Metoda uz trodnevnu pripravu od 21. do 24. travnja 1921. obavljali istu pobožnost na osobitu utjehu i radost svoju u ovim teškim prilikama. Na velikom oltaru otkrila se prve večeri iza propovijedi u 6 sati nova slika svetičina, remek-djelo dviju časnih Kćeri Božje ljubavi. Slika prikazuje svetu redovnicu od Pohoda Gospina, gdje sva ushićena kleći pred oltarom. Nad tim se oltarom u oblacima vidi premili lik božanskoga Spasitelja, koji upućuje vjernu učenicu svoju na žarku ljubav Srca svoga, govoreći joj poznate riječi: »Gle ovo Srce, što je toliko ljubilo ljude...« Sav je oltar od podnožja sve do križa na vrhu sjao u moru svjeća i električnih žarulja. Iza razotkrila bajno rasvjetljene slike velečasni je otac rektor sjemeništa Prešeren uz svečanu asistenciju prvi put svećano zazivao novu svecicu: »Moli za nas, sveta Margaret« itd. i molio misnu molitvu njezinu. Po tom se držao svećani blagoslov uz skladno pievanje litanija Presv. Srca Isusova. Na sličnji se način slavila pobožnost i na tri slijedeća dana, osim što se obred razotkrivanja slike samo prve večeri obavio. Premda je kroz sve one dane vladalo kišovito i nepričazno vrijeme, ipak je katolički narod veoma revno dolazio na sve četiri propovijedi i na svečanu misu, što ju zadnjega dana otpjevao rođeni Francuz, vl. O. Kamilo, trapista koji je tih dana boravio u Sarajevu. Sva četiri dana smjeli su svi svećenici u sjemenišnoj crkvi po dopuštenju Svetе Stolice govoriti posebnu svetu misu u čast nove svecice. Mnogi su vjernici tih dana svaki dan primali svetu pričest, i osobito u nedjelju pričestilo se mnogo stotina povodom potpunog opростa. Konačnu svečanost uz svećani hvalospjev »Tebe Boga hvatimo« držao je presvetitelj g. biskup Dr. Šarić u crkvi dupkom punoj ganutih vjernika, koji su tih dana živo osjećali sreću, što su djeca s v e t e katoličke Crkve, majke takovih svecica. Praktične propovijedi držao je tom prigodom O. Josip Müller o sveticu i osobito o posveti kršćanske obitelji Presvetom Srcu Isušovu, jedinom utočištu dandanas toliko napadnute, a dijelom već rastrovane familije.

U sarajevskoj katedrali, posvećenoj Presv. Srcu, sinula nam druga utječna zraka, prigodom blagdana Presv. Srca. Lijepo ono slavlje žive vjere i djelatne ljubavi pokazuje budnu katoličku svijest.

Već za pripravne trodnevnice mogao si vidjeti mnogobrojni svijet, kako obnavlja prijateljstvo s Bogom u sv. ispovijedi; kako se diže dušom k idealu svome, koji se opet snizuje k njemu u sv. Pričesti, da se u ljubavi siedine.

Žarka beseda biskupa Šarića na samu svetkovinu oduševila je silno sabrani narod iz cijele Bosne, pa je posve razumljivo bilo ono slavlje Bož, Spasitelja, što mu je iskazivano bilo u sjajnom ophodu po gradu. Koliko li je milosti prosulo Bož, Srce na one redove svojih štovatelja, što mu na koljenima sa sviju strana iskazivali počast! Inače samo znatiželjni inovjerci, ostadoše zapanjeni nad izrazima žive katoličke svijesti.

Braćo! Što smo u težem položaju to nam više treba milosti. A što više milosti potrebujemo, to bliže treba da ostajemo Bož. Srcu!

Srce Isusovo — more dobrote.

M. K. D. I.

More nas uči

Bogu se moliti. Zato veli stara latinska poslovica: Tko se ne zna moliti, nek ide na more, ono će ga naučiti svojim strahotama i pogiblima. Tko bi mogao nabrojiti sve zavjete, što putnici po moru učiniše, samo da si spase život!?

Isus je naučio svijet, kako se treba Bogu moliti. Naučio nas je riječju najuzvišenijoj molitvi; a još većma primjerom svojim. Njegovo Presv. Srce se započelo moliti za nas, kada je od Duha Svetoga satvoren, a ne će nikada ni prestati.

Kinezi ne bez razloga zovu kršćane »oni, koji se mole«. Velika je krepot i zasluga moliti se Bogu osobito u jedinstvu s Presv. Srcem Isusovim, kako to čine kršćanji po »Apostolstvu molitve«.

Ne znaš li se moliti, idi Presv. Srcu Isusovu, pa ćeš se brzo naučiti. Tako će ti omiliti molitva, da je ne ćeš nikada propustiti ili skratiti. Da se ljudi mole, ne bi pali u napastima. Da se ljudi mole, ne bi vjere izgubili. Što su socijalisti i boljševici? To su ljudi, koji se ne mole Bogu. Molitva je, kako sv. Oci dobro kažu: »Dihanje duše«. Kad čovjek prestane dihati, onda prestane živjeti. Tako je to i kod kršćana. Kad kršćanin prestane Bogu se moliti, ugasne u njemu Božanski život. Vjera mu postaje mrtva, a ta ga ne može spasiti. Započme li se moliti, skoro će opet oživjeti. Stujmo i ljubimo Presv. Srce Isusovo, i vazda ćemo se rado i često Bogu moliti.

Tko se ukrepa na more

ili dospije sretno u luku, ili ga progutaju morski valovi. Tako odlučuje i Isus o spasenju ili propasti svakoga čovjeka i sviju naroda. »Gle, ovaj je postavljen na propast i na ustank mnogima u Israelu.« (Luk. 2, 34.) Vjera nas uči, da nema ni u kom drugom spasenja, osim samo u Isusu. »Nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima, kojim bismo se mogli spasti« (Djel. ap. 4, 12.), reče sv. Petar apostol pred velikim vijećem.

Najsigurniji je znak, da ćemo se spasiti, ako udesimo srce svoje po Srcu Isusovu. Tako nam to reče sam Isus: »Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim.« (Mat. 11, 29.) Dakle ne samo vječni pokoj nalaze oni, koji naslijeduju Srce Isusovo, nego i vremenit. Kao što more oblači i vedri u prirodi, tako i još puno većma Srce Isusovo u svijetu duhovnom. Isus je mnogoputa utišao uzburkano more, a svaka prava i trajna tišina i mir među ljudima i narodima dolazi iz Presv. Srca njegova.

Prvo je svečano obećanje Isusovo, što učini u korist onima, koji štiju njegovo Presv. Srce: »Ja ću iz moga Srca u obilju izliti blago milosti na sve štovatelje njegove.« A u drugom govorit: »Ja ću im dati svaku pomoć potrebitu staležu njihovu.« Tako slijede jedno za drugim sve lijepša obećanja u ono dvanaest, što ih je Isus dao sv. Margariti.

U moru su nemani,

morski psi, koji proždiru druge ribe i ljudi. Tako hodaju vraži i zli ljudi u Crkvi Kristovoj »kao lav ričući, i traži koga da proždere« (1. Petr. 5, 8.), govori sv. Petar apostol. Isus je prorekao, da ni vrata paklena, to jest paklene sile ne će nadvladati Crkvu. A tim je ujedno i prorekao, da će vazda na nju navaljivati.

A zašto ne mogu paklene nemani i njihovi pomoćnici, slobodni zidari i drugi zli ljudi nadvladati Crkvu? Jer je Isus s njom. »I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.« (Mat. 28, 20.) Crkva Kristova ne će propasti, ali će propasti svi oni, koji se svojom krivnjom ne drže sv. Crkve Kristove.

Gle, kako nas štiti Srce Isusovo od paklenih nemani i njihovih pristaša! Isus nam svečano obećava u desetom svom obećanju: »Ja ne ću dopustiti, da se ikođi izgubi od onih, koji se posvete Srcu mojemu.« »Ja ću ih krijepti u radu i blagoslovit im, štogod poduzmu.« (3 obećanje.)

Svjetla zraka.

God. 1887. dogradio je misionar karmelitenac Vilibald Czok prvu i do nedavna jedinu katoličku kapelicu u Srbiji u Nišu. Oko nje se pribire preko 6000 katolika, bez vojnika, što se nalaze u Staroj Srbiji. Pod jesen 1920. dobije revna dušobrižnika, preč. kanonika Ferdu Hrdy-a, koji im nastoji razviti vrhunaravni život privodeći ih vrelu života Bož. Srcu.

Na želju katolika osnovano je prvo djevojačko društvo S. I. u Srbiji na sam Božić. Pod vodstvom glavarine Z. Tichy, činovnice, pristupi 12 djevojaka oltaru i zvonkim glasom, čistom dušom staviše se pod zaštitu Bož. Srca. Slijedeći dan izvodile su božićnu predstavu »Isuse moj — jesи ли туј?« sa vrlo dobrim uspjehom, a za konac školske godine spremiše »Mučenice Kristova...« Za naš kat. pjevački zbor mnogo se žrtvuje gospodin kapetan Rieder kao zborovoda.

Svibanjsku pobožnost obavljali su katolici s velikom radošću i pribivali dnevnoj propovijedi, a na Tijelovo pošli su prvi puta iza tisućljeća ulicama rodnog grada velikoga Konstantina, gdje je kat. vjera nekad tako bujno cvala.

Požrvovni je dušobrižnik dospio i u druga mjesta, da pribere i utješi katolike. U Čupriji našao ih 400, a do 20 djevojaka se odmah javilo za društvo. Slično i u Kragujevcu, gdje je našao do 2000 katolika.

Kad bi našao veledušnih dobročinitelja mogao bi potražiti još i druge zahutale ovce, a nadene već lijepi unaprijediti. Jer prema se odrekao i pušenja i čaše vina, samo da mogne pribaviti nabožnih predmeta i platiti put, ipak ne dotječe za sve.

Prvo »Djev. dr. Srca Isusova« u Srbiji. Niš.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogodajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujući samo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Roditeljska radost.

Slavonija. Budući da su nam sva djeca redom umirala odmah iza poroda ili prije reda dolazila na svijet, utekli smo se dragom Srcu Isusovu za pomoć i molili ga, da nam iskaže svoju milost i dade, da dočekamo radost roditeljsku, da nam se rodil dijete zdravo na svijet. Nakon dugog vremena, kad smo već skoro izgubili svaku nadu i kad su liječnici pa i najbolji ustvrdili, da djece imati ne možemo, rodio nam se sin. Zato slava, čast i hvala budi Srcu Isusovom, kojem je iskazalo očitu svoju milost i uslišalo naše vrucne molitve. Izvršujući s radošću svoje obećanje preporučamo svima najboljeg pomoćnika Presveto Srce Isusovo.

O. G.

Škola prije udaje.

Podravina. Bila sam sirota djevojka već u dvadeset i trećoj godini. Sve mi se već drugarice poudale, jer su imale blaga, za kojim syljet danas ide, a ja ostao tužna i žalosna. Nešto sam još nade imala za jednoga, ali se i taj iznevjeri. Dvojica me tražila, za koje sam imala toliko volje, da bi radile bila umrla, nego njihova bila. Tugovanje moje poslovanje. Jedina mi utjeha bila »Glasnik Srca Isusova», koji sam još od mladosti čitala. On me dirnuo, da sam više od godinu dana molila devetneste Srcu Isusovu i sv. Josipu. Obećala sam moliti pred slikom Srca Isusova njegove litanije, ako se sretno udam. I eto, želja mi se pred godinu dana ispunila; dobila sam muža dobra i povoljnja, s kojim živim sretna i u miru Božjem. Obećala sam bila zahvaliti se u Glasniku na sam dan vjenčanja; ali kako sam zaboravila, činim to tim radije sada, što mogu pred Bogom i svijetom svjedočiti, da kako su teške prilike bile, samo je dar Srca Isusova, što sam se na dobrog mog muža namjerila, i što sam u teškim napastima od 16. pa do 23. godine svoje poštenje netaknuto sačuvala. Zaista nema siromaštva tako velikoga, da ga ne bi obogatilo Presveto Srce.

Tjelesnim zlom k duševnom dobru.

Zagreb. Imam i oca i majku. Majka mi je dobra i pobožna, ali otac o tome ni da čuje. Otkako se oženio,

nije se ispojedio. — Pošto oca vrlo ljubim, bojala sam se za njegovu dušu. I kroz 4 godine dnevne sam molila za njegovo obraćenje, prikazivala Pričesti, njega samoga nagovarala. — Ali uzalud! Tada sam molila Isusa neka mu kakvu bolest posalje, ako bi ona mogla da bude povodom njegova obraćenja. Sad nije sam dugo čekala. U teškoj bolesti morao se podvrći operaciji. Liječnici izgubili nadu. — Nagovarasmu ga na ispojed. Isprije sve uzalud. — No poslije mu Božansko Srce ipak udjelilo tu milost, te se jednoga dana skrušeno ispojedio i primio sv. Pričest. A za nekoliko tijedana ozdravio je Božanski Liječnik i tijelo, te se sad zdrav na duši i tijelu vratio kući. — Hvala Ti, Božansko Srce!

B. H.

Majčina baština.

Dalmacija. Plemenita moja majka već me je od djetinjstva uzgajala veoma pobožno, te mi je osobito uljevala u mladu dušu vruću pobožnost prema Presv. Srcu Isusovu. Često mi je opetovala, sklapajući mi nevine ruke pred slikom Božjeg Srca ove riječi: »Dijete moje, tko se utiče ovomu Srcu, ne može propasti«. Te su mi riječi ostale duboko usadjene u duši, te sam se njih revno držala. Sve sam svoje pouzdanje polagala u ono pecklono dostojno Srce, pa me je uvijek i u svemu tješilo, jačalo, čuvalo i uslišalo. Prosila sam jednu osobito milost i ono me je milosrdno uslišalo. Hvala mu i slava!

M.

Sprječen požar.

Podravina. Radeći u planini skrivio sam neoprezenošću te se porodiila vatra. Granje gori, a vjetar goni plamen prema naslaganih kojih 20 hvati drva. Jao propadoh ako ih uhvatiti organi! Gazim i razbacujem jasine to još 4 moja druga, a pri tom mislim na sirotu ženu i četvero djece. Kud će oni, ako izgubim posao? Kad mi već bilo da klonem, sjetim se Bož. Srca i zavapim da me pjači i ukloni pogibeli. Nova mi snaga prošla žilama i odvažno nastavim razbacivati te tako sprječiti, da vatra nije zahvatila dalje. Hvala Bož. Kralju obitelji, koji me jačio i pomogao.

Sv. Ivan Berchmans (1621.-1921.).

zaštitnik omladine, ideal zbornika.

Zora 11. kolovoza 1621. vodi nas u čednu sobicu rimskoga kolegija Družbe Isusove. Tuj leži mladi svetac na umoru. Starješine mu rekoše, da se smrt približuje, da će mu se podijeliti sv. sakramenti. I dok su brižna braća njegova spremala oltariće i kitili ga cvijećem i svijećama, pripravljao se mladić bolesnik na svoju posljednju sv. Pričest velikim veseljem. Sve bliže i bliže romoni zvuk zvonca javljući dolazak Spasiteljev. Po želji bolesnikovoj rasprostru na podu čilim, obuku ga u redovničke haljine, dva ga brata podupiru, da može klečati: ovako čeka svoga Otkupitelja. Čim svećenik s Presvetim korači u sobu, stane — sve se čudom začudi — umirući jakim glasom moliti: »Ja isповijedam, da je to pravi Sin Božji. Ja isповijedam, da hoću živjeti i umrijeti kao pravo dijete svoje majke, katoličke, apostolske i rimske Crkve. Ja isповijedam, da hoću živjeti i umrijeti kao pravo dijete Bl. Dj. Marije. Ja isповijedam, da hoću živjeti i umrijeti kao pravo dijete Družbe Isusove. Vas skrušen izmoli općinsku isповijest i primi pobožno i spokojno svetu popudbinu.

Pobožni satovi, tih časovi teku, u kojima gleda umirući smrti ususret. U jednom od tih svetih časova zamoli bolničara raspele i knjigu pravila, uzme s vrata krunicu te njome omota i križ i knjigu. Držeći sve troje u rukama usklikne: »Ovo troje meni je najdraže!«

Ah kako li je ipak smrt živi izraz, vjerno zrcalo života! Što je sv. Ivan Berchmans na umoru očitovalo, to nalazimo u cijelom životu njegovu potvrđeno. Raspeti Spasitelji, pravilo njegova reda, Kraljica sv. krunice: to su njegovi najvjerniji pratnici za života, to zvijezde, što ga vode i što mu svijetle.

I. Križ — ljubav Kristu.

Život Berchmansov jest prije svega život pun ljubavi Kristu.

Crkva, gdje je nalazio svoga Spasitelja u presv. oltarskom sakramantu, bijaše njegovo omiljelo mjestance. Već kao dijete naučio je dvoriti kod sv. mise. Svako bi jutro poohrio u crkvu i tuj bi na svoju veliku radost dvorio kod dviju ili triju misa. Pravom ga štuju kao osobitog zaštitnika onih, koji služe kod misa. — Kad god bi samo mogao, pristupao bi k stolu Gospodnjem. Nijesu ona vremena za pričesnike bila doduše tako srećna kao naša. Ali Ivan je bio tako čista srca, gorio

tolikom ljubavlju spram Boga, da se isповједnik njegov dapače i u ono strože doba nije nimalo skanjivao, da mu dopusti čestu sv. pr.čest.

Velika je bila pomence ljubav Berchmansova prema raspetome Spasiteju. Kako li je rado moj križni put. U Mechlinu mogao bi ga vidjeti svaki petak, kako na dugom kamenom putu bosonog ide od postaje do postaje. Kad križa Kristova naučio je onu samozataju i odricanje, kojima se divimo u životu njegovu. Naslijedovanje pravi je dokaz ljubavi. Ivan vidi Spasitelja poslušna do smrti; za njim se povodi, traži svoje odricanje u poslušnosti. Ivan vidi Otkupitelja, gdje trpi, oskudicu u svagdanjem životu kako podnosi. Spasitelju hoće da bude sličan i zato Junački drži sjetila na uzdi, zato veselo podnosi sve one male i velike kušnje zajedničkog života. Ivan vidi Spasitelja ponizna: da mu sličan bude ljubi čednost, traži skrovitost. Ova ljubav k Raspetome u velike je uplivisala na nj pri izboru staleža.

Onih je godina još živjela u srcu katoličke Evrope svježa uspomena na slavno mučeništvo Edmunda Championa i drugih Isusovaca, koji su u Engleskoj za vjeru prolili svoju krv; još su posvuda pripovjedali o sjajnim djelima i strašnim mukama ovih junaka. Ivan sluša, smiono srce mladićev raspalj se. Žrtve privlače. Htio bi on da se pridruži redu, gdje mu se nadati radi imena Kristova pogrdama i mukama. Ljubav k Raspetome označila mu je stazu života. I on se odluči da naslijeduje Isusa kao Isusovac. Ovu ljubav sačuva do smrti.

Na umoru uzme krž u ruke i ovako molí: »O Gospode moj i Bože moj! Ti znaš, ti si moje jedino i najveće blago, što sam ikada na zemlji posjedovao i što još posjedujem. O ne ostavi me sada, Isuse moj!«

Berchmans upire oči u križ i moli i kao da nam kaže: »Carstvo svijeta i sav njegov sjaj prezreo sam iz ljubavi k mojojmu Gospodu Isusu Kristu, koga sam gledao i ljubio, u koga sam vjeroval i za koga sam se raspljal.« Vjera u Raspetoga, koja je u djetinje srce njegovo bila zasadena, nije bila mrtvo sjeme nego se razvila do potpuna cvata dičnih krjeposti. Nada u nebeska dobra utvrđivala ga, te se vjerno i nepokolebitivo držao ove vjere. Misao »moja ljubav je raspeta« pomogla sve potekoće svladati. Siromašan i čist išao je u Družbu Isusovoj stopama raspetoga Isusa, ali i jedno i drugo utisnulo mu nešto nadnaravno. Krhki, zemaljski pokrov njegova tijela prosvjetljivaše plamen čistoće i svetosti kao što blistavo svijetlo sjaje kroz finu caklinu skupocjene posude.

Kriste, za Tobom!

Što još gledam bujno cvijeće
I prelazno dramaljeće?
To je dio tude sreće —
Moj je drugdje dom.

Mladost, ljubav, sanje moje — —
Gdje su? — Vidjeh: ništetno je —
Sve što znam i Imam to je:
Kriste, za Tobom!

D. Kamber, zbornik.

Dva odgovora.

1. Neka gospoda upravitelji kongregacija pitaju: smije li se M. k. sastajati izvan crkve i gdje da se sastaje?

Odgovor: Smije se sastajati izvan crkve. To predpostavljaju i traže pravila u §§ 12.—14. i 66.—68. Mjesto pak sastajanja ovisi o djelatnosti, koju kongr. ima. *Bogoštovne vježbe* kongregacija vrši u crkvi, u kojoj je podignuta te su s njome spojeni i oprosti podijeljeni za sastanke. Ipak su odlukom S. C. I. od 11. XI. 1903, kongregacije u Francuskoj mogle dobiti sve oproste sastajale se one u kojoj bilo dvo-rani ili osobnom stanu.

Vježbe osobnog usavršivanja i djelatnosti za bližnjega, što je jednako bitno za M. k. kao i bogoštovni čini, traže da se kongregacije mogu sastajati i na drugom, časnom dakako mjestu, gdje se mogu držati predavanja rasprave, predstave itd. Može li se to izvesti u kojoj crkvenoj nuzprostoriji — to bolje. Ne može li, to će se kongregacija pobrinuti da odgovarajuću sobu ili dvoranu. Po sebi bilo bi vrlo lijepo, kad bi se to našlo da dake u njihovoj školskoj zgradici. No uvjereni neraspolaženje daka prema ovoj, bezvjerstvo nekih profesora i sustavno nastojanje, da se jezgroviti katolički uzgoj sprijeći, bit će na mnogim mjestima uputnije, da se izaberu izvanškolske prostorije. Školska vlast ne može proti tome ništa imati; prvo, jer gdjegod se k. sastaje i radi prisutan je i upravitelj, koji kao povjerenik Crkve kud i kamo više jamči za svestranu dobrinju daka, nego to može koji nadzirući profesor indiferentista; drugo je je činjenica, da i onako škola službeno pušta dake u izvanškolske prostorije i društva, gdje nijesu pod-vrgnuti školskom nadzoru.

2. Kojim načinom smiju dačke M. kongregacije istupati u javnost?

Odgovor: Smiju to načinom doličnim daka katolika. Daka — dakle skladno s propisima škole; katolika — dakle skladno s propisima Crkve. Dodu li ovi u sukob, jasno je da valja Crkvu slušati više nego zlorabljeni drugi ugled. Velim zlorabljeni, jer samo takav može doći u sukob s uzgojnim načelima Crkve.

Crkva užgaja već 20 vijekova i upravo njoj zahvaljuje čovječanstvo ono napretka, što ga ima.

Crkva ne mijenja svog uzgojnog cilja, načela ni bitne metode, jer je to baštinila od prvog Uzgojitelja čovječanstva.

Crkva ima sredstva, da dovede uzgoj do heroičnih uzor-značajeva, jer siže do u najtajnu duševnost i snabdijeva vrhunaravnom pomoći.

Isto se ne može reći o nijednom drugom uzgojnem čimbeniku. Za to i nema nijedan takvog povjerenja roditelja, kako baš Crkva, Svjedoče konvikt, sjemeništa, orfanotrofiji itd. To priznaje i školska vlast, jer joj je dosta, da su u tim zavodima njezini daci pod okom povjerenika Crkve, pa istupaju i rade kako ovi shodnim smatraju.

Jednaka ustanova Crkve jest i M. k.; jednaki povjerenik Crkve jest i upravitelj M. kongregacije. Dok su daci djelatni pod njihovim okom, nema škola razloga zabrinutosti. Ako bi škola ipak uskraćivala svoje povjerenje i slobodu istupa u javnosti branila, bilo bi to pusto sumnjičenje, koje nitko ne smije uvažiti.

Ako školska vlast poklanja povjerenje »Sokolu«, pod čijim okom se dogada navedeno i neoprvođeno u »Kat. Listu« g. 1921. broj 16., onda

se već time odrekla sprecavanja Crkve, da u M. k. odgaja svoju djecu, koja joj se dragovoljno predaju k cilju, što ga žele roditelji, a donosi blagostanje gojenca i čovječanstva.

Dakle: dačke M. k. mogu prirediti u opsegu dačke sposobnosti i pod nadzorom upravitelja: akademije, predstave, izlete i zabave, a da za to ne pitaju dozvole, nego tek iz uljednosti pozovu svoje učitelje da prisustviju.

Središnji odbor S. M. K.

Vijesti.

Sastanak Mar. kongregacija iz cijele Čehoslovačke drži se dne 14. i 15. kolovoza u Brnu. Pripravni odbor pozivlje i naže M. k. da sudjeluju i obecaju svaku susretljivost. Prijaviti se može kod P. M. Danek, Praha II. Ječna 2. Čehoslovačka.

Steleton Pa. Amerika. U našoj hrvatskoj crkvi Bl. Dje. Marije bila je na Duhovne prekrasna svečanost. Presv. biskup iz Harrisburga Mac Davitt podijelio je sv. potvrdu 124 mladih Hrvata i Hrvatica i 50 prvu svetu Prćest. Biskupa je dovezao u svom automobilu naš dični Hrvat g. Ivan Slovinac. Revni g. župnik A. Širca i vještice Sestre presv. Krvlj slijeno su sve pripravili za svečanost, a najbolje djelitne duše. Hvala im i živili! — **J. Salinger.**

Belica. Djelovali društvo sada broju 60 članica, koje gotovo sve čitali Glasnik i redovito primaju sv. Prćest u mjesecu i više puta. Na blagdan Srca Isusova bilo 500 sv. Prćesti i slavio se svečano kao zapovijedani. Nova glavarica je M. Žarković, a revniteljice Ag. Deban, M. Hajdinjak i M. Kristović.

Cerović. Još početkom 1919. osnovana je u našem mjestu bratovština Presv. Srca. Da bude dionicom oprosta trebalo ju je pripojiti prabratovštinu u Rimu. Nesredene prilike prouzročile su, da se to moglo tek sada provesti i bratovština svečano otvoriti. Učinilo se to o svjetkovini Presv. Srca 5. lipnja.

Trodnevnicom se pripravljamo za taj dan, a na samu svjetkovinu bila je zadnjica sv. Prćest i poslije svete Mise sjajni ophod s Presv. Sakramentom po mjestu. Ovako svečanog i ujedno pobožnog ophoda još ne vidje naše mjesto. Po podne je bio prvi bratovšinski sastanak s večernjom, kad se pročitao dekret o osnutku bratovštine i obnovila posveta Bož. Srcu.

Daj o Bož. Srcu, da ovo naše odusevlenje ne smalakše, nego i druge rasplamti sa bratovštinu i ljubav Tvoju!

Lugograd. Prva nedjelja je u vas osobitim načinom posvećena Presv. Srcu. Djeca i odrasli prinaju u lijepom broju sv. Prćest, obavljaju se obnova posveće bitelli a kod večernje pjeva se zlatna krunica. Blagdan S. I. proslavimo osobito svečano, a kako je kod nas sad osnovano i društvo Srca Isusova, porasti će ljubav Božja i više. Svibansku krunicu moli i štuje narod veoma. Upravo je davan završetak svih pobožnosti sa večernjom procesijom s lampionima i svjećama, u kojoj djevojke nose Gusnjin kip.

Sv. Ivan Zelina. U listopadu djevojke svaki dan molile krunicu. Na Bezgrješnu opću sv. Prćest s »Vojskom« i Revniteljicama. Inače sve pristupaju redovito.

Komletinci. Siječanj 84. veljača 74. ožujak 129. travanj 114 sv. Prćesti. **Kraljev-vrh.** Dievojke sakupile 800 K za kip Bezgrješne, koji je na nedjelju sv. Krunice nošen u procesiji. Sv. Prćest redovita. Vladanje uzorno.

Mače. Neke djevojke poputaju, ali će ih primjer drugih natrag rasplamiti. Kao lani došle i ove godine u Svetište Srca Isusova sa prekrasnom svojom zastavom. Sv. Prćesti: 854, 875, 925, 955.

Soljani. Ožujak 600, travanj i svibanj po 100 sv. Prćesti.

Stenjevac. Ožujak i travanj 32 sv. Prćesti. **Sv. Petar Cvrtsec.** Srce Isusovo čestovanje kao blagdan u petak, samo što spoljšimo ove godine još s njime i klečanje, koje bi bilo inače nešto kasnije.

Sadržaj: Odziv redovničkom zvaničju 119. — Da budem Tvoj 121. — Odvažno 121. — Za „Hvaljen Isusa“ 122. — Slava Srca Isusova u Sarajevu 122. — Sreća Isusova, more dobrote 124. — Svjetla zraka 125. — Zahvalnice 126. — Sv. Ivan Berch, 127. — Kriste za tobom 128. — Dva odgovora 129. — Vijesti 130.

Knjištv.

Crkvena pjesmarica za djevojačke zborove. Časni samostan sestara milosrdnica u Zagrebu (Frankopanska 17.) odlučio se da pomogne velikoj potrebi u odgoju našeg kat. ženskog pomilatka izdanjem ove pjesmarice za dvo- i tro-glasne djevojačke zborove. Sadržaje 117 skladba za cijelu crkvenu godinu priredenih od naših najboljih glazbenika, najviše od prof. Dugana. Uz poznate već napjeve ima i veliki broj novih. Mi toplo preporučamo veleč. svećenstvu, školama, kongregacijama, djevoj. društvinama i svima, koji vole ljepotu službe Božje, da si nabave ovu krasnu pjesmaricu u što više primjeraka. Raspačavat će se u rujnu, a stajat će 30 K. Naručiti treba što prije kod gore navedenog naslova.

Odnev iz Afrike. Dok još nemamo vlastitog glasila za misije među pojedinima, dobro nam je došao i ovaj slovenski mislionički vjesnik Družbe sv. Petra Klavera, koja ga izdaje gotovo u svim evropskim jezicima. Vrlo je zanimljiv i poučan. Ove godine stoji 12 K. Tko ikako može neka barem za slijedeći godinu naruči kod: Družba sv. Petra Klavera, Ljubljana, Miklošičeva 3.

NA ZNANJE.

»Kuća dobri štampe« na Rijeci-Piume, opet može poštom odašiljati svoje knjige itd. Knjige se mogu slati u omotima do 2 klg. također i preporučeni, samo što je poštarnina dvostrukat; pouzećem se ne može slati.

Za nepreporučene omote mi odgovarati ne možemo. — Knjigama su cijene na pr. ove: K svjetlosti vječnoj K 12, uvezano K 20; Sestra Tereza malenog Isusa, K 20; Gospodar svijeta, K 32; Život sv. Franje asiškog, I. Jorgensen, K 32; Savremena biblijska pitanja, K 30; Vježba se u kršćanskoj savršenosti III. dio, K 32; Kritična povijest sv. Kuće Marijine u Loretu, K 28, uvezano K 35; Lurd, poučno-zabavne knjige, uvezano sa zlatorezom K 60; Devet služba u čast Presv. Srca Isusova, molitvenik K 4.

Milodari.

Oglasujemo samo milodare koji nam poštom stignu.

Za svetište Srca Isusova: Belica B. M. 20; Babinagreda Č. A. 20; Bakar T. M. 10; Černa M. Z. 50; Duvno M. D. 25; Glina K. J. 8; Jaska H. I. 50; Kapela S. M. 20; Karlovac K. L. 200; Koprišnica J. M. 20; Ljubeščica I. D. 20; Mahićno M. R. 40; Metković M. C. 30; K. V. 20; Moždenec H. A. 20; Osijek E. W. 200; Otočac Z. C. 32; Podgajci K. J. 8; Rešetari O. F. 20; Valpovo A. K. 20; Virovitica K. R. 100; Zagreb S. D. 50; N. D. 4; M. L. 20; M. P. 100.

Za svete Mise darovaše: Beničanci V. S. 30; Budinčina P. M. 50; Dakovo M. L. 20; Hrašćina-Trgov. J. D. 20; Kostajnica M. A. 50; Ljubeščica I. D. 30; Moždenec H. A. 30; Orebić I. M. 14; Sv. Durad V. V. 40; Sv. Iv. Zelina B. M. 15; Vel. Kopanica L. M. 20.

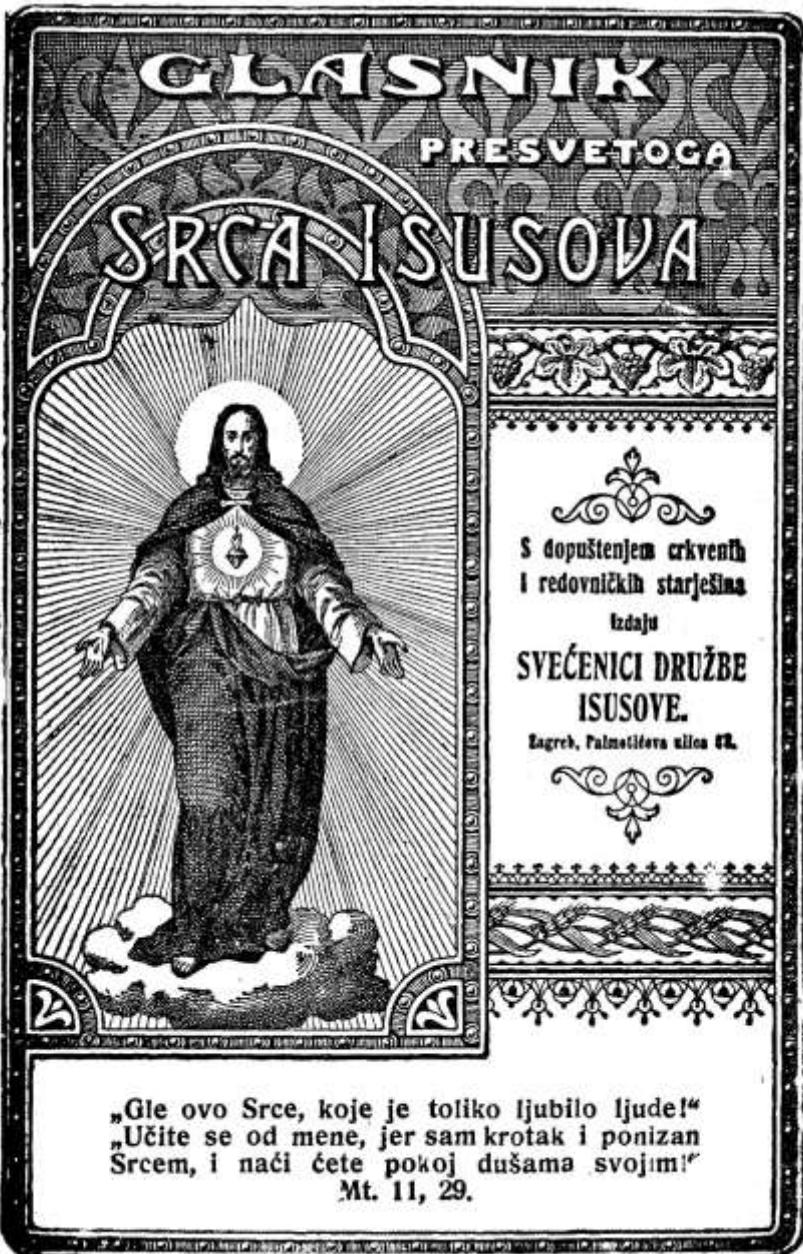
Za Novicijat Družbe Isusove: Djev. dr. S. I. u Trnju 150.

Za raširenje Glasnika: Babotok M. S. 4; Bakar T. M. 10; T. 10; Beograd Z. C. 50; Bošnjaci A. J. 12; Brod na S. O. K. 8; S. Stj. 14.50; Černik J. J. 42; Črikvenica B. I. 38; Duba P. M. 8; Dakovo D. M. B. 40; Dol. Humac J. R. 30; Feričanci G. M. 20; Gospići A. M. 24; Grabrovnica S. M. 40; Hrastilnica B. J. 50; Klakar Ž. U. 20; Komletinci N. F. 40; Kragujevac R. J. 20; Kraljevica N. N. 20; Kunišinci J. G. 28; Mahala dol. Ž. A. 10; Male Drage J. V. 20; Mlini Župe S. M. 10; Mohač K. S. 14.50; Moslavina Podr. A. D. 20; Nikinci R. N. 100; Nova Kapela V. D. 34.50; Osijek K. J. 20; Omiš B. M. 10; Podgajci K. J. 12; Požega J. P. 8; Privlaka L. B. 30; Prozor Č. M. 8; Pačišće N. N. 20; Rastovo M. St. 100; Reljevo Z. M. 14; Rokovci J. Š. 14; Senj O. M. 20; Sisak M. A. 50; Split B. A. 3; Šamac B. J. 8; Štip I. B. 40; Valpovo V. M. 20; I. A. 18; Varaždin B. M. 48; Virovitica P. M. 20; Vrućica M. A. 12; Zagreb B. J. 5; Dr. F. Z. 100.

Za kruh sv. Ante: Dol. Humac J. R. 10; Dol. Vakuf M. F. 20; Divoševci V. A. 46; Drenovac M. A. 100; Kunišinci G. A. 30; Maribor T. M. 100; Novomjesto S. T. 20; Podgrade F. M. 58; Šarampov K. T. 20; Sv. Ivan Zelina C. F. 40.

PORUKA UPRAVE GLASNIKA.

Mi nastojimo svim narudžbama savjesno udovoljiti, ali ne stoji samo do nas, da poslano doista i naručitelj primi. Već nam u mnogo slučajeva pošta vratila pošiljke, koje su naručitelji dan kasnije potraživali. Neka se dakle čestiti čitatelji Glasnika ne ljuče na nas, nego neka skupa s nama Boga mole za progonitelje naše na poštama; a svaki manjak neka nam mirno jave, da i mi sabravši gradu podnesemo prijavu.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovijen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društvima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplate »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1921. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; za Ameriku 24 kruna.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se:
Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zakvalnice i sví rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb.

Novi kalendar Srca Isusova i Marijina za god. 1922.

raspačava se već uz neznatnu cijenu od **16 kruna**
po komadu.

Za svakih rasprodanih 10 komada dobiva se jedanaesti na dar. To je za priznanje našim revnim povjerenicima; a većeg popusta ne možemo nikome — ni knjižarama dati. — Poštarina plaća se napose.

Za braću u Americi stoji s poštom zajedno **1 dolar**. Neka se to ne neće. U tom razmjeru sad računaju gotovo svi evropski listovi. Za knjigu od 160 stranica, sa preko 50 što većih što manjih slika i sa isto toliko krasnih poučnih i zabavnih članaka, vrijedno je dati zaslужbu od pol dana, da se njome duševno kriješi čitavu godinu dana.

Narudžbe prima jedino

UPRAVA »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«,
Zagreb I. Palmotićeva ulica 31.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Mjesta, odakle su zahvale stigle: Babotok, Brestovac, Čilipt, Dali, Dolac Pož., Demagović, Donji Linovac, Drvar, Dubrovnik, Dakovo, Grančari, Hlebine, Hrastilica, Kamenica, Karlovac (2), Klokočevik, Koprivnica, Ludbreg, Mahično, Novigrad Podr., Osijek, Petrovina, Praputnik, Slatina, Sv. Ivan Zelina, Taborsko, Tisovac, Veliškovići, Virovitica, Vinjci, Visoko, Voćin, Vojska, Zagreb (6).

Primljene milosti: Tijekom školske godine mnogo puta osjetio pomoć Bož. Srca i Bl. Djevice. — Sudbeni stol odbio, a banski stol ipak potvrdio kupoprodajni ugovor, kad se sirota utekla s obitelju Bož. Srcu. — Naglo prestala užasna glavebolja zarobljenika u Rusiji, kad je srdačno nazvao Presv. Srce Isusovo. — S teškog prekršaja oktrivljena majka skupa sa sinom vuglu pomoć Bož. Srca i uslijalo ju. — Naučila se štovati Presv. Srce kao djevojka pa joj to sad kao ženi dobro došlo u trim velikim potreblama. — U teškoj bolesti pomoglo kćerkī pa majka šalje 100 K da se širi slava Bož. Srca. — Dvoje djece oboljelo jedno za drugim na smrt, a majka ih zagovorila Presv. Srcu obecavši po 200 K dara i post na prvi petak i djeca ozdravila. — U smrtnoj opasnosti započeo devetnicu Bož. Srcu i minula je. — Ozlijedila bolesnu nogu, no pouzdanjem u nebeskog lječnika ozdravila. — Sin na umoru, a otac kraj njega zavapi pomoć Bož. Srca i odmah mu olakšalo i za 2 dana se digao. — Iza pouzdane molitve

Misije kod nevjernika.

Opća nakana za rujan, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Visoki, vitki zvonik crkve u Alaski u sjeverozapadnoj Americi završuje se velikim križem, koji se noću električno rasvijeti i vidi se preko 30 klm. naokolo. Ovo je svjetlo već mnogome zalutalo me putniku, tražitelju zlata, spasilo život. Eskimovci, stanari ledenog sjevera, zovu ga u svom slikovitom jeziku: »Bijelog muža zvijezda, koja zalutale spasava.«

O kad bi ovakove zvijezde sjale ne same, onamo u tamnu noć sjevernu nego i u ledenu svega nevjernstva. Pokazale bi zalutalo me tražitelju zlata, koji traži sreću u ispraznoj prolaznoj prašini, pravi put k jedinoj pravoj sreći — u katoličku Crkvu!

Mrak pokriva zemlju i tama narode.

Preko 900 milijuna ima nevjernika zasijanih na kugli zemaljskoj. A to znači: gotovo milijarda djece i odraslih, muževa, žena i staraca sjede jadni u smrtnoj sjeni zabluda. Ne znaju ni za pravog Boga, Oca nebeskog, nekmoli za Isusa dragog, a još manje za rimokatoličku Crkvu. Ne mole oni Očenaša, s njihovih usta ne romoni »Zdravo Marijo», ne pristupaju k stolu Gospodnjem, jer o svem tom ne znaju ništa. A pod ovim crnim mrtvačkim pokrovom neznanja istina Božjih, kakav li se život provodi!

Dijete je kod tih pogana bez ikakvih prava, prepusteno je na milost i nemilost bezdušnim roditeljima. Za bolesnika bez razlike dobe i spola Kitajci nemaju srca. Kamo bolest napose guba dode, tui prestaje svaki vez rodbinstva i prijateljstva. Ni rodaci ni znanci ne će da se pobrinu za bolnika. Odnesu ga — pa i sam starješina kuće mera van — na kakovo pusto mjesto i ostave njegovoj sudbini. A što sve moraju da podnesu siromašni Crnci u sjevernoj Africi, gdje okrutni trgovci s njima trguju kao s marvom na sajmu! Projnim žiteljima goleme Indije cilj je života, da se tobože rasplinu kao dim, izčeznu kao magla.

S visoke pećine ruši se u Japanu vodopad Kengo, kao miliarde bisera sjaju kapljice njegove. Okoš bujan zatravljuje oko i srce. Na dnu vodopada mladić razmrskanih udova. Japanski sveučilištarac bacio se s litice u dubinu. Na obližnjem čempresu na izglađenoj korici se ime i uzrok, zašto je učinio ovaj korak. »Ah, što je život! Život nema značenja!« U jednom jedincu mjesecu završi tude 180 mlađih života. Kad je ovako u prosvijetljenih Japanača, kako li je istom gusti mrak obavio i volju i srce i razum tolikih drugih nevjernika!

Dnevice ostavlja ovu zemlju i polazi u vječnost blizu 100.000 ljudi, a ed tog broja četiri petine bez sv. krsta. To je na godinu oko 30 milijuna nekrštenih pokojnika. Pa ipak: »Koji uvjeruje i pokršti se, spast će se, a koji ne uvjeruju, osudit će se«. (Mt. XVI. 16.) Katoliče! Uživajući velike blagodati sv. kat. vjere i Crkve, zar ti nije žao, da tolike ne stotine, ne hiljade, nego milijuni čame u debelem mraku bez Boga i prave vjere, dok tebi svijetli svrhunaravna

luč istine Božje i nauke Kristove? Čovjek plemenita srca, ako je u čem sretan, ne će li željeti, da i drugi budu sretni?

Bogoduhu prorak Izaija veli: »Mrak pokriva zemlju i tama narode« pa onda gledajući dalje u budućnost kliče:

Ali obasijat će te Gospod i proslavit će se u tebi.

Kada je Isus poslje Uskrsnuća bio s apostolima na gori u Galileji, reče im: »Dana mi je sva vlast na nebū i na zemljū. Idite dakle i naučavajte sve narode krsteći ih.« (Mt. XXVIII, 19. 20.) Pa ćet na dan uzašača na nebo, ponavlja isti nalog: »Idite po svem svijetu i propovijedajte evangelje svakomu stvorenu.« (Mk. XVI, 15.) I apostoli i učenici idu i njihovi naslijednici idu noseći među nevjernike luč istine i svijetlo vjere. »Idite i naučavajte, idite i propovijedajte«: ove riječi Isusove prenosile se kroz vijekove, jedno ih stoljeće predavači drugome, pa i danas još nijesu zamuknuli, još i danas imaju svoju potpunu vrijednost i značenje. Samo u prošlom vijeku osnovalo se 400 katoličkih biskupija, a pokrstilo 22,690.000 pogana. Koliko li će se u ovom stoljeću: stoji uz milost Božju u prvom redu do toga, kako se katolici zanimaju za misije među nevjernicima. Razgrijevajući se na suncu kršćanske prosvjete, crpajući u obilnoj mjeri iz nepresahnjiva vrtuka milosti Božjih, kako da svim srcem ne zaželimo, da svega toga što prije budu dionici svī, koji su sapeti ropskim lancima sotone. U samih 9 godina (1901.—1909.) pokrstilo se u Africi 400-tisuća pogana.

Misijska je misao, hvala Bogu, u prva dva desetgodišta svoga vijeka zahvatila jak i dubok korijen u Italiji, u Francuskoj, u Njemačkoj i u nekim američkim državama. Istina ovi olementi katolici ne kane poći među nevjernike, da ih obraćaju i krste, prenda mnogi i to učniše. Prije svjetskog rata bilo je 37.000 katoličkih misjonara (od toga 3000 svećenika Isusovaca), kojima nije zapreka ni nepregledno more ni neprohodne gore ni sva razlika podneblja, kad se radi o tom, da se proširi kraljevstvo Božje. Glavna je zadača onih kod kuće, da u što većoj mjeri pomažu m i l o d a r i m a, a još više vrućom molitvom mnogobrojne čete misjonara, koji već rade izravno među nevjernicima.

Misije trebaju kapelica, crkvi, škola; uzdržavanje i putovanje misjonara, podupiranje nevoljnih i siromašnih: sve je to skopčano s velikim novčanim izdacima. Usposjeh misija dobrim djelom stoji do novčanih sredstava. Vremeni uložak nosi ti, čitatelu, vječne kamate.

A koliko cijeni sam Spasitelj molitvu za raširenje sv. vjere, vidimo jasno, što iza riječi: »Žetva je velika, ali je malo poslenika« odmah dodaje: »Molite se dakle gospodaru od žetve, da izvede poslenike na žetvu svoju.« (Mt. IX, 32. 38.)

Što sam dosad učinio za misije među nevjernicima? što ću u napredak?

J. Predragović D. I.

Zdravo Križu!

Plovila je tiho mirno,
Lada jednog žiča:
Držeć varav ljesak mora
Srećom svoga bića.

Zvijezda vjere svijetila joj.
Al ne uvijek bistra;
Ljubav svjetu gojit htjela
Sa ljubavlju Krista ...

Motrili je svijet i pako —
Miso im je ista:
Slomit brod, što još bi mogu
Stić' u luku Krista.

I u času jednom samo
Podali si ruke ...
Tā u slozi zlodjelo će
Izvršit bez muke.

Podigne se vihor luti.
Uzbijesnilo more.
I ladici malu bacā
Bijesno dolje, gore.

O greben je grozni tresnu
Strašni mora vali;
Razbio se uz plač neba
Sreće brodić mali ...

Duša ipak sad ne klonu,
Sinu zvijezda vjere ...
Zna, da ljubav Isusova
Nikad nema mijere.

„Zdravo Križu — nado jedina! *

Jedin spas joj Križ sad osta,
Za nj' se ona hvata ...
Čvrsta, stalna jer joj vjera:
Spas joj — neba plata.

Danica.

Mjesečni sastanak revnitelja.

Pravila revnitelja i revniteljica Apostolstva molitve određuju im u točki 3. da prisustvuju sastancima, što se svaki mjesec drže. Da se ti sastanci održe sa što većom koristi, evo kratkog pregleda, kako se ondje obdržavaju, gdje Apostolstvo molitve bujno cvate.

1. Kratak zaziv Duha Svetoga i prikazna molitva Apostolstva sa zazivima »Presv. Srce Isusovo — smiluj nam se! — Slatko Srce Marijino — budi mi spas! — Sveti Josipe izglede i zaštitniče štovatelja Presv. Srca — moli za nas!

2. Kratko štivo od 5 časaka o Presv. Srcu; n. pr. iz Glasnika ili molitvenika »Srce Isusovo spas. naše« prvi dio, ili koje druge knjige.

3. Osvrnuti se treba na zaključke i odluke zadnjeg sastanka, te iz izjave samih revnitelja i revniteljica ustanoviti, u koliko su provedeni. Bez tog pregleda i nadzora ne će sastanci mnogo koristiti.

4. Izvjestiti treba svaki revnitelj o svom radu i potrebama, što se u njegovom djelokrugu opažaju. Naročito: primaju li članovi trećeg stupnja (djevojač. društva) sv. Pričest točno; koji ne dospiju, da li si nadu zanjenika; da li se koji član društva ne-promišljeno vladao; treba li više revnitelja i t. d.

5. Raspravljati se o kojem praktičnom predlogu; poglavito o tom, kako da se ostvari ono, što mjeseca nakana preporuča, ili kako da se barem štogod slična poduzme u župi.

Tom će prigodom svećenik, upravitelj društva, iznijeti svoje želje, da se ova ili ona mana — n. pr. psovka, klevetanje, nevaljanština djece i t. d. odstrani, te će se točno ustanoviti način, kako će revnitelji postupati, da se cilj zaista i postigne. Ovo je prava priroda, kad se može najbolje promaknuti pravi kršć. život i pretresti pitanja u tom pogledu: kako da se nevjencani parovi pozakone: raspuštena mladež uredi; zle novine, i knjige odstrane; česta sv. Pričest, napose velikom devenicicom unaprijedi; i t. d.

6. Upravitelj će govorom o Presv. Srcu — n. pr. prikazavši osjećaje i misli Spasiteljeve u kojoj zgodi njegova života, potaknuti revnitelje na ustrajnost. Kad ne bi moglo biti govora, dostajalo bi i kratko duhovno štivo.

7. Litanijsama Presv. Srca završi se sastanak.

Bude li se ovako svaki mjesec radio, brzo će župa osjetiti blagoslovni utjecaj Apostolstva. Pokazat će se, da je molitva ona duhovna gimnastika, koja čini čovjeka svježim i djelatnim za dobro svoje i bližnjega.

Na gornje bi točke trebala da pripaze u opće sva katolička vjerska društva. Katolička vjera nije stvar ni samoguma, ni samog srca, nego uma, srca i — djela zajedno.

J. V.

Svijeće.

Kad sam jednom na sajmu kupovao sapun, vidim eno onđe pun stol svijeća.

»Pošto svijeće?« pitam.

»Dvanaest kruna komad«, glasi odgovor. Malo te mi nije kap pala.

»Kako će ja«, rečem, »iz moje mirovine, koja je doduše pristojna, ali je odmjerena ne za ova pasja, nego za ona naša lijepa stara vremena, za kojima svi uzdišemo, — kako će za 12 kruna kupiti jednu svijeću, koja je stajala deset novčića!«

»Gospodine, danas vam je tako«, reče onaj, koji je svijeće prodavao. »Onda je stajala svijeća deset novčića, a danas dvanaest kruna. Tko ne može kupiti, ne će imati svijetla, a tko ne ima svijetla, živjet će u tmici. Dosta ljudi živi danas u tmici, bez svijetla!«

Zapanji me ovaj odgovor. Koja istina, koja strahovita istina, Bože

moj! »Dosta« ljudi, a ja bih naglasio »mnogo« ljudi živi danas bez svijetla, u tminu.

A kako to?

Evo: Svaki čovjek, pamtim, svaki čovjek ima dvostruke oči, oči tjelesne, oči duševne. Pamti, i duša ima oči. Tjelesnim očima gledaš stvari i predmete tjelesne. Ja gledam sad na, dok pišem, ovaj papir, ovo pero, tintarnicu, stol i tako dalje. Oči svoje čuvamo više, nego išto drugo. Sačuvao nas Bog sljepote! A pazimo li na naše duševne oči? Malo, mnogoput pre malo. Da je u našoj duši malko više svijetla, da je u njoj one božje »elektrike«, ne bismo išli pokraj crkve, a da se ne svrnenemo unutra i da ne pozdravimo Onoga, koga bismo »vidjeli« u presvetom oltarskom Sakramantu. Da je u našoj duši malko više svijetla i da su naše duševne oči zdrave, a ne krmežljive, kako jesu, vidjeli bismo, što je sv. misa, sv. ispunjaj, molitva. Kako tjelesnim očima vidimo tijelo, vidjeli bismo onim drugim očima i dušu, vidjeli bismo, kakova je.

I za ovo svijetlo ne trebamo dati dvanaest kruna; besplatno ga dobijemo. Okrenimo dakle »šalter« na desno, zasjat će elektrika u našoj duši.

M. Rihtarić.

Srce Isusovo — more dobrote.

M. K. D. I.

More je duboko.

Srednja je dubina mora 3800 metara. Tihi ocean dubok je i do 9000 metara. Kad bi se cijelo kopno snijelo u more, bio bi još cijemaljski krug pokriven morem. Obični su valovi morski, što ih bura uskoleba na otvorenom oceanu, visoki 5 do 7 metara, a dugi 70 do 140 metara. Tako nam kazuju stručnjaci.

Što sve krije u sebi to duboko i široko more, to znade sam Bog? Prirodoslovci jedva mogu da nabroje sve vrste riba, biljna, dragog kamena, školjka, soli, što more proizvodi. Nosi na svojim ledima tisuće i tisuće malih i ogromnih brodova. Mogli bi se ukrcati u njih cijeli narod.

Krasna je to slika Srca Isusova! Samo što ovo ne može nitko izmjeriti. Samo je Bogu poznato to »bezdro sviju kreposti«. A o blagu, što sadržava, veli sv. Crkva, da je »neispitljivo«. Svakoga zove Isus k себi: »Hodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti.« (Mat. 11, 28.)

Milosrdju njegova Presv. Srca imamo zahvaliti, što još živimo. »Milost je Gospodinova, što ne izgibosmo.« (Plač Jer. 3, 22.) Kad se je sv. Margareta žalostila i smalaksala zbog svojih pogrešaka, što ih je učinila, pokaže joj Isus golemi žar ljubavi svoga Presv. Srca i reče joj, da sve svoje grjehe i pomanjkanja baci u nj, te će ih u tili čas nestati, poput varnice ognja, kad padne u more. Recimo zato u svim svojim napastima i potrebanima: »Presv. Srce Isusovo, u tebe se ušam!« (300 dana oprosta svakiput.)

U more se baca

sve, što je nečisto, da raspere i raskuži solju i gorkošću svojom. Tako je i Isus naredio neizmernom milosrdnošću svojom sakramenat pokore, ■ koji da istovarimo sve nečistoće i grozote svojih grjeha. Pravo je more

od nečistoće i grdobe, što svi narodi istovarivaju u taj sakramenat dan na dan kroz sve vijekove. A ljubav i zasluge Srca Isusova ih ispere, raskuži i uništi, kao da ih nije ni bilo. »Ako grijesi vaši budu kao skrlet, postat će bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postat će bijeli kao vuna.« (Isai. 1, 18.)

Unatoč sviju nečistoća, što se nepreštanom izlijevaju u more, ostaje more čisto i prozirno; tako i Presv. Srce ne mijenja svoje blagosti, dobrote i milosrda unatoč sviju naših uvreda i opačina, kolima ga dan na dan vrljedamo. »Blag je Gospodin prema svima i milosrda njegova nadilaze sva djela njegova.« (Ps. 144, 9.) A Isus nas uvjerava, da se i veseli našemu obraćenju sa svim andelima svojim.

More ima malih i velikih riba.

Tako ima Isus manjih i većih pravednika. On sam je kralj sviju pravednika. Srce je njegovo »kralj i središte sviju srdaca«. Kao što more rada i odgaja male i velike ribe; tako je i još puno većma »Srce Isusovo izvor života i svetosti«. U najvećoj je mjeri primila u se iz toga vrela života i svetosti Isusova preslavna Majka i njegov Othranitelj sv. Josip. Ali i svi mi »primimo iz punine toga Presv. Srca«.

Kako morske ribe samo dotele živu, rastu i razvijaju se, dokle ostaju u moru; tako i pravednici samo dotele ostaju i napreduju u pravednosti, dokle ostaju na životu trsu, Isusu.

Zato nas potiče Isus po svojoj svetoj službenici, sv. Margareti, da se što uže sjedinimo s njegovim Srcem: »Gledajte, govori sv. Margaret, da uredite život svoj po primjeru najljubežnjivjega Srca Isusova, sjednjajući se u svetu s nakanama njegovim. Prikažite njegovu čistoću, da biste tako nadoknadili ono, što je u vas nečisto. Kad se molite, sjedinite molitvu svoju sa njegovom molitvom u presv. Sakramentu. Kad ste kod sv. mise, udružite se s nakanama Spasiteljevim, koji se tada Ocu Žrtvuje, i ljubite Boga ljubavlju ovoga Božanskog Srca; radite, Žrtvujte i živite sasvim sjedinjeni s njime.«

U more se vraćaju

sve rijeke, tako i svi pravednici k Isusu. Rijeke, pošto su se povratile u more, tako se sjedine s morem, da ih više razlučiti ne možemo. Tako će i pravednici, kad uđu u kraljevstvo Kristovo, postati s Isusom kanoti jedno. Tom radom potiče sv. Ivan, apostol sve kršćane na pravednost. »Ljubazni, govori sv. Ivan, sad smo djeca Božja, i još se ne pokaza što ćemo biti; nego znamo, da kad se pokaže, bit ćemo kao i on, jer ćemo ga vidjeti kao što jest.« (I. Iv. 3, 2.) Sv. Petar apostol nas uči, da po milosti posvećujućoj postajemo već ovdje na zemlji »dionici Božje naravi« (2. Petr. 1, 4.), a u kraljevstvu Božjem ćemo sasvim zaroniti u Boga, kao riba u more. Sv. Dionizij veli »da će nam Bog po »svjetlosti slaveći tako raširiti spesobnost našega razuma, da će biti kadar gledati samoga Boga; pretvorit će nam razum kanoti u samoga Boga«. Zato govori Prorok o pravednicima Božjim: »Opit će se od izobilja doma tvojega, i iz potoka naskoši tvoje napajat ćeš ih.« (Ps. 35, 3.) —

More nude svoja leda.

da te nosi daleko u drugi dio svijeta. I Isus nas zove sve, da podemo za njim u kraljevstvo njegovo. »U kući Oca mojega, govori Isus, mnogi su stanovi... idem, da vam pripravim mjesto. I kad otidem i

pripravim vam mjesto, opet će doći i uzet će vas k sebi, da i vi budete, gdje sam ja*. (Iv. 14, 2, 3.) Znamo, da je Isus sve zato činio, trpio i umro da nam steče kraljevstvo nebesko. Zato je očitovao i svoje Presv. Srce po sv. Margareti cijelom svijetu. »Naš mili Spasitelj, piše sv. Margaret, objavio mi je, da je velika želja njegova, eda bi ga svi ljudi potpuno ljubili, njega potakla, da im objavi Srce svoje... Da napokon ovom pobožnošću posljedni put kuša ljubav njegova, ne bi li predobila kršćane ovih zadnjih vijekova, predstavivši im predmet i sredstvo tako zgodno, di ih ljubazno potakne na ljubav, i to na ljubav pravu*. Zato je i Crkvu osnovao; zato joj je dao trostruku vlast, da vodi ljudе u kraljevstvo Božje.

More će se podići

pred zadnjim sudom na obranu veličanstva Božjega protiv griešnoga roda ljudskoga, kako nas uči sv. Evanelje: »I bit će znaci na suncu i na mjesecu i na zvijezdama, i na zemlji tjeskoba među narodima p o r a d silovite huke mora i valova; i ljudi će pogibati od straha i čekanja, što će doći na svu zemlju*. (Luk. 21, 25, 26.)

Takav i još veći strah će spopasti bezbožnike na zadnjem sudu, kad budu ugledali rane i probodeno Srce, što je Isus za njih pretrpio, a oni sve to prezrešće. To nam opisuje sv. Ivan, kad govori: »Eno, ide s oblacima i ugledat će ga svako oko, i koji ga probodoše; i zaplakat će za njim sva koljena zemaljska*. (Otkri. 1, 7.) I pravednici će zaplakati, ali ne od očajanja, nego od radosti, što su Srce Onoga ljubili, štovali i nasiđovali, koji će ih evo sada suditi. »O kako je slatko umrijeti, govori sv. Margaret, pošto smo vazda gojili pobožnost napram Srcu Onoga, koji će nas suditi*.

Pouzdanje.

Pod križem kad ti srce plače,
Privini još se k njemu jače,
Svoj teški križ poljubi tada
I trpi s Kristom na njem rada.
I kako gorak trh mu bio,
Od njeg se ne daj za svijet cio.
Nad Golgotom još nebo stoji
I u njem Višnji suze broji.
I uzahe sve tvoje znade,
I muke, stiske, boli, jade.
A okom blagim tebe prati,
Za vječnost sva ti djela zlati.
I Srcem Božjim radost plije —
A hvalospjev se rajem vije.
Što spas je svet u križu svetom.

Kad duša pjeva.

Andelići kô da biser trune,
Kiša zlatna ko da rajem sipi.
Divan spektar ko da sunce slaže,
Kao miris s divnih rajskeh dola,
I kô šapat cvijeća ranom zorom.
Kao ljubav žarkih zraka sunca,
Krvna rumen zapadnoga svoda,
Kao tuga tamnih sjena noći —
Tako nježno,
Tako blago,
Slatko, milo i ugodno
U duši je,
Kad se u njoj pjesma буди,
Kada drhtne pjesme žica
Pa ko nježna golubica
Prvi put iz srca prhne... .

S. Pija.

Tri dana u „Mariji Zvijezdi“.

Prošle godine išao sam po poslu u Banja-Luku i tom zgodom odlučih, da posjetim Marija-Zvijezdu, taj glasoviti samostan Trapista, o kom se tollko toga pripovijeda. Obavivši svoj posao uputih se popodne dne 7. prosinca prema samostanu. Marija Zvijezda je od grada udaljena oko 5 kilometara.

Već iz daleka sam opazio na podnožju brijege mnoštvo zgrada, kao kakvu malu tvrdavu, opkoljenu visokim zidom; odmah sam znao, da će to biti samostan. Prešavši preko krasnog željeznog mosta ispod kojega teče šumeći Vrhas, dospijem do samostanskih vrata. Pozvonim, i za čas mi se ukaze prijazno i veselo lice brata vratara, koji me pozdravi i zapita, što želim. Ja mu odvratim, da sam došao, da kao stranac pogledam malo samostan.

On me odvede u čekaonicu, te pozove brata gosto-primaoca. I ovaj me jako ljubezno dočeka, te zapita, da li se mislim ondje dulje zadržati. Ja mu odgovorim, da će mi biti milo, ako bi mogao biti primljen za 1—2 dana, da se malo upoznam i vidim, kako trapisti živu.

Brat me za čas ostavi sama i u brzo se povrati, te me pozove da idem s njime Prečasnom ocu Opatu.

Već na prvi pogled učinio je novi poglavac samostana na mene ugodan utisak. Prečasnji opat Dom. Bonaventura Diamant mlad je vrlo simpatičan gospodin. Govori između ostalih evropskih jezika dobro i hrvatski. Odmah mi je ponudio svoje gostoprimgstvo i uz to je rekao, da mu je baš draga, da se Hrvati počinju zanimati za trapiste. Neka samo sve dobro pogledam, pa će se možda uvjerite, da nije sve tako strašno, kako se to o trapistima pripovijeda.

Nakon kratkog razgovora odvede me brat gosto-primac u gostinjsku sobu. Poslije večere, koja mi je izvanredno u tek išla, zamolim brata, da me u jutro probudi, kad budu redovnici išli na molitvu; jer sutra je veliki blagdan »Bezgriješno Začeće Majke Božje«, te bих rado video kakve obrede trapisti imaju. Brat mi se nasmije, te odgovori: »Vi ćete se već sam probuditi, jer zvono nije daleko od Vaše sobe, a vrata preko hodnika vode baš u kor, te odanle možete sve vidjeti. Laku noć!«

Za kratko vrijeme podem na počinak. Najednom začujem zvono, trgnem se, pogledam na sat, — 2 sata. Brzo se obućem i udem na suprotna vrata od moje sobe u kor. U crkvi još nije nikoga bilo; samo vječno svijetlo po crkvi. Najednoć se vrata otvore i ja opazim kako u onom sumraku lagano ulaze trapisti.

Čudno me je čuvenstvo obuzelo. Noć, crkva, sumračje i one bijele dostojaštvene spodobe, kako u crkvu ulaze.

Učinilo mi se, kao da se nalazim u carstvu duhova. Svaki redovnik je obućen u dugu bijelu odjeću, sa širokim rukavima, koji skoro do zemlje dosisu. Ulazi tilio, dostojaštveno, pred velikim oltarom duboko se naklanja i ide dalje na svoje mjesto.

Najednoć plane sva crkva u jednom svijetu i ja začujem milozvučno, divno, upravo andeosko pjevanje Božanskog oficijuma. Ja sam pa na koljena i prenio se duhom daleko od ove suzne doline. Još nikada nisam u crkvi čuo, tako krasno i pobožno pjevati. Tu se baš opazilo, da svakome od njih pjesma iz dna srca ide. Nikada se nisam tako pobožno molio kao tu noć. Najednoć se elektrika utrne i oni, kako su tiho i dostojaštveno u crkvu došli, tako su iz nje i izšli. I ja se povratim u svoju sobu. Pogledam na sat: 4 sata i četvrt. Zar je to moguće? Ja, da sam bio dva sata i četvrt u crkvi i još cijelo vrijeme

klečao: ja, koji prije nisam mogao niti četvrt sata klečati? Ta to je meni prošlo kao da je trajalo deset minuta!

I tu se i nebotice sjetih jedne krasne legende, koju sam nedavno čitao. U Španjolskoj je živio pobožni cistercitski opat Ero. Jednoga dana po šumi šetajući i razmišljavač o nebeskim stvarima, pomisli, da li u nebu bude kad god dosadno, kao na ovoj zemlji? Najednoć doleti neka ptica, te počne oko nlega pjevat. Pjevala je tako krasno, da je on odlučio jedno četvrt sata, da ju sjedeći sluša. Kad se nakon tog svog četvrt sata povratio u samostan, nade tamo sve drukčije, nego što je ostavio. Sasvim druge i nepoznate ljudi i sve inač uređeno.

Nitko njega nije poznavao. Napokon reče redovnicima, da je on Ero, opat toga samostana, a oni će mu odgovoriti: »Čitali smo u kućnoj povijesti, da je Ero bio opat samostana god. 1162., a sada je 1367. god. Dakle ono četvrt sata, što je slušao pjevanje rajske ptice, trajala su preko 200 godina! Tako se i meni učini ovo pobožno pjevanje, da je trajalo 10 časova, a kad tamo, trajalo je preko 2 sata. Još pomislih i to, kako tek mora da je nebesko pjevanje, kad zemaljsko može čovjeka toliko da zanese.

Onaj cijeli dan sprovedoh većinom u crkvi, uživajući neprestano u onim krasnim ceremonijama. Misu je služio prečasnji Opat u biskupskom ornatu sa mnogobrojnom asistencijom. Divota je bilo pogledati, kako ga dvore kod službe Božje, svi u bijelo obućeni, te kako odijelom, tako i vanjskim držanjem slični Andellima.

Pri objedu ugodno se zabavljah sa prečasnim ocem opatom, te se uvjerih o njegovoj dubokoj inteligenciji, ne samo u bogoslovnim znanostima, nego i u svem drugom. Premda on to u svojoj poniznosti prikriva, ali ipak izbjiga van.

Nakon vrlo ugodno sprovedenog dana, podoh na počinak, sretan i zadovoljan, sa nekim ugodnim nutarnjim čuvtvom, kao još nikada.

*

Sutra dan ujutru prisustvovao sam dječjoj sv. misi. Vrlo je dirljiv pogled na one mališe, kako sklopljenim ručicama pohožno slušaju sv. misu. Skoro svi primaju svaki dan sv. pričest, nakon koje se dnevice posvećuju Presv. Srcu Isusovu. Sva su djeца lijepo i toplo odjevena i obuvena, da bi se mnogo i gradsko dijete moglo postidjeti sa svojim odijelom pred njima. I tu se vidi velika ljubav i briga časnih otaca sa ovu siromašnu i zapuštenu djecu.

Nakon zajutraka pokuća na moja vrata i unide vrlo ljubezni i razgovoljivi starčić o. Anselm, Hrvat iz Istre, te mi se ponudi, da će me po nalogu Preč. Opata provesti po samostanu i drugim zdanjima, te biti moj mentor.

Podošmo dakle najprije u crkvu. Poklonivši se Spasitelju, počesno razgledavati crkvu. Ona je dosta velika: prema njihovim pravilima razdijeljena u tri dijela: prvi je, presbiterij — svetište — u kojem se nalazi jednostavan, ali ukusan drveni oltar i nad oltarom kip Majke Božje: »Marija Zvijezda«, kojoj je crkva posvećena. U opće sve crkve trapista posvećene su Majci Božjoj. Drugi dio, je kor za redovnike; — sa svake strane po dvije velike klupe sa sjedallima, krasno načinjene s hrastova drva. Ovdje redovnici obavljaju svoje molitve. U sredini je oza kora divan, veliki harmonij, koji prati pjevanje.

U trećem dijelu je kor za braću konverse, tri hrastove klupe sa svake strane, a u svakom ugлу po jedan oltar: Majke Božje i sv. Josipa.

Na oltaru Majke Božje čita se svaki dan sv. misa za sve žive članove obitelji i njihovu rodbinu. Ovoj misi moraju prisutvovati braća konversi i kod ove mise se pričešćuju.

Kod oltara sv. Josipa čita se svaki dan sv. misa za sve mrtve članove obitelji i njihovu rodbinu. Iza ovoga kora ima još jedan dio pregraden rešetkom, za svjetovnjake, njihove skućane i druge, kojima je pristup svake nedelje i blagdana u crkvu dozvoljen.

Crkva je u divnom redu, ni mrve prašine nema. Pod je od parketa i tako usjajen, da bi se na njem ogledati moglo. Svaki dan se crkva jedamput, a po potrebi i dvaput očisti i oprasi.

Okolo svetišta (izvana) sagraden je kao hodnik, zvan »Aula Dei«, u kojem se u okrugu, okolo sakristije, nalaze oltari. Tu je oltar sa krasnim kipom Presv. Sreca, Majke Božje Lurdske, sv. Antuna, sv. Benedikta, Bernarda itd. Svi od drva, jednostavni, ali ukusni i u najvećoj čistoći. Kad smo odavle izišli, zapitam oca Anselma, da li oni mnogo mole; a on mi odgovori: »Kako sje vidiš, redovnici počinju svoj brevijar moliti u 2 sata ujutru, pa mole do četiri; zatim svećenici idu čitati svoje misa, a drugi se bave u to vrijeme učenjem ili pohožnim čitanjem. U pola šest, opet se molii brevijar (Prvi čas) do 20 minuta, nakon toga Opat u kapitulu tumači sv. pravila — zatim se ide na zajutrak i u pola osam opet se molii (Treći čas), onda slijedi svećana misa, poslije ove Šesti čas, i tada se ide na posao. U četvrti na dvanaste molii se Deveti čas, poslije kojega se ide na objed; tada objeda se u ljetno doba malo otpočne i u pola dva opet ide na posao. Oko pet sati se pleva večernja, zatim kratko razmatranje i večera. Poslije večere, mali odmor, večernje čitanje, zaključna molitva i počinak.

A kako braća konversi? zapitam ja. »Oni mole s nama od 2—3 sata; zatim od 4—5 sati prisustvuju sv. misi, uzmu zajutrak i idu na posao. Poslije objeda opet malo mole, a na večer prisutvjuju zajedničkom čitanju i molitvama. A i preko dana za vrijeme posla mole male časove Majke Božje. Dakako, da se nedjeljom i blagdanom više u crkvi bave. »Pa to nije baš tako preveć moltenja?« reči ču ja. Dakako, da nije, jer naše je pravilo: česte i kratke molitve, razmatranja i posao. »Ora et labora«, moli se i radi i usavršuj se u krjepostima.

Zatim se uputisemo u Kapitulum. To je velika soba sa dva reda sjedala sa svake strane, a u pročeliu je uzvišeno sjedalo za Opata. Ovdje se redovnici sastaju svaki dan na tumačenje sv. reguli, ovdje se obavljaju večernja čitanja, a nedjeljom i blagdanom propovijedl.

Zatim podosmo u kapitol za svećenike, gdje se oni preko dana zabavljaju duhovnim čitanjem i učenjem. Izašav odavle, dodemo u hodnik. On je u kvadrat. U njemu se obavljaju procesije svakog blagdana Majke Božje, ovdje se nalazi na dvoje strane krasan »Križni put«, a na trećoj i četvrtoj strani razne pobožne slike i kipovi.

U kvadratu je cvjetnjak, divno uređen, a u sredini lijevi kip sv. Bernarda, utemeljitelja reda.

Razgledajući slike po hodniku opazim jednu malenu sliku, nekog brata-konversa, te zapitam: tko je taj? a O. Anselmo mi odgovori: »To je brat Eberhard, nazvan šutljivi. Zašto šutljivi? I on mi počne pripovijedati: »Ovaj brat je osobito strogo šutnju obdržavao. Jednoči dana je on čuvao stado, a putem su prolazila dva jahača i jedan će drugome »či: Kladimo se, da onaj traptista ne će ni za koji novac progovoriti. Kladimo se — odgovori drugi, te sjašlo s konja zapita brata za put i oval mu odgovori, jer po pravilima, to smije govoriti. Na to ga onaj počne koješta drugo ispitivati, ali odgovorn nije dobio. To je onoga toliko razljutilo, da ga je pljusnuo po desnom obrazu, a brat mu sasvim bladnokrvno okrene i lijevi obraz. Na što taj još jače plane, te pode, da se popne na konja, pošto mu je to, onako uzrujanom teško bilo, pristupi brat

Eberhard, te mu pridrži uzde i sedlo, da se uzmogne popeti. Toliko savršena krepstvo ovoga je gospodina u takoj mjeri ganula, da je od ganuća zaplakao i zamolio brata za oproštenje. Drugi dan je taj isti gospodin pokucao na samostanska vrata i samostan je imao jednog novaka više.

»Pa zar vam nije tako teško uviđek šutjeti?« zapitam ja. »A zašto bi bilo teško? Pa napokon mi smijemo razgovarati sa svojim poglavarima, a gdjekad dobijemo dozvolu, da možemo i sa strancem razgovarati, kao na pr. ja sada s Vama.«

Dalje, — mi imamo posebne znakove, koji nadomeštuju govor. Te znake svaki broj nauči, te se jedan s drugim možemo sporazumiti u onom, što nam je najnužnije. A napokon, što čovjek ima od mnogoga govora? Znate kako narod kaže: »Nema razgovora, bez ogovora.« Gdje se mnogo govori, grleći se i laže. Zar se niste i Vi sami mnogo puta pokajali radi svoga jezika? I ja mu moradoh priznati, da ima pravo.

„Marija Zvijezda“ — samostan Trapista kraj Banja-Luke.

Podemo u refektoriju. Ogoroma prostorija, svuda oko stolovi, na svakom stolu stoji u ubrusu umotan pribor za jelo, vrč za vodu, za pivo ili vino; što tko hoće, ali ne, koliko hoće, nego pol litre piva ili četvrt litre vina. Čistoća je unutri besprikorna. U sredini je načinjeno kao propovijed-onica, gdje se za vrijeme jela čita. Čuo sam da nikada ne jedete mesa, niti masti. Zar Vam to nije teško?« zapitam ja. »Kako teško? zar je u mesu sva naslada? Ne ćete naći trapistu holesnog na želuci, a Vi vani uviđek se tužite na želudac, svaki deseti od njega boluje, trebate Rogatac i Karlove Vari, a mi za to ni ne znamo. Ne znamo ni za kakve operacije čirova u želuci, a po bolnicama vani svakog se tjedna takove operacije čime. Zašto trapisti i živu tako, 70, 80—90

godina? Tome mnogo hrana doprinosi. Mi jedemo mjesto mesa razna variva, mlijeko, sir, tjesteninu, sve priredeno sa uljem ili sa maslaczem; što je po liječničkom uvjerenju zdravije od mesa: Ja sam na pr. bio bolestan i imao dozvolu, da jedem meso, pa nisam htio.

Odavde podemo u kuhinju. I ovdje red i čistoća.

Za objed se kuhalja juha sa grisom, riža sa krompirom, maslaczem začinjena, a na stolu u reflektoriju već je bilo priredeno za svakoga po tri jabuke i bijelogra kruha koliko, koji hoće. Tada pomislih: — »Ah koliki i koliki i visoki činovnici bili bi danas zavidni trapistima za ovaj objed!«

Odavde krenemo kroz hodnik u sirotnicu. Krasna je to nova zgrada za koje 200 djece. Zapitam koliko ima djece, a o. Anselmo mi odgovori, da sada ima u sva četiri razreda 130. Sirotnica je osnovana još god. 1878. Svaki je razred za sebe, a obuku drže trapisti, sada ima i jedan vanjski učitelj, kojega oni plaćaju. Kad djeca svrše školu, idu većinom kod njih u koji zanat i prelaze u »Naučnički dom«; a osobito talentirani daci, šalju se na njihov trošak u Travnik u gimnaziju, gdje se pripravljaju za svećenički stalež.

Takovih svećenika ima dosta u Banjalučkoj i Vrhbosanskoj nadbiskupiji, koji se izučili na trošak trapista. Na sirotnicu i naučnički dom, reče mi on, potroši se sada godišnje oko 800.000 kruna. Ta su siromašna djeca većinom iz Bosne. Koliko i koliko su na taj način trapisti suza otrli. Koliko i koliko njih za ljudi napravili u ovo 52 godine što su u Bosni! Zašto se može još veće dobročinstvo od koga očekivati?

I još se nađe ljudi, kojima su ovi dobri i požrtvovni redovnici na putu! Zapitavši kako djeca napreduju, dobijem odgovor, da polučuju izvrstan uspjeh. A kako i ne bi, kad su kod tako dobrih i revnih učitelja i uvijek pod nadzorom!

Isirotrice podemo u prvi sprat samostanske zgrade. »Sad ćemo, da pregledamo spavaonice«, reče o. Anselmo. No, to sam željno očekivao! Pater otvoriti vrata i ja se nađem u velikoj kao snileg bijelo okrećenoj sobi, u kojoj su pregradene male ćelije za spavanje. S velikom znatiželjnošću zavirih u jednu ćeliju, ali se sav razočaran povučem natrag. O. Anselmo se ispod brka nasmilješi (on naime nosi bradu i brkove, jer svećenicima je od volje ili brijati se ili puštiti bradu) te mi reče: »No jeste li vidjeli mrtvački sanduk i kamen pod glavom?« »Ja sam držao, da će to vidjeti, jer sam tako čuo govoriti, da trapisti u škrinji spavaju«, odvratio je. Da i tako se pripovijeda, ali kako vidi. To nije istina; eto u svakoj je ćeliji slaminjača na daskama, pokrivena bijelom ponjavom, jastuk pod glavom i 2—3 vunena pokrivača, već prema potrebi: unutri je još drveni križ i sv. slika i škropiomica. U svakoj sobi ima 20—30 takovih ćelija. U spavaonici za starije ljudi u zimi se loži.

Pa možete li spavati, niže li vam teško tako rano ustajati? zapitam.

O i te kako se ovdje slatko spava! Kad u 7 sati legnem u postelju, obično uzmem krunicu u ruku, te počnem moliti i u 2 sata, kad se probudim, niti preokrenuo se nisam, a prsti mi drže treću Zdravu Mariju od krunice. Dakle ni tri Zdrave Marije ne izmolinim i već zaspim.

Što se tiči ustajanja, ni to nije teško, jer mi smo ispavani. Zar nije dosta 7 sati spavanja? Ta i liječnički je dokazano, da odraslomu čovjeku niže potrebno više od 7 sati spavanja, i da je san prije pol noći, najzdraviji, koji okrepljuje čovjeka. A zar Vi više spavate? Vi se legnete u 10 ili 11 sati, a dižete se u 6 ili 7. Zar to nije isto? A koliko puta legnete tek poslije pol noći? Zar, da Vi bolje i više od nas spavate? Ne bih rekao, jer mi imamo uvijek svoje jednak i redovito spavanje. I tu sam mu morao priznati, da ima pravo.

Pregledavši spavaonice, pokaže mi odio, gdje se mladići njihovi pripravljaju za redovnički stalež? Tu su mladići, koji se nose isto onako bijelo kao i redovnici. Oni uče gimnazijalne nauke i filozofiju; nakon svršenih nauka prelaze u novicijat, te nakon obavljenog novicijata uče bogosloviju. Ovi mladići zovu se »Oblati« (»Prikazani«) oni smiju govoriti, jedu meso i mogu se slobodno šetati sa svojim nadzirateljem. Samo nedjeljom i blagdanom dolaze na zajedničke molitve.

Odavle se uputismo u bolnicu. To je posebna zgrada, ali hodnikom spomena sa samostanom. Ovdje ima svaki bolesnik svoju sobu, lijep krevet i sve udobnosti. Ako je potrebno on smije jesti meso i mast. Liječnik dolazi svake sedmice dvaputa.

Bolničar ga više puta na dan posjećuje. U bolesti uopće tako ga se dvori, da si bolje poželjeti ne može. Amo je i kapela, u kojoj se čita svaki dan više sv. misa. Kapela je zimi naložena; bolesnika, koji ne može hodati odnesu do kapelice, da prisustvuje sv. misi. Kad je neko teško bolestan, ima svećenika dan i noć uza se, tako, da je upravo nemoguće, da tko umre bez sv. sakramenta i u nemilosti Božjoj. U bolnici je vlastita apoteka, iz koje i mnogi siromasi iz okolice dobivaju lijekove badava.

Iz bolnice podemo u vrt. Vrt je krasan, samo je sada pust, lišće je opalo, a u gredicama nema sada cvijeća; tek se još zelene jele, borovi i bršljan.

Na sredini vrta, kraj ograde načinjen je od velikog kamenja čitav briješ, a u sredini špilja sa krasnim kipom »Majke Božje Lurdske« u naravnoj veličini. Okolo kipa su same električne žarulje, koje se o njenim blagdanima zapale. Cijeli taj briješ sa špiljom obrastao je bršljanom, da je krasota pogledati.

(Svršit će se).

Zahvalnice.

Zidarski majstor.

Slavonija. Već je tome skoro 20 g. kad sam se pripravljao za svoj stručni ispit pred županijskim tehničkim uredom. Predavši radnju mislio sam, da će se koja tri mjeseca lijepo moći pripraviti za usmeni ispit. Ali da! Jedva otvorim knjigu, a sam mi na oči. Tako po danu, tako u večer; pa ni budajući nijesam pamti, što sam čitao. K tome dode poziv nenadano, da se već 10 dana iza predane radnje stavim pred povjerenstvo!

Što će sada? Sletih se Presv. Srca, koje sam onda rado štovao i preporučili mi se obećavši zahvalnicu, ako sretno svršim. Znao sam da Bog ne stiti lijenos i naznanje, ali sam imao dobru volju da sam naknadim ono, što mi za onda još manjkalo.

I moju dobru volju Bog pogledao pa ja jedini prošao na ispit, dok su moji drugovi pali, koji na 6, koji na 12 mjeseci. No onda sam zaboravio

svoje obećanje. »Bog se neda varati — veli riječ i na meni se ispunja. Sad sam zapao u jednu veliku nevolju, za koju mislim, da sam si ju svojom nezahvalnošću zaslужio. Hitim dakle, da se barem sada obećanju odužim, a da Gospodin Bog odvrati od mene zlo.

Dloba i drugo.

Slavonija. Imali smo jedno dijubo. Naš zahtjev bio je pravedan. Kako pak svukuda gledamo, ne pobjeđuje uvijek pravica. Zato se i ja s mojom obitelji pobojah da stvar ne će pravednim putem poći. Ja i moji sin stavismo sve pod okrilje Bož. Srca i prečistog Srca Marijina obećavši, da ćemo dati prikazati dvije pjevanje sv. Mise i moliti dvije devetnice ja, a moj sin trt.

Protivnici su naši stvar mortali na sve strane i zategnuli 2 godine i 8 mjeseci. Naše pouzdanje nije malaksalo, a i pomoć Isusova nije uzman-

Kala. Pravednost je ipak pobjedila i mi dobilli svoje.

Božanski zaštitnik naše obitelji pomogao nam je i u bolesti, kad sam ja imala tifus, a tata upalu pluća. I u tim velikim pogibljačima imamo zahvaliti samo njegevoj izvanrednoj milosti, da smo ostali živi. M. S.

Članica djevojačkog društva.

Hrvatska. Za ratnih godina bili su u velikom siromaštvu. Ono što me tješilo i podrilo, bila je pobožnost Presv. Srcu. Do zabava i užitaka nije sam u svem siromaštvu mogla, a nije mi ni stalo, jer mi je čisto srce i mirna savjest najveća radost. U tom me pak podržaje naše djevojačko društvo.

Jednom sam i u svom malom gospodarstvu živo osjetila, kako je dobro imati Isusa za prijatelja. Pastirica mi natjerala dvile junice u šaš i one za malo popadaše i gotove da parnu. Skočim tamo, vidim nevolju, molim susjede za pomoć, ali se ispričali... Ostavljena — sama!

Ne nisam sama! Članica sam društva Srca Isusova! Isuse! Ti si mi već toliko puta pomogao, pomozi i sad! Toga se sjetim i zazovem. I dode mi misao: pusti junicama krv. Pustim im krv na ušesima. Za malo se opet digle, jele i pile i zdrave su. Hvala Bož. Srcu, koje mi dalo mir i svijest i time mi pomoglo u velikoj nevolji. D. C.

Otrete udovičke suze.

Slavonija. Proljetni se poslovi otvaraju; ljudi zdravi svak sebi radi, a moga kuglu u zemlju spravila. Bolesna s dvoje siročadi, u kući ni krajare, vašari slabl pa ne možeš marvu prodati, da platиш pomoćnika... Jao i suze!... Sjetim se Onoga, koji k sebi pozivlje bijedne i kleknem pred njegovu sliku. »O Presveto Srce! Molim Te da mi dadeš te prodam nešto marve, da si poslove platim i odužim se duga, koji ne da da u noći sklopim oči. Bit će Ti zahvalna, samo me jednu ne ostavi!«

Izvučem se nekako i otjeram marvu. I čudno! Prije sam već 10 puta bila na vašaru, pa nitko ni da bi pitao: čija je to marva. A danas! Jeda je na kapiju, a kupci da me uruše od ponuda. Za 10 minuta prodam kako sam si najbolje željeti mogla. Namirim barem pola potreba, pa opet dobro kapiim.

Ljuće me sao na novo pritisla telest i očekivala sam smrt. Komu će sirotice moje, kad me rođeni bratac ne će raditi hude žene ni da prigleda. »Majko i sestro, kleknite Vi i pomolite se Presv. Srcu za mene i siročad moju«, rekoh, kad već ni govoriti ne mogoh. Pomoliši se i ja zaspim. Kad se prenem — bol mi prestala i za par dana eto me u poslu. Priznanje ovo, što ga pišem neka je barem mali dio hvalje, što je dugujem svom Bož. Pomoćniku.

J. V.

Na ispit!

Karlovac. Teško sam oboljela, a ispit se približavao. U bolesti i teškoj nevolji utekla sam se Presv. Srcu Isusovu i Marijinu, Sv. Josipu i sv. Antunu, da mi dadu barem toliko snage i zdravlja, te položim taj ispit. Ujedino sam obećala, da ču čitavi mjesec polaziti k sv. misi i pričesti i prikazati to dušama u čistilištu. I molitva mi bude uslišana. Hvala im za to i slava!

J. K.

Lječnik duševne mane.

Dalmacija. Moj je mladi sin imao jednu od najgrdnijih mana, naime da posliže za tudim. Nijesu koristile nikad riječi ni prijetnje ni batine, on je išao ususret vrlo žalosnoj budućnosti. O što mu je god zapelo oko, toga je nestajalo. Zlo duštvo, od kojeg ga se uzalud odvraćalo pokvarilo mu je tako njegovu mladu dušu, da je gotovo isključeno, da bi se bio spasio. Ali sam ja pomisila, da ima ipak jedan lječnik za tu bolest. Tri devetnice Presv. S. L. mjesec Sv. Josipu, jedna Sv. Misa bio je recept, koji je poput čuda djelovanja opaku čud moga sina. Šta da opisujem koliko se promjenio? On je danas posve drugi čovjek.

Moj se najstariji sin nalazio 1917. godine na bojištu u južnom Tirolu. Nijesam dobivala nikakovih znakova života od njega. Bilo mi je, da očajam, pak se i ovog puta obratiš P. S. I., te izmolihši sa cijelom obitelju devetnicu i u toj nakani je cijela moja obitelj uzela Sv. Pricaest. P. S. I. ne odbija nikoga! Hvala mu i slava za to. Moj je sin danas kod mene u kući.

Ne samo ovo, nego i u mnogo neznatnijim slučajevima pomoglo mi je i uslišale P. S. I. Svakom ču tog lječnika nevolja preporučiti, jer upravo ne znam, kako da mu se odužim. A. P.

Izvršen zavjet.

Malo selo Vid na Neretvi ponosno se diže na razvalinama starodrevne Narone. Dne 4. ožujka bilo je u njem osobito slavlje i veselje, jer taj dan bi blagoslovjen oltar i kip Presv. Srca Isusova. Zavjet je to župljana iz god. 1918. kad je nemila španjolska harala, a po zagovoru Presv. Srca utrnula. Taj dan sve što se moglo micati sgnulo se župskom dvorom. Pod vredim neborn nakićen oltarić, na komu sja blago lice kipa Presv. Srca. Prečasn g. dekan Bajić sa dvojicom svećenskih blagosivlje kip; nedogledna povorka stupa razdragana ulicama Vida. Tajanstveno nešto šapče: a to su molitve, koje prodiru na usta iz uzburkanih grudi bogoljubnog naroda. Pjevači skladno poju litanije Presv. Srca, a četiri ponosna mlađadi nose blagoslovjeni kip. Od svećanog raspoloženja kao da su podrhtali i oni rimski stupovi i glavice, one ploče i natpisi. Kao da se i u onim sarkofazima potresle one suhe kosti, te se čudom pitale: što je? Iza njihovih poganskih dana nije se nikad čulo ni vidilo ovakovo kršćansko slavlje i zanos. Podrhtale su u mirnim grobovima i kosti prvih kršćana stare Narone, a njihove se duše veselile i združile s dušama sadanjih kršćana, te i one davale slavu i hvalu svomu Bogu i Srcu Boga-Čovjeka.

Povorka stigla do crkve, kip postavljen na novi, bogato pozlaćeni oltar sjajni medu svetim apostolima Ćirilom i Metodom u svijetu i svijecama. Sve se tiska, ne bi li uhvatilo mesta u crkvi, jer na žalost župske crkve i nema, a filiala tjesna pa ni u obične svetkovine ne može stati trećina naroda. Misu u trojki otpjevao je prečasn dekan na novom oltaru, pa je držao i dirljivo slovo u čast Presv. Srcu, te nije ostalo srca, da se nije ganulo, niti oka da se nije suzom orosilo.

Taj dan se odlučilo osobitim slavljem proslaviti blagdan Presv. Srca na 26. maja i tada svečanim načinom posvetiti župu i sve obitelji Presv. Srcu Isusovu.

Oltar sa kipovima Presv. Srca Isusova te sv. Ćirila i Metoda nabavljen je kod domaće tvrtke Josipa Kaplana u Zagrebu uz dosta umjerenu cijenu. Bilo mu ovime izraženo priznanje za finu izradbu uz preporuku i drugim crkvama.

Oltar Srca Isusova u Vidu.

Raširenje Apoštolskog molitve.

Opća nakana za listopad, blagoslovljena od sv. Oca pape.

- Vi mi preporučate, da stupim u Apoštolsko molitve.
 — To ti preporučam ne samo ja, nego cijela sveta Crkva, svi noviji nape, jer uvelike cijene Apoštolsko molitve.
 — Pa zašto to?
 — Zato, jer je Apoštolsko molitve od nedogledne vrijednosti i koristi za svakog pojedinca i svaku obitelj.
 — Kako Vi to mislite?
 — Evo pripovjediti ču ti jedan istinit dogadaj, pa ćeš vidjeti, od kakvے je koristi Apoštolsko molitve.
 — Dete baš. Meni je najdraže čuti kakav poučan primjer, jer stvar onda bolje shvatim i upamtim.
 — Čuj dakle. U Poljskoj živio bogat i učen čovjek. Bio je katolik, ali kakono se kaže, više po svetom krštenju, nego po dobrim djelima pravog kršćanina. Nije on istina postao bezvjerač, ali se nije puno starao ni za svete stvari.
 — Pa šta bi od njega?
 — Evo poslušaj. Ovaj čovjek ljubio je svoju domovinu, pa je radio za nju dan i noć, a nije često puta žalio ni duboko posegnuti u kesu, kad bi trebalo.
 — Pa nije to zlo.
 — Ne velim ni ja, da je zlo, nego čuj, što se dalje dogodilo. Jednom je sanjao, da je na velikoj visini, a u blizini svojoj da vidi neka bića, koja su nešto pisala velikom brzinom. Približi se on jednom od tih bića nebeskih, pa ga upita, što oni to rade. Ono mu odgovori, da su oni andeli nebeski, pa da pišu dobra djela ljudi u knjigu života.
 Plemić postao znatiželjan, pa zamoli andela, da nade njegovo ime i da mu rekne, što je o njemu napisao.
 — Pa šta će andeo nato?
 — Andeo mu udovolji želji.
 — Blago njemu; sigurno je bilo sve zapisano, što je uradio za domovinu.
 — Varaš se. Andeo nade njegovo ime, pruži mu papir, a plemić se prepane.
 — Zašto?
 — Jer mu je cijeli list bio prazan, samo je video nekoliko redaka napisanih. On upita andele, što bi značilo, da mu je sav list gotovo prazan.
 — Andeo mu reče, da se u ovu knjigu bilježe samo djela, koja čovjek učini za Boga.
 — Pa što će na to plemić?
 — On se probudio, ali mu je ovaj san vrlo koristio.
 — Je li prestao raditi za domovinu?
 — Ninošto, nego je još više stao raditi za domovinu, ali svoj rad je počinio s dobrom nakanom, to jest svaki dan pomislio bi ili rekao, da će sve raditi za slavu Božju... Iz ovoga primjera mo-

žeš razabrati, kako sav rad, pa bić on ne znam kako zamašan, ništa ne vrijedi, ako se ne obavlja za Boga. Apoštolsko molitve sastoju baš u tome, da sav svoj rad svaki dan upraviš na slavu Božju. Ako budeš tako činio, sva će tvoja djela imati veliku vrijednost pred Bogom. I ako su u očima ljudskim nezatna.

— Htio bih znati način, kako će učiniti dobru nakanu.

— To nije teško. Da učiniš dobru nakanu, to jest da prikažeš sva svoja djela ra slavu Božju, ne treba ti dugih molitava. Ako držiš »Glasnik Presvetog Srca Isusova«, naći ćeš na najzadnjoj stranici kratku molitvicu, koju ti valja izmoliti svako jutro. Ali možeš i s nekoliko samo riječi učiniti dobru nakanu, n. pr. reci svako jutro: Sve za te, Bože! Sve za te, Presv. Srce Isusovo! — i sva su tvoja djela onog dana posvećena slavi Božjoj.

— Dakle se samo to zahtijeva od onog, koji hoće da bude član Apoštolskog molitve?

— Zar ne da je to lagana stvar?

— Posve laka.

— Nu još se nešto zahtijeva od pravog člana tog svetog društva; naime da se koji put i pričesti za raširenje kraljevstva Kristova, to jest za raširenje svete vjere i za spas duša.

— Pa ja i onako idem kad god mogu sv. pričesti.

— E onda za te nema nikakve poteškoće, da budeš članom Apoštolskog molitve, samo ti se valja još upisati.

— A kod koga će se upisati?

— Kod svog župnika ili kod kojeg drugog svećenika, koji ima vlast da prima članove u Apoštolsko molitve. A ako ti se nikako ne mogne udovoljiti, a ti se obrati na uredništvo Glasnika presv. Srca Isusova*.

— Tako će i biti; ja već odavna naručujem Glasnik.

— Tako valja! Svaki bi član ili bar svaka obitelj, koja je upisana u Apoštolsko molitve, morala imati Glasnik.

— I ja mislim.

— Naravski... Još bih ti htio nešto napomenuti. Nastoj ja i druge uputiš, kako bi postali članovi Apoštolskog molitve.

— Pa kako bih ja to učinio?

— Vrlo lako. Najprije neka se čitava tvoja obitelj upiše u Apoštolsko molitve; a onda, kad se možda sastaneš s kojim znancem, pa vidiš, da je to zgodno, možeš mu natuknuti štograd o Apoštolskom molitvi. Ako te onda upitaš, što je to Apoštolsko molitve, a ti mu popriči ovako reci: To je savez kršćanâ koji molitvama, dobrim djelima i patnjama svojim revnuju i mole se za raširenje carstva Božjeg na zemlji i spas duše — a sve to u zajednici sa Srcem Isusovim.

— Baš mi je drago, da sam to od Vas čuo o Apoštolskom molitvi. Cijela moja obitelj, a ima nas hvala Bogu velik broj, bit će upisana u to sveto društvo.

— Tako valja! I cijelu tvoju obitelj blagoslovit će Bog.

— Bože daj!

— I dat će!

F. Mašić D. I.

Ne sumnja više.

Štrotinja sam na imetku, pa mi je u ovim teškim danima ponestalo i vjere u Boga i dušu. Kada duboko učena gospoda ne vjeruju, mislio sam, ne trebam ni ja siromah.

Tako se la već više godina sasvim zapustio. Ni k misi, ni k ispovjedi. Ali mira, onog mira u duši nijesam našao. Ono nezadovoljstvo u srcu, onaj neki strah bio mi je neprestani svjedok, da ima velika razlika između čovjeka u grijehu i čovjeka u milosti Božjoj.

Gonio me to, da sam već dulje vremena baš onako od srca molio: Bože moj, daj mi kakvo čudo, da spoznam pravu istinu o vjeri i duši; pa da onda udarim potpuno i mirno jednim putem u životu.

Osobito srdično sam to molio dne 2. lipnja ove godine, baš pred svetkovinu Presv. Srca. Vratim se pod večer iz rāda kući, i baš kad smo se spremali na počinak, nadvuće se nad našu kuću grdan oblak. Za čas dva udari iz njega strijela u kuću na dva mesta. Štete napravilo u kući baš pokraj nas, ali nama družini baš ništa. Svi se skamenismo. No ja sam opomenu Božju dobro razumio.

Sada ja puštam sve sumnje Vama, duboko učena gospodo! Idite vi svojim putem, a ja ēu svojim k Isusu i njegovoј Crkvi. Ko ovca, što se vraća Pastiru, pozdravljam sad Vas, dobri naši dušobrižnici, koji nam istinu kazujete, elim čitati Glasnik dok sam živ. A da ne mislite, da sam lakovjeran, reći ēu Vam i to, da dobro znam, što je slučaj, a što prst Božji. Eto u mladosti sam ~~naredio~~ jednom majku svoju, što me karala, jer sam se puškom igrao; a malo iza toga sam se u oko ranio; da mi nije bilo nikakve pomoći. Drugi put sam zakleo junca na paši, da ga nevolja uhvati i prem nije bilo vanjskog povoda, srušio se onaj čas na zemlju, oči izbečio i sav drhtao. Vi to zovite kako hoćete, ali ja vidim da je to onaj prst Božji, koji je napisao: »Poštuj oca i mater...« i »Ne pogredi imena Gospodnjega!« J. A.

Prst Božji.

Pitaju: gje je Bog? Ova dva dogadaja iz lijepog našeg Pokupja pokazuju nam njegov prst između oblaka.

U Š. dogovorili se na Uskrs 1920. komunisti, uistinu pak seoske pijavice, da župnika u samoj crkvi izvrgnu ruglu. Donijeli na kor neke novine, pa ih stali glasno čitati i župniku se podrugivati. Bolilo to da kako župnika i čestite župljane. Ali komu ćeš se danas potužiti do Bogu?

Upravo za Uskrs ove godine zavadili se oni zlotvori i jedan izgubio službu; drugi umro naglo i nepripravnom smrću te bio na godišnjicu zločina svoga pokopan; a treći pao u veliku nevolju...

U L. živio prije rata dobro stojeći gazda J. K. sa tri sina i kćerkom. Došao on u grad, došli gradski ljudi k njemu — i od čestitog gazde postao bogohulac. Krčma mu postala dom, gdje bi on slušao novosti i raznosio ih selom. Najvolio govoriti proti crkvi i svećeniku. Sam dakako nije nikad išao u crkvu, a još manje sakramentima. Nije sad puštao u miru ni poštenih susjeda svojih, već se upleo u grdne parnice.

Poslao i on dva na ratište. Jednom se netko s njim našlio i poslao mu kartu, da mu je sin Antun pao. Kad to čuo bijesni psovač, digne

sjekiru prema nebu veleći: »Je vzel ga je; bude si ladetinu iz njega pravil!«

Obojica mu se ipak vratila iz rata. No niti su oni što pomogli ocu, niti otac njima. Uhvatile ga crne koze. Pozvali svećenika, da ga s Bogom pomiri. Ali baš ono vrijeme, dok je svećenik bio kod njega, nije mogao govoriti, da bi se s Bogom sredio.

Tek je svećenik otišao, a on stade vikati, da ga progone neke prikaze. U očajnom stanju borio se cijeli dan i noć. U noći skočio iz kreveta i ostao mrtav. Tako se stao odmah raspadati, da su ga seljani moralni gnojnim vilama i grabljama u ljes metati, kao vražju ladetinu. Odvukli ga bez svećenika.

Sinovi otjerali od kuće mašku, rastrgali imetak i sve više ga nište. Čudnim nekim slučajem pogodi tane srednjega sina na svadbi pa mu u bolnici odrezali nogu.

A sad ljudi zamislite se. Takove dogadaje čujemo sa svih strana. Bog se daje osjetiti. Pipajte, gledajte, slušajte! Ne biste li ga ipak našli!

Tri „ružna“ običaja.

Ima u Rimu neki vitez P., učitelj konjaništva, poznat odličnim krugovima. Ovaj stavlja onima, koji žele kod njega služiti, jasne uvjete glede plaće, radnog vremena i slobode; pa zaključuje ovako: Ali ovdje, moj dragi imamo još tri ružna običaja, kojima se treba svakako pokoriti.

A koji? upita novailija, sav u strahu.

Evo, nastavi gospodar: prvi »ružni« običaj, jest da se ovdje ne psuje ni hine Božje, ni bl. Gospe, ni Svetaca, pod kaznom otpuštenja.

Gleda u čudu novi došljak, da li gospodar to govorio ozbiljno ili iza šalu. Pa kad se uvjeri, da nema šale, učini, ako treba, ozbiljne odluke.

Drugi »ružni« običaj nastavlja vitez P., jest: da se ovdje nedjeljom ide k sv. misi. Drugo iznenadenje i odluka sa strane pridošlice.

Treći »ružni« običaj pak jest, da se ovdje obavlja Uskrsnu dužnost, sa ispovjedu i pričešću. Daje se vrijeme i zgora svakomu, a da se niko ne sili. No »ružni« je običaj da to svi tako obave, kao da bi se kazalo: ili se podložiti, ili putuj!

U jednu riječ onaj vitez jest takav u pravom smislu ove riječi.

Dr I. Kršnjavi: Sv. Franjo.

(O toj slici govori Kalendar S. I. i M. za g. 1922, str. 145.)

Viteški postupa sa svima, a najprije sa dragim Bogom, da mu se časti Ime, Svetac i zakon.

Kamo sreće, da bi se tako vladali svi katolički gospodari i gospodarice sa svojom služinčadi!

To su divni, sveti običaji!

Iz Kraljevstva Srca Isusova.

Raskolnici se vraćaju. Kraljevstvo Srca Isusova sve se više širi po cijelom svijetu, dok na drugoj strani i bezboštvo poput silna požara preotimlje mah. Tako nam dolazi radosna vijest iz Ukrajine, koja se nedavno odcijepila od ruske države. U grad Kersonu sastali su se crkveni zastupnici i vijećali, kako da osnuju vlastitu crkvu, neovisnu o moskovskome patrijaru. Tu su odredili, da će se ujediniti s rimskom Crkvom i pokoriti se nadbiskupu Galicije Andriji Szeptičkom. Njega će zamoliti, da im po svojim redovnicima obnovi redovnički život u samostanima.

Medutim će Ukrajinom upravljati biskup Herzonski, iskreni prijatelj katoličke Crkve. To bi bio plod molitve i žrtava, što ih Crkva Isusova kroz stotine godina prinosi Bogu, da povrati milijune zalutalih ovaca u ovčinjak Isusov. Duše, koje ljubite Isusa, molite se, da se raširi kraljevstvo Srca njegova. Jer je život onih, što živu izvan lade Petrove, uistinu bijedan, ako se ovrhunaravnom životu u njih uopće može govoriti. To je jedna od najvrucih želja Srca Isusova, stoga neka to bude i naša svagdanja želja i molitva!

Mehiko. — Krasno djelo naknade. Svima je dobro poznato, što su sve u Mehiku ovih zadnjih godina uradili bjesomučni neprijatelji Božji. Počinjala su se svakojaka svetogrdna djela i proganjala sveta Crkva na sve moguće načine. Sada se nekako povratio mir i budi se radosno vjerski osjećaj u narodu. Zato je biskup Leona predložio, da se u naknadu za sva počinjena svetogrdna podigne veliki kip Presv. Srca Isusova uprav u sredini Mehika, na vrhu brda El Cubilete.

Stvar je krasno uspjela. Praćen od deset hiljada ljudi poneše biskup presv. Sakramenat na vrh brda, gdje je ostao izložen na jednom od onih oltara, koji su kao temelj velikog spomenika. U onoj divnoj visini od preko osam hiljada stopa klanjao se narod Spasitelju i molio. Sedam sati i sedomice prikazivale se svete Mise. Svečanost se zaključila posvetom Leonske biskupije presvetom Srcu Isusovu.

Blagoslovljene krunice i drugi predmeti, s kojima su spojeni oprosti, ne gube više prema odluci sv. Stolice (S. Poen.) 18. II. 1921. svoje povlastice, ako se komu poklonje ili posude, da na njih moli, nego jedino gube onda, ako se prodaju ili se posve rastrgaju. Po tom ne treba da kćerka daje ponovno za sebe blagosloviti krunicu, koju joj je majka ostavila; niti mora žena ponovno tražiti blagoslov na krunicu, koju je muž koje vrijeme upotrebljavao. Jednom blagoslovljena ostaju isti oprosti dok je traje, pa molio na nju svaki četvrt sata drugi.

»**Blagosloven sveti Josip njezin prečisti zaručnik!**« Tako valja sada dodavati na kraju one lijepe molitve: »Blagosloven budi Bog!« što se poslije večernje moli kao naknada za psovke. — Sv. Zbor za obrede 23. II. 1921.

Slavlje Srca Isusova u Poljskoj. Naš bratski slavenski poljski narod od davnine istakao se u pobožnosti Srcu Isusovu. Najviše na molbu poljskih kraljeva i biskupa odobrio je papa Benedikt XIII. pobožnost Srcu Isusovu za cijeli svijet, osobito za poljski narod. Poljski je narod prvi od sviju sagradio crkvu Srcu Isusovu u gradu Vilni.

Kad su Rusi i Nijemci među sobom podijelili poljsku državu, pobožnost Srcu Isusovu bila je malo zamrla. No ona je prije 50 godina počela cvasti i uvijek napredovati. God. 1867. došli su Isusovci u Krakov i sagradili malu crkvicu na čast Srcu Isusovu. Brzo iza tog osnuju apostolstvo molitve i pokrenu Glasnik Srca Isusova. Glasnik se neprestano širio i dosega do 160.000 primjeraka prije rata. Oko 100.000 poljskih obitelji posvetilo se Srcu Isusovu. Pobožnost se raširila do u najzabitnije poljsko sclo i donijela veliki blagoslov poljskomu narodu, kako se vidi iz nebrojenih zahvalnica, koje su neprestano stizale uredništvu Glasnika.

God. 1903. odluče Isusovci sagraditi u Krakovu veliko svetište Srcu Isusovu. Poljski je narod slao prinose sa svih strana, ča iz Amerike, i gradnja je otpočela i napredovala usprkos ratu i ratnim nevoljama i sad je dovršena. Posveta je bila ove godine (jubilarna godina poljskog Glasnika i apostolstva molitve) na 25. maja. Citava je svečanost trajala gotovo tjedan dana. A takove nije doživio poljski narod. Pri proslavi je bilo 28 poljskih biskupa, od tih dva poljska kardinala. Biskupi su u to doba vijećali o raznim vjerskim stvarima u Poljskoj. Osim biskupa bilo je oko 500 svećenika i klerika prisutnih. Poljska je vlada poslala svoje zastupnike, krakovsko sveučilište je bilo lijepo zastupano. Francuske je katolike zastupao general Niessel. Svečanost je završena velikom procesijom od 120.000 osoba. Na javnom mjestu podignut je oltar i pred tim se oltarom posvetio poljski narod Srcu Isusovu. Svetište Srca Isusova je sjajno. Popločeno je mramorom i iskićeno krasnim slikama od mozaika. Najveća slika prikazuje Srce Isusovo sa Svecima poljskog naroda, njegovim kraljevima, biskupima, vojnicima, težacima, radnicima. Jedna druga slika prikazuje razne simbole Isusa u pričesti: kao janje, riba itd. — Sad se radi, da se poljski narod posveti Srcu Isusovu po predsjedniku svoje republike, kao što su to učinili vladari Španjolske i Belgije.

Poljska se mlada republika priznala više od svih ostalih država katoličkom državom, pa će Spasitelj sigurno blagosloviti dobri poljski narod i njegovu mladu katoličku republiku i voditi je pravim putem do vremennitog i vječitog blagostanja.

Nova molitvica Presv. Srcu Isusovu. Dode nedavno svetom Ocu papi Benediktu XV. jedan svećenik Družbe Isusove, sa nekom sličicom, gdje su razni zazivi Presv. Srcu sa oprostima, osim zadnjega, koji ovako glasi: »Srce Isusovo, o da Te ljubim, i da činim, da Te i drugi ljube!« zamoli svetoga Oca, da bi i ovomu zadnjemu namijenio oprost.

Vrlo rado, odgovori sveti Otac, pun dobrote, ta ovaj je zaziv najljepši uzme pero i potpiše: »Podajemo 300 dana oprosta. Benedictus XV. 29. VII. 1920. Evo za revnitelje i ravniteljice i za sve članove apostolstva molitve nova krasna molitva za širenje štovanja presv. Srca Isusova: »Srce Isusovo, o da Te ljubim, i da činim, da Te i drugi ljube!«

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogodajmo, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo samo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Utjeha kćerke.

Subotica. Čudan je bio moj otac, Bog mu dao duši lako. U svem zlatna duša i u crkvu je isao svaki dan, ali na ispoljidi ga već ne bilo 30 g. Ipak bi imao bio što priznati i oproštene u Boga prošiti, jer se i njemu koja izmakla.

Molila sam ga toliko puta, a on ni čuti. Susjedi su mi dobri kršćani pa sam ga i njima u molitve preporečila. Ipak još ništa. Zahvalnice u Glasniku potakle me, da ga preporučim Isusu — miru i pomirenju našem. Dugo sam molila, a ipak domolila. Ove godine pred Uskrs eto mog milog oca jedne nedjelje k sv. ispoljidi i pričestil. Bilo to baš u pravi čas, jer ga četiri dana kasnije udarila djelomična kap. Tri mjeseca je još bolovao, strpljiv bio i primio sv. sakramente. Lijepi njegov kršćanski svršetak bila mi je najbolja utjeha u žalosti za njim. **M. J.**

Kod učenja.

Baćka. Sam naučih čitati i pisati, a tada pročitah čitave kupove knjiga, sve u živoj želji, da si izobrazim duh. Sva moja izobrazba nije imala stužbene vrijednosti, jer nijesam ušao u školu. A ipak bih rado da mogu narodu koristiti u kojoj službi kao izobražen čovjek. Trebalo je dakle sa 25 godina na ispit za pučku školu, a t više.

Stujem ja i kao vojnik Bož. Srce i mnogo sam ga puta pred lakoumnicima branio. Tako se u meni diglo pouzdanje prema njemu i u ovoj potrebi. Molio sam mi se stalno, primač svetu pričest i obećao vjerno stajati uz kat. Crkvu. Pa eto ja položio ispit ne samo za 6 razreda osnovne škole, nego i za tri razreda realne gimnazije, a s njevom pomoći i dalje. Hvala veliku istine i svjetla za pomoć, a ja će riječ držati. **M. B.**

Znatiželjnost koristila.

Dubrovnik. Bolovala sam na želuču više od godinu dana i bila u bolnici i liječila me tri liječnika pa ništa bolje. Jednog dana dade mi neko

Glasnik S. I., da ga predam mome susjedu. Bila sam znatižljiva, pa ga stadem čitati. One zahvalnice zašle mi duboko u srce. Uzeh i ja moliti devetnicu i obećam, da ću pristupati svaki prvi petak sv. Pričesti. I hvala Bož. Srcu ja sam već godinu dana posve zdrava.

Bez majke nema sreće.

Hrvatska. Bilo to za one strane bolesti, što je prije dvije godine nevideno obilazila krajeve i ostavljala hrpe mrtvaca. Uhvatala i mojo milu majku. Svi već govorili: gotova je. A meni da srce pukne. Ako mi majka umre, za mene već nema sreće na svijetu. U zdvojnosi sjetih se Bož. Srca i njegovih obećanja pa mu izručih dragu majku i sebe i obećah zahvalnicu ako ozdravi. Ne prevarih se. Majka mi domala ozdravi, a ja eto barem sada vršim dužnost svoju i velim:

Srce sveto — milo mi je,
Jer iz njega milost sije.
Tko od njega traži sreće,
Obilno mu pomoći teče. **LJ. Pr.**

Ipak se vratili.

Hrvatska. Dugo sam ih čekala, moja draga dva sina. Sedam teških godina bili u ratu i ropstvu, a ja ih bez prestanka Bož. Srcu i Srcu Marijinu preporučivala. Obećah 56 zlatnih krunica izmoliti i svake subote postiti o kruhu i vodi. Sad mi se sretno obolioča vratili, zdrav i krepki, a ja to pričnjem kao da ihčavam Božje. **M. K.**

Prava Majka.

Podravina. Otkad sam izgubljena majku odabrala sam si Mariju majkom i zaštitnicom. Ona mi je to doista i bila u tisučama muka. Dugo sam molila, da mi se povrati izgubljeno zdravlje. Zagovorom Marijinim i darom Bož. Srca doista mi se vratilo. Oni me tješili u bolesti, oni jačili u patnji.

Hvala Ti o Presv. Srce! Ti si liječnik u bolesti, Ti radost u žalosti, po Tebi mi sve dobro! **M. V.**

Roditelji!

Da li je Vaš sin, što polazi gimnaziju, realku ili koju drugu srednju ili višu školu, član Marijine kongregacije? Majke! Da li je Vaša kćerka, što polazi višu djevoj. školu, licej, preparandiju ili koju drugu školu, članica Marijine kongregacije!

Tko će Vam očuvati djecu, ako ne Marija i njezino društvo! Sto Vam koristi trošiti tisuće za njihovu izobrazbu, a da Vam se vrate bez poštenja? Stanodavac Vam malo koji može danas za to jamčiti.

Kad ih upišete u školu notražite upravitelja M. kongregacije za tu školu, da ih on upiše u školu Marijinu. U pismu pitajte djecu, jesu li članovi Marijinog društva. Ako ga možda još nema na toj školi, neka Vaš sin ili kćerka s drugovima traže od vjeroučitelja ili župnika, da se osnuje.

Đačkim M. kongregacijama.

Najljepši cvijet đačkih kongregacija je sv. Ivan Berhmanns. Dne 13. VIII. navršilo se 300 god. od njegove blažene smrti. Jer je njegova svetkovina baš radi daka preložena na 26. studena, proslavit ćemo mi taj dan i slijedeće nedjelje spomen tog našeg najvećeg druga.

Svaka kongregacija neka priredi svečanu akademiju, na kojoj će po mogućnosti krasnosloviti vlastite pjesme njemu u čast; čitati vlastite sastavke o njegovim krepostima; izvoditi koji prizor iz njegova života, što se prema njegovu životopisu od O. Predragovića vrlo lako složi. N. pr. Težnja za naukom, kad ga otac hotio izvaditi iz škole radi siromaštva. Ili: Prava kolegijalnost, kad je u konviktu heroičnom ljubavi snosio i na koncu obratio druga, koji ga mrzio i progonio. Ili: Borba za zvanje s roditeljima i njihovi savjetnicima.

Da se akademija što bolje spremi te da proslava imadne što više duševne koristi, neka se na sastancima literarnih sekacija i op-

ćim čitaju sastavci o Svecu; neka se drži devetnica prije proslave; neka se širi životopis Sveca, što upravo ovih dana izlazi iz tiska u drugom izdanju, a i prvo će se gdjegod naći. Uprava Glasnika S. I. rado će posredovati kod nabave slika Svečevih, da se i time oroši njegovo poznavanje i štovanje.

Zajednička sv. Pričest, kojoj će kongreganisti privesti i što više daka na sam dan proslave, neka se prikaže za vjerski napredak naše mlađeži. Upozorujemo ponovno, da može svakog 13. u mjesecu ove godine dobiti potpuni oprost, tko primi sv. Pričest i pomoli se sv. Ivanu na nakanu Sv. Oca.

Katolička mlađež širom svijeta ubire već tijekom cijele ove godine obilne plodove duševnog napretka od ove proslave. Donijela ona isto i nama, toli potrebnima!

Sv. Ivan Berchmans (1621.—1921.) zaštitnik mlađeži, ideal zbornika.

2. Knjiga pravila — vjernost.

Kakovo čudo, da je Berchmans ljubeći križ i Krista tražio u svem samu volju Spasitelja svoga. Ovu mu očitovaše pravila redovnička.

Od prvog dana novicijata tvrda mu je odluka, da traži svetost i savršenost u vjernom obdržavanju pravila. To nam svjedoče njegove odluke. »Radije zdravlje izgubiti nego li i najmanje pravilo svojevoljno-prekršiti«. Načelom mu bijaše, da ne će nikada moliti oblakšicu u pravilima.

Citatelj bi morao poznavati pravila reda. Morao bi znati, kako ona mudrom razboritošću, ali i veoma potanko ureduju život redovnika; kako svaki sat i svaki posao, kako rad i odmor, zbilju i radost propisuju: tada bi mogao razumjeti, što to znači postojano i ustajno koračati ovim putem bez iznimaka, bez oprosta i samo za tim ići, što Bog veli po pravillima reda. — Berchmans nam daje najlepši izgled vjernosti. O. Cepari, koji je prvi napisao život Berchmansov i dobro ga poznavao, svjedoči: »Ivan Berchmans svojom odlučnom i postojanom voljom postigao je, da su mu sva djela bila savršena. I najoštije oko nije bilo kadro da zamijeti bilo u samim djelima njegovim bilo u načinu, kako ih je obavljao ma i najmanju nesavršenost vrijednu prijekora. »Dü za čitavog novicijata« veli O. Bauters, koji je bio tada meštom novaka, »bijaše on presjajan i koliko je naravi ljudskoj moguće, savršen izgled u obdržavanju pravila«. A da le uvijek ostao vjeran pravillima, evo vlastitog priznanja.

Pošto je primio sve sv. sakramente za umiruće — dva dana pred smrt — upitaše ga, imade li štograd na srcu. A on posve tiho otkrije starješini zadnju tajnu ni ne sluteći u svojoj poniznosti, da je ono nešto vanredno, što je očitovoao. »Vele časni, reče iskreni mladić na umoru, najveća utjeha, što je sada čutim, jest, da nijesam nikada, otkako sam u Družbi Isusovoj, nijednim lakim grijehom Boga uvrijedio; i da nijesam nijedno pravilo, nijedan propis poglavara svojih hotimice prekršio.« To možete saopćiti braći, ako Vam se čini, da je to dobro. Ali ja Vam

ostavljam sasvijem na volju«. Znao je starješina, da je to Berchmans jedino po nadahnucu Duha Svetoga o sebi govorio, ne bili ovako braću svoju potaknuo, da što većma sveta pravila obljuje i što tačnije da ih drže; pa zato odmah prisutnicima to saopći.

Jest, sad razumijemo, da je knjigu pravila osobitim veseljem uzeo u svoju umiruću ruku i na grudi ih pritisnuo. Ova knjiga, ova pravila nijesu mu ukor, niti opomena, nego pouzdanje njegovo, njegova kruna.

*

U misi u čast sv. Ivana Berchmansa naredila je Crkva, da se iz evanđelja čita onaj odlomak, gdje se govori o bogatome mladiću. Ovaj se približi Spasitelju i zapita: »Učitelju dobit! Što ēu dobra činiti, da imam život vječni?« A Gospod mu odvrati: »Ako želiš ući u život, drži zapovijesti. Reće mu mladić: »Sve sam ovo držao od mladosti svoje.« Tada ga ljudazno pogleda Spasitelj i kaže: »Ako hoćeš savršen da budeš, idi, prodaj, što imaš i hajde idi za mnom«. Ivan nije samo poslušao prvu opomenu, on se je i njegovu pozivu odazvao; to nam kaže knjiga pravila u njegovim rukama.

Nijesu svi pozvani, da se posvete staležu savršenosti, ali za sve vrijede riječi: »Ako želiš ući u život, drži zapovijesti. Spasitelj veli naprsto »drži zapovijesti«, ne izuzimljne dakle nikakovu, ama baš ni jednu. Dakako ljudsko srce rad bi s Bogom ugovarati, rad bi nekako se nagoditi, ali ipak da mu nešto ostane. U Boga vjerovati, štovanje mu iskazivati, ne bi bilo baš tako mučno. Ali držati sve zapovijesti, pa i one koje sjetilnost obuzdavaju, e to mu se čini previše, tu se srce buni i htjelo bi se otresti jarma. No ozbiljna riječ Spasitelja ne mijenja se. Ako zaista želiš jednom živjeti — tå ova je život sada tek lagana smrt — drži zapovijesti. Sv. je Ivan Berchmans u posljednjem času mogao pouzdano reći: »Sve sam ovo držao od mladosti svoje.« Zato i moli Crkva na njegov blagdan: »Dopusti, molimo, Gospode Bože, da sluge tvoje u službi tvojoj primjere slijede one nevinosti i vjernosti, kojima je andeoski mladić Ivan posvetio ranu mladost svoju!«

3. Krunica — miljenje Marijino.

Krunica — neprestana prometna cesta između neba i zemlje — bila je Ivanu najdraža molitva. Nijedan dan ne bi prošao, a da ne bi počastio Gospu krunicom. Ob dan nosio ju na pojasu kao mač, ob noć objesio ju oko vrata kao štit. Moleći krunicu bilo klečeći bilo sjedeći bilo stoeći ili hodajući bijaše Ivan vas zaduben u sv. otajstva, što ih je razmišljao. Krunica bila mu je sadržaj ljubavi i svemožnosti Božje, najuzvišenije zrcalo savršenosti i proslave prečiste Majčice nebeske.

*

Na umoru držeći u rukama krunicu upire oči svoje u nju. Što mu ona sve kaže! Sjeća ga djetcinstva, kada je s majkom hodočastio k svetištu Gospinu u Scherpenheuvel (Montaigu), sat daleko od rodnoga mjesta. Koliko je puta za života pozdravljao Gospu rijećima, što ih je najprije čula iz usta andela! Otada do ovog časa koliko je milosti iz ruku Marijinih primio! Kako mu je svagdje i svagda bila vjernom majčicom! A on, on je vazda bio njezinog milo harno dijete, nikada nije nju ni njezinog božanskog Sina nijednim teškim grijehom uvrijedio.

Sjeća ga krunica na kongregaciju u Mechelu, kojoj je bio vrijedan član. Dok je bio na čelu kongregaciji ojača, procvate, u cijelom

se gradu govorilo o krjeponom primjeru, neusiljenoj vedrini i napretku kongreganistu. Još kao redovnik dnevica je obnavljao zborničku posvetu Bl. Dj. Mariji. Tu u Mecheiru — bilo mu 14 godina — položi zavjetne čistoće.

Sjeća ga na izbor staleža. Marija bijaše vodilja. Mnogo je molio za rasvjetljenje i pomoć. Onih dana dobije na dar 5° franaka. Trećinu pokloni odmah siromasima, trećinu odnese svetištu Gospinu u Scherpenheuvel; ostatak namijeni za sv. mise u čast Gospa, da mu zvanje bude jasnije. »Obecā Bl. Dj. Mariji, ako me dovede u Družbu Isusovu, da će biti u njoj svećem«. Marija je uslišala njegovu prošnju, a Ivan Berchmans održao je svoju riječ.

Sjeća ga na dugi lanac milosti, što ih je primio u redu od nebeske svoje Zaštitnice: vedrnu lici i duše, andeosku čistoću, revnost i vjernost u službi Božjoj, napredak u naukama, stalnost u sv. zvanju.

*

Poslijе Boga bijaše Marija ognjište ljubavi njegove, cili želja njegovih. »Svaki valja da ima koje sigurno zaklonište«, znao je reći, »ja ne znam sigurnijeg nego li su svete rane Kristove i utočište Marijino«. Sve, što se odnosilo na Bl. Gospu, imalo je za nj neki osobiti čar. Kadgod bi mu se zgora pružila, svrnuo bi razgovor na Bl. Djevicu. Koliko je puta znao preko dana uzdahnuti: »Ti si, Marijo, moja Majka, a ja tvoj sinak; vijekom će te ljubiti. Zaštitnica svetosti, zdravlja i nauka mojih, ti si Majka moja, Djevice Marijо«. Neograničeno je bilo njegovo pouzdanje u Mariju. Uvjeren bijaše, da bez Marije ne može ništa. »Nijesam stalan za svoj spas, dok ne budem imao pravu i djetinju pobožnosti k Mariji«. »Ne će mirovati, dok ne postignem ovu ljubav. »Tada sam siguran, da će ustrajati u svom zvanju.«

*

Nikada nije Ivanova odanost spram Bl. Gospe ljepešte izbila nego na smrti. Ne samo da ju neprestano zazivao, nego je sam molio, pa onda prosio, da mu mole loretske ištiani. Pa kad bi svećenik gledajući na njega slučajno ispustio koji zaziv, Ivan bi ga odmah na glas dodao. Kad se pročulo u kući, da je na umoru, svi htjedešte da ga još jedamput vide, da mu se preporuče i nešto nauče. Svima reče, neka štiju Mariju. Vilim Elst, jedan od braće, otvoreno ga zapita: »Ma recite mi, molim, koje Vam je sredstvo bilo poglavito da se posvetite?« A Ivan odvrati: »To će Vam rado očitovati. Otkako sam odlučio, da će težiti za savršenošću, bilo je već očevidno, da mi Stovanje Bl. Djevice bude osnovom; njoj zahvaljujem doista sve, što sam u tom postigao.«

*

Idealnu savršenost, do koje se vinuo Ivan, prikazuje nam pogled na predmete: križ, krunica, knjiga pravila, što ih je na smrti držao u rukama. Ali ovaj pogled i kaže svakome zborniku sve, što mu je za života potrebno, da postigne onu savršenost, koju imade u sebi oživotvoriti i koju Bog i Crkva od njega kao zbornika Marijina traže i zahtijevaju. Osnov je po riječima sv. Ivana Berchmansa ljubav k Bl. Dj. Mariji.

Vijesti.

Martinskaves. Već Vam se dugo ne javljam, pa možda mislite, da smo zamre. Mjesmo, ne, i ne dao toga Bog. Redovi se naši neprestano mnoge, pa se možemo povoljiti, da u društvo stupaju djevojke i iz udaljenih sela naše široke župe. U današnje pokvareno vrijeme, kao da je i nježno djevojačko srce obuhvatila tvrdka kora malodruštvenosti i slabe vjere. Hvala Bogu i našem župniku koji nam dao prilike, da u svetim misijama utvrđimo svoju vjeru — upoznavajući potanko vjerske istine, što su nam ih veličici Isusovci Gavrili i Rabadžija tako zorno i oduševljeno razlagali. Imali su lijepih riječi utjehu i pobudu za svakoga, a napose za nas djevojke. Zato im se i na odlasku od srca zalivalismo na ustaše nastojnice Marice Matijašec, obdarivši nezaboravne oce sa domaćim ručnicima, te oklitivši im kola — kličući srdačni »S Bogom«.

Otač Ilijan stavio nam prije odlaska na srce, da se što češće i bogoljubnije pričešćamo, da budemo doista društvo, koje će svetim pričestima davati zadovoljstvo Presvetom Srcu za grijehi čovječanstva. Dosada ga lijepo slušamo, jer smo u tu nakanu od travnja do konca lipnja prikazale 395 sv. Pričesti.

A sad da Vas još nećim obradujemo. Naša davnina, Žarka želja: »Imati barijak Presv. Srca« — ispunila se. Dne 17. srpnja — na 165. godišnjicu posvetila naše župne crkve — blagoslovimo i barijak. Sam sveti čin obavio je prečasni cosp. Dr. Medimorec, zagrebački kanonik uz lijepu kitu svećenstva — a u prisutnosti brojnog naroda. Iz djevojačke škole — gdje je privremeno barijak pothranjen — podošao u crkvu pjevajući zlatnu krunicu. Pred crkvom pozdravila je članica Ružica Mihalić Presveto Srce — hvaleći svima, koji su što doprinijeli današnjoj slavi, zovući sestre drugarice na ljubav i uspravnost Bož. Srca. U crkvi slijedila je posveta u hrvatskom jeziku, a na to je kumica barijaka nama svima mila Janica Dovranić okitila barijak divnom svilenom vrpcom sa zlatom vezenom, što je izradiše marni Č. s. u Zagrebu. Sada je prečasni gospodin rekao prvođunu propovijed onako, kako to samo on znade. Prima se svaka riječ i razuma i srca — poslije njezovog govora — umnožena, i vjera, ojačano ufanje — utvrđena ljubav. Lijep li je naš novi barijak! Možda najljepši u Šitavoj Posavini! Izraden je na bijeloj svilli; s jedne strane Kriss Gospodin skoro u naravnoj veličini, a s druge posavska djevojka u narodnoj nošnji kako kleći i klanja se Isusu u presv. Č. sakramantu. Ovaj divan barijak izradile su sestre milosrdnice vanrednom vještinom i ustrpljivošću na čelu sa s. Trojandom. Stoji nas bez vrpce 22.950 K., što ćemo uz pomoć dobrih duša i Presv. Srca još ove godine isplatiti.

Članica.

Sinj. Uz druga društva, što su u ovoj prostranoj župi, opстоji i »Vojska Srca Isusova«, ima već sedam godina. Kako druga društva imaju svoje plemenite svrhe i prema njima rade, tako i naše društvo ima vrlo plemenitu svrhu, ier društvo ide za tim, da mušku mladost u općoj današnjoj iskvarenosti uščuvaju nepokvarenu. Društvo broji sada do 240 članova, sve sami mladići, osim nekoliko mladih muževa. Članovi redovito svakoga mjeseca idu na sv. ispojve, i Pričest i na društvene sjednice.

Kao što svake, tako smo i ove godine proslavili svetkovinu Presv. Srca, s velikim slavljem. Već se rano izjutra svi članovi ispojedili, a tada krenu s svojim barijakom na čelu, uz pratnju glazbe »Marijine kongregacije« na jedno brdašće povije Sinja, zvanog »Grad«. Od ovog su brda junacki Cetinjanici god. 1815. otjerali Turke uz pomoć velike odvjetnike naše Gospe Sinjske. Ovdje je bila tihia sv. Misa sa propovijedu, a preko sv. Mise svu su članovi stupili k Stolu Gospodnjemu. Preko sv. Mise glazba je skladno odsvirala četiri puta »Molitvu«, a poslije toga dvije koračnice. Zatim se spustimo uz svirku niz brdašće u varoš. — Mnogi članovi željni tjelevježbe, hoće da osnaže svoje težačke mljice, te se počeli upisivati u orlovske sekcije, koja ovdje lijepo napreduje.

Ove godine pokosila je smrtna kosa život trima mlađim članovima. Društvo sada tako lijepo nadređuje, te je nade, da će se u kratko vrijeme sva bolja mlađež ove župe u nj upisati.

Vukovar. Marijina kongregacija gospojica proslavila je na Blagovijest desetgodišnjicu svoga osnutka. Ujutro pristupile smo pod pjevanom sv. misom zajedničkoj sv. Pričest. Poslije podne bila je svećana proslava, sa primanjem novih članica. Veleč. O. Ante Gretschl, upravitelj, razložio nam kakav treba da je naš nutarnji i vanjski život, da možemo i mi sa bl. Dj. Marijom.

reći, da smo prave službenice Gospodnje, a na koncu upozorio nas na one blagodati što nam ih Marijina kongregacija pruža. Iza toga primljeno je 5 novih članica i 2 kandidatkinje u kongregaciju, a svečanost se završila obnovom posvete, pjevanjem litanijskih i blagoslovom sa presvetim. Htjeli smo taj dan da i vanjskim načinom prostavimo svoju desetgodišnjicu, ali radi nenadanih zapreka mogli smo to učiniti istom u nedjelju, dne 12. lipnja. U 4 sata po podne priredile smo svećani koncerat, koji je počeo sa proslovom prefekte u spomen desetgodišnjice. Nastavili smo pjesmom, sviranjem i deklamacijom, a završili sa igrom načinom »Pobjeda kršćanstva« iz života prvih kršćana. Lijepo su to izvele same članice i pobudile udjeljenje učinivši duhok dojam na gledaoce. Kongregacija Imu sada svega 50 članica i 2 kandidatice, te od svog prvog početka redovito svake nedjelje i blagdana pjeva dvoglasno i troglasno kod svećane sv. misne, a na veće blagdane i kod blagoslova litanijske. Da naša kongregacija prenosi uviđenom cilju i svrši živi i radi, dokazuje brojni porast novih članica. Molimo i nadalje našu nebesku Majku, da nas blagoslov, i svojim zagovorom ponognje, da uzmognemo uviđiti njezinu dobru djelu.

Tajnica.

Ložišće. Društvo osnovano pod konac 1916. godine uzdržalo se — hvala Presv. Srcu — sve do danas, iako je imao teških kušnja. U lipnju ove godine obnovilo je cijelo društvo posvetu i time se potaknulo na svježiji život. Svetkovinu Presv. Srcu proslavljamo na sam petak, kad je primljeno preko 300 duša sv. Prcićest. Druge nedjelje srpnja bilo je primanje novih članica. Pred lipnji oltarom Presv. Srcu svećano je primljeno 10 novih članica. Društvo sada broji 40 članica. Da nije hroj veći, uzrok je, što je nekoliko članica (7) oputovalo u Ameriku, 2 su umrle, 2 se udale.

Dao Bog da sadašnje članice shvate ozbiljno cilj svoga društva, pak da svoju ljubav prema Božu Srcu počakuju djelima i dobrim ponašanjem te zauzimanjem za slavu i čast Božiju! Na dan kat. štampe učinile su neke svoju dužnost. (U budućim sličnim zgodama ispunile su i sve!) **Prijatelj društva.**

Kujištvu.

La cordaire Sv. Dominik. Prijevod s francuskoga. »Jadrane« nakladna knjižara, Dubrovnik. Cijena 12 dinara. — Da proslave 700 godišnjicu svete smrti velikoga svoga Patrijarke izdali su Oci Dominikanci u hrvatskom prijevodu prekrasni ovaj životopis. Citaš ga kao najzanimljiviju priповijest, u odlazeš ojačanom vjerom i povećanom voljom za krepst. Sve one tisuće, kolima je smućena duša nad nekim slabotama u krili Crkve i nad stradanjem putnika čitaju ovaj životopis, pa će se s velenjem Laskoderom diviti pripuštenjima Božjim i naći jasne putove do sreće Čovječanstva. Osobna vrlina, umnožena radom za bližnjeg, a uzdužnuta snagom neba, govori ti na svakoj stranici, da ima vječnih idea, za koje se plementitij dio Čovječanstva vazda oduševljava i žrtvuje.

Zahvalni časnim ocima Dominikancima za taj krasni dar hrvatskoj knjizi, molimo s njima Gospoda, neka po njem uzbudi duh sv. Dominika u mnogim hrvatskim mladićima, da zubljom riječi Božje prosvjetljuju hrvatski narod.

Hrv. crkvena pjesmarica II. ispravljeno i povećano izdanje. Izdalo glazb. i pjevačko društvo »Vijenac«, Kapitol 29, Zagreb. S ovim su izdanjem hrv. crkvenih pjesama dobile naše crkve dolista doličnu plesnu u našem narodnom i crkvenom duhu. Pjesme se (misne, marijanske, kao i ostale za svaku vrijeme crkvene godine) odlikuju lepotom, dostojanstvenošću, a ujedno lakoćom za jednoglasno i višeglascno pjevanje u muškim zborovima te pratnji na orguljama. Preporučamo je svim našim omiladinskim, pjevačkim, vjerskim i prosvj. društvinama. Cijena pouzećem 30 K. Decima 20% popusta. Naručuje se na gore spomenutu adresu.

Sadržaj: Misije kod nečernjaka 135. — Zdravo Križu! 137. — Mjesecni sastanak revnitelja 137. — Svićeće 138. — Srce Isusovo, more dobrote 139. — Pouzdanje. — Kad duša pjeva 141. — Tri dana u Mariji Zvijezdi* 142. — Zahvalnice 147. — Izvršen zavjet 149. — Raširenje Apostolstva molitve 150. — Ne sumnja više 152. — Prst Božji 152. — Tri „ružna“ običaja 153. — Iz Kraljevstva Srca Isusova 154. — Zahvalnice 156. — Roditelji! 157. — Đačkim M. kongregacijama 157. — Sv. Ivan Berchmans (1621.—1921.) 158. — Vijesti 161. — Knjištvu 162.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA I JESU SOVA

S dopuštenjem crkvenih
i redovničkih starješina
izdaju
**SVEĆENICI DRUŽBE
ISUSOVE.**

Zagreb, Palmotičeva ulica 51.

„Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudel!“
„Učite se od mene, jer sam krotak i ponisan
Srcem, i naći ćete pokoj dušama svojim!“
Mt. 11, 29.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovijen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. bliskupa, jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojiske Srca Isusova proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1921. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; za Ameriku 24 kruna.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodati šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.

Zakvalnice i sv. rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb.

Novi kalendar Srca Isusova i Marijina za god. 1922.

raspačava se već uz neznatnu cijenu od **16 kruna**

po komadu.

Za svakih rasprodanih 10 komada dobiva se jedanaesti na dar. To je za priznanje našim revnim povjerenicima; a većeg popusta ne možemo nikome — ni knjižarama dati. — Poštarina plaća se napose.

Za braću u Americi stoji s poštom zajedno 1 dolar. Neka se tome ne čude. U tom razmjeru sad računaju gotovo svi evropski listovi. Za knjigu od 160 stranica, sa preko 50 što većih što manjih slika i sa isto toliko krasnih poničnih i zabavnih članaka, vrijedno je dati zaslubu od pol dana, da se njome duševno kriješi čitavu godinu dana. —

Narudžbe prima jedino

UPRAVA »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«,
Zagreb I. Palmotićeva ulica 31.

Kod nas se može nabaviti ove knjige:

Molitvenik »Srce Isusovo spasenje naše« vezan u poluplatno stoji 7 dinara. O čestoj sv. pričesti, jedna za djecu, druga za odraslu mladež. Svaka stoji 2 dinara.

Zivot Sv. Margarite Alac. 2 d.

Savremena pomoć obitelji. 1 d. — *Vojska S. I.* $\frac{1}{2}$ d.

Prvi sastanak upravitelja Mar. kongregacija 1 d.

Kratka pouka o Mar. kongregaciji $\frac{1}{4}$ din.

Pravila Marijinih kongregacija $\frac{1}{4}$ din.

Spasi dušu $\frac{1}{2}$ din. — *Razglednice s. Ivana Berchmansa.* 20 komada 10 d.

Križni put $\frac{1}{2}$ din.

Dopisnice sa svetim slikama 20 komada 3 din.

Slike Srca Isusova i Marijina komad 2 din. — Finije 4 din.

Kalendari S. I. i M. raznih godišta pa i ove godine kao zanimljivo štivo komad po 2 din. — Ali kalendar Srca Isusova i M. za novu godinu 4 din.

Zivot s. Ivana Berchmansa. Jubilarno izdanje sa slikama. 4 dinara.

Na novčanoj doznačnici neka se napiše bistro ime pošiljača i zašto šalje. — Svugdje nadodaj za poštu pola dinara.

Sve šaljemo na trošak i pogibelj pošiljača.

Poruča uprave Glasnika.

1. Ko ima Glasnik br. 1 i 2 od godine 1920. i 1921. a ne treba mu, neka nam ga povrati.

2. Ko ima Kalendar od g. 1920. a ne treba mu, neka nam ga pošalje.

O 300-godišnjici sv. Ivana Berchmansa.

Sveti Ivan Berchmans rodi se 13. ožujka 1599. u starom gradu južnog Brabanta. Djetinjstvo je i prvu mladost proživio u Diestu i Malinesu sve do god. 1618. Onda ode u Rim i ondje je umr'o u Družbi Isusovoj 13. kolovoza 1621. Kratak je bio njegov vijek, naime 22 godine i 5 mjeseci. Kratko je živio, ali je »ispunio mnoge godine« (Mudr. 4, 13), pune milosti i svetosti, pak ga je Pio IX. 9. svibnja 1865. proglašio blaženim i 15. siječnja 1888. Leon XIII. svetim. Ovim je Crkva postavila ovog mladića svemu svijetu kao uzor vrijedna opomašanja, osobito učećoj mladeži, jer se je Ivan posvetio za svog školovanja. Nije stoga čudo, što eno od 26. studenog 1920. do 26. studenog ove godine sav katolički svijet slavi 300 godišnjicu ovog milog sveca, a u toj se revnosti ističu učenici svih vrsta, posebno koji se okupljaju oko Marijine zastave u svojim kongregacijama. I međ ovom mladeži prednjači ona u Rimu i Luvenu, jer je svetac porijetom iz sadašnje Belgije i njegovo se srce čuva u spomenutom gradu, a u rimskoj crkvi sv. Ignacija štuju njegovo tijelo.

Obraćamo se stoga ovim i svim katolicima, napose Marijiniim kongregacijama po našoj prostranoj domovini, da i mi što ljepše doslavimo kroz mjesec studeni ovaj rijedak god. U tu svrhu neka se izabere jedna od prvih triju nedjelja u tom mjesecu. Potrebno je da se pristupi k stolu Gospodnjem, tom izvoru svake milosti i Božjeg blagoslova, odakle je i naš svetac dobivao toliko snage, te je sved stupao putem pravim i služio Gospodu (Pr. 100, 6). Na večer ili ujutro na svečanoj proslavi neka se ogleda svećev život i to koja od njegovih glavnih kreposti. To vruće želi Crkva da se ogledamo za uzorima kršćanskog življenja i tako ih zavolimo e ih i opomašamo. Ljudi su to, koji su živjeli kao i mi u teškim prilikama i borbama; redovito su dapače bili u težim okolnostima nego li mi, I tu ne smije da nas zaplaši slabost naše naravi, jer su tu imali i kršćanski sveci ili kako zgodno opaža sv. Ambroz: »Sveci nijesu više naravi nego li je naša, ali su pokazali veću vjernost spram milosti Božje nego li mi.« I zato će od velike koristi biti, ako naša mladež proslavi sv. Ivana u nekim krepostima, prema kojima je svetac pokazao osobitu vjernost i koje su toliko potrebne našim dñima kao nikada prije, ako želimo ugledati u našoj domovini bolje dane i u cijelom narodu kršćanski preporod. — Tu valja procijeniti i u djelu primijeniti onu veliku poniznost milog Sveca. Krist bo traži od svakoga ovu krepot, jer veli: »Naučite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem i naći ćete pokoj dušama vašim.« (Mat. 11,29). Zato nas i pozivlje prvi papa: »Stecite poniznost, jer se Bog oholima suproti, a poniženima daje milost« (I Pet. 5, 5). Oholicama se Bog protivi, jer neće da priznaju ono što reče naš Spasitelj: »Ja sam čokot a vi loze; i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod, jer bez mene ne možete činiti ništa.« (Iv. 15, 5). Velika se Ivanova poniznost zrcalila u neograničenoj i nesebičnoj ljubavi k Bogu. Ljubio Ga je svim srcem, svom dušom, svom sagom i svom misli svojom (Luka 10, 27). Znao je za opomenu sv.

Pavla, koji je o sebi pisao: »Ako jezike čovječe i andelske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvono koje zvoni, ili praporac koji zveči. I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu vjeru da i gore premještam, a ljubavi nemam, ništa sati«.

(1 Kor. 13, 1—2). No znao je sv. Ivan Berchmans, da samo čisto srce može pravo Bog ljubiti. »A koji su Kristovi, raspešće tijelo sa slastima i željama« (Gal. 5, 24). Zato je Pavao preporučao i Timoteju: »Drži sebe čista« (1 Tim. 5, 22) i jer je Isus rekao: »Blago onima, koji su čistog srca, jer će Boga vidjeti«. (Mat. 5, 8). — Ovako je mladi svetac štovao Boga, a poznato je kako je sinovski odan bio i bl. Djevici. U opće je »pobožnost korsna za svašto, imajući obećanje života sadašnjega i onoga koji ide« (1 Tim. 4, 8), a sveci o na božnosti spram Majke Marije ističu to kao znak budućeg uživanja u nebu. Kako je dakle ne bi ljubio ovaj svetac? Na času smrti nrosi, da mu stave u ruke njegovu krunicu, kojom se je on tako žarko uticao Mariji za života.

Dostojno je i pravo da slavimo svoje uzore, pak nas i Duh sveti pozivlje: »Hvalimo slavne ljudi« (Crkv. 44, 1). Ni svece ne možemo ni pravo ni dolično proslaviti, ako ne oponašamo i što prije u svom životu u djelu ne provedemo njihove velike

Sv. Ivan Berchmans, zaštitnik i voda učeće mlađeži. kreposti. Sv. je Ivan Berchmans također imao pred sobom kao uzore svece, koji su pred njim živjeli, te je za mlada odmah uskliknuo: »Hoću da budem svetac, u kratko vrijeme, Božjom milošću«. I što je htio, to je i postigao. Zašto dakle ne bismo i mi pošli nje-

govim stopama? S Bogom se sve može, ili kako veli sv. Pavao: »Sve mogu u onome, koji me jača« (Fil. 4, 13).

Da nešto doprinesemo što boljoj proslavi ove izvanredne proslave, tiskali smo i jubilarno izdanje Života sv. Ivana Berchmansa. U isto doba izdasmo i nekoje razglednice o Svecu, kako je označeno na prednjoj stranici ovog broja našeg Glasnika. To će dobro doći svakome, da tako potanje upoznade i zavoli ovog uzor junaka. Ovo smo i za to izdali, jer su nam katolički sveučilištarci izrazili želju, kako bi trebalo da ostane trajni spomen ove 300 godišnjice u hrvatskom narodu, a to time, da se iz čistog dobitka kod ove proslave napravi novčana zaklada za godišne Duhovne vježbe katoličke mladeži. Rado smo se tome odazvali, a sada je do Marijinih kongreganista i kongreganistica, seoskih Djevojačkih društava, te klerikâ po sjemeništima i uopće do katoličke omladine, da se tome što oduševljenje i odazovu i odmah počnu s pripravom proslave kao i raspačavanjem životopisa i spomenutih slika.

Dao Bog, da ova 300 godišnjica po zagovoru sv. Ivana B. isprosi što više blagoslova s neba za naš katolički pokret među mladeži u našoj domovini kao i svemu narodu!

Uredništvo.

Provedba crkvene odluke o prvoj pričesti.

Ljudi su čudnovati. Isus je čudnovato nahranio mnoštvo ljudi, u pustinji. Svi mu kliču i hoće da ga slavno uvedu u Jeruzolim i proglase mesijskim kraljem. Spasitelj to ne pripusti, ali im slijedećeg dana progovori o čudnovatijoj gostbi, naime o kruhu, koji ne uzdržava prolazno tijelo, nego daje vječni život, vječno zdravlje, vječnu snagu. Ne će li na to obećanje nastati u narodu neopisivo veselje? Ne će li sve pohititi za Kristom, da se više od njega ne odaleći? Nu protivno se dogodi. Ljudi se uznemirile i odoše od Spasitelja. Ti su Židovi tražili vremenita dobra, o vječnim ne htjedoše da znaju.

Čudnovati su bili ti Židovi, a jednako su čudnovati i danas mnogi kršćani. Pokojni je papa Pijo X. dao dvije naredbe o svetoj pričesti. Te su odredbe dragocjeno dobročinstvo, jer otvaraju vrata k nebeskom blagu. Svi naime, koji na duši nemaju grijeha smrtnog, mogu svaki dan primati svetu pričest, pak i djeca, netom su donekle došli do razuma (od 7 godine po prilici). Ne će li se uslijed te odredbe silna mnoštva okupiti oko stola Gospodnjeg, pak će sobom uzeti i djecu, da ne izgube toliko blago? To se ne dogada. Dručiće bi bilo, da je papa obećao eće dnevno dobiti zlatni dukat svatko pak i djeca, ako dodu u crkvu. To bi bila prava strka, jer bi sve hitilo k crkvi. I djeca bi se tu morala da žure, čak i ona, koja tekar prohodaše. Tada bi roditelji glasno tvrdili, da su im i djeca u trećoj godini razumna kao odrasla čeljad. Svaki bi se muž srđio

na ženu, ako nije i takovu djecu poslala svaki dan u crkvu. Eto tako bi željno grabili zemaljsko blago, a za nebesko se malo brinu. Pa da nijesu ljudi čudnovati?

Uistinu ljudi čudnovato primiše odluke Pija X. o svetoj pričesti. Kada je izišla odluka o dnevnoj pričesti, mnogi se dakako poveseliše. Čast tim katolicima. Ali većina je nerado pročitala tu odluku, a mnogi se i danas tako ponašaju, kao da se njih i ne tiče ta odredba. Još je gore sa svetom pričesti djece. Kada se je pročulo, da će sveti Otac dozvoliti djeci što raniju pričest, pisaše mu nekoji, neka toga ne čini. Ali papa posluša Krista, a ne ljudi. Odluka izide. Nekoji katolici rekoše, e je veliko zlo zadesilo Crkvu. Jedan francuski orelat uskliknu: »Zar će papa Crkvu uništiti?« U Njemačkoj pomislili, da je sve izgubljeno, ako ne bude više kasne prve pričesti, gdje dječaci dolaze u skupoj odori i djevojčice poput zaručnice naprilitane. A i kod nas je mnogi glavom zaklimao i žalivože još i danas klima.

Nu već je skrajni čas, da se provede papina naredba, osobito ona o što ranijoj pričesti male djece, e počnu primati svetu pričest po prilici od 7 godine i onda čeće. To je sveta dužnost.

Dužnost je to, jer to traži Crkva. Tu je progovorio naš vrhovni zapovjednik, papa. Novi je crkveni zakonik usvojio tu njegovu odredbu. Po njoj se moraju roditelji i župnici pobrinuti, da djeca što ranije pristupe k pričesti. Sveta je dužnost, jer i Isus to tvrđi. I tu vrijedi: »Što svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebū.« Krist je uz to bistro kazao u Ivanovu evanđelju gl. 6., da je Euharistija naš život i da bez nje nećemo imati života. Dakle bez pričesti nećemo u sebi trajno očuvati nadnaravni život, tećemo bez pričesti zakržljati i napokon propasti. Euharistička je hrana nužno jelo naše duše. Bez nje će duša oslabiti i napokon uvenuti. I zar da djeca umru od gladi? Zar da ih davao osvoji prije nego li u nje dode Krist po svetoj pričesti? Jedan je kateheta pripovijedao, kako je pripravljao za prvu pričest malu djecu skupa s djecom od 11 do 13 godine. Prva su djeца bila nevina, revna, pomniva i poslušna, a druga neskladna, zločesta. Dvojica su dapače bila tako besramna par dana pred pričesti, da ih je ipak pričestio jedino stoga, jer inače ne bi nikada više pristupila k stolu Gospodnjem.

Doba je od 7 do 11 godine vrlo odlučna, hoće li djeca kasnije biti dobra ili zla. Ne pripustiti ju dakle k pričesti, značilo bi isto što i ekskomunicirati ju. Ta kod ekskomunikacije je glavna stvar zanještanje pričesti. Niti je to katolička nauka, ako hoćemo da djeca budu dobra i bez pričesti. To katolici ne uče, nego protestanti.

Izvršimo dakle svoju dužnost i privremimo djecu što ranije k svetoj pričesti.

Nekoji hoće da opravdaju grješno zanemarenje. Kako? Čujmo nekoje izgovore.

1. Mala su djeça nerazumna. — Ili zar djeça moraju biti polučenjaci? Ne. Samo je nužno, da znaju najjednostavnije istine. Ali ni to nije glavno. Glavno je, da su djeça pobožna i dobiju mišljet. Mnogi učenjak znade mnogo i ide u pakao.

2. Djeca će doskora zapustiti pričest. Čemu dakle rano početi? — Dosta je, ako i samo nekoj ostanu vjerni dobroj navici. Za to će djeca sama Bogu odgovarati, što će kašni e činiti, a odgojitelji odgovaraju, je li privedu za rana tu djecu k Euharistiji. Nekoja će djeca kasnije zapustiti molitvu, pak zar da ih radi toga ne učimo moliti? Ili zar da djecu već za rana pustimo neka budu zla, jer će kasnije postati zla?

3. Pričest nije nužna, jer je prije bilo djece dobre i valjane i

Djevojačko društvo u Martinskoj vesi.

bez pričesti. — Nu onda bi se moglo reći: Neki su Židovi dobri, dakle nije im potrebno krštenje ni Crkva.

4. Valja kušati, je li će dobro urođiti rana pričest. — Dakle valja kušati, je li Krist i Crkva imaju pravo. Onda bi se moglo kušati, je li se može živjeti bez Crkve i sakramenata. O ne, stvar je vrlo važna i već je dvanaesti čas, da se svi roditelji i odgojitelji odazovu i privedu djecu što ranije k svetoj pričesti.

E. Springer D. I.

892

Novo!

Upravo je izšao Život sv. Ivana Berchmansa. Ima više slika i zanimivih stvari. Cijena je 4 dinara, koje valja poslati unaprijed na naš list ili šaljemo sa poštarskim pouzećem. Za poštarinu valja nadodati pola dinarra.

Duša pred Svetohraništem.

Da je meni kô što miris ruži,
Isusu bih samo mirisala.
Il' da mi je kao glas slavulju,
Isusu bih samo zapjevala.

Da ja mogu kao cvjetić cvasti,
Isusu bih na oltaru cvala.
Il' da mogu kô svjećica što je,
Isusu bih pred obrazom sjala.

Da ja mogu bit' tamjana miris,
Kristu bih se nježno uzdizala.
Il' da mogu kô kandilo što je,
Kristu bih se rado izgarala.

Danica.

Tri dana u „Mariji Zvijezdi“.

Iz vrta podemo dalje k ostalim zdanjima. Putem zapitam o. Anselma, kolike imá svega redovnika. On mi odgovori, da svega skupa ima koje braće, koje redovnika oko 120. »A koliko ima Hrvata?« zapitah. »Hrvata i Slovenaca među braćom i redovnicima ima samo 15.«

»Kako da ih je tako malo?«

»Nije im valjda dostatno poznat naš red, pa se ne zanimaju toliko za ni, a mnogi imaju kojekakve krive predsude o nama; kao što ste i Vi sami bili o našem redu krivo upućeni. «Pa primate li Vi svakoga« zapitam ja. »Primamo svakog poštenog čovjeka, mladića ili udovca do 42 godine. Dapače i djecu. Pošljite nam nekoliko mladića iz Hrvatske, koji su svršili dobrim uspjehom osnovne škole; i oni mogu kod nas nastaviti nauke i postati redovnici-svećenici. Stariji, koji su učeniji, mogu biti odmah primljeni kao redovnici kora i učiti za svećenika, a drugi mogu biti kao braća konversi i baviti se kojim zanatom ili drugim poslom. Jest, mi svakoga rado primamo bio Nijemac ili Hrvat, samo nek je pošten čovjek, jer mi ne vodimo politike. Mi se brinemo za svoju dušu i molimo i radimo za spas drugih duša. Vidjeli ste kako i braća dobro imaju. Jedu što i mi, odjeveni su dobro, samo što njihovo odijelo nije bijelo, već smede, a dionicici su svih duhovnih i vremenitih dobara reda« reče i opet će:

»Najglavnije je to, da se u našem redu može najlakše duša spasti; jer mi nemamo niti prilike za grijeh, sve da bi i htjeli grijesiti, a sredstava za spasenje ima dosta.«

Tako u razgovoru dodemo do »Naučničkog doma«. Ta zgrada je sagrađena god. 1894. Krasna jednokatnica.

Tu je blagovaonica, spavaonice, dvorana za čitanje i zabavu naučnika. Imaju svoju knjižnicu, glasovir, gusle, malo pozorište, gdje od vremena do vremena daju moralne predstave, i tako se plemenito uvijek pod nadzorom braće, zabavljaju.

Zatim smo obišli tvornicu suknja, pivaru, glasovitu siranu, pekaru, kovačiju, sedlariju, postelariju, krojačnicu, knjigovežnicu i tiskaru, u kojoj se tiska njihov mjesecišni list »Putokaz«. List je za mladež, za pouku i zabavu, a uredjuju ga trapisti. Ovaj list, kako čujem, mladež jako rado čita. Svuda sam bio prijazno pozdravljen, kako od radnika, tako od braće. Svuda rade naučnici i pomoćnici, koji s izašli iz njihove sirotnice i braća, koja ili rade ili radnike nadgledaju. Svuda vlada uzoran red, sve je najmodernije uredeno. Kollkogod sam braće vido, sva su vedra i vesela čela; nema tu smrknutog i tužnog lica, već im se mutarnje zadovoljstvo i izvana pokazuje.

Putem prodromo pokraj neke stare razrušene zgrade, kao staje i Pater ce mi: »Vidite, ovo je temelj našega samostana; u ovoj zgradi živio je pokojni Prior Franjo, kad je god. 1869. u Bosnu došao sa svoja dva brata; i vidite, što se je sve od toga za 50 god. načinilo! Danas od trojice redovnika ima ogroman samostan sa 121 članova, i dvije filiale: Maglaj i Aleksandrovac sa svojih 30 članova.«

Još smo pogledali staje i spremište za ratarsko i drugo orude. Tu sam se počeo ogledavati, ne bi li opazio onaj drveni plug, što ga trapisti vuku. O. Anselmo se opet nasmiješi ispod brka te mi reče: »Da! Znam, Vi ste u »Prosvjeti« vidjeli sliku, kako trapisti vuku plug i mole krunicu. To je fantazija! Istina, mi ljeti idemo raditi, kad je velika nužda; prevrat i kupiti sijeno; ali to je za nas kao zabava, bar se malo prodromo po svježem zraku. A i inače idemo u šumu, te malo radimo, jer neprestano biti u samostanu — nije dobro. Treba malo na zrak izći.«

Odavle se zaputimo na groblje. Ono je zidom ograđeno; nema tu krasnih spomenika, već jednostavni drveni krizevi sa limenom pločicom, na kojoj je napisano redovničko ime i dan smrti pokojnika.

Grobovi su svi čisti i uredni. U sredini groblja je križ sa propetim Spasiteljem u naravnoj veličini.

I po groblju sam se počeo ogledavati, ier sam i to čuo, da trapisti svaki dar opaju sebi grob, ali sam se sada uvjerio, da to nije istina. »Eto vidite», reči će o. Anselmo, »koliko ima grobova za 52 godine. Nešto preko 100, a prije je bilo do 200 trapista, dakle poprečno je umrlo godišnje jedan po sto. A što je tome uzrok? Uredni i vegeterijanski (koji ne jede meso) život.«

Pomoliv se za pokoj duša, izademo na vrata, te se uputimo drugom ulazu u samostan. Tu se nalazi moderno uredena pilana, stolarija i električna centrala, koju voda tjera. Trapisti su naime napravili nasip od cementa preko Vrbasa, i dno tako prokopali, da uvijek imaju dosta vode za pogon, a onaj nasip čini lijep mali vodopad.

Ova centrala daje elektriku ne samo samostanu i okolici, već i cijeloj Banja-Luci.

Oko 11 sati uputismo se prema samostanskoj zgradbi natrag. Pred vratima opazismo mnogo naroda, muškog i ženskog, starog i mladog sa raznim posudama u rukama; a brat Mijo im dijeli varivo i kruha. Neposredno pred vratima opazim brata vratara, gdje drži pun naramak razne robe, a oko njega skaču 5—6 cigančadi gole i bose. Jednom daje košulju, drugom kaput, trećem hlače itd. I to tako biva, kako mi reče Pater, svaki dan.

Povrativši se natrag u svoju sobu zahvalih se o. Anselmu na ljubavi, te mu izrazim svoje veliko zadovoljstvo nad svim, što sam vido. Ujedno mu rekoh, da sam tako ushićen, da bi skoro i sam imao volju postati trapista; a on mi odvrati: »Izvolite samo, naša su vrata uvijek otvorena svakomu poštenu co-

vjeku, koji hoće, da radi za spas svoje duše.» I tako se oprostih s tim ljubeznim starčićem.

*

Poslije objeda uputih se do nove sirotnice. Ona je sagradena god. 1913. Udaljena je od samostana oko 500 koraka. Prekrasna dvokatnica, na brežuljku sagradena sa svojih preko 600 soba i sa svim ostalim nuz-zgradama. Šada se još u njoj nalazi Ortopedički zavod, a kad ovi isele, onda će za djecu krasno biti. Na povratak se svratim u električni mlin, koji također pripada Trapistima. I tu sam imao prilike, da govorim sa zakupnikom mlinu. On ne može, da se nahvali ovih redovnika. Kaže, da su oni blagoslov za ovu okolicu. Koliko i koliko su oni dobra učinili, što niko ne zna! Za vrijeme rata su dnevno hranili do 400 sirotinja. Da nije trapista bilo, taj narod bi od gladi potimirao. Oni kolju godišnje do 30 debelih svinja i 20 volova, a živadi ne zna se ni broja; i to sve za siromašnu djecu, goste, sirotinju, svoje sluge, a oni od toga ništa ne okuse.

Sirotinja čak iz Banjaluke dolazi u njihovu šumu, te odavle badava nosi drva. Kolikim daju novac uz male i nikakve kamate! A koliko tek u dobrovorne svrhe daju! On bi se mogao zakleti, kako mi reče, da oni najmanje pol milijuna milodara preko godine podijele. »To se ne može opisati« reče, »koliko su trapisti dobra ovom narodu, a i cijeloj Bosni učinili.« Y.

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Degodajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujuemo samo ljudsku vjerodostojnost. — Za oglas se zahvalnica ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

U teškoj boli.

Hrvatska. Neprestano kroz tri godine mučile me teške boli tjelesne i duševne. Po vrucuo molitvi presv. Srcu Isusovu oslobođili se tih neugodnosti. Slava presv. Srcu! B. M. iz Plesa.

U neprilici za stan.

Bosna. Otkazan mi je stan. Drugog ne mogoh naći. Uzalud se obratih na razne strane. Pomolim se tada presv. Srcu Isusovu i sv. Josipu. Domala mi stiže glas, da i dalje ostanem mirno u stanu. A. G.

Uspjela operacija.

Amerika. Uslijed ozlede na glavi bolovah pune tri godine i 7 mjeseci. Kroz to vrijeme podvrgoh se i do 2 puta operaciji. Napokon odlučio liječnici, da me opet operiraju. Mati je uza me mnogo trpjela i na dan operacije posjeti me u bolnici. Oboje započesmo devećnicu u čast presv. Srcu Isusovu. I Bogu hvala, operacija je uspjela, pak sada ovim zahvaljujem Božanskom Srcu. A. B.

Pomoć kod upale.

Zagreb. Po drugi put nakon kratkog roka izreći mi je javnu zahvalu

presv. Srcu mog Spasitelju. Bilo je ove godine u proljeću, kada dobili brzjavnu vijest, da mi je nečakinja na smrt oboljela. A ona je jedinica moje pokojne sestre. Liječnik je rekao, da je zlo, jer je upala pluća i podrebrica. Odoh do nje. Obrekoh tada Spasitelju, da će Glasnik pomjivo čitati i pomoći Mu se od srca. I ona ozdravi, pak tako Bog pomože i liječnikovo nastojanje nije bilo uzaludno. Št. K.

Vjenčani prsten.

Zagreb. Izgubila sam negdje u kući vjenčani prsten vrijedan 30.000 K. Iza uzaludne potrage prijavim policiji, a vrucom se mlijtom utečem Bož. Srcu i sv. Antu. Za pet dana upita me vrijedna sustanarka iz dvorišta, niješam li ja izgubila prsten, jer da je njezinu majku jedan tudi našla, a svoga pri tom izgubila. Što se medutim zblj? Vrijedna gospoja isla u posjete kćeri, pa u dvorištu navalio pas na nju. Kad se branila, ispaao joj prsten, a ona tražeći malo nade moj i nepazeći ponese ostavivši svoga. Tek na putu u Varaždin opazl, da to nije njezin i povrativši se upita, tko je ovoga izgubio. Netko će reći: Sretan slučaj; a ja velim: Hvala Providnosti! Z. S.

Na znanje kongregacijama.

1. Upozoravamo na prvi naš članak o 300 godišnjici sv. Ivana Berchmansa. Želimo da se to pročita na prvom sastanku i odmah se kongregacije prihvate posla, kako će se što bolje to izvesti. — Dopisnice sa slikama sveca stoje svaka pola dinara, a Život s. Ivana Berch. 4 dinara. To valja odmah naručiti, jer ta dobit ide u zakladu za duh. vježbe, pak bi katolički svenčilištarci mogli da obave s abituirjentima duhovne vježbe svake godine, kako su to učinili u kolovozu u Đakovu. Na djelo i žurno!

2. Očekujemo izvješće od svake kongregacije, kako je uspijela proslava. Želimo, da nam se javi barem dopisnicom. Mi ćemo onda to ustupiti Savezu naših kongregacija.

Kongreganistima na srce.

»Sada, sinci, poslušajte me! Sretni, koji se drže putova mojih. Pazite na stegu, budite mudri i nemojte je odbaciti. Blago čovjeku, koji me sluša i dnevice bđije na vratima mojim! Koji mene nade, naći će život i crpsti će spasenje u Gospoda. Tko se pak o mene ogriješi, oskvrnut će dušu svoju. Svi, koji mene mrze, ljube smrt.« Reč. 8, 32.

Kakva suprotnost! Uz Mariju i Crkvu doduše stega, rad, svladavanje samoga sebe; ali zato i: »sretni«, »blago im«, »spasenje«!

Uz nevjero doduše široki put slobode; ali zato i »oskvrnjenje«, »mržnja« i »smrt«!

Ta suprotnost se sve više očituje i kod nas.

Bezvjerci i gonitelji Crkve govore o slobodi, ali samo za svoja zlodjela. Do sada su vezali katolike kojekakvim obzirima, sada zastrašuju grubom silom. Teror im je orude, jer ih izdao razum i ostavilo poštjenje. Bezvjerac dak prireduje deraču, da ušutka glas istine na ustima katoličkog druga. Bezvjerac omladinac udara pesnicom i kamenom, da iznakazi bujno provrli život katoličkog druga.

Kongreganisti! Strpljivost i čednost kreposti su samo do gra-

nica. Kad se te prekorači postaju kukavštinom. Suprot silovanju stoje kreplosti: ponosa, odlučnosti, hrabrosti. Te ste dužni pokazati, kad se Vaša katolička vjera gazi. Grkinja je voljela gledati sina mrtva nego osramočena. I Vaša Majka vas pozivlje.

Vrijeme je da svojim otporom spriječite bezvjerce, da Vam i djeci ne otimlju nevinost, mlađeži ne ispijaju životnu srčiku, obiteljima ne ruše mir, oveće ne lišavaju službe.

Vaš otpor traži, da zavrnete hulitelja Vaših svetinja ponosnom obranom svoje vjere; da zasvjedočite uvjerenje svoje ja v n i n a s t u p o m kod svećenosti svoje vjere; da se za u z m e t e za potisnutog člana svoje vjere; da p o m a ž u ē l b l i ž n j e g a mislite najprije na stradalnika svoje vjere.

Ne bojte se pri tome tjesnogrudnosti. Što će katolici biti bolji katolici, to će više koristiti svakom bližnjem bio koje vjere ili roda. Hoćemo li n a j v e c i n a p r e d a k rodu i domu, onda budimo n a j b o l j i k a t o l i c i !

Svijet treba u z o r a . Uzori su pak punina zakona. Ta punina može biti vazda u katolika, jer samo on ima puninu vrhunaravnih sredstava. Hoćemo li dakle maknuti svijet iz kaljuže, dajmo mu jačih motora snabdjevenih vrhunaravnom silom katolicizma. Na stranu s polovlčenošću!

Lurdska ozdravljenja.

Gda. R u f-R o b e r t iz Žinevre u Švicarskoj došla je 3 juna u Lurd. Ne može da se giblje nego s najvećom mukom; čuti jake boli. Bojovala je u nutarnjosti. I za 4 dana stupi pred lurdske liječnike i ovi su izjavili, kako nema više ni traga boli.

Gdica E l i s a b e t a P a p i l o n , iz bolnice Lionske, u 25. godini, boluje na upali sise. Iako su joj liječnici desnu sisu otkinuli, bili su tu znakovi sušice. 10. juna je stigla u Lurd s hodočašćem iz lionske biskupije. Jedva hoda i to naprežući se, jer je sasma oslabila. Hranila se je neredovitim načinom i nedovoljno, te je često bacala i neprestano kašljala. Već je dulje vremena prolazila ili ležeći u postelji ili sjedeći na produljenoj stolici. Dne 11. juna, za vrijeme procesije sa presv. Euharistijom, osjeti jake boli u času, kada ju je svećenik blagoslovio s Presvetim; isto osjeti i kada je blagoslovio konačno ispred crkve, ali i odmah očuti, kako su iščezle sve njezine boli. Htjede tada da se uvjeri o svome stanju i upre u susjedu jače desnom rukom, na kojoj je doslije vazda imala izvanredne boli. I gled! Uvidi, da tu više nema boli. Uvjerenja tada da je ozdravila pridiže se e Če hodati, ali je spriječiše redatelji i odvedoše natrag u bolnicu, gdje je tih dana i stanovala. No tu ona sada ustade i poče hodati s najvećom lakoćom i bez ikakove boli. Dapače je iza toga i obilato jela, bez ikakove ometnje ili škode. Slijedećeg je dana došla u liječnički ured pokraj Gospina svetišta. Ovdje ju je više liječnika točno pregledalo i uvuklo, da su sve boli prestale, a u plućima ne nadoše nikakove rane. Rana je na prsimu uslijed operacije još jučer pokazivala nezaraslost, a danas

je sasma zarašla i bez ikakove боли. Dapače gibanje je prisiju i tiela sasma redovito, doćim je prije bilo ograničeno. Tu je dakle ova gospodica sigurno i u tren ozdravila.

Gdica Ruža Pigeron iz Roanne (Loire u Francuskoj) sobom je donijela u Lurd svjedodžbu liječnika Ninota iz Roanne s nadnevkom 31. svibnja 1921. Tu veli taj liječnik, da gdica Pigeron boluje na Pottovoj bolesti s uzetošću na bokovima i nezadržavanju vode. Tu je bolest potvrdio konačno i liječnik specijalista u Bereku, dr Fouchox. Ta se bolest proteže od g. 1909. Već od g. 1910. do 1921. nije silazila sa svog ležišta i svi su je smatrali neizlječivom. Suputnici su na putu prema Lardu prigovarali, čemu nose takovu bolesnicu onamo i jadnicu muče. Ljudi su je sažaljivo gledali, kako leži blijeda na stručnjaci u vagonu. I najmanje gibanje prouzrokovalo joj nove боли, te je više puta gubila svijest. 14. juna dovedoše bolesnicu u kolima i postaviše je u red ispred crkve s drugim bolesnicima po običaju. U času kada se je dijelio blagoslov s Presvetim, očuti bolesnica neki trzaj i odmah se diže. — Odvedoše je u liječnički ured. Tu je pregledaše tri liječnika. Gospodica je stajala uspravno, što nije mogla već od natrag 10 godina, pak stupa po dvorani kao da nije nikada bila bolesna, bez ikakove боли, no dakako kao osoba koja se je odučila od hodanja. Gibanje i kretanje ne prouzrokuje joj nikakovih боли. Sretna je Ruža ostavila 15. juna Lurd, još blijeda, ali hoda sigurna i bez poteškoća.

Suzana Varcoin je u Lardu ozdravila 27. srpnja. Ona je iz Serocourta (Aisne) i g. 1916. u 24 g. obolila je od sušičave upale na bedrenom zglobovu na lijevoj strani (coxalgia). Domala se je pojavila i ukočenost na koljenu (ankiloza). Uz to je bolovala više mjeseci od Pottove bolesti i morala je držati nogu u sadri. Iza rata je dospjela u bolnicu u Ham (Somme). G. 1917. debi i čir u želucu i nije mogla jesti tvrde hrane, pak se je hranila jedino zeljem i mlijekom. Često je hranu povraćala s mnogo krvi. Ići je mogla jedino o štakama. 26. srpnja ove godine okupa se u Lardu u vodi ispod crkve, ali bez uspjeha. Slijedeći dan popodne u 3 sata dode da se opet okupa u toj vodi. Ulazeći u Piscinu (kupalište) osjeti jako putanje u lijevoj nozi. Najednom ispravi ukočenu nogu i zglob bedra postade sasma gibak. Suzana se na to osloni na lijevu nogu i ne očuti nikakove боли. Dapače taj čas učini joj se, e je i želudac sasma ozdravio. Odmah otide u liječnički ured. Ovdje je liječnik pregledaše. Usporediše oni svjedodžbu od 24. srpnja, koju je potpisao i izdao Suzanin liječnik u Hamu, dr Puchler. Na ovo izjavije liječnici, da se je ovo ozdravljenje dogodilo u tren i da je tu isključeno postepeno naravno ozdravljenje.

★

U Lardu evo Bog pravi čudesna. I time Bog zapečaćuje i jamči, da je naša Crkva jedina prava, jer se ovo samo u katoličkoj Crkvi događa od g. 1858. do danas. Papa Pijo IX. je proglašio izričito, da je bl. Djevica bez istočnog grijeha i Bog sve to potvrđuje, da je to istinito i da je papa nepogrješivi naš učitelj. Neka podu neznabroši u Lurd i slobodno ovo prouče. Blago nama, ako ljubimo svoju Crkvu i živimo po njezinoj nauci!

A. Alfrević D. I.

Apostolstvo molitve.

1. *Potpuni oprost.* Sveti je Stolica dozvolila, da svaki član ili članica Apostolstva molitve može dobiti potpuni oprost kod svake naknadne svete pričesti, ako se pričeste s tom načinom. Tako sv. Stolica odlokem 1. jula 1921.

2. *Djevojačka društva i Vojska Srca Isusova* neka nam jave svaki mjesec, koliko je sv. pričesti primilo njihovo društvo. — Odje treba ozivjeti ova društva, na želju tog društva ćemo se pobrinuti. U tu svrhu neka se vlc. župnici obrate uredništvu.

3. Molimo župske urede, da zatraže od Glasnikova uredništva upisnice u Apostolstvo molitve. Time će raširiti po župi duh molitve, koji nam je tako potrebit. S molitvom će dakako doći u župu i mnogo blagoslova s neba.

4. Prosimo ovim sve diecesanske upravitelje, da nam jave broj članova Apostolstva molitve u dotičnoj biskupiji.

Uredništvo.

Vijesti.

Sv. Ivan Zelina. Dne 3. srpnja davao je naše djevojačko društvo Srca Isusova tri puta, ujutro, po podne i navečer, predsatvu »Sv. Elizabeta« i alegorični prikaz triju vila: »Sloga« (s grančicom), »Prosvjeta« (s knjigom) i »Hrvatsica« (s trobojnicom), kako donose rodu tri dara. Djevojke su sve lijepo prikazivale, tako da su i protivnici priznali najbolji utjecaj društva na izobrazbu članica. Mnogo teme doprinosi i naša knjižnica sa 350 knjiga, kojoj je položio temelj vel. g. Pažur sa knjigama pok. Ivezovića. Članice su revne u vršenju svojih dužnosti i žele, da što prije sabiju potrebno za kip Presv. Srca. Prigodom predstavstva dobismo u tu svrhu 4270 K.

Prijateljica društva.

Sarajevo. Mat. kongregacija komptoaristica. Svršimo svoju školsku izobrazbu i podmosmo u svijet. A kako da u tom valovlju ustrajemo vjerne Isusu i nepokolebitive u kršć. značaju? Odlučimo se sabrati oko nebeske Majke, da nas njezina ruka vodi i drži. Na našu neopisivu radost ispunila nam se želja te bi osnovana za nas posebna kongregacija sa 22 članice, Dne 3. travnja o. g. bi primljeno novih 9 članica, a sa predstavom »Djevica orleanska« istog dana privput pred javnost.

Sretna zbornica.

Sastanak dačkih M. kongregacija Herceg-Bosne i Dalmacije bio je 3. kolovoza u Splitu. Sastanak je otvorio B. Radica, a predsjedao je sveučilištarac B. Nikolić. Prvi je izvijestio o »Unutarnjem životu kongreganista«. Vlč. o. Perica P. je govorio o »Savremenosti kongregacije«. Iza toga je bila živahna rasprava, te su stvorene ove rezolucije: 1. Imajući pred očima živu želju Božanskog Srca, da na euharističkom vrelu napoji srećom sve narode i pojedince svesrdno preporučuje splitski sastanak dačkih M. kongregacija Herceg-Bosne i Dalmacije, da se svi zbornici što češće, pa i danonice, primaknu tom vrelu života. Napose preporučuje, da bi po mogućnosti sve kongregacije posebnim pravilom obvezale svoje članove na nedjeljnju sv. pričest. — 2. Uverjeni da rđavo štivo, osobito u mlađenačkim srcima, ispija vrhunarski život, smjerno molimo sve duhovne vode u Jugoslaviji, neka bi se kod mjerodavnih čimbenika zauzeli da se pri izboru propisane lektire što bolje zaštite religiozni i moralni interesi školske omladine. Napose molimo, da nam kršćanski uzgojitelji i književnici što prije u ruke dadu normativ s popisom privatnog štiva, udesen prema dobi i shvaćanju. — 3. Želimo u Savezu M. kongregacija posebno tajništvo za srednjoškolske kongregacije.

N a d o d a t a k: Odredbom presv. Episkopata od 6. svibnja 1921. svaka dačka M. kongregacija pripada Savezu u Zagrebu. U Savezu je posebni tajnik dr P. Lončar, Kaptol 29. Na njega neka srednjoškolske kongregacije šalju svoje izvješće svaki mjesec.

Sadržaj: O 300-godišnjici sv. Ivana Berchmansa 167. — Provedba crkvene odluke o prvoj pričesti 169. — Duša pred Svetohraništem 172. — Tri dana u „Mariji Zvijezdi“ 172. — Zahvalnice 174. — Na znanje kongregacijama 175. — Kongreganistima na srce 175. — Lurdskog ozdravljenja 176. — Apostolstvo molitve 178. — Vijesti

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Za ozdravljenje noge, M. Š. u Iloku. — Otac ozdravio, Roza Čenkovčan u Molvama. — Sretno je položen ispit, M. pl. T. u Zagrebu. — Povraćen kućni mir, A. Malnar, New Orleans. — Ozdravljenje majke, A. Gj. u Kotoru. — Nadene zatureni novac i mnogo milosti primio, J. Gr. Konaci. — Uslišana molba, S. Spoljarić u Sv. Durdju Ludbreškom. — Povraćeno zdravlje, A. Abramović u Kuželju, — Ozdravio na želuču, A. Filej u Zagrebu. — Sama i majka ozdravila, M. Bešlić u Bajmoku. — Ozdravio muž, koji je bio primio sakramente umrutičih, A. Volar u Kotoribi (Medumurje). — Brat se vratio zdrav iz rata, I. Jeseta, Los Angelos (Amerika). — Za mnoge milosti, N. N. u Kraljevcima. — Za ozdravljenje jedne učenice od teške tjelesne ozledje zahvaljuju Uršulinke u Varaždinu. — Sretno povila dijete, H. Bauer u Daruvaru. — Za ozdravljenje na nozi, na kojoj je bolevala od g. 1909. zahvaljuje A. Darabaš u Podr. Moslavini. — Prohodala liza 4 g. bolesti, K. Osmić u Sirovoj Kataleni (Podravina). — Ozdravila od kužne bolesti, C. Zglavnik u Sir. Kataleni. — Izisla zdrava iz bolnicé, M. Oshald u Terry La (Amerika). — Udijeljeno zdravlje, M. Ojurić u Vrbovu. — U više teških obiteljskih prilika pomoglo Bož. Srce, osobito u uzgoju djece, N. M. u Ratonu. — Pao u bolest i tešku tugu, ali ga zaustavlja u Presv. Srce pridiglo, N. Eterović u Los Angelos (Amerika). — Iz velike nevolje ih oslobođilo Isusovo Srce, J. i A. Šrketić u Drift Woodu (Amerika). — Iza preporuke Sru Isusovu bolest krenula na bolje, Al. Lacković u Johnstownu (Amerika). — Primio mnogo milosti, J. Hodalin u Nevincu. — Za bolesti i žalosti utješena, A. Kazlarić u Roslin Wash (Amerika). — Srčana bolest majci krenula na bolje, A. Pejčić u Vinjkovcima. — Molba uslišana, V. Müller, Sarajevo. — U potrebi uslišana, R. Ivković, Osijek. — Isusovo Srce mnogo milosti dalo našoj obitelji, A. Čop u Dodgewille Mich (Amerika). — Zdravlje povraćeno, C. Boneker u Vukovaru. — Ozdravio od triju bolesti, S. Habuljan u Perjanevcu. — Uspjela u nauku, M. K. u Novigradu. — Muž dobio opet službu, A. Marušić u Širokom briljevu. — Muž ozdravio na želuču a sin od frasa, M. Medić u Čepinu. — Ozdravila na nogama, Lj. Mišić u Topolju. — Mnoga milosti primila, L. P. u Tuzli. — Ozdravila, J. M. (Hrvatska). — Dijete ozdravilo, A. Pavlović (Metković). — Oslobođila se nezgodnog stana, J. P. — Sretno povila, A. G. (Ivankovo). — Sretno prenijela svoje stvari iz druge države, J. Vrcibradić. — Spasena od smrti, M. Galović u Zadubravju (Slavonija). — Muž se vratio iz zarobljeništva, M. Krasonja u Mučnoj Reki. — Izbavljena iz mnogih novčanih neprilika, M. Booilein u Dakovu. — Sretno povila, J. Höndl u Požegi. — Operovala se od teške bolesti, B. Matešić u Lastnjici. — Dobili sretno premještenje, A. Zagari u Okučanima. — Na sudu istina izisla na vidjelo, A. Waldman u Čereviću. — Kći ozdravila, A. Lešić u Bošnjacima. — Simu zacijelila rana, E. P. u Čazmi. — Srce Isusovo pomoglo u nevolji, B. Podvorec u Krečavesi. — Isto Franca Cvetetić u Petrovini (Jaska). — Sretno prebrodila operaciju, M. Samec u Babotoku (Bjelovar). — Oslobođio se progona i neprijateljstva, Gj. Dužičan u Hrastilnici (Moslavina). — Izbjegao smrtnoi pogibelji, J. T. u Vojnom Križu. — Dospio pod kola, ali spasen, M. Barbir u Vellkoj ž. Lovrečina.

Milodari.

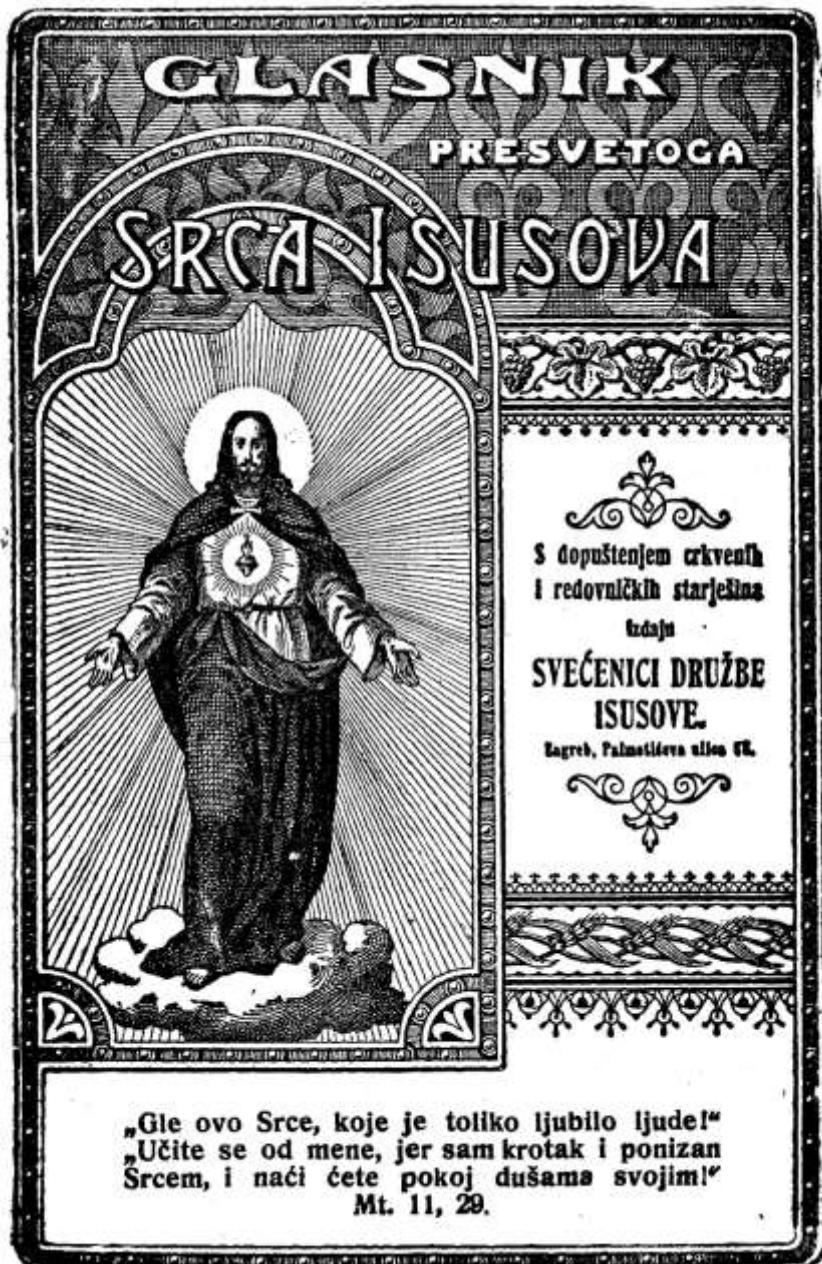
Oglasujemo samo milodare koji nam poštom stignu.

Za širenje Glasnika: Daruvar H. B. 100; Ludbreg M. H. 10; Ples B. M. 40; Kansas City An. T. 100; Zupanja M. V. 100; A. B. 20; F. G. 10; Zagreb M. R. 100; Barija Ž. K. 12; Subotica B. M. 20; Širokopolje D. M. 20; Igrane V. C. 6; Omiš B. M. 20; Prelog B. M. 50; Požega H. J. A. 50; Semeljci L. I. 31; Šemovac Š. T. 38; Prijedor Ch. T. 30; Žutljave Č. D. 12; Varaždin K. M. 50; Ducići K. L. 20; Sarajevo R. A. 10; Bakar M. T. 5; Gorjani N. N. 200; Vrbica I. I. 1000; Bakar M. T. 5; Mučna Rijeka K. M. 50; Metković P. A. 20; Lacići K. K. 30; Leskovac J. A. 30; Križevac M. M. 14; Letma D. I. 20.

Za kruh sv. Ante: Zupanja F. G. 10; Prijedor Ch. T. 30; Nuštar B. K. 15; Bakšić K. J. 20; Vel. Bukovec N. N. 16; Isto 16; Pakrac M. M. 100; Križevci P. D. 20; Draganić Ž. U. 20; Teslić F. K. 40; Novi B. D. 100; Krug P. M. 20; Dubrava M. T. 20; Var. Toplice V. M. 12; Bač J. M. 8; Brod B. M. 30.

Za svetische Srca Isusova: Sveti Ivan Zelina 40; Ples B. M. 20; Deletovci A. P. 20; Kunras M. F. 114; Vojni Križ T. J. 50; Lepoglava G. P. 20; Unčani Š. M. 50; Sv. Iv. Zelina P. B. 20; Rešetari V. A. 60; Šimatovo Č. A. 50.

Za sv. Mise: Daruvar H. B. 100; N. Jankovci J. A. 60; Zagreb N. N. 120; Marjanci Ž. N. 40; Krug P. M. 47.

Glasnik Presvetoga Srca Isusova.

Blagoslovjen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa. Jedino je glasilo Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova proti psovki, djevojačkim društavima za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasile svih hrvatskih Marijinih kongregacija. Izlazi svaki mjesec.

Preplata - Glasniku Presvetog Srca Isusova iznosi za god. 1921. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 kruna; za Ameriku 24 kruna.

Narudžbe, preplate, reklamacije i milodari šalju se: Upravi Glasnika Srca Isusova, Zagreb 1.

Zahvalnice i svi rukopisni članci šalju se na

Uredništvo Glasnika S. I. Zagreb.

Povjerenici! Povjerenice!

Saberite barem 20 novih preplatnika. Pohodite sve kuće u svom selu i upitate ih, hoće li primati Glasnik Srca Isusova. Za novu godinu je cijena Glasniku 5 dinara. To nije skupo, jer više stope 2 kilograma zelja, ili pšenice, dapače 1 kilogram mesa ili pola litre vina. Otkini malo od grla i daruj za Glasnik, da svaki mjesec tebi i obitelji navješta Boga i blagoslov nebeski. Amerikanci širite ovaj Glasnik! Uplatite za svoje i domovinu!

Sve je poskupilo, pak smo i mi prisiljeni da povisimo cijenu Glasniku. Još preklani smo morali to učiniti, ali nijesmo, jer smo imali zalihe papira, a ta je sada potrošena i moramo sve skupo plaćati. Nu netom padnu cijene papira i štampi, i mi ćemo odmah sniziti cijenu i uplaćeno zaračunati na novu godinu.

Koledar Srca Isusova 1922.

Tko ga nije nabavio, neka se požuri, jer ga još malo imamo. Sa svih strana ga naručuju i na jagmu ga razgrabiše. Svi ga hvale.

Stoji 16 kruna i s poštom 18 K.

Najbolje je, ako pošalješ novac i na novčanoj doznavci naručiš, koliko-komada želiš. — Svaki jedanaesti komad dajemo na dar.

Kratke zahvale Presv. Srcu Isusovu.

Za udjeljeno zdravje zahvaljujem. M. P. u Slavoniji. — Kći mi sretno položili maturu. Saljem 20 K za Širenje Glasnika i 20 za Svetište Isusova Srca u Zagrebu. E. L. u Vinkovcima. — Bog me uslijšao i sin primljen u sjemenište. A. i F. P. u Budrovčima. — Izjavljen iz zdvojnog položaja po milosti Bož. Srca i zagovoru svetog Josipa. Saljem 50 K u zahvalu Bož. Srca i za svog pok. supruga. A. G. — U teškoj nevolji zavjetovah se za javnu zahvalu Srcu Isusovu i sv. Antu, te saljem 30 K za zagrebačko svetište i 20 K za sv. Misu. K. M. u Brodu. — Za 4 tjedna bijah u bolnici i pogibelj je prijetila, da će izgubiti vid. Nu molba k Božanskom Srcu pomože i liječnici me izlijječi za 8 dana. Prilažem darak. M. Zd. u Prhovcu. — Za mnoge primljene milosti. M. Budak u Karlobagu. Kćerka dobro uči. M. Karas (Hrv.). — Ozdravila. M. Hertarč u Medumurju. — Sada može vršiti svoje dužnosti. M. Brčić Kostić u Subotici. — Ozdravila u grlu. A. P. u Gjelatovcima. — Više puta preboleo razne bolesti. J. Banić u Gračanici (Olima). — Riješila se neprilika. F. Fresl u Rudama (Samobor). — Naden izgubljeni prsten. A. Vachek u Našicama. — U Isusovu Srcu nadoh utjehe i lijeka. A. D. u Prelošćici. — U važnoj stvari dobili pomoć. K. Lj. u Virju. — Utekoh se Srcu Is. i obećah držati Glasnik i javnu zahvalu. Z. G. u Zagrebu. — U zahvalu za primljene milosti prilažem 20 K za Svetište i 10 K za kruh sv. Ante. M. M. u Zagrebu. — Zahvaljujem presv. Srcu Isus., Majci Božjoj, sv. Josipu i sv. Antu. Jedna Uršulinka u Varaždinu. — Sreća Isusovo i sv. Josip pomogao. V. V. u Legradu. — Moja sestra dobila žđeno mjesto. M. L. u Bošnjacima. — Utekoh se u pogibelji i obećah držati Glasnik doživotno. J. H. — Presv. Srce me uslijalo. D. G. M. u Komiži. — Presv. Srce me izbavi iz nezgode. B. F. M. u Gornjem Hrašćanu. — Zahvaljujemo presv. Srcu, bl. Djeviči, sv. Josipu i sv. Antonu. Urš. samostan u Varaždinu. — Neizmjerna hvala bož. Srcu za udje-

Zadaća kršćanske žene u ljudskom društvu.

Opća nakana za prosinac, blagoslovljena od Sv. Oca pape.

Žena je kod poganskih naroda čamila u najdubljem poniženju. Ne tako u kršćanstvu. Isus ju je uzdigao na uzvišeno dostojanstvo. Kod pogana je bila ona prava ropkinja, po načelima pak kršć. vjere žena je drugarica i prijateljica svoga muža, određena s njime zajedno za velike zadaće. Dā, zadaća, što je imala žena u ljudskom društvu, velika je i uzvišena u svakom pogledu, izuzevši dakako politički rad, koji je u opreci sa nježnošću njezina značaja.

Prvo je i najglavnije zvanje žene biti majka i odgojiteljicom svoje djece. Prvi se odgoj djeteta odigrava posve na majčinu krilu, a baš je taj odgoj od silne važnosti, upravo odlučan za cijelu budućnost djeteta. Poznate su riječi Napoleonove: »Svojoj majci i njezinim dobrim načelima dugujem svoju sreću i sve dobro što ga imam. Ne bojim se kazati, da budućnost djeteta ovisi o njezinoj majci«. A veliki i skusni biskup Ketteler reče: »Najveće dobročinstvo, što ga može Bog čovjeku udijeliti, jest bez dvojbe — kršćanska majka. Ali hotimice kažem kršćanska, a ne njezina majka. Jer, ako je majka prožeta svjetskim duhom, onda njezina ljubav ne koristi djetetu, već škodi. Kršćanska je pak majka najveći i najbolji između svih darova Božjih«.

Sv. župnik arški Vianej, kad god bi govorio o svojoj majci, radio bi od ljubavi tople suze. »Čini mi se«, reče jednom, »da dijete ne može gledati na svoju majku, a da ne plače od radosti i zahvalnosti. Iz ovoga se vidi, kako je zadaća žene važna ne samo za obitelj, nego i za čitavo ljudsko društvo. Gdje su dobra djeca, tamo su i dobre obitelji; a dobre obitelji čine sretnu državu. Zato kliče Pijo IX.: »Dajte mi dobre majke, pa će izbaviti od propasti svijet što tone!«

Velik je također utjecaj žene na njezina muža. Svojom ljubezljivošću i blagom opomenom može da ga uzdrži u javnom i privatnom životu na stazi uvjerenih i dosljednih katolika. Stoga reče Windhorst: »Utjecaj žene na sve životne okolnosti izvanredno je velik; pa ako temeljito proučimo povijest, moramo priznati, da su žene vrlo često većma utjecale na tok svjetske povijesti, negoli mi sinovi Adamovi.«

Poglavitno je dakle djelovanje žene u obitelji, gdje se čovječanstvu može silno zadužiti. Ali je velik djelokrug žene i izvan obitelji. Širom joj se otvara put za rad na karirativnom i apostolskom polju. To baš odgovara njenom čuvstvenom i nježnom srcu, koje je puno saučesća za svakovrsne patnike. Slično je srcu Bl. Djevице Marije, koja je opazila nepriliku mladenaca na svadbi u Kani i odmah se za njih pobrinula. Ta žensko je srce uopće sklonono samilost. Stoga vrlo odgovara značaju žene da se zauzme za siromahe, osobito za stidljive siromahe, kao što to čini društvo Sv. Elizabete. Koliko suza može otrti, koliko srdaca razveseliti ona žena, koja poput sv. Elizabete obilazi siromašne obitelji te im dijeli živeža, haljinu i milostinje svake ruke! Takova plemenita žena bila je i Tabita, koju je sv. Petar Apostol čudom uskrisio, kako nam priopovijedaju Djela Apost. (9, 39). Ona bila je prava mati siro-

mahâ i udovicâ. Stoga su pored njenog mrtvog tijela plakali i nricali te molili apostola, neka im povrati njihovu dobrotvorku. — Takova žena bijaše i majka nape Leona XIII. Još kao biskup u Perugi podiže joj spomenik s natpisom »Atrix egenorum« = Hraniteljica siromahâ.

Druga služba, koja vrlo dolikuje ženskom spolu, jest skrb za bolesnike. Pripovijeda nam Hettinger u svom djelu »Aus Welt u. Kirche«, kako u Parizu najodličnije gospode idu u bolnice. Skinuvši svoje fine haljine i obukavši bolničarske služe bolesnicima s velikom ljubavlju. Nije baš od potrebe ići u bolnicu. Koliko ima bolesnika s privatnim kućama, koji nemaju nikoga! Pored toga su žene obično spretnije za takove poslove od muškaraca. One su strpljivije da slušaju njihove jade; u njih su nježne ruke, plemenito srce, blage riječi, da ih sokole u njihovim bolima, da ih sjete na primanje sv. sakramenata.

Uzvišenog li djelovanja! Božanski Spasitelj, koji je kazao: »Što učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste«, zacijelo će ova djela ljubavi najobilnije naplatiti. — A kako je tek uzvišeno djelo udruživanje gospodâ za pomaganje siromašnih crkava! Tim iskazuju veliku ljubav i čast samom Euharističkom Spasitelju, koji je za nas u crkvama sužanj ljubavi.

Sva ova dosad nabrojena djela ujedno su apoštolska djela, Jer doista, kad žena dijeli milostinju, kad pohodi bolesnike, ima najljepšu zgodu da ih potiče na primanje sv. sakramenata, da ih sjeti na dragog Spasitelja, koji je za nas toliko trpio. I eto divnog apostolskog djelovanja! Ilij kad se odlične gospode zauzmu za služavke, za seoske djevojke, koje neiskusne dodu u veće gradove, da ih zaštite od pogibli: kako su to lijepa djela! A nada sve, kako već rekosmo na početku, izvodi žena najčeće apostolsko djelo u obitelji, odgajajući katolički djecu svoju. Koliko ih ima, koji bi morali priznati sa glasovitim Chateaubriand-om: »Svoje duboko kršćansko uvjerenje imam da zahvalim jedino molitvi i opomenama moje mile majke.«

O kad bi sve žene upoznale visinu i uzvišenost svoga zvanja u ljudskom društvu, ne bi tako željno čeznule za krivom emancipacijom, koja im ne dolikuje: niti bi trošile dragocjeno vrijeme samo na zabave, na čitanje beskorisnih i pogibeljnih romana, i t. d.; nego bi radosne i vesele radile i djelovale na onom području, što im ga je Providnost Božja odredila, t. i. rad za siromahe i bolesne, za sjaj i ures crkava, za svetište svoje obitelji. Time bi stekle ime i čast kao dobročiniteljice i odgojiteljice cijelog roda ljudskoga!

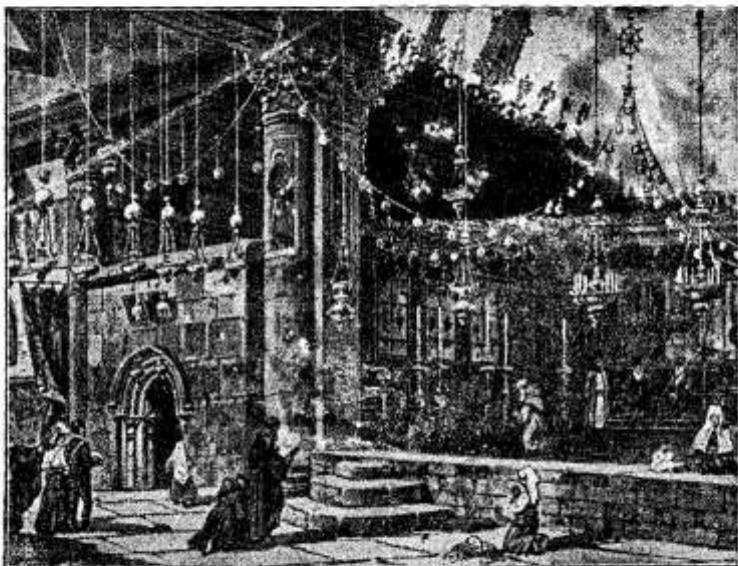
F. Beller D. I.

Betlehem.

7 kilometara južno od Jerusolima i 12 sati daleko od Sredozemnoga mora leži ovaj gradić. Sada broji 8000 duša, a od tog je 3827 katolika. Pučanstvo je lijepo vanjštine, te nekoji misle, da je tu ostatak Talijana iz gornje Italije još iz križarskih vojna u 12. vijeku.

U Betlehemu se je rodio naš Spasitelj. Tu je i štatica, gdje se je rodio. Nad njom je velika crkva, koja je 58 metara duga i 26 široka. Ovu je štalici poznavao sv. Justin, koji se je rodio oko g. 100 u Palestini. I pogarin Celsus oko g. 150. piše o njoj. Car Hadrian je hotio da zapriječi štovanje kršćana u ovoj štalici, i tamo je g. 137. bio podigao kip poganske božice Adonese. Ali Carica Jelena posjetivši ovo sveto mjesto g. 136. sagradila je nad njim »crkvu Isusova porodenja« ili Marijinu crkvu, koja nam se je i sada očuvala u glavnome. Ispod crkve je štatica i k njoj se pristupa niz stube. Ona je 2 i pô metra visoka i 1 metar i 75 centimetara široka. U njoj visi uokolo 15 gorućih lampa. Tlo je pokriveno bijelom mramorom i jaspidom; u sredini se nalazi srebrna zvijezda s latinskim natpisom: »Ovdje je Djevica Marija porodila Isukrsta« (Hic de Virgine Maria

Jesus Christus natus est). Pred štalicom je oltar Svetih triju kraljeva. Tu franjevci imaju svaki dan svetu misu, a popodne dolaze u procesiji iz crkve sv. Katarine. Divna je pak svečanost na Božić. Amo dode o ponoći jerusalenski patrijarha i nosi milo Dijete Isusa, pak ga položi u jasle i zatim počinje pjevana sv. misa. Naravno taj dan bezbroj vjernika dode amo, da poljubi ovo sveto mjesto i da se moli. Popodne se uputi katolička procesija k andeoskoj crkvi, gdje je nekoć andeo javio dobrim pastirima veselu vijest o Isusovu porođenju. To je udaljeno od Betlehema 1 kilometar i pô.

Ne zna se jesu li se očuvale jaslice, u koje je blažena Djevica položila Malog Isusa. Ali predaja, počevši od 11. vijeka, veli da su te jaslice donijeli u Rim. Tu u crkvi Santa Maria Maggiore pokazuju ove jaslice i na Božić ih cijeliva pobožni narod.

Isusu.

*Duši mojoj od sveg najmilije:
Boraviti kada smije
Uz Isusa.*

*Srcu mojem od sveg ponajdraže:
Kada kucaj za kucajem slaže
Za Isusa.*

*Pa i oku mojem ponajveća:
Često, češće gledati je sreća
U Isusa.*

*A i duši mojoj najmilije:
Zapjevati kada smije
Svom Isusu.*

Danica

Zahvalni kršćanin.

Neki vjerovjesnik iz Novoga svijeta, koji je putovao od naroda do naroda, da predobije duše za Isusa Krista, među drugima podučavao je i jednoga takozvanoga crnca. Pokrstio ga i naskoro pustio ga k stolu Gospodnjemu, da blaguje kruh vječnoga života, što je on učinio u velikoj i iskrenoj pobožnosti.

Potom je vjerovjesnik otišao svojim putem dalje; ali se za godinu dana vratio u isto mjesto, gdje je pokrstio onoga »divljaka*. Čim je ovaj saznao, da je vjerovjesnik došao, požurio se do njega i ponizno ga zamolio, da ga opeta učini dionikom one velike sreće, koje se naužio prošle godine, t. j. da mu podijeli presv. pričest.

Rado ћu te, moj sinko, i opeta pustiti na tajnu i svetu gozbu, ali se prije moraš isповjediti. Jesi li već ispitao svoju savjest?* »Moj oče, to činim svaki dan, kako ste mi lani odredili.« — »Klekni dakle, pak isповјedi svoje grijeha, koje si počinio, otkako si se pokrstio!« — »Koje grijeha?« — »Teške grijeha, ako si prekršio zakon Božji u velikoj kojoj stvari.« — »Teške grijeha?« — Pa zar se može još grijesiti, kad se čovjek krstio i okrijepio presv. Tijelom Gospodina? Zar ima kršćana, koji su toliko nezahvalni?« Na to se novopokrštenik rasplakao, a s njime je plakao i vjerovjesnik hvaleći Bogu, što si je u šumama Amerike odabroao tako dobru dušu.

Kakova li nauka za mnoge kršćane našega vremena!?

J. Šafraň, župnik u miru.

S â g.

A što ćeš o njemu? Evo što.

Iz moje kapelice vodi hodnik u moj stan. Hodnik je pokriven sagom, danas makar i pokrpanim, da se njim tiše hoda. Taj sâg jedna sestra svake subote digne, da hodnik pomete i sag pretepe.

Bio danas sag dignut, kad sam ponovno išao u kapelicu. S jedne su strane hodnika vrata, a s druge protivne prozor, u koji se jutarnje jasno sunce uprlo. Gledam na pod hodnika i velim: Hajdete ovamo da vidite, kakova je duša prije ispovijedi. Kad je sag bio razastrt, nije se vidjelo ništa osobita na njemu, a još manje pod njim. Kad se ga diglo, vidjelo se, da je pod sagom, a napose s jednoga i drugoga kraja debela prašina, i to cijelim hodnikom, kako je sag bio prostrt. Ako sam se stavio k prozoru, te sam bio licem okrenut prema hodniku, a ledima prema suncu, vidi sam prašine jako malo. Kad sam prošao k vratima i okrenuo se prema prozoru, a sunce mi hodnik rasvijetilo, vidiela se prašina sva, kako jest.

Gledam i zovem: »Sestre, hajdete gledati. »Što?« »Ne vidite? Gledajte odavle«, od vrata prema prozoru, prema suncu! Vidite ovu prašinu, koja počiva, mirno počiva pod sagom i svak dan je bude sve više? Takova je duša prije ispovijedi, duša »dobre duše«. Ako gledaš okrenuto od sunca, vidiš malošta ili ništa; ako gledaš prema suncu, vidiš dosta. A sunce je dragi Isuse.

I gledamo svi. Nije tu blata, velikog blata, nije zamazano, ali prašine dosta. Sestra uzela metlu, i za čas dva, nije bilo prašine; uzela mokru krpu, povukla ovamo i onamo, i hodnik se ljeskao, bio onakav, kakav je bio, kad je bio nov.

I sveta ispovijed čisti, pere dušu, i duša je kao nova, kakova je bila onda, kad nije bilo još nikakova griljeha na njoj.

I sag se ovdje onđe jače protrese, da a ma sva prašina izade iz njega. Neki običaju svaka tri mjeseca, ili jednom u godini i dušu jače protresti, da sav prah, ako bi ga što ostalo, izade.

Lijep, dobar običaj.

M. Rihtarić.

Apostolstvo jedne služavke.

Apostolstvo jedne služavke. Nije lako omiljeti sviietu. Tek Šačka je ljudi, koji su zaista veliki u očima ljudskim bilo radi svoje učenosti, bilo radi bogatstva ili radi kakve druge vrline i odlike, kojoj se ljudi dlove. Naprotiv Bogu omiljeti može svatko, aко samo hoće. Zato se ne traže ni izvanredni duševni darovi, ni plenumno podržetlo, ni ogroman imunitak. Da omiliš Bogu, treba ti tek dobra volja, da sve ono činiš, što Bog od tebe traži.

U jednom mjestu živila priprosta služavka. Pomagala je jednoj pralji u njezinom poslu. Doskora otkrije ta služavka, da pralja voli tu i tamo zaviriti u crkvu, ali da je nedjeljom nikad nema kod mise, a ispovjedila se nije već od svoje udaje.

Cesto se je pralja znala potužiti, kako joj je život težak. Ni služavkin život nije bio lak, ali ona je govorila pralji, da svoju utjehu i okrepnu nalazi kod Isusa. Za ovu utjehu nije znala pralja.

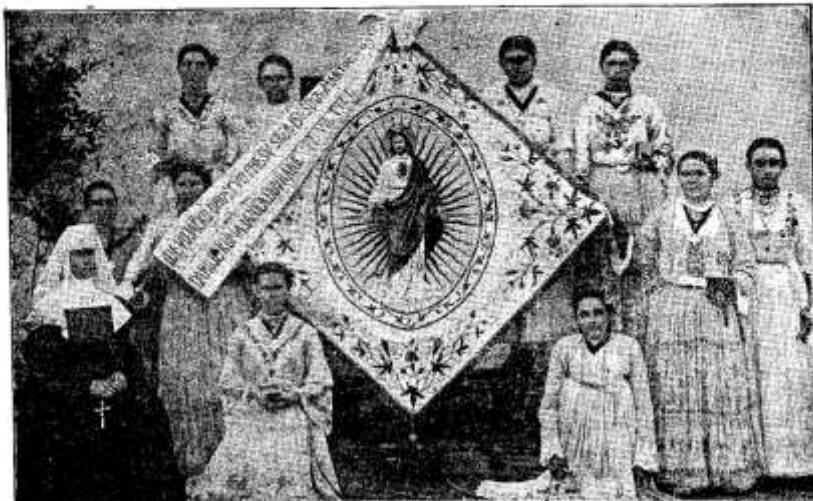
Mlada služavka nastojala je, da dovede pralju na pravi put, ali sve uzalud. Napokon kad je vidjela, da je sav njezin trud uzaludan, uteče se svojoj nebeskoj Majci, utocištu grješnika.

Pralja se nade nekom zgodom u velikoj nepričici. Obrati se na služavku,

da joj pomogne. Ova to učini drage volje, a kad joj se je siromašna pralja zahvaljivala, izrazil joj služavka opet svoju želju. Nu čas obraćenju još nije došao.

Napokon dode služavki pismo, u kojem joj piše pralja: »Sva sam izvan sebe od radosti, sva sam sretna, jer sam na Sv. Tri Kralja bila kod ispoljedi.«

Služavka zahvali svojoj nebeskoj Majci za to obraćenje.

Zastava Srca Isusova djevojačkog društva u Martinskoj vesti.

Svojom molitvom, svojim nagovaranjem i svojom požrtvovnošću učinila je služavka u očima ljudskim ništa ili nešto posve neznamo, ali u očima Božjim veća je od mnogog vellkana, kojemu se svijet do zemlje klanja.

Nije lako omiljeti ljudima, ali Bogu omiljeti može svatko, tko hoće. (Usp. Fahne M. 1910., 202.).

F. Mašić D. I

Mili pokojnici.

Brdovac. † Jelica Pasarić. Dne 4. listopada o. g. umrla je naša glavarica »Vojske Srca Isusova« i vijećnica Marijine Kongregacije Jelica Pasaričnarski istom 20 godina. Bila je čedna i uzor djevojka; među dobrima najbolja, među revnima najrevnija. Nije bilo sastanka, na koji ona ne bi došla, niti pobožnosti, kojoj ona ne bi pribivala. Svojom čednošću i ljubeznošću omilila je svim svojim drugarcama, a riječju i dobrim primjerom širila je među njima ljubav i štovanje prema presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj. U svojoj kratkoj, ali teškoj bolesti bila je nadasve ustrpljiva i odana u volju Božiju, a sv. sakramente umirućih primila je s pravom kršćanskog pobožnog zazivajući često presv. Srce Isusovo. Članice su naših djevojačkih društava u lijepom broju ispratile svoju glavaricu i vijećnicu do hladnog groba, i tako joj iskazale svoju ljubav i prvrženost. Preporučamo je u pobožne molitve. Počivala u miru Božjem!

Gospođa. † Olga Majerić. 20. rujna o. g. pozvao je Svetišnji u bolji život našu družicu Olgu. Kongregacija, kojoj je ona bila članom od I. razreda više djevojačke škole, izgubila je mnogo, jer nam je svima služila za uzor. Kao dijete poslušna, kao učenica marljiva, kao kongreganistica uzorna. — Svršivši višu djevojačku školu upisala se ove godine u I. tečaj učiteljske škole, ali je već u početku školske godine zahvatili titus, komu je konačno podlegla. I u svojoj teškoj bolesti mislila na svoje dužnosti hoćeći se, da će u školi zaostati, a kad je vidjela, da joj je ostaviti ovaj svijet, predala se sasvim volji Božjoj. Zbog

pošasne bolesti drugarice je ne smedoše pohadati, pak ni do groba ispratiti. Zato su učiteljska škola i viša djevojačka škola 13. listopada imale za nju zadušnice, kod kojih je zbor učiteljskih pripravnika i pripravnica prekrasno pjevao, a poslije toga je bio pochod njezina groba, gdje je isti zbor otpjevao lijepu nagrobnicu. Nasoj dobroj Olgici po zagovoru blaženoj Djevice Mariji, koju je već u svom djetinjstvu odabrala za osobitu zaštitnicu, želimo vječni život u kraljevstvu nebeskom, a same obećavamo, da čemo moleći se za nju imati je za uzor u redu i radu kao i u ljubavi k Bogu i nebeskoj Majci Mariji.

Vijesti.

U Drenovcu je sjajno proslavljen blagdan Presv. Srca Isusova. Mnogo je naroda pristupilo k sv. pričestii, a kroz mjesec lipanj okupljahu se pobožne duše oko oltara božanskog Srca. Djevojačko je društvo prikazalo 97 sv. pričestii u naknadu za Isusu nanesene uvrede. — *U Brdovcu* je Djevojačko društvo primilo u srpnju 324, u kolovozu 420 sv. pričestii. To je društvo s barjakom hodočastilo u Mariju Bistrici i tu se pričestilo. — *Ivanec*. Ovdje je na dan Marije Magdalene Djevojačko društvo blagoslovilo svoj barjak. Stajao je 6000 K. Kroz lipanj, srpanj i kolovoz je društvo primilo 380 sv. pričestii. — *Maruševac*. O Dužovima je hodočastilo Djevojačko društvo u Bistrici. U svibnju je prikazano 68 sv. pričestii, u lipnju 93, — *Varaždin*, Djevojačko društvo služavki prihodilo je u travnju 336, u svibnju 4.2, u lipnju 320, u srpnju 326 sv. pričestii. Društvo naprednije. — *Privlaka*. Djev. društvo je priredilo u svibnju zabavu, da namakne novaca za svoju zastavu. — *U Bisagu* je svečanom procesijom proslavljen blagdan Sreća Isusova. Djevojačko društvo iz Tisogora je došlo kipom Božanskog Srca i pri-družilo se procesiji. Tu je bilo u travnju 150, u svibnju 160 sv. pričestii. — *Voća*. Djev. dr. je imalo u svibnju 75, u lipnju 67 naknadnih sv. pričestii. — *Mače*. Djevojačko je društvo prikazalo sv. pričestii kroz lipanj 805 i kroz srpanj 715. — *Madžarevo*. Za uvrede, koje se nanose božanskom Isusovu Srcu, prikazalo je naše Djevojačko društvo kroz lipanj 856 sv. pričestii, a kroz srpanj 794. — *Melković*. Naša je kongregacija osnovana 8. prosinca 1920. pod upravom o. Leonarda Bašića. Prema pravilima držimo redovite sastanke, Štinfo, obriju Stampu, na sv. ovako priličnu svetu. — *U Jelenskoj* primiše članice Djevojačkog društva sv. pričestii u kolov. 45, u rujnu 51. — *U Ferdinandovcu* je 25. sept. bilo svečano primanje u M. kongregaciju djevojaka. O. Fabadija iz Zagreba držao govor o ljubavi Majke Božje prema nama. Poslijedno je bilo primanje u treći red sv. Franje. Katolički su daci skoptkori prikazali prizore iz života Isusova i sv. Tarciza. Tajnica. — *U Vinici* na Kupi je 18. sept. bilo svečano i lijepo zborovanje katoličke mladine. U povorci je islo i do pet M. kongregacija iz obližnjih mjesta. — Sudjelovala je i novigradska kongregacija.

Mirca (Brač). Dne 5. kolovoza bila je ove svečanost Presv. Srca Isusova. Plemenitim darom našeg sumještanina Lukšić Nikole Ivanova u Americi bio je kod Stuflressera u Tifrolu dobavljen kip Sreća Isusova, koji je u svakom pogledu ispašo umjetnički, da svojom ljestpotom sve začarava. Posveta je bila prvi petka u mjesecu, tza kako je stigao, a prije toga bila je trodnevnička. Kroz trodnevničku svjet je hrilo na sv. ispojed, e da se na dan posvete i proslave čistim srcem posveti Bogu. Na svečani dan mjesto se nakitilo. Blagoslov je kipa obavio preč. kanonik Don Tomo Ivanović, župnik Sutivana. Nakon blagoslova upravil svojem studiu naš župnik, Don Mato Hraste, prigodnu besedu. Pred večer nakon svečane večernje razvila se impozantna procesija. Nikad se selo nije takovim nakitom okitilo, otkad postojli.

U Semeljcima se slavila 20-godišnjica posveće kipa Presv. Srca Isusova. Kako ono prije 20 godina, tako i sada poče svečanost trodnevnicom. Gosp. župnik, Ivan Golubić, držao je prigodna razmatranja, dočim je g. kapelan, S. Kokanović, ravnio pjevanjem i sviračem. Svečana povorka krenula u Kešince, najbliži tillaju. Kroz dva slavoluka dodosmo dvinom redom do kapelice, gdje bilaše pod vedrim nebom nareden oltar. Okružen bjelinom nevinih djevojčica pričinjavao se kao pojava iz nekih viših krajeva. Da je bilo moći zaviriti u srca onih hiljada, koji su okolo to mjesto svetih čina, te u njima čitati želje, prošnje i molbe; dobilli bismo odgovor na propoviednikovo pitanje, da li treba svaka kuća Isusa?

Nakon svršene službe Božje krenu povorka uz svirku naših vatrogasa istim redom u župnu crkvu, te bi na prijašnje mjesto postavljen kip, u koji već hiljade upirahu svoje trudne oči s nadom, da će to neiscrpivo vrelo milosti i nadalje pomoći.

Irma Lucić.

Dalmatinska božićna pjesma.

U ponoć se Bog rod.
Nebo, zemlju prosvjetli.
Kô o podne svjetlo bl
S svetom Djevom Marijom!

Svako svjetla stvorene
Ima sada veselje,
Božje štujuć rođenje
Od Djevice Marije.

Slava Bogu višnjemu
Gospodinu našemu
I čovjeku smjernomu
S svetom Djevom Marijom!

Zahvalnice.

Borba za muževlju dušu.

New Orleans. Već je blizu 10 godina, što sam u Americi. Nit sam gladna niti žedna, ali se ipak nisam nikakva dobra naužila. A kako i bi uz muža slabe vjere. Molim i prosim, da bi smjela sv. misi, a on grabi pušku i više: »Il ēu tebe ill sebel! Sve krimice zadem u crkvu, da otkrijem rane duše svoje Bož. Srcu i Majci — utjehi žalosnih. »Čuvaj ga Marijo, samo da ne umre u grijehu! — moja je neprestana molitva. O vi sretne duše, koje možete svaki dan na sv. Prica! Meni nije slobodno ni o Uskrsu, premda želim i znam, koliko dobro tim gubim. »Isuse raspeti! — vapim obavljajući križni put — »obrati mi muža! — Prvi korak je već učinio; led se počeo topiti. Iza jedne nesreće pustio me sv. Prica i stao čitati Glasnik. O radošti moja! Sad znam, da će Isus doći i u njegovo srce, kad je stao kucati na ta tvrda vrata. Hitim, da se zahvalim Bož. Srcu i za tu zraku utjehe, i šaljem eto dar za Glasnik. — A. B. M.

U bolesti.

Amerika. Obolih na želucu i bolovah više godina. Napokon moradoh i pod elektriku za 12 dana, ali slaba

pomoć. Tada uzeh da molim devetnicu, i obećah, da će svaki prvi petak prisustviti k svetoj prijesti, a alkohola da neću piti u tudini. I odmah mi poče bolest da kreće na bolje. — J. Sane.

Brat se vratio k poslu.

Hrvatska. Istupivši moj brat iz vojništva, u kome je bio za rata, nikako ne htjede da se opet lati svog zanata, već se podade besposlenom životu. Ljuti se otac, majka je uznemirena. Uzalud sve nagovaranje. Uteku se devetnicom Srcu Isusovu, bl. Djevici i sv. Josipu i obećah javnu zahvalu u ovom Glasniku. Ne prode dugo, i brat se vrati zanatu. — N. H.

U teškoj boji.

Boka Kotorska. Moja je tetka teško bolevala od neke unutarnje bolesti, te se je moralu podvrdi operaciji. Utekli smo se mogućoj zaštiti Presvetog Isusovog Srca. Ja sam za njezino ozdravljenje izmolio trodnevnicu i primio svetu priest. Obećao sam objelodati u Glasniku, i gle moja je mila tetka bila je u kratko izvan svake opasnosti. Zahvaljujem se Presvetom Srcu za moguću zaštitu i za primljenu milost! — L. J.

Marijine kongregacije.

Obavijest. Život sv. Ivana Berchmansa je dotiskan. Knjiga će dobro doći svakome, jer je trajne vrijednosti i iza proslave 300 g. ovog Sveca. Nabavlja se kod potpisanih. Cijena je 4 dinara i s poštom 4.50. — Treba da nam upravitelj ili tajnik javi svaki mjesec broj članova, primljenih sv. pričesti, proslave ili zabave i drugo što nas može zanimati o razviku dotične kongregacije. Mi ćemo to uručiti Savezu kongregacija. — Doskora će ući u tiskat Ceparijev Život sv. Alojzija Gonzage, jer je staro izdanje raspačano. — Poželjno je, da se i članovi i članice kongregacije upišu u Apostolstvo molitve. Jedina je dužnost, da u jutru prikaže Bogu svoje dje-lovanje, a oprosti su veliki, osobito kod dnevne pričesti. Za upis treba se obratiti na uredništvo Glasnika Srca Isusova. — Tko želi osnovati M. kongregaciju, neka prijavi stvar svome biskupskom ordinarijatu i dostavi mu opća i posebna pravila. Ova su objelod-anjena u novom kongreganisti (za ženske kongreganistica), koji je u tisku i domala će se doštampati.

Uredništvo.

Marija bez istočnog grijeha.

Uslijed Adamova neposluha rode se svi ljudi bez milosti posvećujuće. To je i stočni grijeh. Taj grijeh nije prešao na Bl. Dj. Mariju, nego je Bog podijelio tu milost njezinoj duši odmah, netom ju je stvorio. Ovu uspomenu slavi Crkva 8. prosinca.

Pio IX. 1849. upitao je sve nadbiskupe i biskupe, neka jave, što drže o nauci bezgrješnog Začeća Bo. Djevice, i da li se može proglašiti to izričitom naukom Crkve. Od 508 biskupa odgovorilo je njih 490, da se proglaši to naukom; 18 ih reklo, da još nije zgodno. Na to je papa 8. prosinca 1854. proglašio tu nauku od Boga objavljenom. Malo zatim pokazala se je u Lurdru Bezgrješna blaže-nja Bernardici, da neprestanim čudesima dalje utvrđi vjeru našu.

I istočna je Crkva častila prije raskola bezgrješno Začeće bl. Djevice. Sv. Rābulas, biskup u Edesi u V. vijeku, piše: »Kako da hvalim tebe, koja si jedina sasma sveta?« Sv. Ivan Damascenski veli: »Zdravo, jedina Bogorodice, koja si svjetlja od svake zrake,

čišća od svake čistoće*. Sv. Efrem obraća se Isusu: »Zaista u tebi, Gospodine, nema ljage, niti ima u Majci tvojoj ikakova skvrna«. U IX. vijeku primila je zapadna od istočne Crkve svetkovinu 9. prosinca »Začeće sv. Ane, kad je začela Bogorodicu«, ne svetkujući time ono, što je grješno.

Pridružimo se Crkvi, koja kliče 8. prosinca u sv. misi: »Bla-goslovljena si ti, Djevo Marijo, od Gospodina Boga višnjega, pred svim ženama na zemlji. Ti si slava Jerusolima, ti radost Israela, ti čast puka našeg!« Veselimo se gđu svoje Majke, mile naše za-štитnice, te je zamolimo od srca, neka nas čuva u nevinosti i ljubavi Božjoj.

Lurdska ozdravljenja.

Valentina Gougon je u 27. godini i došla je u Lurd iz francus-keg grada Rennes. Ona je boovala od najnježnije dobe na raznim bolestima, i sušica se je pokazivala u raznim oblicima; upala pluća i dušnika, borebrice, opetovna bronkita, skrlet, gripa, opendicitis s trbušnim komplikacijama, upala moždane opne. Posljedice su tih bolesti bile na cijelom tijelu. Ipak se ona hvatala posla svaki put, kada bi bolesti nešto popustile. Tako je stupila bila kao činovničica u neku mirodijsku trgovinu. Tu nije mogla da dugo ostane, jer je bilo za nju preteško, pak je preuzeila službu kasirice kod jedne druge trgovine, uza sve svoje neprestane боли i opće slabosti. God. 1916. poslije operacije na slijepom crijevu osjeti Valentina na lijevom bedru jake boli, i morade da ostane na selu do septembra, ležeći ne-prestano u postelji ili na protegnutoj sjedalici. Na povratku u Rennes liječnik je potvrdio, da boluje od sušičave upale na bedrenom zglobo (coxalgie) i uputio je u Roskoffov zavod. Ovdje ostala za 8 mjeseci omotana u sadri. Kroz slijedeća 2 mjeseca je lječiše kupanjem i neprestanim rastezanjem domaću 5 kilograma težine. Uza sve tako teško stanje preuze Valentina g. 1918. svoj posao sve do mjeseca oktobra. Tada je napade unala dušnika i pluća, i to je trajalo za 6 sedmica. Uslijed te bolesti počće da osjeća boli u mozgu i hrpe-njači. Ipak i opet u decembru 1918. preuze službu. Mnogo je trpjela i morala se je držati nagnuto; glavu nije mogla da uspravi. Kirurški šef klinike u Rennesu, dr Augier, poče da je lječi i na Pottovoj bolesti; u julu 1919. je dapače položi u sadreni steznik i u tome je ostavi za 2 mjeseca. Nu odmah se iza toga pojavi upala mozgovne opne (menengitis) s bljuvanjem i besvijesticom, te joj moradoše postavljati led na glavu. Kada bi bolesnica došla k svijesti, čutjela je jake boli u glavi. Napokon iza mjesec i pol promijeniše joj po treći put sadreni steznik, nu sada je i kod najmanjem pokreta kričala od boli. Liječnik joj je te boli ublaživao za 10 dana domaću injeckiju morfine. U takovom stanju uputi se u Lurd. U vlaku je osjećala ne-prestane boli, osobito na lijevoj nozi. U Lurd je prisjela 14. juna i tu je u liječničkom uredu predala svjedodžbu dra Augiera od 5. aprila 1921., kojom ovaj veli, da Valentina boluje na Pottovoj bolesti u neprestanom razvijanju. U srijedu 15. juna, oko 9 sati ju-trom, prije nego će je uroniti u Piscinu (vodu), oduzeše joj boles-ničke sorave, a pri tome bolesnica osjeti taku muku i ne znajući

kako, uspravi se u vodi. U taj tren išeznu joj svaka zbrunjenost i sva bol. Nu Valentina neće da se izjavi ozdravljenom, te joj postaviše opet njezine sprave. Poslije podne opet je okupaše. I sada? Ne čuti nikakove boli, nego se osjeća dobro. Dapače se njezina noga sada giblje sasma slobodno i lako. Malo kasnije, za procesije, savim je uzbudena, ali ipak odluči da šuti o svom ozdravljenju, jer da bi moglo i ne biti istinito to ozdravljenje. Naveče u bolnici Valentina sjede bez poteškoće na rub svoje postelje, da pruži ruku jednoj susjadi, onda pristupi do njezine postelje, pak oslanjajući se na ruku jednu redovnice obide cijelu bolesničku dvoranu, da se pozdravi sa svakom bolesnicom. Opet se diže iz postelje drugi put, kada je u dvoranu došao voda njezina hodočašća. Napokon obilno večera. To je bilo prvi puta iza mnogo mjeseci, za kojih se je hraniila samo mlijekom, koje je nila nemoću sisajke. Tu je noć izvrsno prošla, a da nije kao drugih večeri uzela nikakovih ublažujućih sredstava, bez kojih ne bi zaspala. U četvrtak, 16. juna, prikaza se Valentina u liječničkom uredu. Tu je takoder lako i bez potpore hodala, nešto se ustručavajući kao osoba, koja se je odučila od hodanja. Liječnici sve točno ispitaše i konačno izjaviše, da ovo ozdravljenje ne može biti naravno, jer se je zabilo u tren. Dan kasnije je poglavica ovog ureda, Dr Marchand, opet pregledao sretnu Valentinu i našao ju je u još boljem stanju.

Književnost.

O. I. Marković, *Gospa Sinjska*. Po drugome izdanju preradio fra St. Petrov. — Ovu je knjižicu izdao g. 1886. poznati dalmatinski franjevac, te opet 1899., a sada evo njegov subrat izdaje je po treći put popravljenu. Tu je opisana povijest čudotvorne Gospine slike, koju doniješe svrhom 17. vijeka iz bosanske Rame u Sinj dični naši franjevcii. Spretno su tu nanizana i mnoga uslišanja tekom prošlosti, pak je danas sinjsko svetište na daleko poznato. Djelo ima 128. str. i preporučamo ga. Može se naručiti kod franjevačkog samostana u Sinju (Dalmacija) za 10 kruna.

Slikab i moderne zablude. Tako se zove knjiga, koju je napisao J. Gunčević. Slikab je popis krivih načela ili nazora, koje je papa Pijo IX. osudio. Pisac ih sve pojedinački prikazuje. Preporučamo ovo svakome naobraženom čovjeku. Nabavlja se u Mostaru kod oo. Franjevaca za 20 kruna.

Primisimo poslanicu presv. hvarskog biskupa, Luke Pappafave. On tu govori svome puku o državnicima, vojnicima, manama u obitelji, i sve upućuje kako da se sve poboljša prema kršćanskom zakonu.

O koledaru za novu godinu 1922.

Vrhbosna (br. 15.) piše: »Kalendar Presv. Srca Isusova je pun zdrave pouke i zabave, te će biti veselje i uren svakoj kršćanskoj obitelji. — »Zivot« (br. 1. vell): »I ove godine pruža ovaj najbolji kalendar obilje krasna i korisna štiva, pa ga smijemo uvrstiti među najodličnije pojave. Uzmemo li u obzir opseg knjige (160 strana) i obilje slika pa nisku cijenu, onda je svakako ovaj koledar prvi u nasu. — »Narodna Politika« (br. 215.) kaže: »Kalendar je pun zanimljivih članaka, pripovijesti i slika. Preporučamo ga. — »Katolički Hrvat« (br. 37.) opaža: »Štivo je kalendara upravo birano, te podaje čitatelju ne samo zdravu pouku u kršćanskim istinama nego i ugodnu zabavu. Preporučujemo svećenstvu, da

Sadržaj: Zadača kršćanske žene u ljudskom društvu 183. — Betlehem 184. — Isusu 185. — Zahvalni kršćanin 186. — Sag 187. — Apostolstvo jedne služavke 187. Mili pokojnici 188. — Vijesti 189. — Dalmatinska bož. pjesma 190. — Zahvalnice 190. Marijine kongregacije 191. — Marija bez istočnog grijeha 191. — Lurdska ozdravljenja 192. — Književnost 194.

ovaj lijepi kalendar što više proširi ne samo kod onih, koji nemaju nikakvog dobrog kalendara nego i kod onih, koji takav kalendar posjeduju, jer je sadržaj njegov od trajne vrijednosti za duhovnu izobrazbu našega svijeta. — »*Glasnik sv. Josipa*« (br. 9.): »Više od svih riječi govoriti to, što je on omilio hrvatskome narodu tako, da već u nekim našim krajevima nema gotovo kuće, u kojoj ga ne bi bilo. Što se pak tiče ovoga njegova izdanja za g. 1922., kažemo bez ustručavanja, da nam se još nijedno godište nije toliko svidjelo. Zrnat je, zbijen, u malo riječi puno kazuje. Čitatelju, uzmi i čitaj! — J. B. javlja: »Pošaljite mi još 50 kalendara. Naš ga svjet voli. Svega ga pročitasmo, a osobito smo se smijali Mišku i vrugu. — V. H. iz Valpova piše: »Kalendar je zaista krasan i vrlo zanimljiv. Čitam iz njega svaki dan, pa samo želim, da će ga brzo pročitati.« — Vlč. Davorin Krmphotić u Sjevernoj Americi u Kansas City je naručio koledara za 20 hiljada i 900 kruna. To smo mu odmah i poslali.

Svaki list je polhalvo ovaj koledar i gotovo sve naše knjižare naručile ga, da ga onda preprodaju. Iznijeti ćemo imena povjerenikâ i povjerenicâ, koje se istaknuše u raspaćavanju ovog koledara. Još ga ima, i neka se svak požuri i nabavi ga što prije, jer će kasnije ostati bez njega.

Sadržaj Glasnika 1921.

Mjesečne nakane:

I. Obrana od krivovjerja str. 3. — II. kršć. odgoj u školi 19. — III. Udrženje kršć. radnika 30. — IV. Otpor proti poganskom nepoštovanju 51. — V. Marija utjeha žalosnih 67. — VI. Proglašenje o. Colombiera blaženim 83. — VII. Socijalno kraljevstvo Isusa Krista 103. — VIII. Odziv redovničkom zvanju 119. — IX. Mislije kod nevjernika 135. — X. Raširenje Apostolstva molitve 150. — XI. Provedba crkvene odluke o prvoj pričesti 169. — XII. Zadaća kršćanske žene u ljudskom društvu 183.

Presv. Srce i Euharistija.

Veličanstvo Srca Isusova str. 8. 22. — Jedna osobita zadaća Apostolstva molitve 31. — Iz Kraljevstva Srca Isusova 34, 89, 154. — Iskre bož. Srca 57, 73, 93. — O blagdanu Srca Isusova 72. — Srce Isusovo more dobrote 109, 124, 139.

B. D. Marija i kongregacije.

Što je zbor Marijin str. 11. — Čudotvorna ozdravljenja u Lurd 14, 46, 61, 76, 91, 176, 192. — Kongreganist katehist 59. — Novo pridružene kongregacije 60. — Ja imam Mariju 77. — Gorljivina 95. — Jedna literarna sekacija 95. — Episkopat za Mar. kongregacije 111. — Sv. Ivan Berhmans — ideal zbornika 127, 158. — Dačkim M. kongregacijama 157. — kongreganistima na srce 175. — M. bez istočnog grijeha 191.

Pjesme.

Za Krista 5. — Dodite sv. 24. — Zaštitni sv. Josipa 53. — Srce Božje bije za nas 85. — Da budem Tvoj 121.

— Kriste, za Tobom 128. — Zdravo Križu 137. — Pouzdanje 141. — Kad duša pjeva 141. — Duša pred Svetohraništem 172. — Isusu 186.

Pouka.

— Pitanja i odgovori str. 9, 90, 129. — Svjetovnjaci vjeroučitelji 27. — Hoćemo li opet 36, 55, 70. — Kacheza svjetovnjaka u župi sv. Blaža 43. — Stari Hrvati i sv. Misa 104. — Niz biserja 106. — O 300. g. sv. Ivana Berchmansa 167. — Zahvalni kršćanin 186.

Crlice.

Anamalija str. 5, 25. — Leop. Judek 12, 39. — Bliskup A. Mahnić 21. — Opomena svećenika 32. — Meso na veliki petak 33. — † J. Zgorelec 75. — Na zabavi 77. — Bez bijeline 86. — Vreća zemlje 87. — Pučke misije u Srljem 92. — Odvažno 121. — Svićeće 138. — Tri dana u Marija Zvijezdi 142, 172. — Ne sumnja više 152. — Prst Božji 152. — Tri ružna običaja 153. — Betlehem 184. — Apost. sluzavke 187.

Razno.

Vijesti str. 14, 44, 62, 72, 78, 97, 113, 122, 130, 161, 178, 189. — Proslava zaštite sv. Josipa 32. — Naknadne sv. pričesti djev. društava 53. — 300 g. sv. Ivana eBrchmansa 69. — U koji bi samostan 86. — Ozdravila tjelesno i duhovno 88. — Mlade Amerikanke protiv nepristojne mode 112. — Hvaljen Isus i Marija 122. — Svjetla zraka 125. — Izvršen zavjet 149. — Apostolstvo molitve 178. — Sâg 187.

Zahvalnice.

Strana 10, 38, 58, 74, 94, 113, 126, 147, 156, 174, 190.